

நுழைபுக்கூடாது அறை

பி.டி.சாமி
எழுதிய
மர்ம நாவல்

மர்ம நாவல்

நுழையக்கூடாத அறை

‘பி.டி. சாமி’
எழுதிய துப்பறியும் நாவல்

தயாரிப்பு: அரு. ராமநாதன்

மர்ம நாவல்
TM

பிரேமா

பிரசுரம்

59, ஆற்காடு சாலை,
கோடம்பாக்கம்,
சென்னை – 600 024.

☎: 044- 24800325, 24811755. : 9486000325.

e-mail : aruram@premapirasuram.com

website: www.premapirasuram.com

பிரேமா பிரசுரம் - 181

முதற் பதிப்பு : மார்ச் 1965

e -book பதிப்பு : ஆகஸ்ட் 2020

© சகல உரிமைகளும் பெற்றது.

இந்நாவலில் வரும் பெயர்கள், சம்பவங்கள், சூழ்நிலைகள் அனைத்தும் கற்பனையே. இறந்தோர், இருப்போர் எவரையும் குறிப்பிடுவன ஆகா. சில இடங்கள், தெருக்கள் உண்மையானவையாகத் தோன்றினாலும், உண்மையில் அவற்றிற்கும் கதைக்குறிப்புக்களுக்கும் எந்தவித சம்பந்தமும் இல்லை.

1. விருந்துக்கு அழைக்கும் விசித்திர வனிதை!

மாயவன் தன் பேனா முனையால் காகிதத்தின் நெற்றியில் பிள்ளையார் சுழி போட்டு விட்டு. ஐந்து நிமிஷம் கழித்து தன் தலையில் குட்டிக்கொண்டான்! அப்படிச் செய்தும் அவன் மூளை வேலை செய்யவில்லை!

கற்பனைக் கயிறு திரிக்கும் தொழிலாளியான அவன் “கொலைகாரி” என்ற தலைப்பிற்கு அதி பயங்கரமான ஒரு மர்ம நாவலை எழுதித் தள்ளாவிட்டால் அவனுடைய தொழில் நசித்துவிடும். பேனா மன்னன் என்ற பட்டத்தையும் வேறொரு போட்டிக்காரன் பறித்துக் கொண்டு விடுவான்!

மாயவன் கதை எழுதுவதற்கு முனைந்து ஒரு மணி நேரம் ஆன போதும் கூட இன்னும் கற்பனை வந்து முளைக்கவில்லை. பேனாவும் கட்டுக் காகிதங்களும் மேஜையில் வைத்தது வைத்தபடியே தூங்கிக்கொண்டு இருந்தன. எழுத்தார்வத்தின் பிரசவ வேதனை தீராமல் கதை கர்ப்பச் சிதைவாகிவிடுமோ என்று அவன் கதி கலங்கிக் கொண்டு இருந்தான்.

மேஜையின் விளிம்பில் ஒரு மொட்டைக் கடிதம் வேறு உட்கார்ந்து அவனைப் பயமுறுத்திக் கொண்டு இருந்தது! “நீ கதை எழுதுவதை நிறுத்தாவிட்டால் உன்னைக் கொலை செய்துவிடுவேன்!” என்று யாரோ ஒரு பரமபாதக ரசிகன் அதில் மிரட்டி இருந்தான்.

மாயவனின் பயங்கரக் கற்பனைகளை ஜீரணிக்க முடியாமலோ. மறைமுகமான அவதூறுகளைப் பொறுக்க முடியாமலோ யாரோ ஒரு மர்மக் கொலையாளி அப்படி முன்னெச்சரிக்கை அனுப்பி இருக்க வேண்டும்.

மாயவன் விருட்டென்று எழுந்து யோசனையில் ஆழ்ந்தான்.

ஐந்து நிமிஷங்கள் கழிந்தன. மாயவன் சிகரெட் புகையை உறிஞ்சி ஊதியவாறு குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்து கொண்டு இருந்தான்.

நாலைந்து சிகரெட் பாக்கட்டுகள் காலியாகி விட்டன. மேஜையின் மீதிருந்த சாம்பல் கிண்ணம் பாதி எரிந்த சிகரெட் துண்டுகளினால் பத்து மாத வயிற்றுப் பிள்ளைக்காரி போல் பெருத்திருந்தது.

அழகான ஒரு பெண்மணி புன்முறுவலுடன் கொலை செய்ய வேண்டும் என்ற கெட்ட எண்ணத்துடன் வருவதாக வர்ணித்து எழுதித் தள்ளவேண்டும். அதுதான் மாயவன் கதை எழுத வேண்டிய விஷயம். சாதாரணமாக பெண்களைப் பற்றி அதிலும் இளமைச் செறிவுடன் துலங்கும் இளம் பெண்களைப் பற்றி எழுதுவது என்றால் வெகு குதூகலமாக இருக்கும். எத்தனை பக்கங்கள் எழுத வேண்டும் என்பதையும் மறந்து பக்கம் பக்கமாகப் பெண்களின் அழகை எல்லாம் அங்கம் அங்கமாகப் பியத்து வைத்து விடுவான். அதற்காக அவன் தனியாகக் கற்பனை செய்து நேரத்தை வீணாக்கிக் கொண்டு இருக்க வேண்டிய அவசியமும் ஏற்படாது.

ஆனால் இன்றைக்கு ஏனோ சித்தனா சக்தி வேலை செய்ய மறுத்து சண்டித்தனம் பண்ணியது. அதன் காரணம் என்னயென்பதை மாயவனால் புரிந்து கொள்ளவும் முடியவில்லை. தன் மூளையில் ஏதாவது கோளாறு ஏற்பட்டு இருக்கக்கூடுமோ.....?

விரல் நகத்தைப் பல்லால் கடித்துத் துப்பிக் கொண்ட மாயவன் நாற்காலியில் போய் உட்கார்ந்து சினிமா நடிகைகளின் நீச்சல் உடை போட்டோப் படங்களை மேஜை டிராயரில் இருந்து எடுத்து ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்து வெட்கத்தோடு புன்முறுவல் பூப்பது போலவே தோன்றின.

ஒரு பெண்ணின் போட்டோவைப் பார்த்த உடனேயே அவனுடைய ஆண்மை விழித்துக் கொண்டது உடனே கரை காணாத கற்பனை வெள்ளத்தில் மூழ்கி வேகமாக நீந்தலானான். பேனா கழன்றது; காகிதத்தில் எழுத்துக்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வேகமாக உருண்டோடின.

பொதுவாகப் பெண்களுடன் நெருங்கிப் பழகி அவர்களுடன் காதல் லீலை நடத்தி அனுபவம் பெற்றால்தான் விதவிதமாக கற்பனைகளைக் குழைத்து அமோகமாகத் தீட்ட முடியும் என்று சக எழுத்தாளார்கள் கத்துவார்கள். பரிபூரண அனுபவங்களை நேரடியாகப்

பெற்றால்தான் புதுமைகள் பலவற்றைச் சந்திக்க முடியும் என்று ஆணித்தரமாகவும் முழங்குவார்கள்.

ஆனால் மாயவனைப் பொறுத்த வரையில் அவனுக்கு எந்தவிதமான காதல் அனுபவங்களும் கிடையாது. பெண் என்று சொல்லிக் கொள்ளும் யாரையுமே அவன் தொட்டது இல்லை விரலையாவது தொட்டு அதன் மென்மை எப்படி இருக்கும் என்பதைக் கூட அவன் பார்த்தது இல்லை.

பாவம் எழுத்தாளன்! நூற்றுக்கு மேற்பட்ட மர்மக் கதைகள் எழுதிப் புகழ்பெற்ற அவனுக்கு ஆயிரக்கணக்கான இளம் பெண்களை கால் முதல் தலை வரையில் வர்ணித்து எழுதிப் பழக்கப்பட்ட அவனுக்கு இருபத்தி ஐந்து வயதாகிய பிறகும் ஒரு காதல் அனுபவம் கூட ஏற்படவில்லை என்றால் முட்டாள் தனமல்லவா?

சில வேளைகளில் யாரையாவது காதலிக்க வேண்டும் என்ற உணர்ச்சி பூதம் போல் கிளம்புவது உண்டு. ஆனால் காதல் விவகாரங்களில் சிக்கிக் கொண்டால் கற்பனை தடைபட்டுவிடும் என்ற அச்சம் ஏற்பட்டதால் மாயவன் தன் மனதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு லட்சியப் பிரும்மச்சாரி போல் ஒதுங்கியே வாழ்ந்து வந்தான்.

முதலில் ஒரு பெண்ணைக் கண்டதும் பார்க்கத் தோன்றும்; பிறகு சிரிக்கத்துண்டும்; அதன் பிறகு பேசத்தோன்றும்; கடைசியில் அந்தப் பேச்சு காதலாக் கனிந்து பலவிதமான போராட்டங்களைத் தூண்டி விடும். சில காதல்கள் எளிதில் கல்யாண மேடைக்கு இழுத்துக் கொண்டு போய் ஆனந்தத்தைத் தரும். ஆனால் வேறு சில காதல்கள் தோல்வி ஏற்படுத்தி நிரந்தரமான துன்பத்தைத் தந்துவிடும். ஆகவே தான் காதலிப்பதையோ, பெண்களின் ஸ்பரிசத்தைப் பெறுவதையோ அடியோடு வெறுத்து வந்தான் மாயவன்.

ஆனால் எழுத்தாளர் மாயவன் மீது கடைக்கண் பார்வையை வீசி வளைத்துக் கொள்ள நினைக்கும் பல பெண்கள் உண்டு. ஆனால் அவன் யாரைக் கண்டுமே மசியமாட்டான். நிமிர்ந்து பார்க்கவும் கூச்சப்படுவான்.

அவன் கற்பனை கரை கடந்து கொண்டு இருந்த போது எழுத்துக்கள் வெகு ஜோராய் நர்த்தனமாடிக் கொண்டு இருந்தன. நூறு

பெண்களுடன் ஒன்றிப் பழகிப் போனவர்களால் கூட இப்படி தேன் சொட்டச் சொட்ட வர்ணித்து இருக்க முடியாது!

பொழுது இருட்டத் தொடங்கியது. அதனால் மாயவன் எழுந்து மின்சார விளக்கை எரிய விட்டு மீண்டும் மர்மக்கதை எழுதுவதில் முனைந்தான்.

அப்போது வாசல் கதவை யாரோ மெதுவாகத் தட்டிக்கொண்டே, “மிஸ்டர்! மிஸ்டர்!” என்று கூப்பிடும் ஒரு பெண்ணின் இனிய குரல் கேட்டது.

நாவலைப் படித்துவிட்ட போதைக் கிறக்கத்தில் எவளோ ஒரு பெண் வாசகி வந்திருக்கிறாளா? அல்லது தான் எழுதிக்கொண்டு இருக்கும் "கொலைகாரி" என்ற நாவலின் கதாநாயகி தான் உயிர் பெற்று எழுந்து வந்து கூப்பிடுகிறாளா?... அவளுடைய குரலே இவ்வளவு இனித்தால் தோற்றம் எப்படி இருக்குமோ....?

மாயவன் தன் கற்பனை தடைபட்ட நிலையில் காகிதத்தின் மீது பேனாவை வைத்துவிட்டு எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்து வெளியே நோக்கினான்.

மின்னல் வெட்டியதா...? பிரகாசமான வெளிச்சம் கண்களைப் பறித்ததா...?

இல்லை; வெகு பிரமாதமாக சிங்காரித்துக் கொண்டு உடலோடு உடலாக இறுக்கமாகத் தழுவும்படி புடவை ரவிக்கை அணிந்து இருக்கும் நாகரிகப் பெண்மணி ஒருத்திதான் தன் பசுமையான உதடுகளில் அழகான ஒரு புன்முறுவலைத் தவழவிட்ட வண்ணம் காட்சி அளித்தாள்.

பெண்களை நிமிர்ந்து பார்க்கக் கூடாது என்ற சித்தாந்தத்தைக் கடைப்பிடிப்பவன்தான் மாயவன். ஆயினும் அந்தப் பெண்ணின் முகத்திலும், கூந்தலிலும், புடவையிலும் தவழ்ந்து வந்த ஒருவித நறுமணம் அவனுடைய சித்தாந்தத்தைக் குலைத்து தன்னையும் அறியாமலேயே அவளை நிமிர்ந்து பார்க்க வைத்தன அவளுடைய குறுகுறுவென்ற கண்களோ மிகவும் கவர்ச்சியாக விளங்கின.

அந்தக் கண்ணழகி என்னமாய் இருக்கிறாள்! பொன் போல்

மின்னும் பொலிவான முகத்தின் கவர்ச்சி தான் என்ன?... குலுங்கும் இளமையின் பூரிப்புதான் என்ன? வளமை நிறந்த வாளிப்பான உடற்கட்டின் அமைப்புதான் என்ன? ஆகா...!

எந்தப் பெண்ணையும் இவ்வளவு சமீபத்தில் நின்று மாயவன் பார்த்ததில்லை அந்தக் கண்ணழகி படிக்கட்டின் கீழே! மாயவனோ மேலே! ஆகவே அவனுடைய உச்சியில் இருந்து கால்வரையில் மிகவும் தெளிவாகப் பார்த்து ரசிக்க முடிந்தது. பெண்களையே பார்க்கக் கூடாது என்ற வைராக்கியம் மனதில் உறுத்திய போதிலும் இன்று ஏனோ அந்தக் கட்டுப்பாடு தகர்ந்து விட்டது. பிற பெண்ணை வெறித்துப் பார்ப்பது தவறு என்ற ஞானோதயம் கூட மனதில் மங்கிவிட்டது.

அந்தக் கண்ணழகி இளமைப் பூரிப்புடன் பிஞ்சு வெள்ளரிக்காய் போல் விளங்கினாள். முகம் அன்று மலர்ந்த தாமரைப் பூ போல் மினுமினுத்தது. தாமரை மொட்டு போல் குலுங்கும் இளமை அவளுக்கே விசேஷத் தனியுடமை போலும்.

எழுத்தாளர் மாயவன் ஈர்க்குச்சியைப் போன்ற ஒல்லியான பேர்வழியல்ல! அதிகமான சதைத்தோற்றம் என்றும் சொல்ல முடியாது; சீராக வளர்ந்த செழிப்பான உடல் அமைப்புடன் கச்சிதமாக விளங்கினான். அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்த பெண்கள் நிச்சயமாக மோகவலையை வீசாமல் இருக்க முடியாது. ஆண்மைக்கு உதாரணமாக விளங்கும் மாயவனின் கன்னங்கரிய அரும்பு மீசையை அருகில் இருந்தே பார்த்துக்கொண்டு இருக்கலாம் போல் தோன்றும்!

“நீங்கள் தானே மிஸ்டர் மாயவன்...? மர்மக்கதை ஆசிரியர்.....?” என்று கேட்டாள் அந்தக் கண்ணழகி. அவளுடைய குரலில் ஒருவித நடுக்கம் இழை ஓடியது. பொதுவாக அறிமுகம் இல்லாத ஆணும் பெண்ணும்-- அதிலும் இளமைப் பருவத்தில் குறு குறுப்பவர்கள் சந்திக்கும் போது இதைப்போன்ற நடுக்கம் ஏற்படுவது இயல்புதானே...!

“ஆமாம்” என்னும் பாவனையில் தலையை அசைத்த மாயவன் “நீ யார்?” என்று கேட்டான்.

“நான் ஒரு பெண்!”

“அது தெரிகிறது!”

“என் பெயர் ஹேமா.”

அவளை மாயவன் வைத்த கண் வாங்காமல் குறுகுறுவெனப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றான். அந்தப் பார்வையைத் தாங்க முடியாமல் ஹேமா தலை குனிந்து கொண்டாள். பிறகு அவள் மெல்ல, “ஏன் சார் அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள்.

“ஒன்றுமில்லை. நான் இப்போது ஒரு மர்ம நாவல் எழுதிக் கொண்டு இருக்கிறேன். அதன் கதாநாயகிதான் உயிர் பெற்று எழுந்து வந்து இப்போது என் கண் முன்னால் நிற்கிறாளோ என்று குழம்புகிறேன்!” என்றான் மாயவன்.

“உங்கள் கதாநாயகியா? பரவாயில்லையே!” என்று தன்னையும் மீறிய நாணப் புன்முறுவலுடன் கூறிய ஹேமா ஏனோ சட்டென்று தன் மனதை அடக்கிக் கொள்வது போல் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

“உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டான் மாயவன்.

“உள்ளே வரலாமா...?” என்று ஹேமா நெளிந்தாள் வெகு அழகாக.

இளம் பெண் ஒருத்தியை வீட்டினுள் அழைத்துச் சென்று பேசுவது ஆபத்துதான்! ஆயினும் மனம் சுத்தமாக இருந்தால் பேசுவது தவறல்ல என்ற எண்ணத்துடன் மாயவன் அவளைத் தன் வீட்டினுள் அழைத்துச் சென்றான்.

இரண்டுபேரும் ஆளுக்கொரு ‘ஸ்டில்’ நாற்காலிகளில் எதிரும்புதிருமாக அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

“மாயவன் சார்! நீங்கள் எழுதிய எத்தனையோ மர்ம நாவல்களைப் படித்து இருக்கிறேன், ஒவ்வொரு நாவல்களில் உயிர்த்துடிப்புகள் நிறைந்து இருக்கின்றன. உங்களை நேரில் பார்த்துப் பேசும் வாய்ப்பு இல்லாமல் இருந்த போதிலும் மானசீகமாகவே பாராட்டிப் புகழ்ந்து இருக்கிறேன்.” என்றாள் ஹேமா. அப்பொழுது அவள் முகத்தில் நெளிந்தோடிய களையான நளினம்...?

மாயவன் இதைப் போன்ற எத்தனையோ பாரட்டுதல்களைக்

கேட்டிப் பழக்கப்பட்டு இருக்கிறான். எனவே ஹேமா சொன்னதைக் கேட்டுக் கூத்தாட வில்லை. உதடுகளை நெளித்து இலேசாகப் புது முறுவல் பூத்துக்கொண்டாதுடன் சரி!

“நான் உங்கள் ரசிகை! அதாவது உங்கள் நாவல்களைப் படித்து மகிழும் பல்லாயிரக் கணக்கான வாசகர்களில் ஒருத்தி!”

அப்படியா...? ஒரு எழுத்தாளன் வாழ வேண்டும் என்றால் அவனது எழுத்துக்களைப் படித்துப் பாராட்டும் வாசகர்கள் தேவை. அதிலும் புத்தகங்களை இரவல் வாங்கிப் படிக்காமால் பணம் கொடுத்து வாங்குபவர்களாக இருந்தால் இன்னும் பிரமாதமான வெற்றி கிடைக்கும்.” என்றான் மாயவன் ஒரு சிரிப்புடன்.

ஹேமா களையான ஒரு பார்வையுடன் சிரித்துக் கொண்டே “நான் பணம் கொடுத்து உங்கள் நாவல்களை வாங்குவதுடன் என் சிநேகிதிகளையும் வாங்கும்படிச் செய்வேன். புத்தகங்களை இரவல் கொடுப்பதோ, இரவல் வாங்குவதோ கெட்ட வழக்கம், அந்த வழக்கத்தை அறவே நான் விரும்ப மாட்டேன்.” என்றாள்.

“உன் நல்ல உள்ளத்துக்கு என் பாராட்டுதல்கள். உன் போன்றவர்களால்தான் புத்தக உலகம் முன்னேறும்!” என்று மாயவன் சிரித்துவிட்டு அவள் உட்கார்ந்திருக்கும் அழகைப் பார்த்து மகிழ்ந்தவாறு, “உனக்கு இன்னும் கல்யாணம் ஆகவில்லையே?” என்று கேட்டான்.

“இல்லை!” என்று ஹேமா தலையாட்டினாள்.

“நீ யாரையாவது காதலிக்கிறாயா?”

ஹேமா அதற்குப் பதில் சொல்ல வெட்கப்பட்டோ என்னவோ தலைகுனிந்து கொண்டாள்.

“உன்னை யாராவது காதலிக்கிறார்களா?”

ஹேமாவின் முகம் குபீரென வெளுத்தது.

“சரி; என்ன விஷயம்? என் எழுத்துத் திறமையைப் பாராட்டிப்

புகழ்ந்து என்னை முகஸ்துதி செய்துவிட்டுப் போகத்தான் வந்தாயா?”

“இல்லை, சார் நீங்கள் பிரமாதமாக நாவல்கள் எழுதுவது போல் நிஜமாகவே ஒரு வீட்டில் புகுந்து துப்பறியத் தொடங்கினால் அதுவும் பிரமாதமாக இருக்கும் இல்லையா?” என்று பெருமை பொங்கக் கூறிய ஹேமா சட்டென்று எதையோ யோசித்துவிட்டு, “சார்! பேய் பிசாசு விசித்திரங்களில் உங்களுக்கு நம்பிக்கை உண்டா?” என்று கேட்டாள்.

“நான் அச்சப்பேய்களைத் தவிர நிஜப்பேய் ஒன்றைக் கூட நேரில் பார்த்தது இல்லை!” என்றான் மாயவன். பிறகு “சரி; உனக்குப் பொழுது போக்காக என்னிடம் கதைகளைப் பற்றித் தர்க்கம் செய்யவந்து என் நேரத்தை வீணாக்க விரும்புகிறாயா?” என்று கேட்டான்.

“இல்லை சார்! இன்னொரு முக்கியமான விஷயத்தையும் சொல்லி உங்களைக் கையோடு அழைத்துப் போவதற்காகவே வந்தேன்.” என்றாள் ஹேமா ஒருவிதப் பரபரப்போடு.

கையோடு அழைத்துப் போவதற்காக வந்தாளா...? வாசகர்களில் ஒருத்தியாக வந்து இன்முகத்துடன் பேசி காதல்வலை விரிப்பதுடன் கல்யாணம் செய்து கொள்ளவும் நினைக்கிறாளா...? மேலும் கல்யாண வயதில் ‘கொழு கொழு’வென்று எடுப்பாக இருக்கும் ஒருத்தி தன்னைக் கையோடு அழைத்துச் செல்ல நினைக்கிறாள் என்றால்....? அல்லது ஒரு வேளை..... தனக்கு மிரட்டல் கடிதம் எழுதிய பரமபாதக ரசிகன்தான் தன்னைத் தந்திரமாக அழைத்து வரும்படி இந்தப் பெண்ணை ஏவி விட்டிருப்பானோ.....?

“என்ன விஷயம்...?” என்று மாயவன் மெல்லக் கேட்டான்.

“வீராசாமி நாயுடுகாருவைப் பற்றி நீங்கள் கேள்விப்பட்டு இருப்பீர்கள் என்று நினைக்கிறேன்.”

“எந்த நாயுடுகாரு..? வீராசாமி என்ற பெயரில் எத்தனையோ பேர் இருப்பார்களே...!”

“நான் சொல்லுவது என் தகப்பனாரைப் பற்றிச் சென்ற பொதுத் தேர்தலின் போது டெல்லி சட்டசபைக்கு சுயேச்சையாக நின்று தோல்வி அடைந்து டிபாசிட்டை இழந்தார் அல்லவா. அந்த வீராசாமி நாயுடுகாரு

தான்!”

மாயவன் அவரை இன்னாரென்று அடையாளம் தெரிந்து கொண்டான். அவர் தன்னுடன் அடிக்கடி கிளப்பில் வந்து ‘கட்--ஜோக்கர்’ என்ற சீட்டாட்டத்தில் கலந்து கொண்டு விளையாடக்கூடியவர்.

“ஆமாம்! அந்த நாயுடுகாருவை எனக்கு ரொம்ப நன்றாகத் தெரியும்! அவர் ஒட்டு மாடல்! மிகவும் பழங்காலத்து மனிதர்! தேர்தலின் போது அவரை நான் ஆதரித்து மேடைகளில் பேசவில்லை என்பதால் பிரமாதமாகக் கோபித்துக் கொண்டார். அதைத் தொடர்ந்து நாங்கள் பலமான சண்டை போட்டுக் கொண்ட எதிரிகளைப்போல் பல நாட்கள் பேசாமலேயே இருந்தோம்.”

“இப்பொழுது நீங்கள் பேசுவீர்கள் அல்லவா...?”

“ஆமாம்; அதுவும் மணிக்கணக்கில் பேசுவோம்! ஏனென்றால் அடுத்த தேர்தலில் ஏதாவது ஒரு கட்சி முத்திரையில் நின்று அவர் போட்டியிடப் போவதாகச் சொன்னார்,” என்ற மாயவன் “நீ அவருடைய மகளா...? நாயுடுகாருக்கு இப்படி ஒரு அழகான குமாரத்தி இருக்கிறாள் என்ற விஷயம் இதுவரையிலும் எனக்குத் தெரியாதே!” என்று கூறினான்.

“நான் மட்டுமல்ல அவருடைய குமாரத்தி! எனக்கு பார்க்கவி என்ற பெயருள்ள ஒரு அக்காளும்: இருக்கிறாள்.”

“அப்படியா...?” என்று புன்னகை புரிந்த மாயவன், “நீயும் ஒரு கவியா? உன் பெயர் ஹேமா கவியா?” என்று கிண்டலாகக் கேட்டான்.

“நான் கவி அல்ல சார்! ஹேமா மீனலோசனி என்பது என்னுடைய பெயர். நீளமான பெயராக இருக்கிறதே என்பதால் என்னை எல்லோரும் ஹேமா என்று சுருக்கமாகக் கூப்பிடுவார்கள்.”

“ஹேமா... ரொம்ப ஜோரான பெயர்! ம்! நீ காலேஜில் படித்துக்கொண்டு இருக்கிறாயா...?”

“ஆமாம் சார்! மெடிக்கல் காலேஜில் ‘பைனல்’ வருஷம் படித்துக்

கொண்டு இருக்கிறேன்.”

“பரவாயில்லையே; சீக்கிரத்தில் டாக்டர்மாவாகி விடுவாய்! பெண்கள் எல்லோருமே டாக்டராகவும் நர்ஸாகவும் மாறிவிட்டால் அதன் பிறகு தொல்லைகளே இருக்காது!”

“நீங்கள் எந்தத் தொல்லைகளை மனதில் நினைத்துக் கொண்டு பேசுகிறீர்கள்.....?”

“குடும்பத் தொல்லைகள்--அதாவது குழந்தைத் தொல்லைகள் என்று வேண்டுமானாலும் வைத்துக் கொள்ளேன். எதிலும் கட்டுப்பாடாக நடந்து கொள்வார்கள் அத்தகைய பெண்கள்.”

“நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள் என்பது புரியவில்லை.” என்று ஹேமா சிணுங்கிவிட்டு. “நாம் விஷயத்துக்கு வருவோம். உங்களை இப்போது கையோடு எங்கள் வீட்டுக்கு அழைத்து வரும்படி என் அப்பா சொன்னார்! நீங்கள் என்னுடன் புறப்படுவதற்குத் தயார் தானா...? அல்லது உடை மாற்றிக் கொண்டு ‘டீக்காக’ என்னுடன் வரப்போகிறீர்களா?” என்று கேட்டாள்.

“என்னை எதற்காக அழைத்துக் கொண்டு வரும்படிச் சொன்னார் உன் அப்பா...?”

மாப்பிள்ளை வேட்டையில் அவளுடைய தந்தை இறங்கி இருப்பார் என்றும், மூத்த மகள் பார்க்கவியை கல்யாணம் செய்து கொள்ள வரன் தேடுகிறாரோ என்றும் நினைதான் மாயவன். தந்திர வழிகளைக் கையாள நினைக்கும் சில தந்தைகள் இதைப் போன்ற குறுக்கு வழிகளைக் கடந்து மகளுக்கு மாப்பிள்ளை தேடிக்கொள்வது உண்டல்லவா...? இதைப் போன்ற நிகழ்ச்சிகள் நடைபெருவதும் பெற்றோர்களின் இரகசியத் தூண்டுதலின் பேரில் அதி நாகரிகப் பெண்கள் சிலர் காசு பணம் செலவு இல்லாமலே தந்திரமாகப் பதிவுத் திருமணம் செய்து கொள்வதும் சகஜம்!

ஹேமா அவன் கேட்ட கேள்விக்கு என்ன பதில் பேசுவது என்று தோன்றாமல் தவித்தாள். என்ன காரணத்திற்காக மாயவனை அழைத்துச் செல்வதற்கு வந்து இருக்கிறாள் என்பது அவளுக்குத் தெரியாமல் இல்லை. ஆனால் மனதில் இருப்பதைச் சொன்னால்

மாயவன் வருவானோ; வரமாட்டானோ? அவன் விழித்துக் கொண்டு வராமல் இருந்தால் அப்பா வருத்தப்படுவார்! ஏனென்றால் மாயவனின் உதவியை வைத்துக் கொண்டு தான் பல காரியங்களைச் சாதிக்க நினைத்து இருக்கிறார் அப்பா!

“என் அப்பா உங்களை அவசரமாகப் பார்க்க வேண்டுமாம்!”

“என்னை அவசரமாகப் பார்க்க வேண்டும் என்றால் அவரே நேரடியாக இங்கே வந்திருக்கலாமே! பெண்ணை அனுப்புவானேன்?”

“அவர் வருவதாகத்தான் இருந்தார். ஆனால் காரில் கிளம்புவதற்குத் தாயராக இருந்தபோது ஊரிலிருந்து இரண்டு முக்கியமான விருந்தினர்கள் வந்துவிட்டார்கள். ஆகவே வந்தவர்களை உபசரித்துப் பேச வேண்டியது அவருடைய வேலையாகிவிட்டாது,”

“இன்று இரவு எனக்கு ஒரு முக்கியமான காரியம் இருக்கிறது ஆகவே இப்பொழுது எங்குமே வருவதற்கில்லை. முடிந்தால் நாளை மத்தியானத்துக்கு மேல் வந்து உன் அப்பாவைச் சந்திக்கிறேன்.”

மாயவன் இப்படிச் சொல்லிவிடவே ஹேமா சோர்ந்துவிட்டவளைப் போல் விழித்தாள். அவனைக் கையோடு அழைத்துப் போகாவிட்டால் அப்பா கோபித்துக் கொள்ளுவாரே என்ற அச்சம் அவளை வாட்டியது. எந்த தந்திரத்தைக் கையாண்டாவது அவனை அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் என்று முடிவு கட்டினாள்.

“நீ கூட்டிக்கொண்டு வருவதாகச் சொன்னாய் என்பதற்காக நான் என்னுடைய திட்டங்களை எல்லாம் கைவிட வேண்டுமா?”

“கைவிடவேண்டும் என்று சொல்லவில்லையே! இன்றிரவு நீங்கள் போக வேண்டிய வேலையை இன்னொரு நாளுக்கு வைத்துக்கொள்ளலாம்!”

“இதே யோசனையைத்தான் நானும் உனக்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன் ஹேமா; நாளைக்கே நான் வருகிறேன்.”

ஹேமாவின் முகம் விளறியது. ஆயிரம் ஆயிரம் சிந்தனைகளையும் அது பிரதிபலித்தது!

“நீங்கள் எதை வேண்டுமானாலும் சொல்லுங்கள்; பொறுமையுடன் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறேன். ஆனால் வரமுடியாது என்று மட்டும் பிடிவாதமாகச் சொல்லிவிடாதீர்கள். நீங்கள் கண்டிப்பாக வந்தே தான் ஆகவேண்டும். என்னுடைய முகத்துக்காகவாவது முடியாது என்று சொல்லி மறுத்துவிடாதீர்கள்.” என்று ஹேமா கெஞ்சினாள்.

“நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன் கேள், ஹேமா! உன் முகத்துக்காகவாவது இரக்கப்பட்டு நான் பரலோகத்திற்கு வருவதற்குக்கூட ஆட்சேபனை இல்லை! ஆனால் உன் தகப்பனார் என்னுடன் எதைப் பற்றிப் பேசப் போகிறார் என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட பிறகுதான் வரமுடியும்!”

“அப்பாவின் மனதில் இருப்பது எனக்கு எப்படித் தெரியும்,சார்? அவரும் நீங்களும் நண்பர்கள். எவ்வளவோ விசயங்களைப் பற்றி அவர் உங்களிடம் பேசலாம்.”

“வழக்கமாக அவர் கிளப்புக்கு வருவார். அங்கேயே நான் அவரைச் சந்தித்துப் பேசிக்கொள்கிறேன். நான் இப்பொழுது உன்னுடன் வரவேண்டும் என்றால் அவர் என்னுடன் என்ன பேச விரும்புகிறார் என்பது தெரிந்தே ஆக வேண்டும்.”

“இல்லாவிட்டால் நீங்கள் கண்டிப்பாக வர மாட்டீர்களா?” என்று ஹேமா முகம் சிணுங்கினாள்.

“வரமாட்டேன்!” என்றான் மாயவன் அழுத்தமான குரலில்.

ஹேமா தோல்வி அடைந்து விட்டதைப் போன்ற எண்ணத்துடன் முறைத்துப் பார்த்தாள்.

“நீ போய் முழு விபரங்களையும் உன் அப்பாவிடமிருந்து தெரிந்து கொண்டு வா ஹேமா! அதன் பிறகு உன்னுடன் நான் வருவதற்கு வசதியாக இருக்கும்.”

இனியும் உண்மையைச் சொல்லாமல் இருந்தால் பலன்கிட்டாது என்பதைப் புரிந்து கொண்ட ஹேமா, “இன்றிரவு குறிப்பிட்ட சில பெரிய மனிதர்களுக்கு என் அப்பா விருந்து கொடுக்க முடிவு செய்து

இருக்கிறார். அந்த விருந்தில் உங்களை ‘ஸ்பெஷல்’ விருந்தாளியாக உபசரிக்க என் அப்பா முடிவு செய்து இருக்கிறார்” என்றாள்.

விருந்து வைக்கப் போகிறாரா.....? ஏன்.....? பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு துரியோதனன் வைத்த அரக்கு மாளிகை விருந்தைப்போல் இருக்காதே! வீராசாமி நாயுடு அவனுடன் நெருங்கிப் பழகிய நண்பர்தான்! ஆனால் விருந்து கொடுப்பதின் மூலமும் மகளை ஏவி விடுவதின் மூலமும் அந்த நட்பை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லையே! ஒரு வேளை தேர்தலில் ஏற்பட்ட வருத்தத்தை வஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்வதின் மூலம் திருப்தி அடைய நினைக்கிறாரா...?

“அரிசிப் பஞ்சமான இந்தக் காலத்தில் அவர் ஏன் விருந்து வைக்க வேண்டும்? அரிசிக்காக ‘க்யூ’ வரிசையில் நின்றாலும் உதையுடன் சேர்த்து ஒரு லிட்டர் பனங்கொட்டை அரிசிதானே கிடைக்கும்?”

“அர்த்தம் இல்லாத கேள்விகளைக் கேட்டு என்னைத் திணற அடிக்காதீர்கள், சார்! அவர் உங்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் இன்றிரவு அபூர்வமான ஒரு விருந்து கொடுக்க ஆசைப்படுகிறார் என்றாள் ஹேமா.

வீராசாமி நாயுடு மகா கஞ்சன் என்பது தான் இதுவரையிலும் மாயவனுக்குத் தெரியும். அதனால் நாயுடுகாரு விருந்து வைக்கிறார் என்ற செய்தியைக் கேட்கும் போது மிகுந்த ஆச்சரியமாக இருந்தது யாருக்கும் எதையுமே கொடுக்காத ஒரு உலோபி விருந்து கொடுக்க முயல்கிறார் என்றால் அதில் மர்மம் இல்லாமல் இருக்குமா.....?

“உன் அப்பா விருந்து கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன.....?”

“எங்கள் வீட்டின் மீது ஏதோ ஒரு சாபத்தீட்டு இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். அந்தச் சாபத்தீட்டுக்கு விமோசனம் தேட வேண்டும் என்றால் ஏதோ ஒரு பூஜை செய்து வீட்டில் விருந்து கொடுத்து உபசரிக்க வேண்டும் என்று யாராவது கதை கட்டிவிட்டு இருப்பார்கள். நீங்கள் ஏன் விருந்தைப் பற்றி நினைத்துக் குழம்பிக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள்? அரிசி கிடைக்காமல் மக்கள் அவதிப்படும் இந்தக் காலத்தில் அறுசுவை விருந்து கொடுத்தால் யாராவது வேண்டாம் என்று சொல்லி மறுப்பார்களா, சார்?”

ஹேமா அவனை எப்படியும் அழைத்துக் கொண்டு போய்விட வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் நிறுத்தாமல் பேசி முடித்தாள். அப்போழுது அவளுடைய மையுண்ட கண்களில்தான் எவ்வளவு சுழற்சி? இயல்பாகவே செக்கச் சிவந்த உதடுகளில்தான் என்ன தெளிவு? ஆப்பிள் பழம்போல் குண்டாகவும் சிவப்பாகவும் விளங்கும் முகத்தின் சலனம்தான் என்ன? பற்களை இலேசாக வெளியே காட்டி உதிர்த்த சிரிப்பு முத்திரைதான் என்ன?

மாயவன் அந்தப் பேரழகியின் குளிர்ச்சியான முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு, “விருந்தில் கலந்து கொள்ளக் கூடியவர்கள் யார் யார்?” என்று கேட்டான்.

“உங்களைத் தவிர மீதி உள்ளவர்கள் எல்லோருமே எங்கள் சொந்தக்காரர்கள் தான்!” என்றாள் ஹேமா.

அவள் சொன்னதைக் கேட்ட போது மிகுந்த ஆச்சரியமாக இருந்தது மாயவனுக்கு! நாயுடுகாரு தம் சொந்தக்காரர்களுக்கும் விருந்து வைக்கிறார் என்றால் அதில் ஏதாவது சூதுத் திட்டம் நிறைந்து இருக்கத்தான் வேண்டும்!

“சொந்தக்காரர்களுக்கு உன் அப்பா ஏன் விருந்து வைக்கிறார்?” என்று கேட்டான் மாயவன்.

“என்ன சார் வக்கீல் மாதிரி கேள்விமேல் கேள்வி போடுகிறீர்கள்? எல்லாவற்றையும் நீங்கள் அங்கே வந்த பிறகு அப்பாவிடமே கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.” என்று ஹேமா அழகான ஒரு புன்முறுவலுடன் மீண்டு முகம் சிணுங்கினாள்.

“ஹேமா! நான் நிமிஷங்களை எழுத்துக்களாக அடுக்கி ரூபாய்களாகப் பொறுக்குகிறவன்! உங்கள் வீட்டு விருந்துக்கு வந்து சோற்றுப் பருக்கைகளையும் விருந்தாளிகளின் சொற்பொழிவுகளையும் பொறுக்க எனக்கு நேரம் கிடையாது!” என்றாள் ஹேமா ஒருவித மர்ம ஆவலைத் தூண்டும் படியாக.

மாயவன் யோசித்தான். அந்த வேடிக்கையான விருந்தில் கலந்து கொண்டால் கதை எழுதுவதற்கு இன்னும் புதுப்புதுவிதமான கற்பனைகள் உதயமாகும். அதனால் இன்னும் நன்மை ஏற்படுவதுடன்

எழுத்து வளமும் பெருகலாம்!

“அது இருக்கட்டும், ஹேமா! இப்போது நான் உன்னுடன் தான் வர வேண்டுமா.....? அல்லது தனியாகவே.....?”

“ஏன் சார் என்னுடன் வருவதற்கு உங்களுக்குக் கூச்சமாக இருக்கிறதா? நான் ஒன்றும் பிரம்மரண்ட ராட்சசி அல்ல; உங்களை ஒன்றும் தின்றுவிடமாட்டேன்,” என்றாள் ஹேமா, வேடிக்கையாக. மாயவனுடன் பேசுவதற்கு அவளுக்குக் குசாலாகவும் குதூகலமாகவும் இருந்தது.

“நான் உன் கூடவே வருகிறேன். நீ பிரம்மரண்ட ராட்சஸியாகவே இருந்து என்னைத் தின்று விட்டு சுவத்தை ஊதித் துப்பினாலும் பரவாயில்லை.” என்று மாயவன் குதூகலத்துடன் கிளம்பினான்.

இரண்டு பேரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துப் பல வருடங்களாக நெருங்கிப் பழகியவர்களைப் போல் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் சிரித்துக் கொண்டார்கள். இந்தக் காலத்தில் சிரிப்பதற்கு மட்டும்தானே அதிகக் கட்டுப்பாடு இல்லை!

வாடகைக் காரில் இருவரும் ஏறிச் செல்லும் போது ஹேமா அடிக்கடி மாயவனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வையில் என்னென்னவோ அர்த்தங்கள் தொனித்தன!

2. பூட்டிக் கிடக்கும் அறை!

இரவு ஏழு மணி அடிப்பதற்கும் வீராசாமி நாயுடுகாருவின் வீட்டின் முன்னல் வாடகைக் காரிலிருந்து ஹேமாவும் மர்மக்கதை எழுத்தாளர் மாயவனும் ஜோடியாக இறங்கி வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

அந்த வீடு மிகவும் பழைய ஹைதர் காலத்துக் கட்டிடம்! பல தலைமுறைகளுக்கு முன்னால் ஒரு குட்டிச் சுல்தானின் அரண்மனையாக இருந்திருக்க வேண்டும்! கால வளர்ச்சியை ஒட்டி,

புதிய வர்ணப் பூச்சுகளும் புதிய ஒட்டு வேலைகளும் செய்யப்பட்டு இருந்தன.

“உங்கள் வீடு ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறதே...?” என்று கேட்டான் மாயவன்.

“வீடு மட்டுமல்ல சார்! அந்த வீட்டில் உள்ள ஒவ்வொருவரும் ஒரு மாதிரியானவர்கள் தான்!”

“அதாவது உன்னைத் தவிர...?” என்று சொல்லிக்கொண்டே மாயவன் குறும்புச் சிரிப்புடன் ஹேமாவின் மீது ஒட்டிக் கொள்ளாத குறையாக நெருங்கி நடந்தான்.

“நானும் ஒரு மாதிரிப்பட்டவள் தான் சார்! தள்ளியே நடந்து வாருங்கள்!” என்றாள் ஹேமா.

“உன் அக்கா பார்கவியும் உன்னை மாதிரித்தான் இருப்பாளா?”

“என் அக்காவுக்கு ஒரு நிமிஷம் இருக்கிற புத்தி இன்னொரு நிமிஷம் இராது! அவளிடம் நாங்கள் கூட ஜாக்கிரதையாகத்தான் பழகுவோம்!” என்றாள் ஹேமா.

வீட்டு வாசற் கதவை வீராசாமி நாயுடுகாருவே திறந்து இன்முகத்துடன் வரவேற்றார்.

நாயுடுகாரு திருச்சிநகரில் உள்ள பெரும் புள்ளிகளில் மிகவும் முக்கியமானவர். தேர்தலில் போட்டியிட்டு டிபாசிட் தொகையையும் இழந்ததால் பலருக்கு அவரைப் பற்றி நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டு இருந்தது. தெருவில் விளையாடிக்கொண்டு இருக்கும் சிறுவர்களிடம் போய் “நாயுடுகாருவின் வீடு எங்கே இருக்கிறது?” என்று கேட்டால்கூட உடனே சொல்லிவிடுவார்கள். அவ்வளவு பிரசித்தி பெற்றவர் அவர். மிக மிகப்பெரிய பணக்காரருங் கூட! ஆனால் ஏழை எளியவர்களுக்கு தான தருமம் செய்வது என்றால் நாட்டில் சோம்பேறிகளின் தொகை பெருத்து விடுவதோடு தாமும் ஓட்டாண்டியாக நேரிடும் என்று பொருளாதாரம் பேசுவார்!

அவருடைய தலையின் நடுவே வட்டவடிவில் வழுக்கை விழுந்து

சுற்றிலும் பூந்தோட்டக் குரோட்டன்ஸ் வட்டம் போல் முடி அடர்த்தியாக வளர்ந்து இருந்தது. திருகி விடப்பட்ட பயங்கரமான மீசை அச்சுறுத்தியது. கண்கள் சதாவும் சிவப்பு நிறத்திலேயே சிவப்பேறி இருப்பதால் அவர் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்ப்பதற்கே பயங்கரமாகத் தோன்றும். அவருடைய கம்பீரமான தோற்றமும் தேவைக்கு மேலான சதைப்பிடிப்பும் அச்சத்தை மூட்டும்.

“பேனா மன்னர் சார்! என் வாயாடிப் பெண்ணை அனுப்பினால்தான் நீங்கள் திக்கு முக்காடி உங்க பேனாவுக்கு ஓய்வு கொடுத்துவிட்டு எழுந்து வருவீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும்!” என்று வீராசாமி நாயுடுகாரு சிரித்தார், அந்தச் சிரிப்புக்கு அடியிலே ஏதோ ஒரு மர்மமும் உறைந்திருந்தது.

“அப்பா! இவர் நிமிஷங்களை எழுத்துகளாக அடுக்கி ரூபாய்களாகப் பொறுக்குகிறாவர்! இப்படிப்பட்ட நேரச் சிக்கனக்காரரிடம் பேச்சையும் சிக்கனமாகவே வைத்துக் கொள்ளுங்களப்பா!” என்றாள் ஹேமா குறும்புச் சிரிப்புடன்.

“பைசாச் சிக்கனம் பார்ப்பது புத்திச்சாலித் தனமே தவிர நேரச் சிக்கனம் பார்ப்பது சுத்தப் பைத்தியக்காரத்தனம்!” என்று வீராசாமி நாயுடு ஒரு பொன் மொழியை உதிர்த்துவிட்டு, “வாருங்கள், மர்ம நாவலாசிரியர் சார்!” என்று உற்சாகமாக மாயவனின் கையைப் பிடித்து வீட்டினுள்ளே அழைத்துச்சென்றார்.

அவருடைய கை மனித கரத்தைப் போல் இல்லாமல் அதிகப்படியான சொர சொரப்புடன் இருந்தது. மாடு நாக்கினால் தடவினால் எப்படிப்பட்ட உணர்ச்சி ஏற்படுமோ, அதைப் போன்ற உணர்ச்சிதான் ஏற்பட்டது மாயவனுக்கும்! அவர் சம்மட்டி போன்ற முரட்டுத்தனமான ஆயுதங்களைப் பிடித்து வேலை செய்வாரோ...? இல்லாவிட்டால் இப்படி ‘காழ்ப்பு’ ஏறி இவ்வளவு சொர சொரப்புடன் இராதே? அவர் மகாமோசமான முரட்டு மனிதர் என்பதில் கொஞ்சமும் ஐயமில்லை.

“மாயவன்! நீங்கள் என்னுடைய மாளிகைக்கு இதற்கு முன்னால் வந்ததே இல்லை அல்லவா...?” என்று மாயவனின் தோள் மீது கை போட்டபடி நடந்து சென்று மிகுந்த உரிமையுடன் பேசினார் வீராசாமி நாயுடு.

“ஆமாம்! எத்தனை முறையோ உங்களை வீட்டில் பார்த்துப் பேச வேண்டும் என்று நினைத்ததுண்டு. அந்த வாய்ப்பு இப்பொழுதுதான் கிடைத்து இருக்கிறது!” என்று சிணுங்கிய மாயவன் “நாயுடுகாரு, என்னை எதற்காக கையோடு கூட்டிக்கொண்டு வரும்படிச் சொன்னீர்கள்? அதுவும் இரவு நேரத்தில்?” என்று கேட்டான்.

“ஏன் மாயவன், பயப்படுவதைப் போல் பேசுகிறீர்கள்? உங்களுக்கு என்னால் ஏதாவது இடையூறு ஏற்படுமோ என்று பயமாக இருக்கிறதா.....?”

“சேச் சே! நான் மர்மக்கதை எழுத்தாளன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா? எத்தனையோ கொலைக் கதைகளை எழுதி எழுதி நான் நெஞ்சில் உரம் ஏற்றி வைத்து இருக்கிறேன்.”

“பொதுவாக மர்மக்கதை எழுதுபவர்கள் புத்திசாலிகளாக இருப்பார்களே தவிர, இரத்தத்தைக் கண்டு நடுங்கும் துடை நடுங்கிகளாகவே இருப்பார்கள் என்று கேள்விப்பட்டு இருக்கிறேன். நீங்கள் அதற்கு மாறுபட்டு இருந்தால் மெத்த சந்தோஷம்!”

“நீங்கள் எதை மனதில் நினைத்துக் கொண்டு இப்படியெல்லாம் பேசுகிறீர்கள் என்று தெரியவில்லை. எழுத்துலகச் சிற்பிகளான நாங்கள் கோழைகளாகவோ, வீரர்களாகவோ இருந்தால் உங்களுக்கென்ன வந்தது?”

மர்மக்கதை எழுத்தாளர்களைப் பற்றி நாயுடுகாரு குறைவாகப் பேசியதும் மாயவனுக்குச் சிறிதளவு கோபம் வந்து விட்டது.

“கோபித்துக் கொள்ளாதீர்கள்; மாயவன்! பொதுவாகத்தான் பேசினேன்,” என்று வீராசாமி நாயுடு தாஜா செய்துவிட்டு, “நான் விருந்துக்காக எதற்கு அவசரம் அவசரமாக அழைத்தேன் என்பதைச் சொல்லுவதற்கு முன்னால் இந்த வீட்டை உங்களுக்குச் சுற்றிக் காண்பிக்கிறேன்! முதலில் இந்த வீடு கட்டி எத்தனை வருஷங்கள் இருக்கும் என்று யூகித்துச் சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்!” என்றார்.

“இந்த வீட்டுக்கு வயசு கேட்கிறீர்களா? நூறு வருஷங்கள் வயதாகியிருக்கும்!” என்றான் மாயவன் கிண்டலாக.

“இல்லை இருநூறு வயதாகப் போகிறது? இனிமேலும் இந்த வீட்டுக்கு ஆயுள் அதிகம்!” என்று திருத்தம் கூறிய வீராசாமி நாயுடு, “வாருங்கள்! வீட்டிலுள்ள அறைகளை எல்லாம் சுற்றிக் காட்டுகிறேன்!” என்றார்.

“ஏன், அறைகளை நான் பார்வையிட வேண்டும்? ரிப்பேர் செய்வதற்கா? அல்லது நான் பெருமூச்சு விடுவதைப் பார்த்து நீங்கள் ரசிப்பதற்கா?” என்று மாயவன் இடக்காகக் கேட்டான்.

“முதலில் அறைகளைப் பாருங்கள். அதன் பிறகு நாம் விஷயத்துக்கு வரலாம்.”

மாயவனுக்கு மிகுந்த வியப்பாக இருந்த போதிலும் அவர் என்ன தான் செய்கிறார் என்பதை அறியும் ஆவலோடு தன் தோள் மீது போட்டிருந்த கையை விலக்காமல் தோளோடு தோள் இடித்தபடியே நடந்து சென்றான்.

அது பழங்காலத்து அரண்மனைபோல் இருந்த மிகப்பெரிய கட்டிடம். கனமான உத்திரங்களும், கதவுகளும், ஜன்னல்களும், தூண்களும் மிக மிகப்பெரிதாகத் தோன்றிப் பயமுறுத்தின. ஆங்காங்கே காணப்பட்ட மேஜைகளும், நாற்காலிகளும் இதரச் சாமான்களும் தொண்டு கிழவி காலத்தையே நினைவு படுத்தின. எல்லாமே பழமையானவை--பெரியவை! இக்காலத்தில் இவற்றைப் போன்ற சாமான்கள் மியூசியம் போன்றவற்றில் தான் பார்க்க முடியும்!

லஸ்தர் விளக்கு ஒன்று தலைக்குமேல் தொங்கிக் கொண்டு இருந்தது. அதைப் போலவே ஏராளமான விளக்குகள் ஆங்காங்கே தொங்கிக் கொண்டு இருந்தன. இவையன்றி நூதன வேலைப்பாடு அமைந்த மின்சார விளக்குகளும் காணப்பட்டன.

சுவர்களில் காவி கலந்த வெள்ளை அடிக்கப்பட்டு இருந்தது. அந்த வெள்ளையடித்துச் சில வருடங்கள் கழிந்துவிட்டதால் இப்பொழுது எல்லாச் சுவர்களும் ஒரே காவி மயமாகவே காட்சியளித்தன.

“இது எங்கள் முப்பாட்டனாருக்கு முப்பாட்டனார் காலத்து வீடு! இன்னும் சொல்லப் போனல் இது ஒரு பழங்காலத்து ராஜாவின்

பிரம்மாண்டமான அரண்மனை.”

“நீங்கள் ஏன் ரிப்பேர் செய்யாமலும் வெள்ளை அடிக்காமலும் போட்டு வைத்து இருக்கிறீர்கள்? பழங் காலத்திலே ஒட்டிக்கொண்டு இருப்பதற்கா? வீட்டைப் பார்க்கும் போதே ஒருவிதப் பய உணர்ச்சி ஏற்படுகிறதே!” என்றான் மாயவன்.

வீராசாமி நாயுடு தம் மீசையை ஒரு கையினால் திருகிவிட்டு விட்டு, “என் வீட்டைப் பார்த்தவுடனேயே உங்கள் மர்ம நாவல்களில் காணப்படும் கொலை மாளிகை நினைவுக்கு வந்துவிட்டது போலிருக்கிறது. அதனால் தான் பயப்படுகிறீர்கள்!” என்று சொன்னவர், “இந்தக் கட்டிடம் மிகவும் உறுதி வாய்ந்தது ஆகையால் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை வெள்ளையடித்து ‘மைனர்’ ரிப்பேர்களைச் செய்தால் போதுமானது!” என்றார்.

மாயவன் அவரை துளைத்துத் துளைத்துக் கேள்விகள் கேட்காமல் ஒவ்வொரு அறைகளாகப் பார்த்துக்கொண்டே போனான். வீராசாமி நாயுடு விளக்கங்கள் கொடுத்துக்கொண்டே நடந்தார்.

“இது என்னுடைய படுக்கையறை! இது என் தம்பியின் அறை! அந்த அறையில் என் மகள் ஹேமா படுத்துக் கொள்வாள்! இந்த அறையில் என் பெரிய பெண் பார்க்கவி அட்டகாசம் செய்வாள்! இது என் மைத்துனன் உத்தம்சிங் உறுமல் குறட்டை விடும் அறை! இந்த வரிசை விருந்தினர்களுக்காக!” என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்த வீராசாமி நாயுடு, சமையல் அறை, சாப்பாட்டு அறை, பொழுதுபோக்கும் கூடம் எல்லாவற்றையும் சுட்டிக் காட்டிக்கொண்டே வந்தார்.

ஒரு சிறிய கிராமத்திலுள்ள எல்லா ஜனங்களும் அந்த வீட்டினுள்ளேயே வந்து தங்கி இருக்கலாம். அந்த அளவுக்கு விசாலமாக இருந்தன ஒவ்வொரு அறையும்!

பொழுது போக்கு கூடத்தினுள் ஐந்து நபர்கள் உட்கார்ந்து அரட்டையடித்துக் கொண்டு இருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் வீராசாமிநாயுடுவைக் கண்டவுடன் பயபக்தியுடன் எழுந்து நின்றார்கள். அசாதாரண அமைதி அங்கே நிலவியது. மூச்சு விடும் சப்தம் கூட கேட்கும் அளவுக்கு ஆழ்ந்த நிசப்தம் சூழ்ந்து கொண்டது.

இவர் தான் பிரபல மர்மக்கதை எழுத்தாளர் மாயவன்!” என்று கட்டிக்கூறிய வீராசாமிநாயுடு அங்கு ஹிட்லர் மீசையுடன் படபடக்கும் ஓர் ஆளைச் சுட்டி, “அவன் ஹிட்லர் பிரம்மையா! அவனுக்கு இரவில் நடமாட்டம் அதிகம்! அதனால் பகலில் தூங்க மாட்டான். என் மூதாதையர்களின் வம்சாவளியில் எனக்கு ஒருவித மைத்துனன் முறையுள்ளவன். சொந்தக்காரர்கள் என்றால் பசைபோல் ஒட்டிக்கொள்வான்! அவனுக்கு அடுத்தாற் போல் கொட்டைப்பாக்கு விழிகளுடன் உட்கார்ந்து இருப்பவன் பெயர் வைரம் அர்த்தநாரி! அவன் கோழி முட்டை வைரங்களைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தால் நமக்கு ஆர்த்தமே புரியாது! பழங்காலத்துக் கட்டிடங்களில் பல தலைமுறைகளுக்கு முன்னால் உள்ள புராதன நகைகள் பொக்கிஷம்போல் எங்காவது இரகசியமாகப் புதைத்து வைக்கப்பட்டு இருக்கும் என்று சதாப்புலம்புவான்! என் முன்னோர் காலத்திய நண்பர்களின் வழிமுறைப்பட்டியலில் இருந்து இறங்கி வந்தவன். அடுத்தாற்போல் சுருட்டுக் குடித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கும் பெரியவரின் பெயர் சுந்தரேசம் பிள்ளை! என் நெருங்கிய நண்பர்! இந்த வயசிலும் வேடிக்கை தமாஷ், விபரீத விளையாட்டுகள் என்றால் வெகு உற்சாகமாக ஈடுபடுவார்!” என்று அறிமுகப்படுத்தி விட்டு மூச்சு வாங்குவதற்காகச் சிறிது பேச்சை நிறுத்தினார்.

அந்தச் சமயம் நான்காவதாக உட்கார்ந்திருந்த ஒரு டம்பாச்சாரி விருட்டென்று துள்ளியெழுந்து மாயவனை எரித்து விடுவது போல் பார்த்த வண்ணம், “எனக்கு இதெல்லாம் பிடிக்கவில்லை! கற்பனைக் கயிறால் கதை திரிக்கும் பேர்வழியை நான் அறிமுகம் செய்து கொள்ள வேண்டிய தேவையுமில்லை!” என்றான் முகத்தில் அறைவது போல்.

அவனை மாயவன் சுட்டிக்காட்டி, “அந்த இலக்கிய விரோதியார்?” என்று கேட்டான்.

“அவன் தான் என் அருமைத் தம்பி மதனகோபால் நாயுடு!” என்றார் வீராசாமி நாயுடு.

“உங்கள் உடன் பிறந்த தம்பியா?”

“ஆமாம்! பத்து வருஷங்கள் தள்ளிப்பிறந்தவன்! அவன் யாரையும் சட்டென சினேகிதம் பிடித்துக் கொள்வது போலவே யாரையும் பகைத்துக்கொண்டும் விடுவான்! ஆனால் நல்ல புத்திசாலி! புதை

பொருள் ஆராய்ச்சிகளில் மகா நிபுணன்! அதனால் சதா பழங்காலத்திலே சஞ்சரித்துக் கொண்டு இருப்பான்! என் முப்பாட்டனாரின் மூன்று தலைமுறைகள் முதற் கொண்டு என் மூதாதையர்களின் சரித்திரங்கள் எல்லாம் வருஷம் மாதம் தேதிகாளோடு அவனுக்குத்தான் சரியாகத் தெரியும்! பழைய கணக்குப் பேரேடுகளின் புள்ளி விபரங்களில் இருந்து புராதன காலத்திய நகை நட்டுகளுக்கு எல்லாம் ஒரு பட்டியல் தயாரித்து வைத்து இருக்கிறான்! அதற்காகவே அவன் கல்யாணம் செய்து கொள்ளாமல் தன் இளமைப் பருவத்தை எல்லாம் தியாகம் செய்து நாற்பது வருஷங்களைத் தாண்டிவிட்டான்! ஆனால் புராதன நகைகளில் முக்கியமான பொக்கிஷம் இந்த வீட்டில் எங்கே புதைத்து வைக்கப்பட்டு இருக்கிறது என்பதைத்தான் இன்னும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை! மொத்தத்தில் என் தம்பி மதனகோபால் ஒரு செலவாழியே தவிர, காரியத்தில் பெரிய புலி!” என்றார் வீராசாமி நாயுடு. அவருடைய தம்பி மதனகோபாலுக்கு நார்பது வயதாகிவிட்டதென்றாலும் பதினெட்டு வயது வாலிபனைப் போலவே ஆடை அலங்காரங்கள் செய்து கொண்டிருந்தான்.

மதனகோபால் முழங்கை வரையில் மடித்து வைக்கப்பட்ட சில்க்சட்டையும் அகலமான ஜரிகைக்கரை போடப்பட்ட இரட்டை வேட்டியும் உடுத்தி இருந்தான். மீசை இல்லாமல் முகம் சுத்தமாக சுஷ்வரம் செய்யப்பட்டு இருந்தது. பார்வைக்கு வயதான ஓர் ஊதாரி மைனர் போலவும் முன்கோபி போலவும் காணப்பட்டான். இடதுபுறமாக கோணம் வகிடு எடுத்து இருபுறமும் வாரிவிடப்பட்டு இருந்த சுருள் கிராப் அவனுடைய முகத்துக்கு அழகைத் தந்தது.

அவனை நோக்கி மாயவன், “நீங்கள் மர்ம நாவல்கள் படிப்பதில்லையா?” என்று கேட்டான்.

“உங்கள் நாவல்களை நான் படித்ததே இல்லை! இனி படிக்கப் போவதுமில்லை! ஏனென்றால் கற்பனை மர்மங்கள் எனக்குப் பிடிப்பதே இல்லை!” என்றான் மதனகோபால் ஆங்காரத்தோடு.

அந்தச்சமயம் ஐந்தாவதாக உட்கார்ந்திருந்த ஓர் இளந்தாடிக்காரன் அதை மறுப்பது போல், “நை! நை! கற்பனை மர்மங்களால் ஆபத்து இல்லை! நிஜ மர்மங்களில் ஈடுபடும் போதுதான் உயிருக்கே ஆபத்து!” என்றான்.

“யார் இந்த இலக்கிய அனுதாபி?” என்று கேட்டான் மாயவன்.

“இவனுடைய அக்காளைத்தான் நான் கல்யாணம் செய்திருந்தேன். எனக்கு இவன் மைத்துனன் முறை வேண்டும். மோப்பம் பிடித்துக் காவல் காப்பதில் நாற்பது வேட்டை நாய்களுக்குச் சமமானவன்” என்றார் நாயுடு.

மாயவன் அந்த வாலிபனை அதிக வியப்புடன் பார்த்தான். தோற்றத்தில் அசல் வடநாட்டு பஞ்சாபியைப் போல் காட்சி அளிக்கும் அவன் எப்படி நாயுடுகாருக்கு மைத்துனனாக இருக்க முடியும்? மைத்துனன் என்றால் அழகு சுந்தரியான ஹேமாவின் தாய் மாமனா....?

“உங்களுக்கு மைத்துனன் என்றால் உங்கள் மனைவி அவருக்கு சொந்த அக்காவா... அல்லது...?”

“அவனுடைய சொந்த அக்காள்தான்!”

உடனே அந்த இளந்தாடிக்காரன் குறுக்கிட்டு “நான் பஞ்சாப்காரனாக இருப்பதால் உங்களுக்குச் சந்தேகமாக இருக்கிறது அல்லவா....? என் பெயர் உத்தம் சீங்! நான் இப்போது சுத்தமாகத் தமிழ் பேசுவேன்!” என்று சொல்லிவிட்டு அந்த அதிசய மைத்துனன் ஒருமாதிரியாகப் பார்த்தான். அவன் பார்வையில் விஷமம் கலந்திருப்பதைப் போல் தொனித்தது.

“என்ன அவனை அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்? என் மனைவி ஒரு பஞ்சாபி தான்! எங்களுக்குக் கலப்பு கல்யாணம் எப்படி நடந்தது என்ற விபரத்தைப் பிறகு தெரியப்படுத்துகிறேன்.” என்று வீராசாமி நாயுடு சொல்லி விட்டு மாயவனை அழைத்துக் கொண்டு ஒரு புறமாக வந்தார். மாயவனின் கண்கள் அவனையும் அறியாமல் ஹேமாவைத் தேடிக் கொண்டே இருந்தன. ஆனால் ஹேமா அவனுடைய கண்களுக்குத் தட்டுப்படாமல் அந்த வீட்டினுள் எங்கோ மாயமாய் மறைந்துவிட்டாள்.

“என்ன, மூட நம்பிக்கை மகாநாடு கூடுகிறதோ?” என்று கிண்டலாகக் கேட்டுக் கொண்டே டாக்டர் சவுரிராஜன் அந்த வீட்டுக்குள் நுழைந்தார். அவர் பகுத்தறிவுவாதி! முளைக்கோளாறுகளைச் சீர்திருத்தும் வைத்தியத் துறையில் அவர் விசேஷத்திறமை உள்ள நிபுணர்! அவருக்குப் ‘பைத்தியக்கார டாக்டர்!’

என்ற ஒரு பட்டப்பெயரும் உண்டு. அவரை ஏற்கனவே மாயவனுக்கு தெரியும். எனவே இரண்டு பேரும் பரஸ்பரம் ஒருவருக்கு ஒருவர் வணக்கம் தெரிவித்துக்கொண்டார்கள்.

“டாக்டர் சார்” இன்றிரவு உங்களுக்கும் இங்கே விருந்தா?” என்று மாயவன் கேட்டான்.

“எனக்கும் வீராசாமி நாயுடுகாருவுக்கும் உள்ள தொடர்பு எத்தகையது என்று உங்களுக்குத் தெரியாது போல் இருக்கிறது.” என்று சிரித்த டாக்டர் சவுரிராஜன், “மாமா! என்னைப் பற்றிச் சொல்லுங்களேன்.” என்று கொஞ்சினார்.

மாமா என்று அழைத்த பின்னர் அவரை இன்னாரென்று தெரிந்து கொள்ள முடியாதா என்ன.....? ஆனால் ஆவருடைய உறவு ஆழமானதா...? அல்லது மிக மிகச் சாதாரணமானது தானா.....?

“இந்த டாக்டர் சவுரிராஜன் என்னுடைய சொந்த மருமகன் தான்! அதாவது என்னுடைய உடன் பிறந்த தங்கை மகன்!” என்ற வீராசாமி நாயுடு “இன்னும் வெளிப்படையாகச் சொல்லவேண்டும் என்றால் என் பெண்களின் முறை மாப்பிள்ளை!” என்று அறிமுகப்படுத்தினர் மீசையைத் திருகிக் கொண்டே.

முறை மாப்பிள்ளை என்று அவர் சொன்னது முள்ளைப்போல் மாயவனின் இதயத்தின் மேல் பாகத்தில் குத்திய போதிலும், மூத்தபெண் பார்க்கவியைத்தானே டாக்டர் சவுரிராஜன் கல்யாணம் செய்து கொள்வார் இளையபெண் ஹேமா தனக்குத்தான் என்று திருப்தி அடைந்தான். காதல் என்றால் கசப்பாக இருந்த அவனுக்கு இப்பொழுது ஹேமாவைக் காதலிக்க வேண்டும் போல் தோன்றியது! ஹேமாவுடன் பேசிப் பழகியது குறுகிய நேரமாக இருந்த போதிலும் அத்தகையதொரு கல்லைத் தூக்கிப்போட்டு விட்டதைப் போன்ற கொந்தளிப்பை உண்டு பண்ணிவிட்டாள் ஹேமா! இனி அவளை மறக்க நினைப்பது என்றால் அது முடியாத காரியம்தான்!

மாயவன் தன் மனதில் சிறியதொரு போராட்டம் நடை பெற்றுக் கொண்டிருந்த போதிலும் அதைக் கொஞ்சமும் வெளிக் காட்டிக் கொள்ளாமல், “இந்த விஷயம் இப்பொழுது தான் எனக்குத் தெரியும், டாக்டர் சவுரிராஜன்! நீங்கள் இந்த வீட்டின் முறை மாப்பிள்ளை

என்பதை இது வரையிலும் சரியாகச் சொல்லாமல் இருந்ததற்காக ரொம்பவும் வருத்தப் படுகிறேன்,” என்றான் உரிமையுடன் கண்டிக்கும் பொய்க் கோபத்துடன்.

“நான் இந்த வீட்டுக்கு முறை மாப்பிள்ளை மட்டுமல்ல! குடும்ப டாக்டரும் நான்தான்! என் மாமாவுக்கு மூட நம்பிக்கைகளால் அடிக்கடி தலைவலிகள் வரும். ஆனால் அவருடைய தலை வலிகளுக்கு மட்டுந்தான் நான் மாத்திரைகள் கொடுப்பேனே தவிர அவருடைய மூட நம்பிக்கைகளை மாற்ற முடியாது! என் மாமாவின் மூத்த பெண் பார்க்கவி இருக்கிறாளே, அவளுக்கு தூக்கமே வருவதில்லை. அடிக்கடி மனநோய்கள் வந்துவிடும்! அவள் என்னுடைய நிரந்தரமான பேஷண்ட்! மாமாவின் இளைய பெண் ஹேமா இருக்கிறாளே, அவள் வைத்தியத் துறையில் என் மாணவி, மெடிகல் காலேஜில் படிக்கும் அவள் அடிக்கடி என் ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து விஷயங்களைக் கிரகிக்கிறாள்,” என்று டாக்டர் சவுரிராஜன் தமாஷாகக் கூறிவிட்டு, நாயுடுவை நோக்கி, “மாமா! உங்கள் வீட்டுக்கு ஹிட்லர் மீசை பிரம்மையாவும் வைரம் அர்த்தநாரியும் வந்திருக்கிறார்களாமே, பார்க்கவி சொன்னாள்! அவர்கள் எதற்காக இங்கே வந்திருக்கிறார்கள்? வைரம் அர்த்தநாரி தன் தகப்பனார் இந்த வீட்டில் எதற்காகச் செத்துப் போனார் என்பதைக் கண்டுபிடிக்க வந்தானா? ஹிட்லர் பிரம்மையா தன் மூதாதையார் காலத்தில் பொக்கிஷம் இந்த வீட்டில் புதைந்திருக்கும் என்று புலம்ப வந்தானா?” என்று கேட்டார்.

“நான் தான் அவர்களை வரவழைத்தேன்! இன்றிரவு ஒரு விசேஷமான விருந்து!” என்றார் வீராசாமி நாயுடு முகத்தைச் சுழித்துக் கொண்டே!

“நான் விருந்துக்குச் சரியான நேரத்தில் வரமுடியாது. என் ஆஸ்பத்திரியில் முக்கியமான வேலை இருக்கிறது! அதை முடித்துக்கொண்டு வந்து உங்கள் தமாஷ்களில் கலந்து கொள்கிறேன்!” என்றார் டாக்டர் சவுரிராஜன்.

அந்தச் சமயம் மாடிப்படிகளில் தடதடவென ஹேமா இறங்கி வந்தாள். மைதீட்டிய அவளுடைய அழகான கருவிழிகள் ஒரு கணம் ஆவலோடு மாயவனின் மீது பதிந்தன. ஆனால் அடுத்த கணம் டாக்டர் சவுரிராஜன் நிற்பதை உணர்ந்ததும் சட்டென அவ்வழிகள் தடம் புரண்டன.

ஹேமாவின் நெஞ்சம் பெரிதாக விம்மித் தாழ்ந்தது. மனசுக்குள் ஏதோ ஒரு போராட்டம் எழுகிறது என்றும் தோன்றியது.

அவளை நோக்கி சவுரிராஜன் ஒரு புன்முறுவலுடன், “ஹேமா! உன்னை அழைத்துப் போகவே வந்தேன்! என் ஆஸ்பத்திரியில் ஒரு புதுப் பைத்தியக்காரி வந்து சேர்ந்து இருக்கிறாள். அவளுடைய முளைக்குள் ஆபரேஷன் செய்யப் போகிறேன்! முளைக்கோளாறு சம்பந்தமான ஆராய்ச்சிகள் என்றால் உனக்குச் சுவாரசியம் இல்லையா? என்னோடு வா! பல புதிய விஷயங்களைக் கிரகித்துக் கொள்ளலாம்!” என்றார் அவருடைய அழைப்பை மறுக்க முடியாமல் ஹேமா ஏதோ ஒரு மந்திரத்தால் கட்டுண்டு தன் நினைவு இல்லாமல் நடப்பவள் போல் டாக்டர் சவுரிராஜனோடு போய்விட்டாள்! அது மாயவனின் நெஞ்சிலிருந்து ஏதோ ஒன்றைப் பறித்துக் கொண்டுபோவது போல் இருந்தது.

அவன் ஏதோ யோசித்தபடி “நாயுடுவாள்! உங்கள் பெண்கள் இருவரும், உங்கள் பஞ்சாபி மனைவிக்கு அதாவது உத்தமசிங்கின் அக்காளுக்குப் பிறந்தவர்கள் தானே?” என்று கேட்டான்.

“ஆமாம்!”

“நாயுடுவாள்! நீங்கள் உத்தமசிங்கின் அக்காளை எப்படித் திருமணம் செய்து கொண்டீர்கள்? தமிழ் நாட்டில் வேறு பெண்களே உங்களுக்குக் கிடைக்க வில்லையா?” என்று கேட்டான் மாயவன்.

அவன் தமிழ் மீது அதிகப்பற்று உள்ளவனைப் போல் இப்படிப் பேசியதும் வீரசாமி நாயுடு கடகட’ வென்று சிரித்து விட்டுப் பேசலானார்.

“தமிழ் நாட்டில் எத்தனையோ பெண்கள் கிடைப்பார்கள். ஆனால் அவர்களில் ஒருத்தியைக் கல்யாணம் செய்து கொள்வதால் என்ன புதுமை கிடைக்கப் போகிறது? நான் எப்பொழுதும் புதுமை செய்வதையே விரும்புகிறவன். அதன் எதிரொலியாகத் தான் பஞ்சாபி பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டேன்.”

“மிகவும் புரட்சிகரமான வேலையைத்தான் செய்திருக்கிறீர்கள்! அதிருக்கட்டும்: நான் கேட்கிறேனே என்று கோபித்துக்

கொள்ளக்கூடாது. வடக்கையும் தெற்கையும் இணைக்கும் உங்கள் தாம்பத்திய வாழ்க்கை ஒழுங்காகத்தான் நடந்ததா?”

“தாம்பத்திய வாழ்க்கை ஒழுங்காக நடைபெறாமல் இருந்திருந்தால் மணி மணியாக இரண்டு பெண் குழந்தைகளுக்குத் தந்தை ஆகியிருப்பேனா....?”

“உங்கள் இல்லறம் இனிதே நடந்தால் எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சிதான்!” என்று மாயவன் வாழ்த்திவிட்டு, “இப்பொழுது உங்கள் மனைவி எங்கே இருக்கிறார்கள்?” என்று கேட்டான். இதுவும் அவனுக்குச் சம்பந்தமில்லாத கேள்விதான்! ஆயினும் வருங்கால மாமியாராகக் கூடிய அந்த அம்மையாரைப் பற்றிக் கேட்டித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏனோ அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

“அதை ஏன் கேட்கிறீர்கள் போங்கள். சென்ற மாதம்தான் அவள் எதிர்பாராதவிதமாக மரணமடைந்து விட்டாள்.” என்று வீராசமி நாயுடு விம்மினார்.

“என்ன... என்ன... உங்கள் மனைவி இறந்து விட்டார்களா...? இந்த அதிர்ச்சியான செய்தியை நான் கேள்விப்படவே இல்லையே!”

“என்ன செய்வது? அவள் இறந்து போன செய்தியை நான் பெரிதுபடுத்த விரும்பவில்லை. பலருக்கு இதைப் பற்றி நான் எதையுமே சொல்லவில்லை என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்களேன்.”

மாயவன் புரிந்து கொள்ளாதவனைப் போல் அவரைப் பார்த்தான். மனைவி இறந்துபோனதை நாயுடு காரு ஏன் பெரிதுபடுத்தவில்லை? அந்த மரணத்தில் ஏதாவது மர்மம் ஒட்டிக்கொண்டு இருக்கிறதா...?

மர்மக் கதை ஆசிரியரான அவன் உள்ளத்தில் இப்படியொரு சந்தேகம் அலை மோதியது.

“நீங்கள் ஏன் சொல்ல வில்லை? பெரிய இடத்து விஷயங்களை இப்படி இருட்டடிப்பு செய்வது வழக்கத்திற்கு மாறுபட்டது ஆயிற்றே?” என்று மாயவன் கேட்டான்.

“மாறுபட்டதுதான்! பல பணக்காரர்கள் தங்கள் விளம்பரத்திற்காக பத்திரிகைகளில் பணம் கொடுத்து மனைவியின் அகால மரணத்தைப் பிரசுரம் செய்து விடுவார்கள். ஆனால் நான் அப்படிப்பட்ட விளம்பரத்தை விரும்பக் கூடியவன் அல்லவே!” என்றார் வீராசாமி நாயுடு ஒரு பெருமூச்சோடு.

“நீங்கள் வேறு வழியில் விளம்பரம் தேடுவீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆயினும் உங்கள் மனைவியின் மரணம் சம்பந்தப்பட்டது முக்கியமானது ஆயிற்றே!”

“ஆமாம், மிகவும் முக்கியமானதுதான் அதற்கு முன்னால் உங்களுக்கு இன்னொரு முக்கியமான அறையையும் காட்ட வேண்டி இருக்கிறது. அதை மறந்துவிட்டேன்.” என்று வீராசாமி நாயுடு சொல்லிவிட்டு அவனை அழைத்துக் கொண்டுவந்து காவிச்சாயம் பூசப்பட்ட ஒரு விசித்திரமான அறையைச் சுட்டிக் காட்டினார்.

அந்த அறையில் கதவு பெரிய பூட்டு வைத்துப் பூட்டப்பட்டுக்கிடந்தது. கதவு தூசும் தும்புமாகவும் நூலாம்படையுமாக நிறைந்திருந்ததால் அது புழக்கத்தில் இல்லாதது என்பதைப் பார்த்தவுடனேயே மாயவன் தெரிந்து கொண்டான்.

“இந்த அறை வெகு காலமாகப் பூட்டப்பட்டுக் கிடக்கிறதோ?” என்று மாயவன் கேட்டான்.

“ஆமாம். இந்த அறையினுள் தான் எங்கள் குலதெய்வமான முனீஸ்வரன் பள்ளிகொண்டு இருக்கிறான்,” என்றார் நாயுடு ஒரு விதப் பயபக்தியோடு.

“அது ஒரு சாபத்தீட்டு என்று தான் சொல்ல வேண்டும். பல வருடங்களாகவே அந்த அறையை நாங்கள் யாருமே திறக்கவில்லை. நான் பிறந்தது முதல் அந்த அறையினுள்ளேயே நுழைந்ததில்லை என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்களேன்.”

மாயவன் அவர் சொன்ன விசித்திரமான செய்தியைக் கேட்டு நெடு மூச்சு எறிந்தான். முனீஸ்வரனைப் பிடித்து அந்த அறைக்குள் சிறை வைத்து விட்டார்களோ.....?

“ஏன் அந்த அறையினுள் நீங்கள் நுழையவே இல்லை? குலதெய்வம் குடியிருக்கும் அறை என்று சொல்லும் நீங்கள் அங்கே நுழைவதே இல்லை என்றால் அது விசித்திரம் அல்லவா...?”

“விசித்திரம் என்பதை நான் உணருகிறேன். ஆனால் அது நுழையக்கூடாத அறை!” என்றார் வீராசாமி நாயுடு ஒருவிதக் கலவரத்துடன்.

“நுழையக் கூடாத அறையா?” என்று மாயவன் வியப்புடன் விழித்தான்.

“ஆமாம்! அந்த அறையைப் பற்றி ஒரு பயங்கரமான கதையே இருக்கிறது!” என்று வீராசாமி நாயுடு கூறிய போது அவரது குரல் நடுங்கியது.

“கதையா?” என்று ஆவலுடன் பார்த்தான் மாயவன்.

“ஆமாம்; அந்தக் கதையைச் சொல்லுகிறேன். பயப்படாமல் கேளுங்கள்.” என்று வீராசாமி நாயுடு உடம்பைச் சிலிர்த்துக் கொண்டு ஏதோ சொல்லத் தயாரானார்.

3. முனிஸ்வரன் விழுங்கிய உயிர்கள்!

வீராசாமி நாயுடு வியர்வையில் குளித்தவரைப் போல் நின்று கொண்டு இருந்தார். அவருடைய உடம்பு வெட வெட வென்று நடுங்கிக் கொண்டு இருந்தது. பேச வேண்டும் என்று நினைத்த போதிலும் உடனே வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை.

“நாயுடுகாரு! ஏன் ஒரு மாதிரியாக விழிக்கிறீர்கள்? நுழையக் கூடாத அந்த அறையின் அதிசயக் கதையைச் சொல்லுங்கள்!” என்று மாயவன் பரபரத்தான்.

“மாயவன்! நீங்கள் எத்தனையோ பயங்கரமான மர்மக் கதைகள்

எழுதி இருப்பீர்கள்! எத்தனையோ விதமான கொலைக் கருவிகளைப் பற்றியும் கேள்விப் பட்டு இருப்பீர்கள்! ஆனால் பூட்டிக்கிடக்கும் அறையை யாராவது திறந்து கொண்டு கதவை உட்புறம் சாத்தி மூடிக் கொண்டு தனியாக இரண்டு மணி நேரம் அந்த அறைக்குள் தங்கி இருந்தால் நிச்சயம் செத்துப் போய்விடுகிறார்கள் என்பதைக் கேள்விப்பட்டு இருப்பீர்களா? உயிரற்ற ஜடவஸ்துவான ஒரு அறை: ஒரு மனித ஜீவனைக் கொல்ல முடியும் என்பதை நீங்கள் நம்புவீர்களா?” என்று வீராசாமிநாயுடு கரகரக்கும் குரலில் கேட்டார்.

“அறையா? அல்லது அறைக்குள் வேறு ஏதாவது...”

“இல்லை! அந்த அறைக்குள் பேய் பிசாசுகளோ, கொலையாளிகளோ, கொலைக்கருவிப் பொறிகளோ, விஷவாயுக் கருவிகளோ எதுவும் ரகசியமாக மறைந்து இருக்கவில்லை! அப்படி இருந்தும் அந்த அறைக்குள் நுழைந்து தங்குபவர்கள்.” செத்துப் போகிறார்கள் என்றால் அது தெய்வீக சக்திதானே, மாயவன்?”

“ஆமாம்! அப்படியும் இருக்கலாம்! ஆனால் தெய்வ ரகசியத்தை என்னிடம் சொல்லுங்கள். முடிந்தால் மாற்று யோசனை சொல்லி இந்தப் பிரச்னைக்கு ஒரு முடிவு கட்டுகிறேன்.” என்றான் மாயவன். அது நாயுடுகளுக்கு மிகுந்த ஆறுதலாக இருந்தது. இப்படிப்பட்டதொரு வாலிபன்தான் இந்த நேரத்தில் அவருக்குத் தேவை!

“நிச்சயமாக நீங்கள் எனக்கு உதவி செய்வீர்களா.....?”

“மனிதனுக்கு மனிதன் உதவி செய்வது சகஜம் தானே! என்னால் உதவ முடிந்தால் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் தயங்கமாட்டேன். என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே என்ற அருள் வாக்குத்தான் என்னுடைய ஜீவதாரக் கொள்கை!”

இப்படிச் சொன்னதும் அவனுடைய இருபுறத்து விலாப் பக்கங்களிலும் கைகளைக் கொடுத்து அலாக்காகத் தூக்கினார் வீராசாமி நாயுடு.

“கீழே விடுங்கள் சார்; உங்களுடைய பலப்பரீட்சை விளையாட்டுக்கு என்னுடைய விலா எலும்புகள் பலியாக வேண்டாம்.” என்று சொல்லிவிட்டுச் சிரித்த மாயவன், “உங்கள் முனீஸ்வரனைச்

சுற்றி பொதிந்து கிடக்கும் கதையைச் சொல்லுங்கள்,” என்று துரிதப்படுத்தினான்.

“மாயவன்! நீங்கள் பயந்த சுபாவம் உள்ளவர் இல்லையே! இருதயம் பலவீனம் உள்ளவராக இருந்தால் அதிர்ச்சி ஏற்பட்டு இந்த இடத்திலேயே உயிர் பிரிந்துவிடும்,” என்ற வீராசாமி நாயுடுவின் முகம் சாம்பல் படர்ந்ததைப் போல் ஆகிவிட்டது. அத்தனை பயமும் பீதியும் அவருக்குச் சூழ்ந்துகொண்டன.

“என் உயிரைப் பற்றி நீங்கள் கொஞ்சமும் பயப்பட வேண்டியதில்லை. நானே அதிர்ச்சியான கதை எழுதும் பயங்கரக் கதாசிரியன் தானே...!”

“அப்படியானால் வாருங்கள்; நாம் சற்றுத் தொலைவில் நின்றே பேசலாம். இந்த மூடிக்கிடக்கும் அறைக்கதவுக்கு நேராக நின்று பேசிக்கொண்டிருக்கவே எனக்கு ஏதோ பயமாக இருக்கிறது!” என்றார் வீராச்சாமி நாயுடு.

பயந்து நடுங்கும் அவரைக் கண்டு மாயவன் உள்ளூரச் சிரித்துக் கொண்ட போதிலும் அவருடைய எண்ணத்துக்கு விரோதமாக நடக்கக் கூடாது என்ற எண்ணத்துடன் முன்கூடத்துக்கு வந்து பழங்காலத்து பெரிய சோபா ஒன்றின் மீது உட்கார்ந்தான். அது மிகவும் உயரமான சோபா என்பதால் தலை மட்டுமே வெளியே தெரிந்தது. வீராசாமிநாயுடு இன்னொரு ராட்சத சோபாவின் மீது உட்கார்ந்தார்.

“முனீஸ்வரன் என்ற பெயரை நினைக்கும் போதே என்னுடைய ‘கெதம்’ கலங்குகிறது. குல தெய்வம் நம்பிபினவர்களுக்கு எவ்வித துன்பமும் விளைவிக்காமல் காப்பாற்றும் என்று சொல்லுவார்கள். ஆனால் எங்களைப் பொறுத்தவரையில் குல தெய்வம் ‘கொலை தெய்வமாக’ மாறி எத்தனையோ உயிர்களைப் பலி வாங்கிவிட்டது.”

அவர் சொன்னதைக் கேட்டதும் மாயவன் திடுக்கிட்டான். அவனுடைய மர்மக்கதைகளில் கூட இவ்வளவு பயங்கரமான நிகழ்ச்சிகள் வந்ததில்லை.

“உங்கள் குல தெய்வம் உயிர்ப்பலி கொண்டு விட்டதா...? அப்படியானால் உங்கள் மனைவியும் இதே தெய்வத்துக்குத்தான்

பலியாகி விட்டார்களா?”

மாயவனின் உடம்பு சிலிர்த்தது. உடம்பின் மீது யாரோ இலேசாக உராய்வதைப் போன்ற உணர்ச்சியும் தோன்றியது. மயிர்க்கால்கள் எல்லாம் குத்திட்டுக் கொண்டு நின்றன.

அவன் பரபரப்புடனும் பதட்டத்துடனும் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் வீராசாமி நாயுடு தத்தளித்தார். குலதெய்வத்தின் அந்தரங்க ரகசியத்தைச் சொன்னால் தம் உயிரை உறிஞ்சிக் குடித்துவிடுமோ என்ற கிலி உடம்பைப் பிடித்து மிகவும் பலமாக உலுக்கியதோ என்னவோ...?

“ஏன் தயங்குகிறீர்கள்? தைரியமாகச் சொல்லுங்கள் நாயுடுவாள்!” என்று மாயவன் கேட்டான்.

“தெய்வ இரகசியத்தை வெளியே சொன்னால் அது ஆபத்தை விளைவிக்கும் அல்லவா....?” என்று வீராசாமி நாயுடு தயங்கினார்.

“நீங்கள் இன்னும் பழமை வாதியாகவே இருக்கிறீர்கள் தெய்வம் இருப்பது நம்மைக் காப்பாற்றுவதற்கேயன்றி அழிப்பதற்காக அல்ல! ஆகவே எதைப்பற்றியுமே நீங்கள் அஞ்ச வேண்டிய அவசியம் இல்லை.” என்று மாயவன் அபயக்கரம் நீட்டி அவரைப் பேசும்படி கட்டாயப்படுத்தினான்.

வீராசாமிநாயுடு தம் கைக்குட்டையை எடுத்து வழுக்கைத் தலையையும் முகத்தையும் ஒரு முறை துடைத்துவிட்டுக் கொண்டு பழைய கதைகளைக் கூறத் தொடங்கினார்.

“நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னால் என் தாத்தாவின் தாத்தா திரைகடலோடித் திரவியம் தேடி நவகோடி நாயுடு என்ற பட்டப் பெயருடன் பெரிய கோடீஸ்வரராகச் சிறந்து விளங்கினார். உலகத்திலே மிகவும் விலையுயர்ந்த வைரங்கள் எல்லாம் அவரிடம் இருந்தனவாம். அவை எல்லாம் என்ன ஆயிற்று என்பது தெரியவில்லை. அவை இந்த வீட்டுக்குள் தான் எங்காவது புதைக்கப்பட்டு இருக்கும் என்று என் தம்பி மதனகோபல் நாயுடு கனவு கண்டு இந்த வீட்டையே தரைமட்டமாக இடிக்க வேண்டுமென்று ஆத்திரப்பட்டுக்கொண்டு இருக்கிறான். அதிருக்கட்டும்! பூட்டிக் கிடக்கும் அந்த முனீஸ்வரன் அறை நவகோடி

நாயுடுவின் காலத்தில் அவருடைய படுக்கை அறையாகத்தான் இருந்தது. அவர் இரவு நேரங்களில் பெண்துணை இல்லாமல் தூங்கமாட்டார். ஆனால் துரதிரஷ்டவசமாக ஒரு நாள் இரவு அந்த அறையில் அவர் தனியாகப் படுத்துத் தூங்கிய போது செத்துப்போய்விட்டார். முன் இரவில் அவர் ஒரு தீய பெண்மணியின் வீட்டிற்கு போய் விட்டு அசுத்தமானவராகத் திரும்பி வரும் வழியில் ஒரு முனீஸ்வரன் கோவிலைத் தாண்டி வந்தார் என்றும் அதனால் முனீஸ்வரன் தோஷம் ஏற்பட்டு அப்படி அறைக்குள் செத்துப்போனார் என்றும் வதந்தி கிளம்பியதாம். உடனே அந்த அறை பூட்டப்பட்டுவிட்டது. அதன் பிறகு கஷ்டகாலம் வந்தாலொழிய அந்த அறையைத் திறக்கக் கூடாதென்று நவகோடி நாயுடுவின் ஒரே புத்திரரான சீமைத்துரையிடம் கூறப்பட்டதாம். சீமைத்துரை ஒரு பெரிய செலவாளி. அதோடு குதிரைப் பந்தயங்களிலும் சூதாட்டங்களிலும் ஈடுபட்டு பெரும் பணத்தை இழந்தார். அதனால் பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்பட்டு இந்த வீட்டுக்குள்ளேயே தம் மனைவியோடு அடைந்து கிடந்தார். ஒரு நாள் இரவு அவர் தற்கொலை செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்தாரோ என்னவோ பூட்டிக் கிடந்த அறையைத் திறந்து அதற்குள் தனியாகப்படுத்துக் கொண்டார். மறுநாள் பொழுது விடிந்து பார்த்த போது அந்த அறைக்குள் செத்துக் கிடந்தாராம். அதன் பிறகு அவருடைய மனைவி பைத்தியம் பிடித்தவள் போல் அலறித்துடித்து ஒரு இரவு அந்த அறைக்குள் தனியாக புகுந்து தங்கியிருந்து அவளும் செத்துப்போனாள். அதன் பிறகு என் தாத்தா லட்சுமணசாமி நாயுடு காலத்தில் அந்தப் படுக்கை அறைக்குள் முனீஸ்வரன் வாசம் செய்வதாக ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்டு, அந்த அறையின் ஓர் மூலையில் முனீஸ்வரன் சிலை பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு அது பூஜையறையாக மாறிப் பூட்டப்பட்டுக்கிடந்தது. ஆனால் அந்த அறைக்குள் உள்ள கட்டில் நாற்காலி முதலியன பழங்காலத்து சாமான்கள் எதையும் அப்புறப்படுத்தக் கூடாதென முன்னோர்களின் உயிலில் குறிப்பிடப்பட்டு இருந்ததால் அவையெல்லாம் அப்படி அப்படியே அந்த அறைக்குள்தான் இன்னும் இருந்து வருகின்றன. என் தாத்தாவுக்கு பத்மாவதி என்று ஒரு தங்கை இருந்தாள். அவள் கல்யாண தினத்திற்கு முதல் நாள் இரவு அந்த அறைக்குள் தனியாகப் புகுந்து படுத்துக்கொண்டாளாம். மறுநாள் பொழுது விடிந்து பார்த்தபோது அந்த அறைக்கு உள்ளேயே அவள் செத்துக்கிடந்தாளாம். அதிலிருந்து அது யாரும் நுழையக்கூடாத பயங்கர அறையாக மாறிவிட்டாது!” என்று வீராசாமிநாயுடு கூறிவிட்டுப் பெருமூச்சு வாங்குவதற்காகச் சிறிது நிறுத்தினார்.

“ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே! மணப்பெண் எதற்காக அந்தப் பயங்கர அறைக்குள் புகுந்து தனியாகப் படுத்துக் கொண்டாள்?” என்று வியப்புடன் கேட்ட மாயவன் எதோ யோசித்தபடி, “அந்தப் பெண்ணுக்கு நிச்சயிக்கப்பட்ட மாப்பிள்ளை அவள் மனசுக்குப் பிடித்த ஆள்தானே?” என்று கேட்டான்.

“ஆமாம்! அந்த ஆளைத்தான் பத்மாவதி காதலித்து அவனையே கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று பிடிவாதம் செய்தாளாம்! அந்த ஆள் ஓர் ஏழை ஆதலால் அவனைத் தம் தங்கை கல்யாணம் செய்து கொண்டால் சீதனமென்று காசு நகைகள் எதுவும் கொடுக்க முடியாதது என்றும், கட்டின துணியோடு போக வேண்டியதுதானென்றும் என் தாத்தா கண்டிப்பாகச் சொல்லிவிட்டாராம்!”

“சரி; மேலே சொல்லுங்கள்.”

“என் தாத்தாவுக்கு இரு பிள்ளைகள், அவர்களில் இளையவரான என் சித்தப்பா ஓர் ஊதாரிச் செலவாளி. அவர் ஏதோ மனக் கஷ்டம் தாங்காமல் ஒரு நாள் இரவு அந்த நுழையக் கூடாத அறைக்குள் நுழைந்து, இரவு முழுதும் அங்கேயே தனியாகத் தங்கியிருந்து அதிகாலையில் அந்த அறைக்குள்ளேயே செத்துக் கிடந்து இருகிறார். அதன் பிறகு என் தாத்தாவும் கடைசிக் காலத்தில் அந்த அறைக்குள் புகுந்துதான் செத்துப் போனார்!” என்று நாயுடு ஒரு பெரு மூச்சுவிட்டார்.

“அந்த அறைக்குள் செத்துக் கிடக்கும் பிணங்களை எல்லாம் வைத்தியர்கள் பரிட்சித்திருப்பார்களே?”

“ஆமாம்; பரிட்சித்தார்கள்! ஒரே மாதிரி விஷத்தால் தாக்கப்பட்டது போன்ற அறிகுறிகளுடன் முகத்தில் கருநீலம் பாய்ந்திருந்ததாம்! ஆனால் அந்த அறைக்குள் விஷப்பொறிகள் எதுவும் இல்லை! என் தகப்பனார் பல நிபுணர்களை வரவழைத்து அந்த அறையிலுள்ள சாமான்கள், எல்லாவற்றையும் நன்றாகப் பரிசோதித்துப் பார்த்துவிட்டார்! அந்த அறையிலுள்ள கட்டில் நாற்காலிகள் முதலானவற்றில் எந்தவித விஷ ஊசியும் பொருத்தப்பட்டு இருக்கவில்லையாம்! விஷ மருந்துகளும் எதிலும் தடவப்பட்டு இருக்கவில்லையாம்! இதில் இன்னொரு அதிசயம் என்னவென்றால் அந்த அறைக்குள் யாராவது தனியாக நுழைந்து இரண்டு மணிநேரம் தங்கியிருந்தால்தான் மரணம் சம்பவிக்கிறதே தவிர, அந்த அறைக்குள்

இருவரோ பலரோ எவ்வளவு நேரம் தங்கி இருந்தாலும் அவர்களுக்கு எதுவும் நேர்வதில்லை! உதாரணமாக என் தகப்பனாரின் நண்பரான வைரம் அருணாசலம் என்ற ஒரு வைர வியாபாரி இந்த வீட்டிற்கு வந்தார். அவரும் என் தகப்பனரும் அந்த அறைக்குள் போய் ஏதேதோ பேசியபடி அந்த அறைக்குள்ளேயே தங்கி இருந்தார்கள். அப்போது அவர்களுக்கு எதுவும் நேரவில்லை. ஆனால் அதன் பிறகு வைரம் அருணாசலம் துணிந்து அந்த அறைக்குள்ளேயே இரவு முழுதும் தனியாக இருக்க விரும்பிப் பிடிவாதம் செய்தார். அவரை மட்டும் அந்த அறைக்குள் விட்டுவிட்டு என் தகப்பனார் வெளியே வந்துவிட்டார். மறுநாள் பொழுது விடிந்து பார்த்தபோது அந்த அறைக்குள் வைரம் அருணாசலம் செத்த பிணமாகக்கிடந்தார். அவரும் அதே மாதிரியான விஷத்தால் தாக்கப்பட்டவர் போன்ற அறிகுறிகளுடன் அவர் முகத்திலும் கருநீலம் பாய்ந்திருந்தது! அந்த அறைக்குள் நடப்பதெல்லாம் ஒரே மாதிரியான சாவுதான்!” என்றார் வீராசாமி நாயுடு ஒரு திகிலுடன்.

“அந்த அறைக்குள் வைரம் அருணாசலம் தனியாகத் தங்கியிருக்க வேண்டும் என்று எதனால் விரும்பி இருப்பார்?” என்று மாயவன் தீவிரமாக யோசித்தவாறு, ம்! இன்றிரவு உங்கள் வீட்டிற்கு வந்திருக்கும் விருந்தாளிகளில் வைரம் அர்த்தநாரி என்று ஒரு வாலிபனும் இருக்கிறானே; அவனுக்கும் வைரம் அருணாசலத்திற்கும் ஏதாவது தொடர்பு உண்டா?” என்று கேட்டான்.

“வைரம் அருணாசலத்தின் சொந்த மகன்தான் வைரம் அர்த்தநாரி! அவன் தான் தகப்பனார் இந்த வீட்டில் உள்ள அந்த அறையில் விசித்திரமாக மாண்டுபோனதில் ஏதாவது மர்மம் குடிகொண்டு இருக்குமென்று தவித்துக் கொண்டு இருந்தான் அதனால் தான் அவனையும் இன்றிரவு விருந்து விசேஷ விருந்தாளியாக வரவழைத்து இருக்கிறேன்?”

“உங்கள் முன்னோர்களில் பலர் ஒருவர் பின்னால் ஒருவர் அந்த அறைக்குள் நுழைந்து துர்மரணம் அடைந்து இருக்கிறார்கள்! ஆனால் அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அந்த அறைக்குள் தனியாகத் தங்கி இருக்க ஏன் விரும்பினார்கள்? அப்படி அந்த அறைக்குள் குடிகொண்டு இருக்கும் கவர்ச்சிகரமான மர்மம்தான் என்ன?”

“அதுதான் எனக்கும் புரியவில்லை! ஆனால் யாரும் நுழையாக்கூடாத அறையெனக் கூறி அதைப் பூட்டிச் சீல் வைத்திருந்த

என் தகப்பனார் கூட ஒரு நாள் இரவு அந்த அறைக்குள் ரகசியமாக நுழைந்து இரண்டுமணி நேரத்திற்கு மேல் தனியாக அந்த அறைக்குள் தங்கி இருந்தார். அதன் விளைவாக அவரும் அநியாயமாக அந்தப் பயங்கர அறைக்குள்ளேயே துர்மரணம் அடைந்து விட்டார். அவரையும் முனீஸ்வரன் கொன்றுவிட்டது போல, அதேமாதிரியான விஷப்பிரயோகக் குறிகளுடன் அவருடைய முகத்திலும் கருநீலம் பாய்ந்திருந்தது. அதன் பிறகு நாங்கள் அந்த அறைப்பக்கமே நெருங்கப் பயந்து அதன் கதவைப் பூட்டி வைத்திருக்கிறோம்! நுழையக் கூடாத அந்த அறைக்குள் யாராவது ஒரு நபர் நுழைந்து, இரண்டு மணி நேரம் தனியாகத் தங்கி இருந்தால் அந்த நபருக்கு நிச்சயம் மரணம் நேரிடுகிறது என்பதில் சந்தேகமே இல்லை. அப்படிப்பட்டதொரு அதிவிசித்திர, மனிதசக்திக்கு அப்பாற்பட்ட அதீதமான ஒரு துர்மரணம் எங்கள் முன்னோர் காலம் முதல் அந்த அறைக்குள் குடிகொண்டு இருக்கிறது! இன்னுங்கூட அத்தகைய மரணம் அந்த அறையில் காத்திருக்கலாம்!” என்று வீராசாமி நாயுடு சொல்லிவிட்டு ஒருவிதப் பீதியுடன் நடுநடுங்கினார்.

“சரி; உங்கள் பஞ்சாபி மனைவி அந்த அறைக்குள் மாண்டு போன கதையைச் சொல்லுங்கள்!” என்றான் மாயவன்.

“அந்தச் சம்பவத்தை நினைத்தாலே என் நெஞ்சு படபடவென்று அடித்துக் கொள்கிறது, என் மனைவி எவ்வளவோ நல்லவள் என்றாலும் வைர நகைகளில் அளவு கடந்த மோகம் உள்ளவள். அவள் தனக்கும் தன் பெண்களுக்கும் ஏராளமான ஒரிஜனல் வைர நகைகள் பண்ணிப்போட வேண்டும் என்று கேட்டாள். அது லட்சக்கணக்கில் அனாவசியச் செலவு என்று நான் வாதாடினேன். அதன் விளைவாக ஒரு நாள் என் மனைவிக்கும் எனக்கும் இடையே காரசாரமான சண்டை மூண்டுவிட்டது. என் மனைவி மிகவும் உணர்ச்சிகரமானவள்! உணர்ச்சி வேகத்தில் அவள் எதையும் சட்டென்று செய்து விடுவாள்! அன்றிரவு அவள் ஓசைப்படாமல் எழுந்துபோய் நுழையக் கூடாத அறைக்குள் நுழைந்து விட்டாள். அவள் ஏதோ ஒரு வெறியில் சாவதற்காகவே அந்த அறைக்குள் போய் இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் இரண்டு மணிநேரத்திற்கு மேலாக அந்த அறைக்குள் அவள் தனியாக உட்கார்ந்திருக்கிறாள். அதன் விளைவாக அந்த அறைக்குள்ளேயே அவளும் பிணமாகிவிட்டாள். முனீஸ்வரன் அவளுடைய உயிரைக் குடித்து அவளைக் கொன்றுவிட்டான் என்பதற்கு அநியாய அவளுடைய உதட்டின் ஓரமாக இரத்தம் கட்டியிருந்தது. முகத்திலும் கருநீலம்

பாய்ந்திருந்தது!” என்று வீராசாமி வெல வெலத்தபடியும், பொல பொலவெனக் கண்ணீர் உதிர்த்தபடியும் சொன்னார்.

“அப்படி என்றால்...?” என்று மாயவன் குழம்பினான்.

“ஏதோ ஒரு சாபத்தீட்டு எங்கள் குடும்பத்தில்; இருக்கிறது. அதனால்தான் என் மனைவி பரிதாபமான முறையில் மாண்டுவிட்டாள்.” என்று வீராசாமி நாயுடு விம்மினார்.

மாயவன் பேய் பிசாசு போன்ற துஷ்ட தேவதைகளின் மீது நம்பிக்கை வைத்திருப்பவன் அல்ல. ஒருவேளை அவை இருந்தாலும் மனிதர்களைக் கொல்லும் அளவுக்கு எந்தவிதமான சக்தியும் இருக்க முடியாது என்பது அவனுடைய எண்ணம். ஆகவே நாயுடு சொல்லுவதை உண்மை என்று நம்ப மறுத்தது, அவனுடைய மனசாட்சி!

“முனீஸ்வரன் வேலையால் தான் உங்கள் மனைவி இறந்திருப்பார்கள் என்று நம்புகிறீர்களா...?”

“நுழையக் கூடாத பூஜை அறையினுள் என் மனைவி மட்டுந்தான் போய் தனியாகத் தங்கி இருந்தாள். இரண்டு மணி நேரம் கழித்து நாங்கள் கதவைத் திறந்து பார்த்த போது அவள் பரிதாபமான முறையில் செத்துக் கிடந்தாள்.”

“பிரேதத்தை அப்புறப்படுத்திய பின்பு அந்த அறையினுள் நுழைந்து யாராவது பார்த்தீர்களா..?”

“அந்த அறையினுள் செல்லுவதற்கு யாருக்குத் தான் துணிவு வரும்?” முனீஸ்வரன் கொன்றுவிடுவான் என்ற அச்சத்தில் யாருமே அந்த அறைக்குள் நுழைய அஞ்சினார்கள். கடைசியில் எங்கள் வீட்டு வேலைக்காரனான நல்ல தம்பிதான் என் மனையின் பிரேதத்தைத் தூக்கி வந்தான். அறையை துடைப்பத்தால் கூட்டி சுத்தம் செய்தவனும் அவன் தான்.”

எத்தனையோ பயங்கரமான மர்ம நாவல்களை எழுதிய அனுபவம் மாயவனுக்கு இருந்ததால், “வேலைக்காரன் மற்றவர்களை விடவும் துணிச்சல்காரன் என்று சொல்லுங்கள்.” என்றான் குத்தலாக.

“ஆமாம்! அவன் தெய்வ நம்பிக்கையே இல்லாதவன். அதாவது நாஸ்தீகன் என்று நினைத்துக் கொள்ளுங்களேன். தெய்வங்களைப் பற்றி இழிவாகப் பேசி மற்றவர்களின் மனம் புண்படும்படி எதிர்த்துப் பேசுவதுதான் அவனுடைய வேலை!”

“அவனுக்கு எத்தனை வயது இருக்கும்?” என்று மாயவன் தன்னை ஒரு துப்பறியும் அதிகாரியாக நினைத்துக்கொண்டு கேட்டான்.

“குறைந்தது அறுபது வயதாவது இருக்கும். நான் பிறப்பதற்கு முன்பே இந்த வீட்டில் வேலைக்காரனாக இருக்கிறான். வயதான மனிதன் என்பதாலும், பரம்பரை வேலைக்காரன் என்பதாலும் எல்லோரும் அவன் மீது மிகுந்த நம்பிக்கை வைத்து இருக்கிறோம். அவன் நல்ல யோசனை ஏதாவது சொன்னால் அதற்கு நாங்கள் மரியாதை கொடுத்து ஏற்றுக்கொள்வோம். அவன் வேலைக்காரனாக இருந்த போதிலும் எங்கள் குடும்பத்துக்குப் பெரியவன்.”

“அப்படியானால் அந்தப் பெரிய ஆத்மாவின் ஆட்சிதான் இங்கே நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்று சொல்லுங்கள்.”

“நீங்கள் நினைப்பது மாதிரி ஒன்றுமில்லை. அந்த நல்லதம்பி நல்ல யோசனைகளைச் சொன்னால் அலட்சியம் செய்யாமல் ஏற்றுக் கொள்வேன்.”

“இப்பொழுது அந்த வேலைக்காரர் நல்லதம்பி இங்கேதான் இருக்கிறார...?” என்று கேட்டான் மாயவன். வயதில் பெரியவர் என்பதால் பேச்சில் மரியாதை தானாகவே வந்தது.

“இல்லை! என் மனைவி அகால மரணமடைந்து விட்ட உடனேயே மனம் இடிந்து போனான். ஆகவே மனதைத் தேற்றிக் கொள்ளவும், ஓய்வு எடுத்து ஆறுதல் பெறவும் குற்றாலத்துக்குப் போயிருக்கிறான். திரும்பி வருவதற்கு இன்னும் ஒரு மாதமாவது ஆகும்.”

குற்றாலத்தில் போய் ஓய்வு எடுக்கும் வேலைக்காரனை நினைத்த போது சிரிப்புத்தான் வந்தது மாயவனுக்கு. ஆனால் அந்தச் சிரிப்பை வெளியே காட்டிக்கொள்ளவில்லை. வேலைக்காரன் ஒருவனுக்கு இவ்வளவு சலுகை என்றால்...? கருமியாக வாழும் வீராசாமி நாயுடு அவனுக்காக பணம் செலவு செய்கிறார் என்றால்...?

“இதே நல்லதம்பி தான் நீங்கள் பஞ்சாபி பெண்ணைக் கலப்புத் திருமணம் செய்து கொள்ளுவதற்குக் காரணமாக இருந்ததா.....?”

வீராசாமி நாயுடு சற்று அதிர்ச்சி அடைந்த போதிலும் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல், “ஆமாம்! நானும் அவளும் காதலித்தோம். கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்தியவன் நல்லதம்பி தான்!” என்று சொன்னார்.

“அதாவது அந்தப் பெண்ணைக் காதலித்து கைவிட இருந்த நீங்கள் நல்லதம்பியின் வற்புறுத்தலின் பேரில் கல்யாணம் செய்து கொண்டீர்கள் அல்லவா?”

“கைவிட இருந்தேன் என்று குற்றம் சாட்டுவது தவறு. நல்லதம்பி துரிதப்படுத்தியதால் கல்யாணம் சீக்கிரமாக நடந்தது.”

மாயவன் அந்த நல்லதம்பியைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியை தற்காலீகமாக நிறுத்திவிட்டு, “ம்! பல காலமாகப் பூட்டிக்கிடக்கும் உங்கள் பூஜை அறையைப் பற்றிப்பேசுவோம்.” என்றான்.

“கதவைத் திறந்தால் முனீஸ்வரன் வெளியே வந்து எல்லோரையும் கொன்று விடுவான் என்று பயப்படுகிறீர்கள் அல்லவா?”

“வெளியே வருவான் என்ற அச்சம் எங்களுக்கு இல்லை. அறையினுள் யாராவது நுழைந்து தனியாக இரண்டு மணி நேரம் தங்கி இருந்தால் தான் உயிர்சேதம் ஏற்படும் என்று முப்பாட்டானார் காலத்தில் இருந்தே அந்த அறையினுள் இதைப்போன்ற நிகழ்ச்சிகள் தான் நடைபெற்று இருக்கின்றன என்பது மட்டுமல்ல. என் காலத்தில்கூட அந்த அறை பல உயிர்களைப் பலி வாங்கிவிட்டது.”

மாயவன் வியப்பினாலும் அதிர்ச்சியினாலும் வாயைப் பிளந்தான்.

“அந்த அறையினுள் ஒருவர் தனியாக இரண்டு மணி நேரம் தங்கியிருந்தால் ஏன் செத்துப் போகிறார்கள்?” என்று மாயவன் ஓர் யோசனையுடன் கேட்டான்.

“உள்ளே என்ன நடக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியாது. சாவுக்குக் காரணம் தெய்வக் குற்றம் என்று பலர் கருதுகிறார்கள்.

ஆகவே தான் என் மனைவியின் உயிரையும் அந்த அறைக்குள் இருக்கும் முனீஸ்வரன் பலி வாங்கிவிட்டான்!”

“உங்கள் காலத்தில் கூட அந்த அறை பல உயிர்களைப் பலி வாங்கிவிட்டது என்று சொன்னீர்களே; அவர்கள் யார் யார் என்று சொல்ல முடியுமா...?”

“எல்லோருமே எங்கள் சொந்தக்காரர்கள் தான்! முதலில் வயதான கிழவர்கள் பலியானார்கள். அதன் பிறகு இளைஞர்கள் துப்பறியும் ஆவலோடு ஒருவர் பின் ஒருவராக அந்த அறையினுள்ளே சென்றார்கள், எல்லோருக்குமே துர்மரணம்தான் ஏற்பட்டது. தெய்வமே கிடையாது என்று சொல்லிக் கொண்டு இருந்த என் சித்தப்பா மகனும் அந்த அறைக்குள் நுழைந்து அதே முறையில் அகோரமாகச் செத்துவிட்டான்!”

வீராசாமி நாயுடு சொன்ன தகவல்களைக் கேட்ட போது மனிதர்களுக்கே இயல்பான பயம் வந்து நெஞ்சைப் பிழியத் தொடங்கிற்று.

“இதைப் பற்றி நீங்கள் போலீஸில் புகார் செய்தீர்களா?”

“அதெப்படி முடியும்? ஏற்கனவே தெய்வ கோபம் இருப்பதாக நாங்கள் கருதுகிறோம்,”

“தெய்வ கோபமாவது மண்ணாவது? எல்லாம் மூடநம்பிக்கை! இதைப் போன்ற நிகழ்ச்சிகள் ஏதாவது நடைபெற்று விட்டால் உடனே போலீஸாரிடம் தெரியப் படுத்துவதுதான் முறை.”

“உங்களைப்போல் தான் என் மூத்த மகன் செல்லத்துரையும் தெய்வமாவது, முனீஸ்வரனாவது என்று சொல்லிக்கொண்டு போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குக் கிளம்பினான். ஆனால் பாவம், போலீஸ் ஸ்டேஷன் போய்ச் சேருவதற்கு முன்னால் அந்த அறைக்குள் நுழைந்து விட்டான். அதனால் அகால மரணம் அடைந்து விட்டான். இன்னொரு சொந்தக்கார பையன் முனீஸ்வரன் சிலையைத் தூக்கி ரோட்டில் எறிந்து விட வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டு இருந்தான். அவனும் ஒரு நாள் இரவு அந்த அறைக்குள் நுழைந்து அதே முறையிலேயே மாண்டு கிடந்தான். அதன் பிறகு யாருக்குத்தான் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போவதற்கு தைரியம் வரும்?”

வீராசாமி நாயுடு சொன்னதைக் கேட்டபோது மாயவனுக்கு மிக மிகப் பயங்கரமாக இருந்த போதிலும், அந்த வீசித்திரமான முனீஸ்வரனைப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற துடிப்புதான் அதிகரித்தது.

“நான் சொல்லுகிறேன் என்று வித்தியாசமாக நினைக்காதீர்கள். நானே போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குச் சென்று புகார் செய்து அவர்களுடைய துணையின் பேரில் அந்த அறையிலுள்ள பயங்கர மர்மத்தைப் பரிசோதித்து முனீஸ்வரனை அப்புறப்படுத்தலாம் என்று நினைக்கிறேன். மனித உயிர்களை உறுஞ்சும் துஷ்ட தேவதையை நம் மத்தியில் வைத்துக் கொண்டு இருப்பதே தப்பு!” என்றான் மாயவன்.

வீராசாமி நாயுடுவின் பெயரில் தான் வீரம் ஒட்டிக்கொண்டு இருந்ததே தவிர செயல் முறையில் ஒன்றுமே கிடையாது என்று டமாரம் போட்டு முழக்குவதைப் போல் பயத்தால் வெல வெலத்தார்.

“எழுத்தாளர் சார்! நாங்கள் முனீஸ்வரன் மீது மிகுந்த பக்தி உள்ளவர்கள். நான் இப்படிப் பேசுகிறேன் என்பது முனீஸ்வரனுக்குத் தெரிந்தால் உடனே உயிரைச் சூறையாடி விடுவான். ஆகவே நீங்கள் எதையுமே போலீசாரிடத்தில் தெரியப்படுத்தக் கூடாது. ஒரு வேளை நீங்கள் அன்னிய மனிதர் என்பதால் உங்களுக்கு ஆபத்து ஏற்படாமல் இருக்கலாம். ஆனால் தெய்வ கோபம் எங்களை அழித்துவிடும்,”

மாயவன் அவருக்குத் தைரியம் உண்டு பண்ணத் தன்னால் முடிந்தவரையில் பார்த்தான். ஆனால் எதுவுமே அவரிடத்தில் பலிக்கவில்லை. எக்காரணத்தைக் கொண்டும் யாரிடமும் சொல்லக்கூடாது என்று நாயுடு கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டார். முனீஸ்வரனைப் பற்றிய பயம் அந்த அளவுக்கு அவரை ஆட்டிப்படைத்து வைத்து இருந்தது.

“என்னால் இங்கிருப்பவர்கள் யாருக்குமே ஆபத்து ஏற்பட வேண்டாம். அதற்காக நான் ஊமையாக வேண்டுமானாலும் இருக்கத் தயார்!” என்று சொன்ன மாயவன், “என்னை எதற்காக இங்கே வரவழைத்தீர்கள் என்பதைச் சொல்லுங்கள்!” என்று கேட்டான்.

“இங்கே நடக்கும் விஷயத்தை நீங்கள் யாரிடமும் சொல்லக்கூடாது. சொல்லமாட்டேன் என்று உங்கள் தாயின்மேல்

ஆணையாகச் சொல்ல வேண்டும்.”

“நிச்சயமாகச் சொல்லமாட்டேன்.” என்று சொன்ன மாயவன் அவர் நம்பாமல் போகவே கையில் அடித்து சத்தியமும் செய்து கொடுத்தான்.

“இப்பொழுது என் மீது நம்பிக்கைதானே.....?”

வீராசாமி நாயுடு நெடு மூச்செறிந்துவிட்டுப் பேசலானார். அவருடைய முகம் சாம்பல்பூத்து பிரேதக் கலையுடன் அகோரமாய்க் காட்சி அளித்தது.

“பூஜை அறை பல வருடங்களாகப் பூட்டிக் கிடப்பதாலும், துர்மரணங்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நிகழ்ந்து கொண்டே வந்ததாலும் நாங்கள் மிகுந்த கவலை அடைந்தோம். முனீஸ்வரனுக்கு கடுமையான கோபமும் இரத்தவெறியும் வந்துவிட்டன என்ற அச்சம் எங்கள் நெஞ்சைப் பிளந்தது. முனீஸ்வரனின் சிலையை அந்த அறையில் இருந்து அப்புறப்படுத்தி, பழைய கட்டில் நாற்காலி முதலான சாமான்களையும் அப்புறப்படுத்தி, சுவர்களுக்குச் சுத்தமாகச் சுண்ணாம்பு அடித்துவிட்டால் எல்லாம் சரியாகப் போய்விடும் என்று எல்லோரும் ஒரு முகமாகச் சொல்கிறார்கள். ஆனால் முனீஸ்வரனை அப்புறப்படுத்தினால், நிரந்திரமான தோஷமும் சாபத்தீட்டும் எங்கள் குடும்பத்தின் மீது விழுந்து விட்டால் என்ன செய்வது? அதனால் முதலில் முனீஸ்வரனுக்கு சாந்தி பூஜை செய்து அப்புறம் மறுநாள் முனீஸ்வரன் சிலையை அந்த அறையிலிருந்து அகற்றலாம் என்று நான் சொன்னேன். அதற்குச் சாதகமாக ஜோசியக்காரன் தாமு எங்களுக்கு ஒரு யோசனை வழங்கினான். அதாவது இரவு நேரத்தில் யாராவது தைரியமுள்ள ஒரு நபர் அந்த அறைக்குள் தனியாக நுழைந்து இரண்டு மணி நேரம் தங்கியிருந்து பூஜை செய்யவேண்டும் என்று கூறி பூஜை முறைகளையும் வகுத்துக் கொடுத்தான். தனியாக ஒரு நபர் ஏன் அந்த அறைக்குள் இரண்டு மணி நேரம் பூஜை செய்யவேண்டும் என்று நான் கேட்டேன். அப்போது தான் தனி மனிதனின் தைரியத்தைப் பாராட்டி முனீஸ்வரன் சாந்தியடைந்து அந்த அறையை விட்டு அகல்வான். அப்போது தான் பூஜையின் பூரண பலன் கிடைக்குமென்று ஜோசியக்காரன் தாமு அழுத்தமாகச் சொல்கிறான் இரண்டு மணி நேரம் அந்த அறைக்குள் தனியாகத் தங்கியிந்தால் மரணம் சம்பவிக்குமே என்று நான் கலவரமடைந்தேன். ஆனால் அந்த இரண்டு மணி

நேரத்திற்குள் அந்த அறைக்குள் என்ன மர்ம நிகழ்ச்சி நடைபெறுகிறது என்பதைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்று என் தம்பி முதலானவர்களெல்லாம் துடிதுடிக்கிறார்கள்!” என்று வீராசாமி நாயுடு கூறி நிறுத்தினார்.

“அதற்காகத்தான் வைரம் அர்த்தநாரி ஹிட்லர் மீசை பிறும்மையா முதலானவர்களை எல்லாம் இன்றிரவு விருந்திற்கு வரவழைத்து இருக்கிறீர்களா?” என்று மாயவன் கேட்டான்.

“ஆமாம்!”

“விருந்து முடிந்த பிறகு என்ன நடக்கும்?”

“நாங்கள் ஒரு விஷப்பரீட்சைக்குத் துணிந்து மிகவும் ஆபத்தான ஒரு விளையாட்டில் தமாஷாக இறங்கப்போகிறோம். அதாவது நுழையக்கூடாத அந்த பயங்கரமான அறைக்குள் யார் தனியாக நுழைந்து இரண்டு மணி நேரத்திற்குள் மரணமடைவது என்பதற்கு மரணச்சீட்டு குலுக்கி எடுக்கப்போகிறாம்.”

“என்ன?... இது தர்கொலைக் கழகம் போல் அல்லவா இருக்கிறது?”

“ஆமாம், ஒரு விதத்தில் அப்படித் தான்! இன்றிரவு விருந்து முடிந்ததும் நுழையக்கூடாத அந்த அறைக்கு நாம் எல்லோரும் போவோம். வெகு காலமாகப் பூட்டிக்கிடக்கும் அந்த அறையின் கதவை திறந்து அந்த அறைக்குள் என்னென்ன இருக்கிறது என்பதை மேலோட்டமாகப் பார்த்துக் கொள்வோம். பிறகு எல்லோரும் அந்த அறைக்குள் எந்த நபர் தனியாகப்போய் இரண்டு மணி நேரம் தங்கியிருந்து பூஜை செய்வது என்பதைத் தேர்ந்தெடுப்போம். அந்தத் தேர்வுக்கு முன்கூட்டியே ஒரு திட்டமும் வகுத்து வைத்து இருக்கிறோம். அதாவது ஒரு வட்ட மேஜையைச் சுற்றி எல்லோரும் வரிசையாக உட்கார்ந்து கொள்வோம். பிறகு மேஜையின் மீது ஒரு சீட்டுக்கட்டைப் பிரித்து அதில் ஒன்று முதல் பத்தாம் நம்பர் எண் வரையுள்ள பத்து சீட்டுகளைப் பொறுக்கி எடுத்து ஒன்று கலந்து குலுக்கி உள்ளேயுள்ள எண் வெளியே தெரியாதபடி தலைகீழாக மடக்கிப் பரப்பி வைப்போம். பிறகு கிளி ஜோசியக்கரனின் கிளியைக் கொண்டு ஒவ்வொரு சீட்டாக எடுத்து ஒவ்வொரு நபரிடம் கொடுக்கச்சொல்வோம். எந்த நபருக்கு

அதிகப் பெரிய எண்ணுள்ள சீட்டு வருகிறதோ அந்த நபர்தான் அந்த அறைக்குள் போய் இரண்டு மணி நேரம் தனியாகத் தங்கியிருந்து அங்கு நடைபெறும் மர்மத்தைக் கண்காணிப்பதோடு முனீஸ்வரனின் பூஜையையும் முடித்து வரவேண்டும்!” என்றார் வீராசாமி நாயுடு ஒருவித நடுக்கத்தோடு.

“இந்த விபரீதமான விஷப்பரீட்சைக்கு என்னையும் ஒரு மாணவனாக சேர்த்துக் கொள்ளத்தான் என்னை இந்த வீட்டுக்கு வரவழைத்தீர்களோ?”

“ஆமாம், போலீஸாருக்கும் புலப்படாத மிகவும் மர்மமான நுட்பங்களை எல்லாம் உங்கள் நாவல்களில் அதிசுலபமாக அலசி ஆராய்கிறீர்கள் அல்லவா? இன்றிரவு இந்த வீட்டில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளை நீங்கள் கூர்மையாக ஆராய்ந்து ஏதாவது கண்டுபிடிக்க முடியும். நூறு வருஷ காலமாக யாராலுமே கண்டுபிடிக்க முடியாத படி அந்த அறையினுள் புதைந்து கிடக்கும் பயங்கர மர்மத்தைக் கூட நீங்கள் கண்டு பிடித்துவிடக்கூடும்!” என்று வீராசாமி நாயுடு முகஸ்துதி செய்தார்.

“கிளி தேர்ந்து எடுக்கும் மரணச்சீட்டு என் தலைக்குக் குறி வைத்தால்...?”

“நீங்களே அந்த அறைக்குள் போய் தனியாக இரண்டு மணி நேரம் தங்கி இருந்து எல்லாவற்றையும் கண்காணித்து முனீஸ்வரனின் பூஜையும் முடித்து வர வேண்டியது தான்!”

இந்த நேரத்தில் ஒரு கிளி கிரீச்சிடும் குரல் கேட்டது. “அதோ ஜோசியக்காரன் கிளியைக் கொண்டு வந்துவிட்டான்.”

மாயவன் ஒருவிதத் திகிலுடன் வாசல் பக்கமாகப் பார்த்தான். ஜோசியக்காரன் ஒருவன் கிளிக்கூண்டை கையில் தூக்கிப்பிடித்தபடி வந்து கொண்டு இருந்தான்.

அந்த கிளிக்காரன் பட்டைப்பட்டையாக திருநீறு அணிந்து நெற்றியின் நடுவே ஒரு ரூபாய் அகலத்திற்கு குங்குமப்பொட்டு சகிதமாய்க் காட்சி அயளித்தான். கன்னங்கரேலென்று இருந்த அவனுடைய தோற்றமும், உதட்டு விளிம்பு வரையில் அடர்த்தியாக

வளர்ந்திருந்த மீசையும், பரட்டைத் தலையும் உருண்டையான கண்களும் பார்ப்பதற்குப் படு பயங்கரமாக இருந்தன.

அவன் எமகிங்கரனா? அல்லது நிஜமான கிளி ஜோசியக்காரன்தானா...? உயிரை எடுக்க வந்திருக்கும் எமதூதனைப்போல் காட்சி அளிக்கிறானே...!

கிளி ‘கீச்சு கீச்சு’ என்று கத்தியது மரணத்தை அறைகூவி அழைப்பதைப்போல் இருந்தது. அது சாதாரண கிளியைப்போல் பார்ப்பதற்குத் தோன்றிய போதிலும் மரணத்தை உள்ளடக்கிக் கொண்டு வந்திருக்கும் கிளியைப் போலவே காட்சி அளித்தது.

“இந்தக் கிளி ஜோசியக்காரன் தான் நான் குறிப்பிட்ட தாழு!” என்று வீரசாமி நாயுடு சொல்லி அவனை மாயவனுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

கிளிஜோசியக்காரன் தாழு எல்லா பற்களும் வெளியே தெரியும்படி ஹி...ஹி... என்று சிரித்து விட்டு, “நமஸ்காரம் சாரு!” என்றான்.

அவன் ஏன் அப்படிச் சிரிக்கிறான்? பார்வையில் ஏன் விஷமம் கலந்திருக்கிறது? ஒரு வேளை முனீஸ்வரன் தான் கிளிஜோசியக்காரன் உருவத்தில் வந்திருக்கிறானா...?

ஏதோ ஒருவித நெடி அவன் உடம்பிலிருந்து வீசியது. அது பிண நாற்றம் என்று வேண்டுமானாலும் சொல்லலாம். சுடுகாட்டில் பிணம் எரிந்து கொண்டு இருப்பதைப்போன்ற ஒரு கெட்ட வாசனை. அவன் வாயைத்திறந்து பேசியபோது பச்சை இரத்த வாடை வீசியது.

மாயவன் அவனைப் பார்த்தபடியே ஒருவிதக் கிறக்கத்துடன் உட்கார்ந்து இருந்தான். கிளி ஜோசியக்காரனால் தான் ஆபத்து காத்துக்கொண்டு இருக்கிறதா?

“ஏஞ்சாமி! என்னமோபோல பாத்து குந்துக்கினு இருக்கீங்க! உங்களுக்கு நல்ல காலம் பொறக்கப் போவுது!” என்றான் கிளி ஜோசியக்காரன் சிரித்துக் கொண்டே.

நல்லநேரம் பிறக்காமல் இருந்தாலும் பரவா இல்லை: கெட்டநேரம் வராமல் இருந்தாலே போதும் என்று மாயவன் எண்ணமிட்டான்.

“நீ போய் உள்ளே ஆகவேண்டிய காரியங்களைக் கவனி.....” என்று சொன்னான் மாயவன். அவன் தன் கண்ணெதிரில் காட்சி அளிக்காமல் போனால் போதும் என்றிருந்தது.

கிளி ஜோசியக்காரன் விஷமத்தனமாகச் சிரித்து விட்டு அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்தான். அவனுடைய கொல்லும் பார்வை எல்லோரையும் விழுங்கி ஏப்பம் போட்டுவிடுகிறேன் பார் என்று சாவல் விடுவதைப் போல் இருந்தது.

“ஏன் கிளி ஜோசியக்காரன் போன திசையையே வெறிக்க வெறிக்கப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டார் வீராசாமி நாயுடு.

“அவனைப் பார்த்தால் எனக்கு மனிதனைப் போல் தோன்றவில்லை. சாட்சாத் முனீஸ்வரனே மாறுவேடத்தில் வந்துவிட்டானோ என்று நினைக்கிறேன்.” என்றான் மாயவன் கிண்டலாக.

“முனீஸ்வரன் மீது நம்பிக்கை இல்லாத நீங்கள் இப்படிப் பேசுவது எனக்கு விந்தையாகவே இருக்கிறது. பார்ப்பதற்கு அவன் ஒரு மாதிரியாகக் காணப்பட்ட போதிலும் பரமசாது!”

“உங்கள் குடும்ப ஜோசியம் பார்ப்பது அவன் தானா...?”

“ஆமாம்; அவனும் எங்கள் குடும்பத்தில் ஒருவன் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். எங்கள் குடும்பத்தில் நடக்கப்போகும் பல காரியங்களை அவன் முன்கூட்டியே சொல்லி இருக்கிறான்.”

“எப்படி...?”

“எங்களில் யாருக்காவது ஜோசியம் பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டால் உடனே இந்த ஜோசியக்காரன் தாமுவைத்தான் அழைத்து வருவோம். அவன் கிளியைவிட்டு ஒரு கார்டை எடுக்கவைத்து

அதன் விளைவால் விளக்கமாகச் சொல்லுவான். எதிர்காலத்தில் என்னென்ன நடக்கும் என்பதை அவனிடம் கேட்டுத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.”

“உங்கள் மனைவி சாகப்போகும் விஷயத்தையும் அவன் முன் கூட்டியே சொன்னானா...?”

“அவளுக்கு ஒரு கண்டம் இருப்பதாகச் சொல்லி இருந்தான். அவன் சொன்ன ஒரு வாரத்திற்குள்ளேயே முனீஸ்வரன் என் மனைவியை எடுத்துக்கொண்டான்.”

மாயவன் திகிலுடன் பார்த்தான். கிளி ஜோசியக்காரனுக்கும் துர் மரணங்களுக்கும் ஏதாவது சம்மதம் இருக்குமோ என்று குழம்பினான்.

“கிளி ஜோசியக்காரன் எதைச் சொன்னாலும் அப்படியே பலித்துவிடும் என்று சொல்லுங்கள்.”

“நிச்சயமாக! அவனுடைய நாக்கில் சரஸ்வதி எழுதிவிட்டாள். அவன் ஒரு ஆளைப்பார்த்து நீ செத்துப் போய்விடுவாய் என்று விளையாட்டாகச் சொன்னால் போதும். எப்படியும் அந்த ஆளின் உயிர் பிரிந்துவிடும். மரணப் படுக்கையில் கிடக்கும் ஒரு நோயாளியை அவன் பிழைத்துக்கொள்வாய் என்று சொன்னால் மறுகணமே பிரியாணி கொண்டுவா என்று கேட்பான் அந்த நோயாளி!”

“நீங்கள் சொல்லுவதைப் பார்த்தால் அஷ்டமா சித்தி பெற்று தெய்வ அருள் பெற்றவனைப் போல் அல்லவா தோன்றுகிறது.”

“எப்படிவேண்டுமானாலும் சொல்லலாம் அவனைப் பற்றி! அவன் என்ன சொன்னாலும் அப்படியே பலித்து விடும்.”

“அவன் விசித்திரமான மனிதன் தான்!” என்று சொன்ன மாயவன், “என்னையும் ஏன் இந்த விஷப் பரீட்சையில் இறக்கி விடுகிறீர்கள்?” என்றான் ஒரு குழப்பத்துடன்.

“அதி மேதையான நீங்கள் இப்படி கோழை போல் பேசுவது நல்லதல்ல!” என்று ஆரம்பித்து அடுக்கடுக்காகப் பேசிக்கொண்டே போன வீராசாமி நாயுடு கடைசியில் அவனைச் சம்மதிக்க வைத்தார்.

“உங்களுக்காக நான் என் உயிரையும் பணயம் வைக்க முன் வருகிறேன். கிளி எடுக்கும் சீட்டு என் தலைக்கு விழுந்தால் நானே அந்த அறைக்குள் போய் எல்லாவற்றையும் கண்டு பிடித்து விடுகிறேன்! ஆனால், அதற்குத் தகுந்த பரிசு கொடுக்க வேண்டும்!” என்றான், மாயவன் தன் மனதிற்குள் நாயுடுவின் இளைய பெண்ணான ஹேமாவை நினைத்துக்கொண்டே.

“நிச்சயமாகக் கொடுப்பேன் நீங்கள் அந்த அறைக்குள் போய் செஞ்சேவல் கோழியை அறுத்துப் பலி இட்டு பூஜை செய்துவிட்டுத் திரும்பினால் போதுமானது.” என்றார் வீராசாமி நாயுடு.

செஞ்சேவல் கோழியைவேறு பலி கொடுக்க வேண்டுமாமே! மிகுந்த வெறுப்புதான் மாயவனுக்கு! ஆயினும் இந்த விசித்திரப் போராட்டத்தில் இறங்கிவிட வேண்டியதுதான் என்று முடிவுகட்டி எல்லாவற்றிற்கும் தலையை அசைத்தான் மாயவன். பிறகு அவன், “நாயுடுவாள்! மரணச் சீட்டு எடுக்கும் இந்த விஷப் பரீட்சையில் வேறு யாரெல்லாம் கலந்து கொள்ளப் போகிறார்கள்?” என்று கேட்டான்.

“என் இரு பெண்கள் நீங்கலாக என் குடும்பத்தினர் அனைவரும்! அதோடு...”

“உங்கள் இரு பெண்களை மட்டும் இதிலிருந்து ஏன் நீக்க வேண்டும்?”

“ஏனென்றால் அவர்கள் கோழை மனசு படைத்த பெண்கள்! அதிலும் மூத்த மகள் பார்கவியின் இருதயம் எந்த சிறு அதிர்ச்சியையும் தாங்காது என்று ஏற்கனவே டாக்டர் சவுரிராஜன் எச்சரித்து இருக்கிறார்! அவளுக்கு இருக்கும் மன நிலையில் அவள் அந்தப் பயங்கர அறைக்குள் தனியாகப் போனால் என்ன செய்வாளோ ஏது செய்வாளோ?”

“சரி; யார்யார் மரணச்சீட்டு எடுக்கப் போகிறார்கள்?”

நான்! என் தம்பி மதனகோபால் நாயுடு! என் மைத்துனன் உத்தமசிங்! என் மூத்தமகளைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளப் போகிற பிரேம்நாத்! அப்புறம் வைரம்அருணாசலம்; ஹிட்லர் மீசை பிரம்மையர், இவர்கள் எல்லாம் என் குடும்பத்தோடும் அந்த அறையின் மர்மத்தோடும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் சம்பந்தப் பட்டவர்கள்! இதற்குமேல்

வெளியார்களாக நீங்களும் என் அருமை நண்பர் சுந்தரேசம் பிள்ளையும் சீட்டெடுக்க வேண்டும்!” என்றார் நாயுடு.

“இதில் வெளியார்களையும் ஏன் அனாவசியமாகச் சம்பந்தப்படுத்துகிறீர்கள்?” என்று மாயவன் கேட்டான்.

“ஏனென்றால் இந்த விஷப் பரீட்சையைச் சாக்காக வைத்துக்கொண்டு எங்களில் ஒருவர் தந்திரமாக ஏதாவது ஒரு கொலை முயற்சிக்குத் திட்டமிடக்கூடும்! இதில் வெளியார் இருவரும் சம்பந்தப்பட்டால், அத்தகைய முயற்சிக்கே இடமில்லாமல் போய்விடும் அல்லவா?” என்றார் வீராசாமி நாயுடு.

அந்த சமயம், “அப்பா!” என்று கூவிக்கொண்டே ஒரு பெண் வேகமாக வீட்டினுள் வந்தாள். அவள் தான் நாயுடுவின் மூத்த பெண் பார்கவியாக இருக்குமென்று மாயவன் யூகித்துக்கொண்டான்.

அந்தப்பெண்ணோடு அழகான ஒரு வாலிபனும் நவ நாகரிகமான ஆடைகளுடன் பிரமாதமாக வந்திருந்தான். ஜோடியாக நிற்கும் அவ்விருவரும் கல்யாணம் செய்து கொண்டால் பிறக்கப் போகும் குழந்தையும் கச்சிதமாக இருக்குமென்றே தோன்றியது.

அவ்விருவரையும் வீராசாமி நாயுடு மாயவனுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் விதமாக, “இவள்தான் என் மூத்த பெண் பார்கவி! இவளோடு வந்திருப்பவன் இவளுக்கு மாப்பிள்ளை ஆகப்போகும் பிரேம்நாத்! அவன் மெடிகல் காலேஜில் படிக்கிறான்! முளைக்கோளாறு ஆராய்ச்சிகளில் தீவிர சிரத்தை உள்ளவன்! யாராவது உணர்ச்சி வேகத்தில் சற்றுப் படபடவென்று பேசிவிட்டால் உடனே அந்த நபருக்கு முளைக்கோளாறு இருக்கிறதோ என்று சுந்தேகப்பட்டு ஆராயத் தொடங்கிவிடுவான்!” என்று அறிமுகப்படுத்தினார்.

பிரேம்நாத் சங்கடத்தோடு ஒரு புன்முறுவலை உதிர்த்தான். அப்போது அவன் தன் ஒரு கன்னத்தில் ஒரு கையை வைத்து அழுத்திக்கொண்டு இருப்பதைப் பார்த்தால் அவன் பல் வலியால் அவஸ்தைப்படுகிறானோ என்று தோன்றியது.

“பார்கவி படிப்பை முடித்துவிட்டு வீட்டில் சும்மாதான் இருக்கிறாள்!” என்றார் வீராசாமி நாயுடு.

“அப்படியா?” என்ற மாயவன் மீண்டும் விசாலமான தன் கண்களால் ஆராய்ந்தான். ஆஹா, பார்க்கவி எவ்வளவு அழகாய் இருக்கிறாள்! இவளுக்குப் பிரேம்நாத் பொருத்தமானவன்தான்! ஆனால், அவன் மீது தன் புடவைத் தலைப்புக்கூடப் படாதபடி பார்க்கவி ஏன் தள்ளித்தள்ளி நிற்கிறாள்? ஒரு வேளை பெண்களுக்கே உரித்தான வெட்கமாக இருக்குமோ? அல்லது..... அல்லது..... வேறு ஏதாவது ரகசியம் இருக்குமோ....?

பார்க்கவி தலைகுனிந்தபடி நின்று கொண்டு இருந்தாள்.

பிரேம்நாத் தலை நிமிர்ந்து வீராசாமி நாயுடுவை நோக்கி, “மாமா! இன்றிரவு நடக்கப்போகும் விஷப் பரீட்சையைப் பற்றிய எல்லா விஷயங்களையும் எல்லோருக்கும் விளக்கி விட்டீர்களா? நுழையக் கூடாத அந்த அறைக்குள் நுழைந்து இரண்டு மணி நேரம் மட்டும் அல்ல, இருபது மணி நேரங்கூட தனியாகத் தங்கியிருக்க நான் தாயர்தான்!” என்றான் வீரகூரனைப் போல’ ஆனாலும் உள்ளூர ஏதோ ஒரு குழப்பத்திலும் கலவரத்திலும் சங்கடத்திலும் சிக்கித் தத்தளிக்கிறான் என்று தோன்றியது. அதோடு அவனுடய கோட்டுப் பை ஒன்று வீங்கிப் பெருத்திருப்பதையும் மாயவன் கவனித்தான். அந்தக் கோட்டுப் பைக்குள் பிரேம்நாத் ஏதோ ஒரு பொருளை மூடி மறைத்து வைத்து இருக்கிறான் என்று தெளிவாகவே புரிந்தது. ஆனால் அது என்ன பொருள்?... சிறு பிளாஸ்க்கா?... அல்லது... அல்லது.... ஏதாவது ஒரு ஆயுதமா?...

“எல்லா விஷயங்களையும் விளக்கிவிட்டேன். பிரேம்நாத்!” என்ற வீராசாமி நாயுடு ஏதோ ஒரு கலவரத்துடன். “ஆனால்.....ஆனால்..... இந்த விஷப் பரிச்சை விஷயம் நம் டாக்டார் செளரிராஜனுக்கு மட்டும் தெரியவேகூடாது! அவரும் ஹேமாவும் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து திரும்பி வருவதற்குள்ளேயே நம்முடைய பரிட்சைகளை எல்லாம் முடித்துக்கொண்டு விடவேண்டும். அனேகமாக இரவு பத்து மணிக்குத்தான் அவர்கள் இங்கு திரும்பி வருவார்கள்!” என்றார்.

“இந்த விஷயம் டாக்டர் செளரிராஜனுக்கு தெரிந்தால் என்ன?” என்று மாயவன் கேட்டான்.

அந்தச் சமயம் பார்க்கவி மிகவும் விசித்திரமாகச் சிரித்தாள். பிறகு அவள் ஆத்திரத்தோடு, “இந்த விஷயம் டாக்டருக்குத் தெரிந்தால் இந்தப்

பரிட்சையே நடக்காத படி எப்படியும் அவர் தடுத்து விடுவார்! போலீஸாரை அழைத்து வந்தாயினும் இதைத் தடுத்து விடுவார்! ஏனென்றால் எங்கள் குடும்பத்தில் யாரோ ஒருவருக்குப் பயங்கரமான சித்த வெறி இருக்கிறது என்று டாக்டர் சொல்கிறார்!” என்றாள்.

“என் குடும்பத்தில் யாரும் பைத்தியமல்ல! அப்படிச் சொல்லுகிற டாக்டர் சௌரிராஜன் தான் பைத்தியக்காரன்!” என்று வீராசாமி நாயுடு கத்தினார்.

“ஏனப்பா, உண்மையை மறைத்துப் பேசுகிறீர்கள்? நம் மூதாதையரில் ஒருவருக்குப் பயங்கரமான சித்த வெறி இருந்து இருக்கிறது, நம் சித்தப்பா கூட அதை சரித்திர ரீதியாகப் புள்ளி விவரங்களுடன் ஊர்ஜிதப்படுத்தி இருக்கிறார். அந்தச் சித்த வெறி பரம்பரை ரீதியாக நம்மில் யாரோ ஒருவருக்கு இறங்கியிருக்கக் கூடுமென்றும் அது பயங்கரக் கொலை வெறியாக முற்றி வருகிறது என்றும் டாக்டர் அபிப்பிராயப்படுகிறார். அதை நிரூபிப்பது போல நம் வீட்டில் அசதானமான நிகழ்ச்சிகளும் பல நடந்திருக்கின்றன. உதாரணமாக நம் அடுப்பங்கரைப் பூனையின் கழுத்து திருகப்பட்டு அதன் சவம் அலங்காரமாக உரியின் மீது தொங்கவிடப்பட்டு இருந்தது. பிறகு ஹேமா அருமையாக வளர்த்த நாய் யாராலோ அதி பயங்கரமாக அடித்துக் கொல்லப்பட்டு அவளுடைய மெத்தைச் சுருட்டுக்கு உள்ளேயே புதைக்கப்பட்டு இருந்தது. இதெல்லாம் நம்மில் யாரோ ஒருவருக்கு அதிபயங்கரமான சித்தவெறி குடிகொண்டு இருக்கிறது என்பதையும், அது எந்த நிமிஷமும் கொலை வெறியாகத் தலையெடுக்கக் கூடும் என்பதையும் சுட்டிக் காட்டவில்லையா?” என்றாள் பார்க்கவி, படபடப்போடு.

“பூனையையும் நாயையும் கண்டால் எனக்குக் கூட அறவே பிடிக்காது! அவை ஊளை இடுவதைப் பார்க்கும் போது அவற்றை அப்படியே அடித்துக் கொல்ல வேண்டும் என்று எனக்குக் கூட சில சமயங்களில் தோன்றுவதுண்டு. ஆனால் சத்தியமாகச் சொல்கிறேன். அவற்றை நான் கொல்லவில்லை. எனக்குச் சித்தவெறியும் இல்லை!” என்று வீராசாமி நாயுடு குமுறினார்.

மாயவன் குறுக்கிட்டு, “உங்களில் யாரோ ஒருவருக்குச் சித்த வெறி இருப்பதாகவே வைத்துக் கொள்வோம். ஆனால் அதற்கும் இன்றிரவு நடக்கப் போகும் விஷப்பரிட்சைக்கும் என்ன சம்பதம் இருக்க

முடியும்? இந்த விஷப்பரிட்சையை டாக்டர் எதனால் தடுக்க விரும்புவார்?” என்று கேட்டான்.

அதற்கும் பார்கவியே பதில் சொல்ல முன் வந்தவளாக, “சித்த வெறி உள்ள நபரின் போக்கு எந்த நிமிஷமும் எந்தப் பயங்கர ரூபமெடுக்கும். என்பதைக் சொல்லவே முடியாது! நுழையக் கூடாத அறையை அந்தச் சித்தவெறி பிடித்த நபர் மிகவும் புனிதமாகக் கருதலாம். அது என்றுமே நுழையக் கூடாத அறையாக இருந்து வரவேண்டும் என்றும், பழைய முனீஸ்வரன் கதையை நிலை நாட்ட வேண்டுமென்றும் அதை மீறி அந்த அறைக்குள் நுழைந்து தனியாக இரண்டு மணி நேரம் தங்கி இருப்பவர் செத்தே தீரவேண்டும் என்றும் அந்த நபர் வெறி கொள்ளலாம். அதனால் இன்றிரவு அந்த அறைக்குள் நுழைந்து தங்கிருப்பவரை அந்த நபரே கொலை செய்து விடவும் கூடுமல்லவா?” என்றாள் உணர்ச்சி வேகத்தோடு.

அவளையே குறுகுறுவென்று கவனித்துக் கொண்டிருந்த பிரேம்நாத் ஏதோ குழம்பியவாய். “ஆனால் பார்கவி, என்னதான் பழமை வெறி இருந்தாலும் ஒரு வேளை அந்த அறைக்குள் நுழைபவர் தன் அன்புக்குரியவராக இருப்பதைக் கண்டால் அவரைக் கொலை செய்ய மனம் வருமா? மேலும் இன்றிரவு அந்த அறைக்குள் நுழைபவர் சர்வ ஜாக்கிரதையாக இருந்தால் நம்மில் மூளைக்கோளாறு யாருக்கு இருக்கிறது என்பதையும் நேரில் கண்டு பிடித்து விடலாமல்லவா?” என்றான்.

“முளைக் கோளாறு ஆராய்ச்சிகளைப் பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியோடும் மெடிகல் காலேஜோடும் நிறுத்திக்கொள்ளுங்கள்!” என்று வீராசாமி நாயுடு கத்தினார்.

பிறகு அவர், “இனி நம்முடைய விஷயத்திற்கு வருவோம்! விருந்துக்கு முன்னால் அந்த அறையைத் திறந்து அதற்குள் என்னென்ன இருக்கின்றன என்பதை நாமெல்லோரும் மேலோட்டமாகப் பார்த்து விட்டு வருவோம். பிறகு விருந்து முடிந்ததும் அந்த அறைக்குள் யார் பூஜை செய்வது என்பதையும் சீட்டுக் குலுக்கித் தேர்ந்தெடுப்போம்!” என்றார்.

அதன் பிறகு நுழையக்கூடாத அந்த அறையை நோக்கி வீராசாமி நாயுடு ஒரு மெழுகு திரிவிளக்கை எடுத்துக் கொண்டு மெல்ல நடந்தார்.

அவரைப் பின் தொடர்ந்து அவருடைய மகள் பார்க்கவி, தம்பி மதனகோபால், மைத்துனன் உத்தமசிங் மற்றும் வைரம் அருணாசலம், ஹிட்லர், மீசை பிரும்மய்யா, பிரேம்நாத், மர்ம நாவலாசிரியர் மாயவன் முதலானவர்களெல்லாம் கலவரத்துடன் சென்றார்கள்.

அவர்கள் கண் முன்னால் நுழையக் கூடாத பூஜை அறை அதி பயங்கரமாகக் காட்சி அளித்தது.

வீராசாமி நாயுடு ஒரு துருப்பிடித்த பெரிய சாவியை எடுத்து அந்த அறைக் கதவின் பூட்டைத் திறந்தார். சாவி தான் பழையதாக இருந்ததே தவிர, பூட்டு அடிக்கடித் திறந்து பழக்கப்பட்டது போல் சட்டெனத் திறந்து கொண்டது. அது மாயவனுக்கு ஏதோ சந்தேகத்தை மூட்டியது.

அறைக் கதவுகளை நாயுடு தள்ளித் திறந்ததும் அதற்குள் நுழையவே பயந்தவர்போல் வாசற்படியிலே நின்று கொண்டு தம் கையிலுள்ள மெழுகுதிரி விளக்கின் வெளிச்சத்தை அறைக்குள் சுற்றிலும் பரப்பிக் காட்டினார்.

“இந்த அறைக்குள் நூறு வருஷத்திற்கு முன்னாலுள்ள சரித்திரம் புதைந்து கிடப்பது மட்டுமல்ல, அந்தக் காலத்திய புராதனக் கட்டில், நாற்காலிகள் எல்லாம் அப்படி அப்படியே கிடக்கின்றன!” என்றான் அவருடைய தம்பி மதனகோபாலன்.

“அதோ, அறையின் மத்தியில் சிம்மாசனம் போல் தரையோடு பதிக்கப்பட்டு இருக்கும் அந்த நாற்காலியில் ஏதோ ஒரு மர்மம்— பழங்காலத்திய மர்மம்--உறைந்திருக்கும்!” என்றான் வைரம் அருணாசலம்.

“ஆனால் அந்த மூலையிலுள்ள முனீஸ்வரன் சிலைதான் இந்தப்படுக்கை அறைப் பொருள்களோடு ஒட்டாதது போல் தனியாக ஒதுங்கி இருக்கிறது!” என்றான் மர்ம நாவலாசிரியன் மாயவன்.

“முனீஸ்வரன் சிலை சிறிது தான் என்றாலும் அதி உக்கிரமாகக் காட்சி அளிக்கிறது!” என்றான் ஹிட்லர், மீசை பிரும்மையா.

“எனக்கு ஏதோ பயமாக இருக்கிறது!” என்று பார்க்கவி நடு நடுங்கினாள்.

இன்னொரு முக்கிய விஷயத்தை கவனித்தீர்களா? இந்த அறை பல வருஷங்களாகப் பூட்டப்பட்டுக் கிடத்தாலும் தரையில் தூசி, நூலாம் படை எதுவும் தட்டுப்படவில்லை. சமீபத்தில் தான் நன்றாகக் கூட்டி சுத்தமாக வைக்கப்பட்டு இருப்பதுபோல் தோற்றம் அளிக்கிறது. முனீஸ்வரனுக்கு இந்த திருத்தொண்டை யார் புரிந்து வருகிறார்களோ, தெரியவில்லை!” என்றார் வீராசாமி நாயுடு.

“உங்கள் வீட்டைச் சேர்ந்த யாரோ ஒரு நபர் தான் இந்த வேலைச் செய்து வரவேண்டும். அதாவது இந்த அறைக்கதவின் பூட்டிற்கு அந்த நபர் ஒரு போலிச் சாவி தாயரித்து நீங்களெல்லோரும் தூங்கும் நேரத்தில் இரகசியமாக இந்த அறைக்கதவைத் திறந்து கொண்டு இந்த அறைக்குள் நடமாடி இருக்கிறார்கள். தன் காலடிச் சுவடுகள் அடையாளம் தெரியாதபடி அறையிலுள்ள தூசி, நூலாம் படைகளை எல்லாம் துப்புரவாகக் கூட்டி சுத்தமாக வைத்து விட்டுப் போய் இருக்கிறார்கள்!” என்றான் மாயவன்.

“யார் அந்த நபர்?” என்று கிரீச்சிட்ட பார்கவி, “ஆமாம்! ஆமாம்! எங்களில் யாரோ ஒருவருக்கு பரம்பரையான சித்தவெறி இருக்கும் என்று டாக்டர் சொன்னாரே. அந்த சித்தவெறி நபர்தான் இந்த அறைக்குள் அப்படி இரகசியமாக நடமாடி இருக்க முடியும்! அந்த நபர் இன்றிரவு கொலை வெறியோடு இந்த அறைக்குள் வரவும் கூடும்!” என்று குமுறினாள்.

“நான்தான் அந்தச் சித்தவெறி நபர் என்று நினைக்கிறாயா, பார்கவி?” என்று சீறிய மதனகோபால், “என் மூளையைப் பற்றித்தான் டாக்டர் சவுரிராஜனுக்கு அடிக்கடி சந்தேகம் வந்து விடுகிறது! ஆனால் உனக்கும் அவர் அடிக்கடி மருந்துகளும் ஊசிகளும் போடுகிறார் என்பதை மறந்துவிடாதே!” என்றான் குத்தலாக.

“அந்த சித்த வெறி நபர் நானாகவும் இருக்கலாம், சித்தப்பா! அல்லது நீங்களாகவும் இருக்கலாம்! அல்லது வேறு யாராவதாகவும் இருக்கலாம்! இந்த வீட்டில்தான் பலர் இருக்கிறார்களே!” என்றாள் பார்கவி.

“சித்தவெறி ஆராய்ச்சி வேண்டாம்! வாருங்கள், விருந்து சாப்பிட்டுவிட்டு நம் விஷப்பரிட்சையை ஆரம்பிப்போம்!” என்றார் வீராசாமி நாயுடு.

4. மரணச் சீட்டு எடுக்கும் பச்சைக் கிளி

இரவு ஏழரை மணிக்கு விருந்து மிகவும் சிறப்பாக நடந்தது. சமையற்காரன் மணி பம்பரம் போல் சுழன்று சுழன்று வேகமாகப் பரிமாறினான். ஏதோ ஒரு பயங்கரம் நடக்கக் காத்துக் கொண்டு இருக்கிறது என்பதாலோ என்னவோ, வழக்கத்திற்கு மாறாக வேகம் அதிகமாக இருந்தது.

எல்லோரும் சமையல்காரன் மணியையே வியப்புடன் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார்கள்.

விருந்து மேஜையின் முன் பார்கவியும் பிரேம்நாத்தும் ஒரு ஜோடியாக உட்கார்ந்து இருந்தார்கள். ஆனால் அப்போதும் கூட பார்கவி தன் உடம்பின் சிறு அம்சம் கூட பிரேம்நாத்தின் மிது தப்பித் தவறிக் கூடப் படாதபடி தள்ளியே உடம்பை வளைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்து இருந்தான். அது மாயவனுக்கு விசித்திரமாகத் தோன்றியது. பிரேம்நாத் ஏதோ விருந்து சாப்பிடுவது போல் பாவனை செய்து கொண்டு இருந்தானே தவிர எதையும் ருசித்துச் சாப்பிடவில்லை. பல் வலியால் அவஸ்தைப் படுபவன் போல் தன் தாடையில் தன் கையை வைத்து அழுத்தித் தடவிக் கொண்டே இருந்தான்.

அந்த விருந்தில் முனீஸ்வரனின் மறு அவதாரமான கிளி ஜோசியக்காரன் தாமுவும் மற்றவர்களைப் போல் சரிசமமாக உட்கார்ந்து சாப்பிட்டது பெரும்பான்மை ஆனவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அதிலும் அவன் வீராசாமி நாயுடுவின் தோளோடு தோள் இடித்தபடி உட்கார்ந்து இருந்தான்.

எல்லோருக்குமே கண்டனக் குரல் எழுப்பி கலாட்டா செய்ய வேண்டும் என்ற ஆசைதான்! ஆனால் யாருமே வாய் திறந்து எதையுமே பேசவில்லை. பூனைக்கு எந்த எலி மணியை கட்டுவது என்ற கதைதான்!

விருந்து முடிந்த பின்பு எல்லோரும் விரித்து வைக்கப்பட்டு இருந்த காஷ்மீரத்து கம்பளியின் மீது வட்டவடிவமாக உட்கார்ந்தார்கள். நடுவில் கிளி ஜோசியக்காரனான தாமு கிளியுடன் தாயாராக உட்கார்ந்து இருந்தான். அவனுக்குப் பக்கத்தில் நன்றாகக் கொழுத்த

செஞ்சேவல் கோழி ஒன்று கால்கள் இணைத்துக் கட்டப்பட்ட நிலையில் படுத்துக்கிடந்தது. அதன் அருகில் ஒரு மெழுகுதிரி விளக்கு வைக்கப்பட்டு இருந்தது. அதன் மெல்லிய வெளிச்சத்தைத் தவிர எங்கும் இருள் சூழ்த்திருந்தது.

மாயவன் கிளி ஜோசியக்காரனையே உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தான். அவனிடம் இருக்கும் கிளி யாருக்கு மரணச் சீட்டை எடுக்கப் போகிறதோ...?

மூச்சுவிட்டால் அந்த மூச்சு வெளியே கேட்கும் அளவுக்கு அங்கே மயான அமைதி நிலவிக் கொண்டு இருந்தது. வீராசாமி நாயுடுவையும் கிளி ஜோசியக்காரனையும் தவிர மற்ற எல்லோருமே கிடுகிடுவென்று நடுங்கிக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

“நாயுடுவாள்! சீட்டுக்களைக் குலுக்கி எடுக்கலாமா...?” என்று கேட்ட கிளி ஜோசியக்காரன் பத்துச் சீட்டுகளை கிளிக்கு முன்னால் தலைகிழாகப் பரப்பி வைத்தான். கிளி இன்னும் கூண்டுக்குள்ளேயே எம தூதன் போல் உட்கார்ந்திருந்தது.

“இன்னும் ஒருவினாடி நேரம் பொறுத்துக் கொண்டிரு.” என்று சொன்ன வீராசாமி நாயுடு எல்லோரையும் பார்த்து. “முனீஸ்வரனின் கோபத்தை அடக்குவதற்காக நம்மில் ஒருவனைத் தேர்ந்து எடுத்து அந்த நுழையக் கூடாத அறைக்குள் கோழியை வெட்டிப் பலிகொடுக்க வேண்டும் என்று முடிவுசெய்து இருகிறோம் அல்லவா? இப்பொழுதே பிராணாபத்தான பரிசோதனைக்கு தயாராகும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இதோ மடக்கி வைக்கப்பட்டு இருக்கும் சீட்டுகளில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு சீட்டைக் கிளி வரிசைக் கிரமமாக எடுத்து நீட்டும் அதை ஒவ்வொருவரும் வாங்கித் தன் முன்னால் தலை கீழாகவே வைத்துக் கொள்ள வேண்டு பிறகு ஒவ்வொருவராகத் தன் சீட்டைப் புரட்டிக் காட்ட வேண்டும். அதிக எண் உள்ள சீட்டு எந்த நபருக்கு வருகிறதோ அந்த நபர் சிறிதும் தயங்காமல் சிறிதும் பயப்படாமல் அந்தப் பூஜை அறையினுள் தனியாக நுழைந்து கதவைச் சாத்திக் கொண்டு தனியாக இரண்டு மணி நேரம் தங்கியிருந்து செங்கோழியைப் பலி கொடுத்துப் பூஜை செய்வதோடு அங்கு நடப்பதையும் கண்காணிக்க வேண்டும். இரண்டு மணி நேரம் முடிவது வரையில் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் அந்த அறையின் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வரக்கூடாது. இதற்கு எல்லோருக்கும்

பரிபூரணச் சம்மதம் தானே?” என்று கேட்டார்.

எல்லோரும் தங்கள் குடலைப்பிடித்து யாரோ இழுப்பதைப் போன்ற உணர்வை அடைந்து திடுக்கிட்ட போதிலும் சமாளித்துக்கொண்டு, “ஆமாம்; நாங்கள் தயாராகவே இருக்கிறோம்.” என்று சொன்னார்கள்.

“தாமு! நேரமாகிவிட்டது! கிளியைத் திறந்துவிடு!” என்று வீராசாமி நாயுடு கட்டளை இட்டார்.

பொல்லாத கிளி மரண ஓலமிட்டு எல்லோரையும் எச்சரிப்பது போல் முதலில் “கிரீச் கிரீச்” என்று கத்தியது, அது வாயைப் பிளந்ததையும், கண்களை உருட்டியதையும் பார்த்தபோது எல்லோரும் வியர்த்து விறுவிறுத்து விட்டார்கள், ஒவ்வொருவரும் தங்கள் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டு விட்டதைப் போலவே நடு நடுங்கினார்கள். இந்த விஷப் பரீட்சைக்கு ஏன் ஒப்புக்கொண்டோம் என்று கூடச் சிலர் கலங்கினார்கள்.

கிளி ஜோசியக்காரன் விஷமத்தனமாக எல்லோரையும் முதலில் பார்த்து விட்டு அதன் பின், “பட்சிராஜா! முனீஸ்வர சாமிக்குப் பிடித்தமான தொண்டனைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கு நீ ஒவ்வொரு சீட்டாக எடுத்து ஒவ்வொருவரிடமும் கொடு!” என்று சொன்னான். அவனுடைய நெற்றிப் புருவங்கள் மேலே ஏறி நின்றன. நெற்றியின் நடுவே இருந்த குங்குமப்பொட்டு சிவபெருமானின் நெற்றிக்கண்ணைப் போல் மின்னியது.

கிளி இறக்கையை “படபட” வென்று அடித்துக் கொண்டதும் அல்லாமல் “கிரீச்,கிரீச்” என்று திரும்பவும் கத்தியவாறு மடக்கி வைக்கப்பட்டு இருக்கும் சீட்டுக்களின் பக்கத்தில் வந்து நின்றது.

எங்கும் மயான அமைதி நிலவிற்று. அளவு கடந்த நடுக்கத்தை உண்டுபண்ணும் அசாதாரண அமைதி! ஏககாலத்தில் ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் இறந்து போய் இருந்தால் கூட இப்படிப்பட்ட துக்ககரமான அமைதி நிலவி இருக்காது.

எல்லோரும் பரிதபமாக விழித்தனர். ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்கு மரணச்சீட்டு வந்து விட்டதைப் போலவே உணர்ந்தனர். அவர்கள்

முகத்தில் ஓர் ஆவலும் பரபரப்பும் திகிலும் தாண்டவம் ஆடின. வாய் திறந்து பேசுவோ, இமைகளைத் திறக்கவோ, அக்கம் பக்கம் திரும்பவோ யாருக்கும் துணிவில்லை; தெம்பில்லை.

கிளி எடுத்துக் கொடுக்கும் சீட்டுகளில் எந்த நபருக்கு அதிக எண் உள்ள சீட்டு வருகிறதோ அந்த நபர் செஞ்சேவல் கோழியை எடுத்துக் கொண்டு பூஜை அறையினுள் நுழைந்து அதை வெட்டிப் பலி கொடுத்து விட்டுப் பூஜை செய்ய வேண்டும். இரண்டு மணி நேரம் வரையில் அந்தப் பயங்கர அறையினுள்ளேயே தனியாக இருக்கவேண்டும். ஆனால் அந்த அறையினுள் சென்றவர்களில் யாருமே உயிருடன் திரும்பி வந்தது இல்லை!...

கிளி தன் அலகினால் ஒவ்வொரு சீட்டாகக் கொத்தி எடுத்து ஒவ்வொருவரிடம் நீட்டியது. அது ஒவ்வொருவரின் இருதயத்தையுமே கிளி கொத்தி எடுப்பது போலிருந்தது.

கடைசியாக கிளி ஒரு சீட்டை எடுத்து பிரேம்நாத்தின் கையில் கொடுத்துவிட்டு ஒரு நெல்லை ஜோசியக்காரனிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டு கூண்டினுள் சென்றது. அவன் கூண்டின் கதவை மூடினான்.

‘குப்’ பென்று வியர்த்துக் கொட்டியது எல்லோருக்கும், வீராசாமி நாயுடுவைத் தவிர வேறு யார் உடம்பிலும் உயிர் இல்லை. இதயத் துடிப்புக்கள் அப்படி அப்படியே நின்றுவிட்டன போல் தோன்றின. ஒவ்வொருவருடைய உயிரும் ஊசலாடிக் கொண்டு இருந்தது என்றே சொல்லலாம். வாழவேண்டும் என்ற பேராசை கொண்ட யாராவது சாக நினைப்பார்களா...?

“நம் எட்டுப் பேருக்கும் எட்டுச் சீட்டுகள் வந்துவிட்டன! இனி ஒவ்வொருவரும் வரிசையாகத் தன் சீட்டை புரட்டிக் காட்டலாம்!” என்றார் வீராசாமி நாயுடு.

மற்றவர் யாருக்குமே மூச்சுவிடத் திராணி இல்லை. எல்லோரும் ‘கிடு கிடு’ வென்று நடுங்கினார்கள்.

“முதலில் என் சீட்டைப் புரட்டிக் காட்டுகிறேன்!” என்றார் வீராசாமி நாயுடு. யாருக்கோ ஆபத்து ஏற்படப் போகிறது என்பது

தெரிந்த பிறகும் அவருடைய குரல் மட்டும் கரகப்பின்றி தெளிவாகவே ஒலித்தது.

அவர் புரட்டிய சீட்டில் ஆறாம் நம்பர் இருந்தது. அடுத்த படியாக அவருடைய தம்பி மதனகோபல் தன் சீட்டைப் புரட்டிக் காட்டியபடி, “எனக்கு ஐந்தாம் நம்பர் சீட்டுதான் வந்திருக்கிறது! நல்ல வேளை என் தலை தப்பியது!” என்று குதித்தான்.

அடுத்தபடியாக நாயுடுவின் அருமை நண்பர் சுந்தரேசம் பிள்ளைக்கு ஏழாம் நம்பர் சீட்டும், வைரம் அருணாசலத்திற்கு ஒன்றாம் நம்பர் சீட்டும், ஹிட்லர் மீசைப் பிரமமையாவுக்கு மூன்றாம் நம்பர் சீட்டும், நாயுடுவின் மைத்துனன் உத்தம சிங்குக்கு ஒன்பதாம் நம்பர் சீட்டும், மாயவனுக்கு இரண்டாம் நம்பர் சீட்டும் வந்திருந்தன. கடைசியாக பிரேம்நாத் ஏதோ குழம்பியபடி ஒரு கணம் தயங்கிவிட்டு தன் கையிலுள்ள சீட்டை மெல்ல அனைவருக்கும் திருப்பிக் காட்டியபடி, “எனக்குப் பத்தாம் நம்பர் சீட்டு வந்திருக்கிறது! அதாவது அதிக எண் உள்ள சீட்டு எனக்கே வந்து விட்டது!” என்றான்.

அதைக் கண்டதும், பிரேம் நாதத்தைத் தவிர மற்றவர்கள் எல்லாம் தொல்லைவிட்டதைப் போலவும், கடுமையான குளிர் அகன்றதைப் போலவும் குதூகலம் அடைந்து நிம்மதியுடன் மூச்சு விட்டார்கள். உயிர்ப் பிச்சை கிடைத்து விட்டதைப் போன்ற எண்ணம் ஒவ்வொருவருக்கும் எழுந்தது. ஆனால் பிரேம்நாத்....?

அவனுடைய முகம் இரத்தம் முழுவதும் வடிந்து விட்டதைப் போல் ஒரேடியாக வெளுத்துவிட்டது. இருப்பினும் பக்கத்தில் தன் வருங்கால மணப்பெண் பார்க்கவி இருந்ததால் அவள் கேலி செய்வாளோ என்ற எண்ணத்துடன் சுதாரித்துக் கொண்டு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான்.

கிளி ஜோசியக்காரன், “என் வேலை முடிந்து விட்டது!” என்று கூறிவிட்டு எழுந்து சென்றான்.

சிறிது நேரத்திற்கு முன்னால் அங்கே அமைதி நிலவி இருந்தது. ஆனால் இப்பொழுது அமைதிக்குப் பதில் விசித்திரமான பீதி ஊட்டும் சூழ்நிலை ஒன்று தோன்றியது. காதோடு காது வைத்தது போல் ஒவ்வொருவரும் பேசிக் கொண்டார்கள்.

“பிரேம்நாத்! நீ மற்றவர்களைவிடத் தைரியசாலி என்பது எனக்கு தெரியும். முனீஸ்வரன் பூஜைக்கு நீ தான் ஏற்ற ஆள்! இப்போதே அந்த அறைக்குள் நுழைவதற்குத் தயாராகிவிடு!” என்று எதைப் பற்றியும் கவலைப்படாதவரைப்போல் சொன்ன வீராசாமி நாயுடு, “நீ அதற்குத் தாயார் தானே...?” என்று கேட்டார்.

பிரேம்நாத் பேந்தப் பேந்த விழித்து விட்டுப் பேசலானான். “நான் தெய்வபக்தி இல்லாதவன். இருந்தாலும் கட்டுப்பாட்டுக்கு அடங்கி நடக்க வேண்டும் என்பதாலும், அந்தப் பூஜை அறையினுள் என்னதான் விசித்திரம் நடைபெறுகிறது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள ஆசைப்படுவதாலும், ஒரு வேளை நம்மில் யார் ஒருவர் சித்தவெறியராக இருந்து அந்த அறைக்குள் நடமாடினால் அது யார் என்பதை நிச்சயப்படுத்திக் கொள்வதற்காகவும் நான் அந்த அறையினுள் போய் இரண்டு மணி நேரம் தனியாகத் தங்கி இருக்கச் சம்மதிக்கிறேன். அந்த இடைவேளைக்குள் செஞ்சேவலைப் பலியிட்டு பூஜையையும் முடித்து விடுகிறேன்!”

“நீங்கள் இப்படி முனீஸ்வரன் மீது அவநம்பிக்கையுடன் பேசக்கூடாது!” என்று கண்டித்தாள் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த பார்க்கவி.

“பேசினால் என்ன...? தெய்வம் என்பதே வெறும் பித்தலாட்டமான வார்த்தை. அதை வைத்துக்கொண்டு பலர் வியாபாரம் செய்து வருகிறார்கள். அவர்களையே தெய்வம் கண்டிக்காத போது நான் ஏன் பயப்பட வேண்டும்?”

“உண்மையிலே நீ மிகுந்த தைரியசாலி! உன்னைப் போன்ற இளைஞனால் தான் அந்த முனீஸ்வரனின் அக்கிரமங்களுக்கு ஒரு முடிவு கட்ட முடியும்.” என்று அவனுடைய தோளில் தட்டியபடி சொன்னான் வீராசாமி நாயுடுவின் தம்பி மதனகோபால்.

“பூஜை அறையினுள் எந்த முனீஸ்வரனும் கிடையாது. அவனுடைய பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு யாரோ கொலை வேட்டை நடத்திக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். இன்றிரவோடு எல்லாவற்றிற்கும் நான் முடிவுகட்டப் போகிறேன்.

பிரேம்நாத்தின் பேச்சில் வீரம் கொப்புளித்தது. ஏககாலத்தில்

ஆயிரக்கணக்கான முனீஸ்வரன்கள் வந்து தாக்கினாலும் கொஞ்சமும் அயரமாட்டான் என்றும் தோன்றியது.

“நம் குல தெய்வத்தின் மீது சவால் விட்டுப் பேசுவது தப்பு! அவன் மீது நம்பிக்கை செலுத்து. அப்பொழுதுதான் பக்தி பிறக்கும்.” என்று அறிவுரை வழங்கினார் வீராசாமி நாயுடு.

“பலர் அந்த அறைக்குள் நுழைந்து செத்து விட்டார்களே என்பதால் நீங்கள் மிகவும் குழம்பிப்போய் இருக்கிறீர்கள். விரைவில் நான் யார் என்பதைத் தெரிந்து கொள்வீர்கள்.” என்றான் பிரேம்நாத்.

வீராசாமி நாயுடு வறட்சியாகச் சிரித்து விட்டு, “உன்னை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்!” சொல்லிக் கொண்டிருந்த போது, “எஜமான்! இது என்ன அக்கிரமம்?” என்று கத்தியவாறு விரைவாக ஒரு கிழவர் வீட்டினுள் ஓடி வந்தார்.

அவர்தான் குற்றாலத்துக்கு ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளப் போயிருந்த பரம்பரை வேலைக்காரரான நல்லதம்பி!

அவரைக் கண்டதும் இவ்வளவு சீக்கிரமாக வந்து விட்டாரே என்ற எண்ணத்துடன் வியப்புற்ற நிலையில் எல்லோரும் பார்த்தார்கள்.

5. கிழவரின் யோசனை!

“நல்லதம்பி! என்ன திடீரென்று குற்றாலத்திலிருந்து வந்து விட்டாய்? சீசன் சரியாக இல்லையா?” என்று கேட்டார் வீராசாமி நாயுடு.

“நேற்றிரவு யாருடைய உயிருக்கோ ஆபத்து ஏற்படுவதைப் போல் கெட்ட சொப்பனம் கண்டேன். அதன் பிறகு என்னால் அங்கே இருக்க முடியவில்லை. உடனே எக்ஸ்பிரஸ் பஸ்ஸில் ஏறி வந்துவிட்டேன்.” என்று கிழவர் நல்லதம்பி பதறியவாறு “நான் எவ்வளவோ சொன்ன பிறகும் ஏன் இந்த விபரீத விளையாட்டில் இறங்கினீர்கள்?” என்று பரபரப்புடன் கேட்டார்.

நல்லதம்பி கொண்டை முடிச்சுப் போட்டு பழங்காலத்து

கிராமவசியைப்போல் காணப்பட்டார். உடம்பில் சட்டை கிடையாது; மேல் துண்டும் எட்டுமுழ வேட்டியும் உடுத்தி இருந்தார்.

“இது விபரீத விளையாட்டு இல்லை நல்லதம்பி! முனீஸ்வரனுக்குப் பூஜை செய்து சாந்தி ஏற்படுத்தவே இந்தத் திட்டம். எல்லோரும் கையைக் கட்டிக் கொண்டு மௌனம் சாதித்தால் தெய்வக்குறை நீங்குவது எப்படி? சாபத்தீட்டு மறைய வேணாமா...?”

“நீங்கள் எதை வேண்டுமானாலும் சொல்லுங்கள், ஆனால் எனக்கு இந்த ஏற்பாடு அறவே பிடிக்கவில்லை. அம்மாவைப் பலி கொடுத்தது போதாது என்று இன்னும் யாரையோ நீங்கள் பலி கொடுக்கப் போகிறீர்கள்.”

இந்த நேரத்தில் பிரேம்நாத் குறுக்கிட்டான்! “பயப்படாதே தாத்தா! நான் பெண்பிள்ளை அல்ல; என்னை முனீஸ்வரன் ஒன்றுமே செய்து விடமாட்டான். பூஜை அறையின் பித்தலாட்டத்தை அம்பலமாக்கி விடுவேன்,” என்று முழங்கினான்.

“நீ இளைஞன்! அதனால் இளங்கன்று பயமறியாது என்பது போல் இப்படிப் பேசுகிறாய், உயிர் வாழ வேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தால் சீட்டைக் கிழித்து எறிந்து விட்டு வெளியே ஓடிவிடு!”

நல்லதம்பி இப்படி எதிர்த்துப் பேசியது அங்கிருந்த யாருக்குமே பிடிக்கவில்லை; எல்லோருமே அவர் மீது பாய்ந்தார்கள்.

“அண்ணா! நீங்கள் சாதாரண ஒரு வேலைக்காரனுக்கு அதிக இடம் கொடுத்து விட்டீர்கள். அவன் தனக்குச் சம்பந்தமில்லாத விஷயங்களில் தலையிடுவதைப் பார்த்தீர்களா..? என்று மதனகோபால் இரைந்தான் கோபத்தோடு.

“கிழவரே! நீர் வெளியே போய் இரும்! இது பெரிய இடத்து வியவகாரம்!” என்று கத்தினான் ஹிட்லர் மீசைப் பிரம்மையா.

“அறுபது வயதுக்கு மேல் போய்விட்டால் கிறுகிறுப்பு ஏற்படுவது சகஜம். அதனால்தான் மூளைக்குழப்பம் ஏற்பட்டு பினத்துகிறார்.” என்றான் வைரம் அர்த்தநாரி.

“ஏன் பெரியவர் மீது எரிந்து விழுகிறீர்கள்? அவர் நமக்கு நல்லதைத்தானே செய்ய நினைக்கிறார்!” என்று பெண்மைக்கே உரித்தான அன்புக் குரலில் கருணை ததும்பும் முகத்துடன் பார்க்கவி சொன்னாள்.

மர்ம நாவலாசிரியன் மாயவன் வேடிக்கையான மந்திர தந்திரக் காட்சிகளைப் பார்த்து ரசிப்பதைப் போல் ரசித்துக் கொண்டு இருந்தான். அவர்களுடைய உரையாடலில் நேரடியாகக் கலந்து கொள்ள அவன் விரும்பவில்லை.

வீராசாமி நாயுடு எல்லோரையும் சமாதானப்படுத்தி விட்டு “நல்லதம்பி தப்பு செய்தாலும் அவனை யாரும் கண்டிக்கக்கூடாது. அதற்கு உரிமையும் இல்லை. என் தம்பியாக இருந்தாலும் சரி; மகளாக இருந்தாலும் சரி ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டேன்” என்று சொன்னார் அழுத்தம் திருத்தமாக.

மதனகோபாலின் முகத்தில் விளக்கெண்ணெய் வழிந்தது. பாகப் பிரிவினைப் போராட்டத்தைத் துவக்கிவிட்டால் என்ன என்கூட எண்ணிவிட்டான். பாதி சொத்துக்கு வாரிசான தன்னை அவர் இவ்விதம் மரியாதைக் குறைவாகப் பேசி இருக்கக்கூடாது என்று உள்ளூரக் கொதித்தான்.

“அண்ணா! நாம் எல்லோரும் சேர்ந்து செய்த ஒரு நல்ல முடிவை சாதாரண வேலைக்காரன் ஒருவன் அலட்சியம் செய்து பேசலாமா என்றுதான் கேட்கிறேன்.”

“அவன் சாதாரண வேலைக்காரன் இல்லையடா! நமக்கெல்லாம் வளர்ப்புக் தந்தையைப் போன்றவன். அவனுக்குள்ள அனுபவம் இங்கு உள்ளவர்களில் யாருக்குமே கிடையாது!”

“நீங்கள் என்னை முட்டாளாக நினைத்துக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள் போலிருக்கிறது. அதானால் தான்...!”

“வீணாக ஏன் கோபித்துக் கொள்ளுகிறாய் மதனகோபால் இப்பொழுது அவன் தப்பாக என்ன சொல்லிவிட்டான்?”

“பெரிய மனிதர்களாகிய நாம் திட்டம் போட்டு ஒரு ஏற்பாட்டுக்கு

வந்தோம். அதற்கு இடைஞ்சலாக அவன் வரலாமா...?”

அண்ணனும் தம்பியும் தனக்காக மோதிக் கொண்டதை நல்லதம்பி கொஞ்சமேனும் விரும்ப வில்லை.

“சின்ன தம்பி எப்பொழுதும் அந்தஸ்தை விரும்பக்கூடியவர். ஆகவே நான் எதைச் சொன்னாலும் கசப்பான மருந்தைப்போல்தான் இருக்கும். இங்கே இருப்பவர்களில் யாரையுமே இழந்து விடக்கூடாது என்பதால்தான் என் மனம் கேட்காமல் பேசுகிறேன்.” என்றார் நல்லதம்பி, நாத்தழு தழுக்க.

“அதைப் பற்றி நீ கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. நாங்கள் எல்லோரும் முட்டாளாகிவிட்டால் அதன் பிறகு பேசு” என்ற மதனகோபாலின் குரலில் சூடு ஏறிக்கொண்டே வந்தது.

“சின்னத்தம்பி! உங்களையோ மற்றவர்களையோ குறைத்து மதிப்பிடுவதாக நினைத்துக் கொள்ள வேண்டாம்.”

நீ பேசாமல் இரு! குற்றாலத்துக்குப் போய் ஓய்வெடுத்துவிட்டு வந்ததும் அல்லாமல் இங்கே அதிகாரம் வேறு செலுத்தவா செய்கிறாய்? எல்லாம் அண்ணன் கொடுத்த இடம். இல்லாவிட்டால் நீயே இந்த விட்டு எஜமானனைப்போல் வாழ்க்கை நடத்துவாயா?”

மதனகோபால் இப்படி குத்தலாகப் பேசியதும் பெரியவரான வீராசாமி நாயுடுவுக்குக் கோபம் ‘சுரீர்’ என்று வந்து விட்டது.

“மதனகோபால்! பேசாமல் இரு! நல்லதம்பிதான் இந்த வீட்டுக்கு எஜமானன். அவன் சொல்லுவதைக் கேட்டுத்தான் இங்கே எல்லாம் நடக்க வேண்டும்.”

வீராசாமி நாயுடு ஒரு அதட்டல் போடவே, மதனகோபால் பெட்டிப் பாம்புபோல் அடங்கிவிட்டான். ஆனால் நல்லதம்பி தனக்காக அண்ணன் தம்பிக்குள் சண்டை ஏற்படுகிறதே என்று கலங்கினார்.

“என் பேச்சைக் கேட்க வேண்டும் என்ற கட்டாயம் இல்லை! நான் சொல்லும் வேண்டுகோளை அலட்சியம் செய்யக்கூடாது என்பதே என் தாழ்மையான அபிப்பிராயம்!”

“உன் வேண்டுகோளை அண்ணனிடமே சொல்லிக் கொண்டிரு. அவர்தான் எடுப்பார் கைப்பிள்ளை போல் தலையாட்டிக் கொண்டு இருப்பார். இருந்தாலும் வேலைக்காரனாகிய நீ அவரை இப்படி வளைத்து வைத்திருப்பாய் என்று கொஞ்சமும் நினைக்கவில்லை.” என்று பொருமிய மதனகோபால் எழுந்து வேகமாகச் சென்றான்.

“எனக்காக அண்ணன் தம்பிக்குள் பிளவு ஏற்படுகிறதே என்பதை நினைக்கும் போது தான் வருத்தமாக இருக்கிறது. ஆனாலும் வரப்போகும் ஆபத்தை எச்சரிக்காமல் என்னால் இருக்க முடிய வில்லை.” என்றார் நல்லதம்பி கவலையோடு.

“தம்பி எப்பொழுதுமே இப்படித் தான், மற்றவர்களின் மனம் புண்பட்டுவிடுமே என்பதைக் கூட பார்க்காமல் படபடவென்று பேசிவிடுவான்” என்று வீராசாமி தம் மீசையை முறுக்கிக்கொண்டே முனுகினார்.

“அது எனக்குத் தெரிந்த விஷயம் தானே...?” என்று சொன்ன நல்லதம்பி. “கண்டிப்பாக நீங்கள் பிரேம்நாத்தை அந்தப் பூஜை அறையினுள் அனுப்பத் தான் போகிறீர்களா?” என்று கேட்டார்.

“ஆமாம்! இல்லாவிட்டால் முனீஸ்வரன் விவகாரத்தில் தீர்வு காண்பது எப்படி--செஞ்சேவல் கோழியைப் பலி கொடுத்தால் ஒருவேளை முனீஸ்வரனின் சித்தம் குளிரலாம்.”

“என்ன இருந்தாலும் இது அக்கினியில் குதிப்பதைப் போன்ற பயங்கரமான விஷப்பரீட்சை! முடிவு எப்படி இருக்கும் என்பதை நினைத்துப் பார்ப்பதற்கே பயங்கரமாக இருக்கிறது! நூறுவருஷ காலமாக அந்த அறைக்குள் நுழைந்து தனியாகத் தங்கியிருந்த பலர் அதிகோரமாகச் செத்துப்போய் இருக்கிறார்கள். அந்தக் காலத்தில் அறைக்குள் ஏதாவது ஒரு விஷப்பொறி வைக்கப்பட்டு இருந்து பிற்காலத்தில் அது அகற்றப்பட்டு இருக்கலாம் ஆனால் இப்போது அந்த அறைக்குள் ஏதாவது ஒரு புது மரணப்பொறி வைக்கப்பட்டு இருந்தால் என்ன செய்வது? இப்போது அறைக்குள் பிரேம்நாத் நுழைந்து தனியாக இரண்டு மணி நேரம் தங்கி இருக்கும் போது அவர் உயிருடன்தான் உள்ளே இருக்கிறார இல்லையா என்பதை எப்படித் தெரிந்து கொள்வது? அவருடைய உயிருக்கு ஏதாவது அபாயம் ஏற்பட்டால் உடனே அவருக்கு உதவி செய்ய நாம் ஒடிப்போய்ப் பார்க்க

வேண்டாமா?” என்றார் கிழவர் நல்லதம்பி.

“அப்படியானால் மாற்று யோசனை இருந்தால் சொல்!” என்றார் வீராசாமி நாயுடு.

நல்லதம்பி குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்து விட்டு, “பிரேம்நாத் எப்படியும் பூஜை அறையினுள் நுழையத்தான் வேண்டுமா?” என்று கேட்டார்.

“கண்டிப்பாக! கிளி சீட்டு எடுத்துக் கொடுத்து இருக்கிறது என்பதை இங்கே நினைவுபடுத்த விரும்புகிறோம்” என்று சொன்னார்கள் ஒவ்வொருவரும்.

“ஆமாம் நல்லதம்பி! எல்லோருமாகச் சேர்ந்து செய்த முடிவை மாற்றினால் அதனால் சிக்கல்தான் ஏற்படும். அதனால் நான் குழப்பத்தை உண்டு பண்ண விரும்பவில்லை.” என்றார் வீராசாமி நாயுடு அழுத்தம் திருத்தமாக.

“அப்படியானால் நான் ஒரு சிறு யோசனை சொல்லுகிறேன். எல்லோரும் கேளுங்கள் பிரேம்நாத் திட்டப்படி பூஜை அறையினுள் போகட்டும். ஆனால் அந்த அறைக்கு வெளியே இங்கிருப்பவர்களில் யாராவது ஒரு ஆள் உட்கார்ந்து ஐந்து நைமிடத்துக்கு ஒருமுறை பிரேம்நாத்தின் பெயரைச் சொல்லி கூப்பிடவேண்டும். உடனே அறையினுள் இருந்தபடியே பிரேம்நாத் ‘உம்’ கொட்ட வேண்டும்.”

நல்லதம்பியின் யோசனை எல்லோருக்கும் திருப்தி அளித்தது. முதலில் அவருடைய கையைப் பிடித்துக்குலுக்கி பாராட்டுதல் தெரிவித்தவன் பிரேம்நாத் தான்!

அவனைப் போலவே ஒவ்வொருவரும் பாராட்டினார்கள். மதனகோபால் அந்த இடத்தில் இல்லாததால் அவனுடைய பாராட்டுதல் மட்டும் கிடைக்கவில்லை. அவனும் இருந்திருந்தால் நல்ல தம்பியைக் கட்டித்தழுவி தான் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்து இருப்பானோ என்னவோ....?

“நாம் முட்டாள் என்பதும், அவன் புத்திசாலி என்பதும் கண நேரத்தில் தெரிந்து விட்டது. நம்மில் யாராவது ஒருவர் ஐந்து

நிமிடத்துக்கு ஒரு முறை பிரேம்நாத்தின் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுவதால் பூஜை அறையினுள் பிரேம்நாத் உயிருடன் இருக்கிறானா, இல்லையா என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள முடியும்? உள்ளிருந்து பிரேம்நாத்திடமிருந்து பதில் வரவில்லை என்றால் உடனே நாம் ஓடிப்போய் பார்க்கலாம்!” என்றார் வீராசாமி நாயுடு.

“நம்மில் யார் அவருடைய பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுவது?” என்ற பிரச்சனையைக் கிளம்பினாள் பார்க்கவி

சிறிது நேரம் அங்கே நிலவிய அமைதிக்குப் பிறகு, “நம்முடைய மர்மக்கதை எழுத்தாளரான மாயவன்தான் அதற்குப் பொருத்தமான ஆள் என்று நினைக்கிறேன்.” என்றார் வீராசாமி நாயுடு.

மாயவன் புதியதொரு சுமை தலையில் ஏறியதைப் போல் தவித்தான். ஆனால் யாருமே அவனுடைய தவிப்பை உணர்ந்து கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. ஆகவே நிச்சயமாக ஒரு நல்ல முடிவு ஏற்படும்” என்றார் நாயுடு.

“எழுத்தாளர் சார்! நீங்கள் மிகவும் புத்திசாலித்தனம் நிறைந்தவர். அதைபோல் பிரேம்நாத்தும் அஞ்சா நெஞ்சம் கொண்டவன். ஆகவே நிச்சயமாக ஒரு நல்ல முடிவு ஏற்படும்” என்றார் நாயுடு.

“பிரேம்நாத் ஐயா! நீங்கள் அந்தப் பூஜை அறையில் தனியாக இருக்கும் போது ஏதாவது ஆபத்து ஏற்படும் போல் தெரிந்தால் உடனே கூச்சல் போடுங்கள். நாங்கள் உதவிக்கு ஓடிவந்து விடுவோம்.” என்று சொன்னார் நல்லதம்பி.

பிரேம்நாத்! இப்போது மணி எட்டேகால்! நீங்கள் இப்போதே அந்த அறைக்கு நீ போயிரு! மணி பத்தேகால் ஆனதும் வெளியே வந்துவிடு!” என்றார் வீராசாமி நாயுடு.

அப்போது எங்கோ ஓர் ஆந்தை இராக்காலத்தின் நிசப்தத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு அதிபயங்கரமாக மரண ஓலமிட்டது!

6. அறைக்குள்.....?

கோட்டும் பாண்டும் அணிந்திருந்த பிரேம்நாத் அந்த உடுப்போடு செஞ்சேவல் கோழியைத் தூக்கிக் கொண்டு பூஜை அறையை நோக்கிக் கிளம்பினான்.

“பூஜை அறையினுள் கோட்டும் சூட்டும் அணிந்து கொண்டு போகக்கூடாது. சாதாரண வேட்டியைக் கட்டிக் கொண்டு போகட்டும்” என்று சொன்னான் ஹிட்லர் மீசைப் பிரம்மையா.

“நான் அப்படித்தான் பூஜை அறைக்குள் போக வேண்டும் என்பது கட்டாயம் அல்ல! இதே உடையுடன் தான் போவேன். உங்களில் யாருக்காவது இது திருப்தி அளிக்காவிட்டால் நீங்களே கோழியை தூக்கிக் கொண்டு உள்ளே போகலாம்.”

பிரேம்நாத் இப்படிச் சொல்லிவிட்ட பிறகு மற்றவர்கள் ஏன் கண்டனம் தெரிவிக்கப் போகிறார்கள்? எல்லோரும் மௌனமாகவே நின்று கொண்டு இருந்தார்கள். வீராசாமி நாயுடுவோ நல்லதம்பியோ பேசாமல் இருந்ததுதான் பெருந்த ஆச்சரியம்!

மாயவன் என்ன நடக்கப் போகிறதோ என்ற திகிலுடன் இருந்தான். பூஜை அறையினுள் பிரேம்நாத்தின் உயிருக்குத் துர்ப்பாக்கியவசமாக ஆபத்து நேர்ந்துவிட்டால் என்ன செய்வது என்று குழம்பினான்.

“பூஜையறையின் முன்னால் எழுத்தாளர் மாயவன் மட்டும் உட்கார்ந்திருந்தால் போதும் மற்றவர்கள் உள் கூடத்தில் இருக்கலாம் அல்லது அவரவர் அறைகளுக்குப் போகலாம்” என்று சொன்னான் மதனகோபால் அவனுடைய பேச்சில் பணக்காரன் என்ற அகந்தையும் திமிரும் நிறைந்திருந்தன. மற்றவர்களிடம் பழகும் முறையையும், பேசும் தோரணையையும் பார்த்தால் அண்ணனுக்கும் தம்பிக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம் தெரிகிறது? ஒரேதாயின் வயிற்றில் பிறந்த குழந்தைகளுக்குள்ள்தான் எவ்வளவு ஏற்றத்தாழ்வு!

மதனகோபாலின் பேச்சுக்குப் பணிந்து செல்பவர்களைப் போல் சிலர் தனித்தனியாகப் பிரிந்து சென்றார்கள்.

வீராசாமி நாயுடு, பார்கவி, மாயவன், கிளி ஜோசியக்காரன், நல்லதம்பி, பிரேம்நாத் ஆகியோரே கடைசியாக நின்று கொண்டு

இருந்தார்கள்.

“பிரேம்நாத்! எப்படி பூஜை செய்யவேண்டும் என்ற விளக்கத்தைச் சொல்லாமல் இருந்துவிட்டேன் பார்த்தாயா?” என்று சொன்ன வீராசாமி நாயுடு, “அறையினுள் சென்றதும் உள்ளே ஒரு மூலையில் ஒரு சிறு முனீஸ்வரன் சிலை இருப்பதைக் காண்பாய். அதன் அடியில் கூர்மையான ஒரு கத்தி வைக்கப்பட்டு இருக்கும் அதை ஒட்டியே ஒரு மந்திர உச்சாடனப் புத்தகமும் இருக்கும். முதலில் அந்தப் புத்தகத்தை எடுத்து மெதுவாகப் பாராயணம் செய்துவிட்டு எல்லாவற்றையும் படித்து முடித்ததும் கத்தியை எடுத்து ஒரே மூச்சில் கோழியின் கழுத்தை அறுத்துவிடு. இரண்டு மணி நேரம் கழிந்ததும் நாங்கள் அந்த அறைக் கதவைத் திறப்போம்” என்றார்.

அவர் சொன்னவற்றை காதுகளில் வாங்கிக் கொண்டதைப்போல் தலையை அசைத்தான் பிரேம்நாத். வாயைத் திறந்து பேச ஏனோ அவனால் முடியவில்லை. அதற்குள் பயம் வந்து கப்பிக்கொண்டது போலும்!

“ஜாக்கிரதையாகப் போங்கள். உங்களுக்கு ஏதாவது ஆபத்து ஏற்படும் போல் சந்தேகம் தோன்றினாலும் உடனே கூப்பாடு போடுங்கள். நாங்கள் உதவிக்கு வந்து விடுவோம்” என்றாள் பார்கவி.

பிரேம்நாத் அவளை ஏக்கத்துடன் பார்த்துவிட்டு பூஜை அறையின் பெரிய கதவை நெருங்கினான்.

“தாமு! கதவைத் திறந்து விடு!” என்றார் வீராசாமி நாயுடு.

“நான் தான் அதற்குத் தயாராக இருக்கிறேனே!” என்று கம்பீரமாகச் சொன்னான் கிளி ஜோசியக்காரன். நாயுடுகாருவிடம் இருந்து பெரியதொரு சாவிக்கொத்தை வாங்கி அதிலிருந்த நீளமான ஒரு சாவியை எடுத்துக் கதவின் பூட்டைத் திறந்தான்.

இந்த நேரத்திலேயா செஞ்சேவல் கோழி ‘கொக்கரக்கோ’ என்று யாருடைய ஆயுசோ முடிந்து விட்டதைப் போல் கூவ வேண்டும்? கோழியைக் கையில் வைத்திருந்த பிரேம்நாத் அந்தக்கண நேரத்திலேயே வியர்த்து விறு விறுத்துப் போய்விட்டான்.

“அருமையான சகுனம்!” என்று சொன்னான் கிளி ஜோசியக்காரன்.

“பிரேம்நாத்! மணி எட்டேகாலாகி விட்டது. முனீஸ்வரன் காப்பாற்றுவான் என்ற நம்பிக்கையுடன் உள்ளே போ!”

வீராசாமி நாயுடு சொன்னதும் பிரேம்நாத் கடைசி முறையாக எல்லோரையும் ஒரு தடவை பார்த்து விட்டு; நுழையக் கூடாத அறையின் பயங்கரமான கதவைப் பிடித்துத் தள்ளினான். கதவு ‘விரிசோ’ என்று திறந்து கொண்டது. இரண்டு பலகைகளைக் கொண்ட கதவு அது. அவற்றில் ஒன்றுதான் திறந்தது.

வீராசாமி நாயுடு தம் கையிலிருந்த மெழுகு திரிவிளக்கை பிரேம்நாத்தின் மற்றொரு கையில் கொடுத்தார்.

பிறகு வெளியே நின்று கொண்டு இருந்த எல்லோரும் ஆளுக்கொரு பக்கமாகத் திரும்பி வேகமாக நடந்தார்கள். மாயவன் மட்டும் தனக்கிட்ட கட்டளையை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பதைப் போல் அங்கேயே நின்று கொண்டு இருந்தான். ஆயினும் முனீஸ்வரனின் சந்நிதியை நிமிர்ந்து பார்க்கும் துணிவு மட்டும் பிறக்கவில்லை.

பிரேம்நாத் சிறிது தயங்கிய போதிலும் ஏதோ ஒரு ஆவேச உணர்ச்சியினால் உந்தப்பட்டவனாய் அறையினுள் நுழைந்து தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தான். அவனுடைய கண்கள் அறையின் மூலையில் உள்ள முனீஸ்வரனின் சிலை மீது மேய்ந்தன. அந்த நேறத்திலேயா கோழி தன்னிடம் இருந்து இறக்கை அடித்துக்கொண்டு பறந்து குதித்துவிட வேண்டும்?

அவன் பின்னால் துள்ளி நின்று மறுபடியும் நிமிர்ந்து பார்த்தான். அதற்குள் அறைக் கதவு மூடிக்கொண்டது.

அறைக்குள் இருந்த முனீஸ்வரன் சிலை சிறிதாக இருந்தாலும் பார்ப்பதற்கு படுபயங்கரமான தோற்றம் உடையது. எண்ணெய் ஊற்றப்பட்டு அந்தச் சிலை கன்னங்கரேலென்று இருந்தது. அதன் ஒரு கையில் அனுமார் வைத்து இருப்பதைப் போன்ற கதாயுதமும் இன்னொரு கையில் பெரியதொரு வெட்டரிவாளும் இருந்தன அடியில்

நாலைந்து கிண்ணங்களும் அவற்றில் முறையே சந்தனம், குங்குமம், செந்தூரம், சாம்பிராணிப் பொடி, கற்பூரவில்லைகள் போன்ற பொருட்களும் இருந்தன. சந்தனம் ஈரமின்றி நன்றாக உறைந்து போயிருந்தது. அவை புழக்கத்தில் இல்லை என்பதின் அறிகுறியாகத் தூசி படிந்திருந்தன.

பலியிடப்பட வேண்டிய கோழிக்கு மேல் முச்சு கீழ்முச்சுமாக இறைப்பு வாங்கியது. இடையிடையே கொக்கரிப்பு வேறு!

பிரேம்நாத் தன் கையில் இருந்த மெழுகுதிரி விளக்கை முனீஸ்வரன் சிலைக்கு முன்னால் வைத்துவிட்டு ஒரு விதப் பரபரப்புடன் நின்றான்.

ஏதோ ஓர் குகையினுள் நின்று கொண்டு இருப்பதைப் போன்ற உணர்ச்சி தட்டியதால் அவன் நாலாப்பக்கமும் ஒருவிதப் பயப்பிராந்தியுடன் பார்த்தான். முனீஸ்வரன் என்ற தெய்வமே கிடையாது என்ற பகுத்தறிவு உடையவன்தான் அவன். ஆனால் இப்பொழுது அந்த முனீஸ்வரன் உயிர் பெற்று எதிரில் நிற்பதைப் போலவும் வெட்டரிவாளை ஓங்கியாவாறு ஓங்காரமாகச் சிரித்துக் கொண்டு வருவதைப் போலவும் பிரமை தட்டியது. அந்த அறையினுள் எத்தையையோ பேர் செத்துப் போய் இருக்கிறார்கள். எல்லோருக்குமே துர்மரணம் தான்! இப்பொழுது அவர்களுடைய ஆவிகள் எல்லாம் சுற்றிவளைத்துக்கொண்டு சிரிப்பதைப்போன்ற ஒரு கிலி உணர்வு பொங்கியது.

வெளியே ஓடிப்போய் விடலாமா என்று பிரேம்நாத் நடுங்கினான்.

ஓடிவிடலாம் என்ற எண்ணம் எழுந்த போதிலும் அவ்விதம் செய்வது கோழைத்தனம் என்ற எண்ணத்துடன் கோழியையும் முனீஸ்வரனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான். வெட்டரிவாளை ஓங்கியாவாறு சிலை உருவாய்க் காட்சியளிக்கும் முனீஸ்வரனைப் பார்க்கவே இயலவில்லை. ஆயினும் சமாளித்துக் கொண்டு எரியாத குத்துவிளக்கின் அடியில் இருந்த ஒரு சிறிய புத்தகத்தை எடுத்து மெழுகுதிரி விளக்கின் மங்கிய விளக்கு வெளிச்சத்தில் காட்டி மனதிற்குள்ளாகவே படிக்கலானான்.

வெளியே மாயவன் தனியாக உட்கார்ந்திருந்தான். எதற்காக

ஹேமாவின் பின்னால் வந்து தொந்தரவுகளை அனுபவித்துக் கொண்டு இருக்கிறோம் என்பது இன்னும் அவனுக்கு விளங்கவில்லை.

“பிரேம்நாத்! என்று கூப்பிட்டான் அவன். அறையின் உள்ளேயிருந்து ‘உம்’ என்று பதில் வந்தது.

நேரம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கடந்து கொண்டே வந்தது. மாயவனுக்கு விருந்துண்ட மயக்கத்தால் தூக்கம் கண்களைச் சுழற்றிய போதிலும், சமாளித்துக் கொண்டு இருந்தான். தூக்கத்தைச் சமாளித்து நாவல் எழுதும் பழக்கம் இருந்ததால் நிலைமையை ஓரளவு அவனால் சரி செய்ய முடிந்தது.

மணி ஒன்பது அடித்தது. ஐந்து நிமிடத்துக்கு ஒருதரம் அவன் கூப்பிடுவதும், பிரேம்நாத்திடமிருந்து ‘உம்’ என்று பதில் வருவதுமாக இருந்தது. அறையினுள் பிரேம்நாத் உயிருடன்தான் இருக்கிறான் இன்னும்! அவனுடைய உயிருக்கு எத்தவிதமான ஆபத்தும் ஏற்படவில்லை!

மணி பத்து அடித்தது. பிரேம் நாத்தின் குரல் ‘உம்’ என்று வழக்கம் போல் வந்தது.

அவன் பூஜை அறையினுள் இருக்க வேண்டியது இரண்டே மணி நேரம்தான்! அந்த நேரத்தை உயிருடன் இருந்தபடியே கழித்து விட்டான் பிரேம்நாத்.

வீட்டினுள் இருந்த எல்லோரும் விரைந்து வந்து மாயவனைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

“அந்த அறைக்குள் பிரேம்நாத் எப்படி இருக்கிறான்? அவன் உயிருக்கு ஒன்றும் ஆபத்து இல்லையே!” என்று பதட்டத்துடன் கேட்டார் வீராசாமி நாயுடு.

எல்லோரும் மாயவனின் வாயையே பார்த்துக் கொண்டு இருந்தார்கள். அவன் என்ன சொல்லப் போகிறான் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமே என்று தவித்தார்கள்.

“ஐந்து நிமிஷத்திற்கு ஒரு முறை ‘உம்’ என்றதில் பிரேம்

நாத்திடமிருந்து வந்து கொண்டே இருந்தது. அறைக்குள் அவனுக்கு எந்தவிதமான ஆபத்தும் ஏற்படவில்லை.” என்றான் மாயவன்.

பார்க்கவி பொங்கி வந்த ஆனந்தத்தில் துள்ளல் போட்டுவிட்டாள். பக்கத்தில் ஆண்கள் நின்று கொண்டு இருக்கிறார்களே; அவர்கள் வித்தியாசமாக நினைத்துக் கேலி சேய்வார்களே என்று கூட அவள் நினைக்கவில்லை.

மற்றவர்களும் ஆனந்தக் கடலிலேயே மிதந்தார்கள்.

“பிரேம்நாத்! வெளியே வா! இரண்டு மணி நேரமாகிவிட்டாது!” என்று கூப்பிட்டார் வீராசாமி நாயுடு.

அறையின் உள்ளிருந்து பதில் வரவில்லை. அறைக் கதவைத் திறக்கவும் இல்லை.

ஏதோ விபரீதம் நடந்துவிட்டாதோ என்று பதறிப் போன வீராசாமிநாயுடு, “பிரேம்நாத்! மணி பத்தேகால் அடித்து விட்டது, கதவைத் திற!” என்று கூவினார். அவருடைய குரல் சுவரில் மோதி எதிரொலித்ததே அறைக்கதவு இன்னும் திறக்கக் காணோம்.

“பிரேம்நாத்தின் உயிருக்கும் ஆபத்து ஏற்பட்டு இருக்குமோ?” என்ற சந்தேகத்தைக் கிளப்பிவிட்டார் நல்லதம்பி.

அந்தச் சமயம் “அப்பா!” என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டே வந்த ஹேமா, “ஏன்? என்ன நடந்தது?” என்று பரபரப்புடன் கேட்டாள். அவளுடன் டாக்டர் சவுரிராஜனும் வந்தார். இருவரும் ஆஸ்பத்திரியில் யாரோ ஒரு பைத்தியக்காரனுக்கு சிகிச்சை அளித்து விட்டு அப்போது தான் திரும்பி வந்திருந்தார்கள். அவர்களிடம் வீராசாமி எல்லா விஷயங்களையும் சுருக்கமாகக் கூறினார்.

“அந்த அறையை ஏன் திறந்தீர்கள்? பிரேம்நாத்தை எதற்காக அந்த அறைக்குள் அனுப்பினீர்கள்? இந்த விஷயம் எனக்கு முன்பே தெரிந்திருந்தால் இத்தகைய விபரீதப் பரீட்சை நடக்காதபடி எப்படியும் தடுத்திருப்பேன்.” என்றார் டாக்டர் சவுரிராஜன் ஆத்திரத்தோடு! பிறகு அவர் மாயவன் பக்கம் திரும்பி, எழுத்தாளாரே! அந்த அறையினுள் பிரேம்நாத் இரண்டு மணி நேரமும் உயிரோடுதான் இருந்தான் என்று

எப்படிச் சொல்வீர்கள்? நீங்கள் அந்த அறைக்கு வெளியே உட்கார்ந்து ஐந்து நிமிஷத்திற்கு ஒருமுறை பிரேம்நாத் என்று கூப்பிடும் போது அவன் ‘உம்’ கொட்டி பதிலளித்தது உண்மைதானா? என்று கேட்டார்.

“ஆமாம்!” என்றான் மாயவன். அவனுடைய குரல் தழதழத்தது. தன்னுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த ஒருவன் இறந்து போய் விட்டானோ என்ற திகில் உடம்பெங்கும் கொதித்தது.

“இப்பொழுது கூப்பிட்டுப் பாருங்கள்.”

மாயவன் கூப்பிட்டான் “பிரேம்நாத்” என்று. ஆனால் அறையின் உள்ளேயிருந்து ‘உம்’ என்ற வழக்கமான பதில் வரவில்லை. அவன் உயிருக்குச் சேதம் ஏற்பட்டு இருக்கிறது என்பது தெளிவாகிவிட்டது.

“அவனை முனீஸ்வரன் எடுத்துக் கொண்டார் போலிருக்கிறது.” என்று கவலையுடன் மதனகோபல் விம்மினான். உடனே இரண்டு பெண்களும் ‘ஓ’ வென்று அழுது விட்டார்கள்.

“அவர்களுக்கிடையே ஒரே சலசலப்பு--பரபரப்பு! கும்பலாக நின்று கொண்டு இருக்காமல் எல்லோரும் தனித் தனியாகப் பிரிந்து நின்றார்கள். யாருமே அறைக் கதவின் பக்கமாகத் திரும்பவோ, கதவைப் பார்க்கவோ இல்லை. ஒவ்வொருவருக்கும் தங்களுக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டு விட்டதைப் போலவே நடு நடுங்கினார்கள்.

“பூஜை அறையைத் திறந்து பார்க்கலாம்” என்று யோசனை சொன்னார் நல்லதம்பி.

அது சரியான யோசனை தான்! ஆனால் யார் சென்று கதவைத் திறந்து பார்ப்பது என்பது தான் தெரியவில்லை. எல்லோரும் அப்படி அப்படியே பின் வாங்கினார்கள். கடைசியில் நின்று கொண்டு இருந்தவர்கள் டாக்டர் சவுரிராஜனும், வீராசாமிநாயுடுவும், நல்லத்தம்பியும்தான்! ஹேமாவும் பார்கவியும் பயத்துடன் அப்பால் போய் விட்டார்கள்.

“மாயவன் சார்! நீங்கள் போய்ப் பார்க்கிறீர்களா?” என்று கேட்டார் வீராசாமி நாயுடு.

“வேண்டாம், வேண்டாம்! மூன்றாம் மனிதனாகிய அவரை நாம் அனுப்ப வேண்டாம். நானே அறையைத் திறந்து பார்த்து விட்டு வருகிறேன்.” என்றார் நல்லதம்பி சற்றுத் தைரியமாக. வயதாகிவிட்டதால் இறந்து போனாலும் பரவாயில்லை என்று எண்ணிவிட்டார்.

“யாருமே போய்ப் பார்க்க வேண்டியதில்லை. நானே கதவைத் திறக்கிறேன்.” என்று டாக்டர் சவுரிராஜன் சொல்லி விட்டு ஒருவித ஆவேசத்தினால் உந்தப்பட்டவரைப் போல் விருட்டென சென்று அந்த அறைக் கதவைத் திறந்து வாசற்படியில் நின்றவாறே தம்முடைய பாட்றி விளக்கின் வெளிச்சத்தை அடித்து உள்ளே பார்த்தார்.

எவ்வளவு பரிதாபமான காட்சி...? முனீஸ்வரன் சிலையின் அடியில் பிரேம்நாத் ஒருக்கழித்தபடியே கிடந்தான். அவனுடைய உடலில் ஒரு பாதிதான் தெரிந்தது. மற்றொரு பாதியை ஒரு கட்டில் மறைத்துக் கொண்டு இருந்தது.

அவன் இறந்து போய்விட்டானோ என்று எண்ணித் திகிலுற்ற டாக்டர் தம் பாட்றி விளக்கை எடுத்து வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சிக் கொண்டே, “என் பின்னால் யாரும் வந்து தடுமாறாதீர்கள்!” என்று சொல்லிவிட்டு அதிவேகமாக அந்தப் பயங்கர அறையினுள் பாய்ந்து சென்றார்.

மற்றவர்கள் வாசலுக்கு வெளியே தயங்கியபடியே நின்று கொண்டு இருந்தார்கள். உள்ளே போக இருந்த நல்லதம்பியின் கையைப் பிடித்து வைத்துக் கொண்டார் வீராசாமி நாயுடு.

அறையினுள் சென்ற டாக்டர் சவுரிராஜன் சிறிது நேரம் வரை பிரேம்நாத்தின் உடலைப் பரிசோதித்துப் பார்த்து விட்டு, “இங்கே வந்து பாருங்கள்!” என்று அலறினார்.

வீராசாமி நாயுடு பயத்தால் வெல வெலத்துப் போன போதிலும் சமாளித்துக் கொண்டு மற்றவர்களையும் கூட்டிக் கொண்டு உள்ளே வந்து பிரேம்நாத்தைப் பார்த்தார்.

பிரேம்நாத்தின் உயிர் பிரிந்து வெறும் சடலம்தான் கிடந்தது. அதன் பக்கத்திலேயே கழுத்து அறுக்கப்பட்டு துண்டிக்கப்பட்ட

செஞ்சேவல் கோழியும் காணப்பட்டது.

மாயவன் மிகுந்த கவலையுடன் அந்தப் பிரேதத்தைப் பார்த்தான். சாவதற்கு முன்னால் பிரேமநாத் எவ்வளவோ கவர்ச்சியாக இருந்தான். இப்பொழுது அவன் முகத்தில் கருநீலம் பாய்ந்து அகோரமாய்க் காட்சி அளித்தது. இரண்டு ஜோடி தாடைகளும் ஒன்றோடொன்று கவ்விப் பிடித்துக் கொண்டு இருந்தன.

மூன்று மணி நேரத்திற்கு முன்னால் பிரேமநாத் எவ்வளவோ வீரா வேசத்துடன் பேசினான்? தெய்வ நம்பிக்கையே கிடையாதவன் என்றும் புலம்பினான்! ஆனால் இப்பொழுது அவனுக்கு நிரந்தரமான ஓய்வு கிடைத்துவிட்டது. முனீஸ்வரன் ஈவு இரக்கம் இல்லாமல் அவனைக் கொன்று விட்டான்!

முனீஸ்வரன் சிலையின் முன்னால் கண்ட கோரக் காட்சியை நினைத்த போது மாயவனின் குலை நடுங்கியது.

டாக்டர் சவுரிராஜன் தம் கண்களில் நீர் துளிர்க்க வீராசாமி நாயுடுவை ஏறிட்டு நோக்கி, “மாமா! உங்கள் பெண் பார்கவியைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள ஆசைப்பட்ட மாப்பிள்ளை பிரேமநாத் அநியாயமாக இங்கே செத்துக் கிடக்கிறான்! உங்கள் விஷப் பரீட்சையால்தான் இப்படி பலியாகிவிட்டான்!” என்று ஆத்திரத்தோடு கூறிவிட்டு, “ம்! அந்தப் பெண் பார்கவிக்கு ஏற்கனவே இருதயம் பலவீனம்! அவள் இங்கே வந்து இந்தக் கோரக் காட்சியைப் பார்த்தால், அதிர்ச்சி தாங்க முடியாமல் அவளுடைய உயிருக்கும் ஆபத்து ஏற்பட்டு விடும்! அவளை யாராவது அப்பால் அழைத்துக்கொண்டு போய்விடுங்கள்!” என்றார் மெல்லிய குரலில். உடனே நாயுடுவின் மைத்துனன் உத்தம்சிங் விருட்டென்று அறையை விட்டுக் கிளம்பி வெளியே ஓடினான்.

அளவு கடந்த துயரத்தினால் ஒரு கணம் பயங்கர மௌனம் நிலவியது. பிறகு டாக்டர் சவுரிராஜன் ஏதோ யோசித்துக் குழம்பியபடி மர்ம நாவலாசிரியன் மாயவனைச் சந்தேகக் கண்ணோடு பார்க்கலானார்.

“மாயவன் சார்! சரியாகப் பத்து மணிக்கு அதாவது சற்று முன்னால் நீங்கள் பிரேம நாத்தின் குரலைக் கேட்டீர்கள் அல்லவா.....?”

என்று கேட்டார் டாக்டர் சவுரிராஜன்.

“ஆமாம்; கேட்டேன்” என்றான் மாயவன்.

“அப்படியானல் பத்தேகால் மணிக்கு பிறகுதான் அதாவது சற்று முன்னால்தான் பிரேம்நாத்தின் உயிர் பிரிந்திருக்க வேண்டும் அல்லவா?”

“ஆமாம்!”

பிரேம் நாத்தின் பிரேதத்தின் கழுத்தையும் கையையும் டாக்டர் சவுரிராஜன் தொட்டுப் பார்த்து விட்டு, “பிரேம் நாத்தின் உடம்பு விறைத்துப்போய் நன்றாகக் குளிர்ந்து போய் இருக்கிறது. ஆகவே அவன் இறந்துபோய் குறைந்தது ஒன்றரை மணி நேரமாவது இருக்கும்! என்று சொன்னார்.

பிரேம்நாத் செத்துப்போய் ஒன்றரை மணி நேரம் இருக்குமா? அப்படியானால் ஐந்து நிமிடங்களுக்கு ஒரு தரம் ‘உம்’ கொட்டியது யார்? இதெல்லாம் முனிஸ்வரனின் வேலைதானா...?

வீராசாமி நாயுடுவும் மற்றவர்களும் திகைத்துப்போய் என்ன செய்வது என்று தோன்றாமல் நின்றார்கள்.

“மாயவன்! நீங்கள் நிச்சயமாக பிரேம்நாத்தின் குரலை ஐந்து நிமிடத்திற்கொரு முறை கேட்டீர்களா? அல்லது கௌரவத்துக்காக பொய் பேசுகிறீர்களா?” என்று கேட்டார் வீராசாமி நாயுடு அழுகையோடும் ஆத்திரத்தோடும்!

“கௌரவத்துக்குக்கூட ஒரு பொய்யா சார்? நான் பிரேம்நாத்தின் குரலை நிச்சயமாகக் கேட்டேன்! சற்று முன்னால் கூட அக்குரலைக் கேட்டேன். ஆனால் ஒன்றரை மணி நேரத்திற்கு முன்பே அவர் இறந்து போய்விட்டார் என்றால் அது மிகுந்த ஆச்சரியமாக இருக்கிறது!” என்றான் மாயவன் அளவு கடந்த வியப்போடு.

“என் சொல்லை மீறி பிரேம்நாத்தின் உயிரோடு விளையாடினீர்கள். அதன் பலனை இனிமேல் அனுபவியுங்கள்.” என்று நல்லதம்பி மிகுந்த வேதனையுடன் சொல்லி விட்டு பூஜை அறையை

விட்டு வெளியே வந்தார். உடனே டாக்டர் சவுரிராஜன் உட்பட எல்லோரும் பிரேம்நாத்தின் பிரேதத்தை அங்கேயே விட்டு விட்டு வந்தார்கள்.

“இனி அடுத்து என்ன செய்யலாம் என்று உத்தேசித்து இருக்கிறீர்கள்?” கேட்டார் நல்லதம்பி. அவருடைய பேச்சில் சூடு ஏறிக்கொண்டே வந்தது.

“செய்வது என்ன....? மாரடைப்பினால் பிரேம்நாத் இறந்து போய்விட்டதாகச் சொல்லி சுவ அடக்கத்திற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டியதுதான்.” என்றார் வீராசாமி நாயுடு.

மாயவன் அவர்களுடைய பேச்சில் குறுக்கிட்டான்.

“நீங்கள் இப்படிச் செய்ய நினைப்பது தவறு. பிரேம்நாத் விசித்திரமாகச் செத்துப்போன செய்தியை உடனே போலீசாரிடம் தெரியப்படுத்துவது தான் முறை. இல்லாவிட்டால் இந்த மரணத்துக்கு நானும் உடந்தையாக இருந்ததாக ஆகிவிடும்.”

டாக்டர் சவுரிராஜனும் அவன் சொன்னதை ஆமோதித்தார்.

“இம்மாதிரியான மரணங்களை போலீசாரிடம் தெரியாப்படுத்தாமல் இருந்தால் வீண் தொல்லைகள் தான் ஏற்படும்.”

“நீங்கள் சொல்லுவதை நான் உணருகிறேன். ஆனால் நாம் எதையாவது சொன்னால்தானே போலீசார் தெரிந்து கொள்வார்கள்?” என்றார் வீராசாமி நாயுடு.

“நாம் எதையும் சொல்லாமல் இரகசியமாகவே வைத்துக் கொண்டு இருக்கலாம். ஆனால் என்றைக்காவது ஒரு நாள் அம்பலமாகிவிட்டால் என்ன செய்வீர்கள்? நாம் எல்லோருமே கம்பி எண்ணைக் கூடிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டுவிடும். ஏனென்றால் இயைக்கையாக மாரடைப்பினால் பிரேம்நாத் மாண்டு விடவில்லை! முனீஸ்வர சுவாமியும் அவனுடைய உயிரைக் குடித்து விடவில்லை! அவனுடைய முகத்தில் கருநீலம் பாய்ந்து இருக்கிறது. கடுமையான விஷப் பிரயோகத்தால் தாக்கிக் கொலை செய்யப்பட்டது போல் பிரேம்நாத்தின் பிணத்தில் அறிகுறிகள் தென்படுகின்றன!”

டாக்டர் சவுரிராஜன் இப்படிச் சொன்னது வீராசாமி நாயுடுவின் சிந்தனையைத் தொட்டது. உதட்டைப் பிதுக்கியவாறே வெளிக்கூடத்தை நோக்கி நடந்தார். எல்லோரும் அவர் பின்னாலேயே சென்றார்கள்.

“அப்பா! நம் பிரேம்நாத்துக்கு என்ன நேர்ந்தது? அவர் உயிருக்கொன்றும் ஆபத்தில்லையே!” என்று ஹேமா பரபரப்புடன் கேட்டாள். அவளுடைய அக்காள் பார்க்கவி முகத்தைக் கேள்விக் குறியாக்கிக் கொண்டு அருகிலேயே நின்று கொண்டு இருந்தாள். தனக்கு மணமகனாக நிச்சயிக்கப்பட்ட பிரேம்நாத்துக்கு என்ன ஆபத்து நேரிட்டிருக்கும் என்பதை நினைத்துப் பார்க்கவே பயந்தவள் போல் பார்க்கவி செயலற்று உணர்ச்சிகள் எல்லாம் மரமரத்துப்போய் நிற்கிறாள் என்றே தோன்றியது.

“விதியை யாரால் வெல்ல முடியும்! முனீஸ்வரன் சோதனை செய்து விட்டான். உங்கள் அம்மாவின் உயிரை எடுத்துக் கொண்டது போலவே மாப்பிள்ளை பிரேம் நாத்தின் உயிரையும் பலி வாங்கிவிட்டான்!” என்றார் வீராசாமி நாயுடு தழ தழக்கும் குரலில்.

ஹேமாவும் பார்க்கவியும் சொல்லி வைத்தாற்போல் ‘பொல பொல’ வென்று கண்ணீர் உகுத்தார்கள். கல்யாண மாப்பிள்ளையை இழந்து நிற்கும் பார்க்கவியின் நிலை மிகவும் பரிதாபமாக இருந்தது. அதை நினைத்தே அவளுடைய தங்கை ஹேமா அதிகமாக அழுதாள். அப்போது ஹேமாவின் கண்ணீரை எல்லாம் தன் கையால் துடைக்க வேண்டும், அவளை மாப்போடு அணைத்துக் கொண்டு ஆறுதல் அளிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் மாயவனின் உள்ளம் ஏனோ பரபரத்தது.

“அண்ணா! பிணத்தை எடுத்துச் சென்று இரவோடு இரவாகவே எரித்துவிடலாமா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்து நின்றான் மதனகோபால்.

“எனக்கு அதுதான் உசிதம் எனப்படுகிறது. ஆனால் முக்கியஸ்தர்கள் அதை ஒத்துக்கொள்ள வில்லை.” என்றார் நாயுடு.

“முக்கியஸ்தர்கள் எங்கே இருந்து வந்தார்கள்? நமக்கு ஒரு கஷ்டகாலம் வந்தால் அவர்கள் தாங்குவார்களா....? ஆகவே இந்த ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் என்னுடைய யோசனையைக் கேட்பதுதான்

நல்லது.”

“நீங்கள் தாராளமாக உங்கள் தம்பியின் யோசனையையே கேளுங்கள். அதன் பிறகு வரக்கூடிய தண்டனையை நீங்களே அனுபவியுங்கள். சிறைச்சாலை கதவு திறந்து கிடப்பதை விரைவில் உணருவீர்கள்.” என்று எச்சரித்தான் மாயவன்.

உடனே மதனகோபாலுக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. “அண்ணா! நீங்கள் இப்படிப்பட்ட கவைக்கு உதவாத எழுத்தாளர்களை அழைத்து வந்தால் நாம்தான் அபாயத்தில் சிக்கிக்கொள்வோம்.”

“மதனகோபால்; நீ பேசாமல் இருக்கமாட்டாயா.....? நாங்கள் முக்கியமான ஒரு விஷயத்தைக் குறித்து ஆலோசனை செய்து கொண்டு இருக்கிறோம்.”

“ஆமாம் சித்தப்பா! தயவு செய்து நீங்கள் கோபத்தைக் காட்டாமல் அமைதியுடன் இருங்கள்.” என்று கெஞ்சினாள் ஹேமா அவளுடைய கருவிழிகள் இடையிடையே மாயவனின் பக்கமும் டாக்டர் சவுரி ராஜனின் பக்கமும் மாறி மாறி சஞ்சரித்துத் தத்தளித்தன.

அங்கே நின்று கொண்டு இருந்த ஒவ்வொருவரும் சம்படதம் இல்லாமல் ஏதேதோ உளறினார்கள்.

கடைசியாக மாயவன் தொண்டையைக் கனைத்துக்கொண்டு பேசலானான்.

நீங்கள் எதைசெய்ய நினைக்கிறீர்களோ; அதைச் செய்யுங்கள். எனக்கொன்றும் ஆட்சேபனை இல்லை. ஆனால் நான் கண்டிப்பாக என்னுடைய கடமையைச் செய்வேன்.”

“உங்கள் கடமை என்ன?” என்று வீராசாமி நாயுடு முனுகினார்.

“இங்கே பிரேம்நாத் செத்துகிடக்கும் செய்தியை நேராக போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குச் சென்று தெரியப் படுத்துவேன்.”

“தெரியப்படுத்துவாயா.....? எவ்வளவு தைரியம் இருந்தால் எங்கள் முன்னால் நின்று கொண்டே இப்படிப் பேசுவாய்?” என்று

கத்திய மதனகோபால் அவனை அடிப்பதற்குத் தயாரானான். வீராசாமி நாயுடு தலையிட்டு சப்தம் போடாமால் இருந்து இருந்தால் மிகப் பெரிய சண்டையே மூண்டிருக்கும்.

“மதனகோபால்! நீ பேசாமல் போ! இது உனக்குச் சம்பந்தம் இல்லாத விஷயம்.”

வீராசாமி நாயுடு கண்டிப்பாகச் சொன்னதும் முகத்தைச் சுழித்துக்கொண்டே மதனகோபால் போய் விட்டான்.

“கோபித்துக் கொள்ளாதீர்கள் எழுத்தாளர் சார்! என் தம்பி எப்பொழுதுமே இப்படித்தான்!” என்றார் வீராசாமி நாயுடு.

“எனக்கு தெரியாதா என்ன.....? அவருடைய குணாதிசயம் எப்படிப்பட்டது என்பதை முகத்திலேயே எழுதி ஒட்ட வைக்கப்பட்டிருக்கிறதே!” என்று சொன்ன மாயவன், “முடிவான உங்கள் கருத்தைச் சொல்லுங்கள்.” என்றான்.

“இங்கே பிணம் கிடக்கும் விஷயத்தைத் தெரியப்படுத்தினால் உடனே போலீசார் வந்து வீடு முழுவதும் நிறைந்து விடுவார்களே.....! நான் கௌரவமான முறையில் வாழ்க்கை நடத்தும் பெரிய மனிதன். பொது மக்களுக்கும் இந்த விஷயம் தெரிந்துவிட்டால் என்னைப்பற்றித் தப்புக்கணக்குப் போட்டு விடுவார்கள்.”

நீங்கள் உங்கள் சுய கௌரவத்துக்காகப் பார்க்கிறீர்கள். ஆனால் ஒரு மரணத்தை மறைத்த குற்றத்திற்காக ஜெயில் தண்டனை அனுபவிக்க நேர்ந்தால் என்ன செய்வீர்கள்?”

டாக்டர் சவுரிராஜன் இப்படிக் கேட்டது நாயுடுவின் சிந்தனையைத் தொட்டது.

“ஒன்றும் யோசிக்காதீர்கள்! போலீசார் இதில் தலையிட்டால் தான் முனிஸ்வரன் விவகாரத்துக்கு ஒரு முடிவு ஏற்படும். இல்லாவிட்டால் இன்னும் பல உயிர்களைத் தின்று ஏப்பம்போட்டு விடுவான்.” என்றான் மாயவன்.

“ஆமாம் மாயவன் சொல்லுவதுதான் சரி! எதைச் செய்ய

வேண்டுமோ, அதை நாம் நிச்சயமாகச் செய்துதான் ஆக வேண்டும்! ஆனால் பிரேம்நாத்தின் உயிரை முனீஸ்வரன் உறிஞ்சிக் குடித்திருப்பான் என்று நான் நம்ப முடியாது! அந்த அறைக்குள் பிரேம்நாத் படுகொலை தான் செய்யப்பட்டு இருக்கிறான். இந்த வீட்டில் யாரோ ஒரு நபருக்குப் பரம்பரை ரீதியான சித்த வெறி தொற்று இருக்கிறது! அதுவே இப்போது கொலை வெறியாகவும் மாறி இருக்கிறது! அது இன்னும் பல உயிர்களைக் கொல்லும் முன் அந்த நபர் யார் என்பதைக் கண்டு பிடித்தாக வேண்டும்!” என்று டாக்டர் சவுரிராஜன் சொல்லி விட்டு மாயவனைப் பார்த்து கண்களால் ஏதோ ஜாடை காட்டினார்.

மாயவன் டெலிபோன் வைக்கப்பட்டு இருந்த அறையை நோக்கி நடந்தான்.

7. சாகவும் துணியும் போலீஸ் அதிகாரி!

போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரியும் அவரைச் சேர்ந்த போலீஸ் கோஷ்டியினரும் ஒரு லாரியில் இருந்து இறங்கி வீராசாமிநாயுடுவின் பழங்காலத்து மாளிகையினுள் நுழைந்தார்கள் வாசலில் நின்றபடியே அவர்களை வரவேற்றார் வீராசாமி நாயுடுகாரு.

“காக்கிச் சட்டை அணிந்த யாரையுமே இங்கே வரவிடக்கூடாது என்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு இருந்தேன். ஆனால் முனீஸ்வரன் கடைசியில் என்னையே சோதனை செய்துவிட்டான்.”

“விஷயத்தைச் சொல்லுங்கள் நாயுடுகாரு!” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி.

அவர் ஐம்பது வயதுப் பிராயத்தில் இருந்தார். அனுபவ முத்திரைகள் அவருடைய பருமனான முகத்தில் பதிந்து கொண்டு இருந்தன. வயதைக் குறைத்துக் காட்டும் கனமான கம்பீரம் நிறைந்த தோற்றமும் கொண்டு இருந்தார்.

வீராசாமி நாயுடு நடந்த நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் சொல்லிவிட்டு. “என்னை நீங்கள்தான் காப்பாற்ற வேண்டும்.” என்று கெஞ்சியபடி

இரண்டு கரங்களையும் தூக்கிக் கும்பிட்டார்.

“முனீஸ்வரனுக்குப் பதில் நீங்கள் தெய்வ ஆவேசம் கொண்டு பிரேம்நாத்தை கொலை செய்து விட வில்லையே!” என்று இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி சிரித்துக் கொண்டலாகக் கேட்டார்.

“என்னை ஒரு போதுமே கொலை வெறியானாக நினைத்து விடாதீர்கள், நான் ஒரு உயிரைப் பறித்துக் கொள்ளும் அளவுக்கு மோசமானவன் அல்ல,” என்று சொன்ன வீராசாமி நாயுடு பரிதாபமாக விழித்தார்.

மாளிகையில் இருந்த எல்லோரும் ஆளுக்கு ஒரு அறையில் போய் பதுங்கிக் கொண்டார்கள். இன்ஸ்பெக்டர் எதிரில் தைரியமாக நிமிர்ந்து நின்றவர்கள் எழுத்தாளர் மாயவனும், டாக்டர் சவுரிராஜனும், வேலைக்காரன் நல்லதம்பியும் முதலாளி வீராசாமி நாயுடுவும்தான்!

“வாருங்கள், பிரேதம் கிடக்கும் அறையைப் பார்த்து விட்டு வரலாம்.”

போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரியின் பின்னால் எல்லோரும் பலி ஆடுகளைப் போல் பீதியுடன் நடந்து சென்றார்கள். என்னதான் மாயவன் ஒரு மர்மக்கதை எழுத்தாளராக இருந்தாலும் கொலைக்கேஸ் வேறுவிதமாகத் திரும்பிவிட்டால் போலீசார் எளிதில் விட்டு விடுவார்களா?

இது தான் எங்கள் பூஜை அறை! இங்கேதான் முனீஸ்வரன் பங்கு கொண்டு இருக்கிறான்” என்று சொன்ன வீராசாமி நாயுடு மூடிக்கிடந்த கதவையே பார்த்தபடி நின்றார். கதவைத் தொடுவதற்கே அவருக்குப் பயமாக இருந்தது.

இரண்டு போலீஸ்காரர்கள் பூஜை அறையின் கதவை திறந்து பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

அறைக்குள் பிரேம்நாத்தின் சவம் அப்படியே கிடந்தது. இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரியும், போலீஸ் டாக்டர் சண்முகநாதனும், புகைப்படக்காரர் மணியமும், கை ரேகை நிபுணர் கந்தசாமியும் உள்ளே போனார்கள்.

“பிரேதத்தை யாராவது தொட்டுப் பார்த்தார்களா?” என்று கேட்டார் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி.

“அவனுக்கு உயிர் இருக்கிறதா என்று நான் அவனுடைய உடல் நிலையைச் சோதித்துப் பார்த்தேன்.” என்றார் டாக்டர் சாவுரிராஜன்.

அதன் பிறகு போட்டோ நிபுணரும், கைரேகை வல்லுனரும் தங்கள் வேலைகளைச் செய்தனர்.

“போஸ்ட்மார்ட்டம் வேலையை பெரிய ஆஸ்பத்திரியிலேயே வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன்.” என்று சொன்னார் போலீஸ் டாக்டர் சண்முகநாதன்.

“ஓ எஸ்! எனக்கொன்றும் இதில் ஆட்சேபனை இல்லை. உங்கள் விருப்பம் எப்படியோ அதன்படியே தயங்காமல் செய்யலாம்.”

போலீஸ்காரர்களின் உதவியினால் பிணம் அப்புறப்படுத்தப்பட்டது. இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரியைத் தவிர அவருடன் வந்தவர்கள் எல்லோரும் போனார்கள்.

அவர் இன்னும் பூஜை அறையினுள்ளேயே நின்று மோப்பம் பிடித்துக் கொண்டு இருந்தார், வெளியே வருவதற்கும் மனம் இல்லை போலும்! “நாயுடுகாரு! கொஞ்சம் இப்படி வருகிறீர்களா?” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர்.

வீராசாமி நாயுடு வெல வெலத்துப் போய் பேந்தப் பேந்த விழித்தார். உயிரின் மீது கொள்ளை ஆசை வைத்திருக்கும் அவர் எப்படி முனீஸ்வரன் அறைக்குள் போய் நிற்பார்.....?

“ஏன் சார்! நாம் அறைக்கு வெளியில் நின்றே பேசிக் கொண்டு இருக்கலாமே!”

“பயப்படாதீர்! நாயுடுகாரு! இறந்து போனவனுடைய ஆவி அறையினுள்ளேயே இருக்கும் என்று அஞ்ச வேண்டாம்.”

“வெளிப்படையாகவே சொல்லுகிறேன். முனீஸ்வரன் மீது எனக்குப் பயம் அதிகம். அதனால்தான் வெளியிலேயே நின்று கொண்டு

இருக்கிறேன்.”

வீராசாமி நாயுடு வெளியில் நின்றபடியே சொல்லவே இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி அவருடைய கையைப் பற்றிப் பலவந்தமாக அறையினுள் இழுத்து வந்து நிறுத்தினார்.

நாயுடுவோ அணு அணுவாகச் சித்திரவதையை அனுபவித்துக் கொண்டு இருந்தார். முனீஸ்வரன் தன்னை என்னபாடு படுத்துவானோ...?

முனீஸ்வரனின் சிலை அவர்கள் இரண்டு பேரையும் ஆக்ரோசத்துடன் வெறித்துப் பார்ப்பதைப் போல் காட்சி அளித்தது. அந்தத் தெய்வத்திற்கும் கோபம் வந்து விட்டதோ, என்னவோ!

“பிரேம்நாத் எதற்காக இந்த பூஜை அறைக்கு வந்தான்?” என்று கேட்டார் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி அறையின் நாலாப் பக்கமும் பார்த்துக் கொண்டே.

வீராசாமி நாயுடு வேறு வழியின்றி நடந்தவற்றை விவரித்து விட்டு, “முனீஸ்வரன் தான் அவனுடைய உயிரைப் பலி வாங்கிவிட்டான்.” என்று கவலையுடன் சொன்னார். அறைக்குள் யார் நுழைவது என்பதைத் தேர்ந்தெப்பதற்காக உபயோகிக்கப்பட்ட சீட்டுகளை இன்ஸ்பெக்டர் உடனே வரவழைத்துப் பரீட்சித்துப் பார்த்தார்.

பிறகு அவர், “நாயுடுகாரு! உங்களை யாரோ நன்றாக ஏமாற்றி இருக்கிறார்கள், அல்லது நீங்கள் ஏமாந்திருப்பதைப் போல் பக்குவமாக நடிக்கிறீர்கள்.” என்றார்.

வீராசாமி நாயுடு அவர் சொன்னதைக் கேட்டதும் பதறிப்போனார். தன் மீது இன்ஸ்பெக்டர் சந்தேகித்து விட்டால் நிலைமை என்ன ஆவது...? ஏதாவது ஒரு காரணத்தைச் சொல்லித் தன்னை போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு இழுத்துக் கொண்டு போய்விடுவாரே!

“இன்ஸ்பெக்டர் சார்! வயதில் நான் பெரியவனாக இருந்த போதிலும் குழந்தையைப் போன்றவன். எனக்கு சூதுவாது எதுவுமே தெரியாது! சுலபமாக நான் ஏமாந்து விடுவேனே தவிர யாரையும்

ஏமாற்றமாட்டேன். இது என் பிறவிக்குணம்”

“அப்படியானால் நீங்கள் ஏமாந்து இருக்கிறீர்கள் என்று சொல்லுங்கள்.”

“நீங்கள் எப்படி வேண்டுமானாலும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள், ஆனால் நான் ஒரு பாவமும் செய்தறியாத நிரபராதி!”

“பிரேம்நாத் எப்படி செத்திருப்பான் என்று நினைக்கிறீர்கள்?”

“நினைப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது சார்? முனீஸ்வரனுக்கு அவன் உயிர்வாழுவது அறவே பிடிக்கவில்லை.”

“முனீஸ்வரனுக்குப் பிடிக்கவில்லையா? அல்லது உங்கள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களில் யாருக்காவது பிடிக்கவில்லையா...?”

இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி அதிகாரச் செருக்குடன் சிரித்தார். ஏற்கனவே பயங்கரத்தை உண்டுப்பண்ணும் அவருடைய முகம் சிரிக்கும் போது இன்னும் பயங்கரத்தைத் தோற்றுவித்தது. எத்தனை குற்றவாளிகளுக்கு தண்டனை வாங்கிக் கொடுத்தாரோ...?

“நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள் என்பது புரியவில்லை!” என்று வீராசாமி நாயுடு குழம்பினார்.

“முனீஸ்வரன் உயிர் பெற்று வந்து பிரேம்நாதத்தைக் கொன்று விட்டான் என்று வெளியே சொன்னால் உங்களுக்குப் பைத்தியம் பிடித்திவிட்டதோ என்று தான் பொதுமக்கள் நினைப்பார்கள். தெருவில் விளையாடும் சிறு குழந்தைகள் கூட உங்கள் அறியாமையைக் கண்டு சிரிப்பார்கள்.”

“அப்படியானால் உலகத்தில் முனீஸ்வரன் என்ற தெய்வமே கிடையாது என்று சொல்லுகிறீர்களா..?”

“அந்தத் தெய்வம் இருப்பதாகவே வைத்துக் கொண்டு பேசுவோம் ஆனால் மனித ஜீவன்களைக் கொலை செய்யும் கோணல் புத்தி அதற்கு கிடையாது,” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி அழுத்தம் திருத்தமாக.

“அப்படி என்றால் இந்த அறைக்குள் பிரேம்நாத் படுகொலை செய்யப்பட்டு இருக்கிறான் என்று நீங்களும் நிச்சயமாகக் கருதுகிறீர்களா?” என்று அவர் கேட்டார்.

“ஆமாம்! அதுவும் விஷப் பிரயோகத்தால் தான் பிரேம்நாத் கொல்லப்பட்டு இருக்கிறான்!” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி.

“அதெப்படி முடியும்? அறைக்குள் பிரேம்நாத் நுழைந்த போது அறைக்குள் வேறு யாருமே இல்லை! பிறகு பிரேம்நாத் மட்டுந்தான் கதவை மூடிக்கொண்டு அறைக்குள் தனியாக இரண்டு மணிநேரம் இருந்திருக்கிறான். அறைக்கு வெளியே வாசற்புறம் மர்ம நாவலாசிரியர் மாயவன் காவல் காத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்து இருந்தார். நாங்கள் வேறு வெளிக்கூடத்தில் கண் விழித்தபடியே கவனித்துக் கொண்டு இருந்தும் எங்களுக்கும் மாயவனுக்கும் தெரியாமல் யாரும் இந்த அறைக்கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே புகுந்து கொலை செய்திருக்கவே முடியாது! அப்படியானல் யாரால் பிரேம்நாத் கொல்லப்பட்டான்?” என்று நாயுடு கேட்டார்.

“அதைத்தான் இனி நாம் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்!” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர்.

வீராசாமி நாயுடு இப்பொழுது தான் ஞானோதயம் வந்தவரைப் போல் பார்த்தார்.

“பிரேம்நாத்தை நாங்கள் பார்ப்பதற்கு ஒன்றரை மணி நேரத்திற்கு முன்னால் அவன் இறந்து போய் இருக்கிறான் என்று டாக்டர் சொல்கிறார். ஆனால் அறைக்குள்ளிருந்து அவன் ‘உம்’ என்று சொன்ன குரல் ஐந்து நிமிடத்துக்கு ஒரு முறை மாயவனுக்குக் கேட்டுக் கொண்டே இருந்திருக்கிறதே!”

“இந்தக் குரல் முனீஸ்வரனுடையதாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறீர்களா...?”

“என் எண்ணம் அது தான்! முனீஸ்வரன்தான் அருபமாக வந்து ‘உம்’ என்று சொல்லி இருப்பார். பழங்காலத்தில் புராணங்களில் நான் இதைப் போன்ற சம்பவங்கள் பலவற்றைப் படித்து இருக்கிறேன்.”

“பழங்காலத்தில் தானே.....! இது இருபதாம் நூற்றாண்டு! உங்கள் பழங்காலத்துக் கதைகள் எல்லாம் எப்பொழுதோ மறைந்துவிட்டன.” என்று சொன்ன இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி தற்செயலாக சிலையின் பின்னால் திறந்தபடியே கிடந்த ஜன்னலைப் பார்த்து விட்டு, “அந்த ஜன்னலைப் பாருங்கள்; உங்களுக்குச் சில எண்ணங்கள் உதயமாகக்கூடும்.” என்றார்.

அந்த ஜன்னல் சுமார் இரண்டடி நீளத்திலும், ஒன்றரை அடி அகலத்திலும் இருந்தது. அதன் நீள்வசமாக நான்கு கம்பிகள் போடப்பட்டு இருந்தன. ஜன்னல் பலகை ‘விரிசோ’ என்று திறந்து வைக்கப்பட்டபடியே கிடந்தது.

“அந்த ஜன்னல் கதவு முன்பு மூடித்தான் வைக்கப்பட்டு இருந்தது. ஆனால் காற்று தாராளமாக வரவேண்டும் என்பதற்காக இந்த ஜன்னல் கதவை பிரேம்நாத்தே திறந்து வைத்திருக்கலாம்!” என்றார் வீராசாமி நாயுடு புத்திசாலித்தனமாக.

மீண்டும் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி சிரித்துவிட்டு, “ஜன்னலுக்கு வெளியே யாராவது நின்று மாயவன் கூப்பிடும் போதெல்லாம் பிரேம் நாத்தைப்போல் ‘உம்’ என்று பதிலுக்கு குரல் கொடுத்திருக்கலாம் அல்லவா?” என்று கேட்டார்.

வீராசாமி நாயுடு திடுக்கிட்டவரைப்போல் பார்த்தார். அவருடைய முகத்தில் மின்னெட்டு வெட்டியது.

“அப்படியும் இருக்கலாம்!” என்றார் வீராசாமி நாயுடு மிகவும் குழம்பிப்போன நிலையில்.

“அதே ஆசாமி ஜன்னலுக்கு வெளியே நின்றபடியே ஏதோ ஒரு நுட்பமான விஷக்கருவியை உபயோகித்து பிரேம்நாத்தைக் கொலையும் செய்திருக்கலாமல்லவா?”

வீராசாமி நாயுடுவின் உடம்பில் உயிர் இல்லை; மூச்சு நின்று விட்டதைப்போல் திகிலூடன் பார்த்தார்.

பிறகு அவர் ஏதோ யோசித்தபடி, “இன்ஸ்பெக்டர் சார்! யாராவது கொலைகாரன் நுட்பமான விஷக் கருவியைப் பிரயோகித்திருந்தால்,

அதன் காயங்களோ அடையாளங்களோ ஊசிமுனை அளவாவது பிரேம் நாத்தின் உடம்பில் தட்டுப்படுமல்லவா? அப்படி உடம்பில் விஷப் பிரயோக அடையாளம் எதுவும் இல்லாமல் மூடியிருக்கும் அறைக்குள் யாரும் நுழைய முடியாத நிலையில் இருக்கும் ஒரு நபர் அகோரமாகக் செத்துப் போவதென்றால் அது முனீஸ்வரனின் அமானுஷ்ய வேலையாகத்தானே இருக்க முடியும்?” என்று கேட்டார்.

“முனீஸ்வரனின் பெயரை வைத்துக்கொண்டு எவனோ ஒருவன் இங்கே கொலை வேட்டை நடத்திக் கொண்டு இருக்கிறான் அவன்தான் ஜன்னலுக்கு வெளியே நின்று மிகவும் சாதாரியமாகக் குரல் கொடுத்திருக்கிறான்.”

“நீங்கள் சொல்லுவது உண்மையாகவே இருக்கட்டும். அதை நான் நம்பவேண்டும் என்றால் என்னுடைய சந்தேகத்தை நீங்களே பூர்த்தி செய்ய வேண்டும்.” என்றார் நாயுடு.

“அது என்ன சந்தேகமோ.....?” என்று அலட்சியமாகக் கேட்டார் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி.

வீராசாமி நாயுடு இதைப் பேசலாமா; கூடாதா என்று ஆராய்வதைப் போல் சிறிது நேரம் வரையில் மௌனமாக இருந்து விட்டு, “இன்ஸ்பெக்டர் சார்! பொழுது விடிவது வரையில் நீங்கள் பூஜை அறையினுள்ளேயே தனியாக இருக்க முடியுமா?” என்று கேட்டார்.

“நான் இருக்க வேண்டுமா? ஏன்?”

“முனீஸ்வரனின் அதீத வேலை நடக்கிறதா இல்லையா என்பதை உங்கள் ஒருவரால் தான் தெரிந்து கொள்ள முடியும்! ஏனென்றால் நூறு வருஷ காலமாகவே அந்த அறைக்குள் தனியாக இருந்தவர்களெல்லாம் செத்துப்போய் இருக்கிறார்கள்!” என்றார் நாயுடு கலவரத்துடன்.

அவருடைய உள் நோக்கத்தைப் புரிந்து கொண்டு இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி சிரித்தார்.

“அதாவது என்னை ஒரு விஷப்பரீட்சையில் இறக்கிவிடுகிறீர்கள் அல்லவா?”

“விடிந்ததும் நீங்கள் உயிருடன் இருந்தால் பிரேம்நாத் மரணத்திற்கு முனீஸ்வரன் காரணம் அல்ல என்பதையும், யாரோ ஒருவனால்தான் பிரேம்நாத் கொலை செய்யப்பட்டு இருக்கிறான் என்பதையும் நான் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம்!” என்றார் வீராசாமி நாயுடு.

அந்தச் சமயம் டாக்டர் சவுரிராஜன் அந்த அறைக்குள் வந்து “என்ன சார்? முனீஸ்வரன் தான் கொலைகாரன் என்று என் மாமா நிலை நாட்ட முயல்கிறரா?” என்று கேட்டார்.

“ஆமாம், டாக்டர்! உங்களிடம் நான் தனியாகப் பேச வேண்டும்!” என்று இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி அவரைத் தனியாக ஒருபுறம் அழைத்துச்சென்றார். அப்போது மர்ம நாவலாசிரியன் மாயவனையும் வரவழைத்துத் தம் அருகில் வைத்துக் கொண்டார்.

“டாக்டர்! நீங்கள்தான் அந்த அறைக் கதவைத் திறந்து நீங்கள் மட்டும் உள்ளே போய் பிரேம்நாத்தின் உடலைப் பரிசோத்துப் பார்த்தீர்கள் இல்லையா?” என்று இன்ஸ்பெக்டர் கேட்டார்.

“ஆமாம்! ஆபத்தான நிலையில் கிடக்கும் அவன் உடலில் உயிர் இருக்கிறதா இல்லையா என்று பரிசோதித்துப் பார்ப்பது டாக்டர் என்ற முறையில் என் கடமையாகும்!” என்றார் டாக்டர் சவுரிராஜன்.

“பிரேம்நாத்தின் பிணத்தை நாங்கள் பரிசோதித்துப் பார்த்தபோது அவனுடைய கோட் பைக்குள் ஒரு சீட்டு இருந்தது சீட்டுக் கட்டைச் சேர்ந்த ஜோக்கர் சீட்டு அது! அதாவது அறைக்குள் போய் யார் பூஜை செய்வது என்பதைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்காக உபயோகிக்கப்பட்ட அதே சீட்டுக்கட்டைச் சேர்ந்தது. ஆனால் சீட்டு குலுக்கப்படும் சமயம் பத்து எண் வரையிலுள்ள சீட்டுகள் தான் பொறுக்கி எடுக்கப்பட்டுக் குலுக்கப்பட்டு இருக்கிறது! பிரேம்நாத்தோ தனக்குத்தான் பத்தாம் நம்பர் சீட்டு வந்திருப்பதாக எல்லோருக்கும் புரட்டிக் காண்பித்து இருக்கிறான். அப்படியானால் இந்த ஜோக்கர் சீட்டு எப்படி அவனுடைய கோட் கைக்குள் வந்தது? மேலும் அந்தச் சீட்டுக்கட்டில் ஜோக்கர் சீட்டும் குறைகிறது!” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி.

“என்னால் அதை யூகிக்க முடிகிறது, சார்!” என்று மாயவன் உற்சாகமாகத் துள்ளியவனாக, ‘ஸார்! சீட்டு குலுக்கப்படுவதற்கு

முன்னால் பத்தாம் நம்பர் சீட்டை பிரேம்நாத் தந்திரமாக எடுத்துத் தன் கோட் கைக்குள் மறைத்து வைத்துக் கொண்டு, அதற்குப் பதிலாக ஜோக்கர் சீட்டைக் குலுக்கப்படும் சீட்டுகளோடு வைத்து இருக்கிறான் பிறகு சீட்டுகள் குலுக்கப்பட்ட போது அவனுக்கே ஜோக்கர் சீட்டு வந்திருக்கிறது, அதை அவன் தன் கோட் பைக்குள் மறைத்து வைத்துக் கொண்டு தன்னிடமுள்ள பத்தாம் நம்பர் சீட்டை எடுத்து எல்லோருக்கும் காட்டி தனக்கே அதிக நம்பர் உள்ள சீட்டு வந்திருக்கிறது என்றும் தான் தான் அந்த அறைக்குள் பூஜை செய்யப் போக வேண்டியவன் என்று குறிப்பிட்டு இருக்கிறான் ஆனால் அப்படி அவனே முந்திக்கொண்டு அந்தப் பயங்கர அறைக்குள் போய் தங்கி இருக்க விரும்பியது ஏன் அதன் மர்மம் தான் புரியவில்லை!” என்றான்.

டாக்டர் சவுரிராஜன் குறுக்கிட்டு ஏதோ தீவிரமாக யோசித்தபடி, “எனக்கு அது புரிகிறது! இந்த வீட்டைச் சேர்ந்த யாரோ ஒருவருக்குப் பரம்பரை ரீதியான சித்த வெறி தொற்றி இருக்குமென்று நான் ஆராய்ந்து வந்தேன். அத்தகைய ஆராய்ச்சிகள் கூடாதென்று நாயுடு ஏனோ தடுத்து வந்தார். இது விஷயம் பிரேம்நாத்துக்குத் தெரியும். அவன் கல்யாணம் செய்து கொள்ளப்போகும் நாயுடுவின் மூத்த பெண் பார்கவிக்கு ஒரு வேளை சித்த வெறி இருக்குமோ, அல்லது வேறு யாருக்கு இருக்குமோ என்று குழம்பி இருக்கிறான். மேலும் இந்த வீட்டில் ஒரு பூனையும் ஹேமாவின் அருமை நாயும் அந்த சித்த வேறி நபரால் கொல்லப்பட்டு இருக்கின்றன. வெகு காலமாகப் பூட்டிக் கிடக்கும் பூஜை அறையைத் திறந்து பரிசோதிப்பதோ, புராதன காலத்திய நம்பிக்கைகளை மாற்றுவதோ, அந்த அறையில் இலிருந்து முனீஸ்வரன் சிலையை அப்புறப்படுத்துவதோ அந்த சித்த வெறி நபருக்குப் பிடிக்காது. அதனால் இன்றிரவு அந்த அறைக்குள் நுழைந்த தங்கியிருப்பவரைப் பயமுறுத்தியோ, அல்லது சித்த வெறி கொலை வெறியாக மாறி ஏதாவது விபரீதம் விளைவிக்கவோ அந்த நபர் முயல்கூடும். ஆகவே அந்த நபர் யார் என்பதைத் தன் கண்ணாரக் கண்டு பிடிக்கவே பிரேம்நாத் அவ்வாறு முந்திக்கொண்டு அந்த அறைக்குள் நுழைந்திருக்கிறான்” என்றார்.

இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி ஒரு கணம் ஏதோ ஒரு சிந்தனையில் ஆழ்ந்துவிட்டு வேகமாகக் கிளம்பி மறுபடியும் நாயுடுவை அழைத்துக்கொண்டு அந்தப் பூஜை அறைக்குள் சென்று “நாயுடுவாள்! நான் இந்த அறைக்குள்ளே தனியாக இரவு முழுவதும் தங்கியிருந்து உயிரோடு எழுந்து வந்தால் முனீஸ்வர சுவாமியைப் பற்றிய உங்கள்

பயம் தீருமல்லவா? அதற்கு நான் சம்மதிக்கிறேன்!” என்றார்.

அப்போது கிழவர் நல்லதம்பி விரைவாக வந்து, நாயுடுவை நோக்கி, “எஜமான்! இப்படி வருகிறீர்களா?” என்று பதட்டத்துடனும் பவ்யத்துடனும் கூப்பிட்டார்.

வீராசாமி வெளியே வந்து, “என்ன நல்லதம்பி, விஷயம்?” என்று கேட்டார்.

“நீங்கள் திரும்பவும் இந்த மரண விளையாட்டில் இறங்க வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.”

“எந்த மரண விளையாட்டு...?”

“இன்ஸ்பெக்டரை பூஜை அறையினுள் தங்கி இருக்க வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்துகிறீர்கள். பிரேம்நாத்தின் நிலைமை அவருக்கு ஏற்பட்டால் என்ன செய்வது?”

“முனீஸ்வரனுடைய சக்தியின் மீது அவர் அவ நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார். ஆகவே தான் துணிந்து இந்த முடிவுக்கு வந்தேன்.

நல்லதம்பி கடுமையாக எதிர்ப்பு தெரிவித்த போதிலும் அது பலனளிக்காமல் போய்விட்டது.

“இன்ஸ்பெக்டரையும் முனீஸ்வரனுக்கு அநியாயமாக காவு கொடுக்க விரும்புகிறீர்களா...?”

“அவருடைய பிராப்தம் அப்படி இருந்தால் நம்மால் என்ன செய்யமுடியும்.....? அவர் பூஜை அறையினுள் தங்கியிருக்கச் சம்மதித்துவிட்டார்!”

வீராசாமி நாயுடு பிடிவாதமாக இருக்கவே, நல்லதம்பி நடப்பது எல்லாம் நன்மைக்கே என்ற நம்பிக்கையுடன் அனுமதி அடைந்தார்.

“என்ன சொல்லுகிறார் உங்கள் வேலைக்காரர்?” என்று சிரித்த முகத்துடன் கேட்டுக்கொண்டே வந்தார் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி.

“முனிஸ்வரன் என்றால் அவனுக்குப் பயம் அதிகம், அதனால் தான் உயிருக்கு உங்கள் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டு விடக்கூடாதே என்று அஞ்சுகிறான்.”

இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி மிகுந்த உற்சாகத்துடன் நல்லதம்பியின் சட்டை இல்லாத முதுகில் தட்டிக் கொடுத்து விட்டு, “எந்த முனிஸ்வரனாலும் என்னை ஒன்றும் செய்ய முடியாது. ஆயிரக்கணக்கான முனிஸ்வரன்கள் படை திரட்டிக்கொண்டு வந்தாலும் அவர்களை எதிர்த்து நான் பந்தாடிவிடுவேன்,” என்று சவால் விட்டார்.

“அப்படி எல்லாம் சொல்லாதீர்கள் இன்ஸ்பெக்டர் அய்யா! முனிஸ்வரன் பொல்லாத தெய்வம்! அவனை எதிர்த்துப்பேசினால் கைமேலேயே பலன் கொடுத்துவிடுவான். ஆகவே தயவுசெய்து நீங்கள் அவனுடன் வம்புக்கு நிற்காமல் போய் விடுவது தான் நல்லது, உங்கள் குழந்தை குட்டிகளுக்காவது நான் சொல்லும் வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்.”

நல்லதம்பி கெஞ்சியதைக் கண்டு அவரைப் புரிந்து கொள்ளாமலேயே திணறினார் இன்ஸ்பெர்டர் கோத்தாரி. எழுபது வயதுக்கு மேல் வரையில் திடகாத்திரத்துடன் வளர்ந்து இருந்தும் இன்னும் குழந்தையைப் போல் பேசுவது என்றால்...?

“பயப்படாதே நல்லதம்பி! விடிந்த பின்பு நாம் மீதி விஷயங்களைப் பேசி ஒரு முடிவுக்கு வரலாம்.” என்று சொன்ன இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி நேராக பூஜை அறையினுள் சென்றார் பிறகு அதன் கதவு மூடப்பட்டது!

8. போட்டோ காட்டும் புதுமாப்பிள்ளை!

இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி இப்படி நடந்து கொண்டது மாளிகையில் தங்கியிருந்த எல்லோரையும் கடுமையாக வருத்தியது விடிந்ததும் அவருடைய பிணத்தைத்தான் சந்திக்க நேரிடும் என்று நினைத்து ஒவ்வொருவருமே கதி கலங்கினார்கள்.

ஆனால் மாயவன் மட்டும் எதுவுமே நடக்காததைப் போல்

அமைதியாக இருந்தான். அடுத்து எழுதப் போகும் மர்மக்கதைக்கு அருமையான ‘பிளாட்’ கிடைத்து விட்டதே! பயங்கரம் நிறைந்த உண்மைக் கதையை எந்தவிதச் சிரமமும் இன்றி வெகு சுலபமாக எழுதி விடலாம்!

வீராசாமி நாயுடு கிளி ஜோசியக்காரனான தாமுவை வரவழைத்து “இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரியின் முடிவு எப்படி இருக்கும்?” என்று கேட்டார்.

அவன் முதலில் விரல்களை ஒன்றன் பின் ஒன்றாக மடக்கி விட்டு, “இப்பொழுது எதுவும் சொல்லுவதற்கு இல்லை. இரவு நேரத்தில் எந்த ஜோசியம் சொன்னாலும் பலிக்காது.” என்று தெரிவித்தான்.

“கிளியை விட்டு சீட்டு எடுக்கச் சொல்லலாமே.....!”

ஜோசியாக்காரன் முணுமுணுத்துக் கொண்டே எழுந்து சென்றான்.

“விடிந்த பின்பு நாம் தான் எல்லாவற்றையும் விபரமாகத் தெரிந்து கொள்ளப் போகிறோமே; அதற்கு முன்னால் கிளி ஜோசியக்காரனை ஏன் தொந்தரவு செய்கிறீர்கள்?” என்று கண்டிப்பதைப் போல் சொன்னார் நல்லதம்பி.

“நீ பேசாமல் இரு நல்லதம்பி! என் மனதில் ஜோசியம் பார்த்தால் நன்றாக இருக்கும் போல் ஒரு எண்ணம் தோன்றியது. நினைத்தவுடன் எதையும் செய்யாவிட்டால் எனக்குத் தூக்கமே வராது! மேலும் ஜோசியம் கேட்டால் மனதுக்குத் தெம்பாகவும் இருக்கும்.” என்று வீராசாமி நாயுடு சொல்லி கொண்டிருந்த போதே, கிளி ஜோசியக்காரன் எதையோ இழந்துவிட்டதைப் போல் பதறி அடித்துக்கொண்டே ஓடி வந்தான்.

நல்லதம்பியும் வீராசாமி நாயுடுவும் என்னவோ ஏதோ என்று பார்த்தார்கள்.

“கூண்டிலிருந்த என் கிளியைக் காணவில்லை. எனக்குப் பணம் சேர்த்துத் தந்த நிரந்தரமான சொத்து மாயமாய் மறைந்து விட்டது.” என்று சொல்லி விட்டு ஒப்பாரி வைத்தான் கிளி ஜோசியக்காரன்.

“கிளியைக் காண வில்லையா.....?” என்று பதட்டத்துடன் கேட்டார் வீராசாமி நாயுடு. நல்லதம்பியும் பரபரப்புடனேயே பார்த்தார்.

“காணவில்லை சாரு!” என்று கண்ணீர் வடித்தான் கிளி ஜோசியக்காரன்.

“உன் கிளி எங்குமே போய்விடாது. இந்த மாளிகையில் தான் எங்கேயாவது இருக்கும்.”

“எனக்கு அந்த நம்பிக்கை இல்லை சாரு. கிளிக்கூண்டின் கதவு மூடியது மூடியபடியே கிடக்கிறாது.”

“கிளி இறக்கையின் தூவல்கள் ஏதாவது கூண்டினுள் கிடக்கிறதா?”

“இல்லை; உள்ளே வைக்கப்பட்டு இருந்த வாழைப்பழம் அப்படியே இருக்கிறது, என் கிளியை நம்மைச் சேர்ந்தவர்களில் எவனோ ஒருவன் பிடித்துக் கொண்டு போய்விட்டான்.”

வீராசாமி நாயுடுவும் நல்லதம்பியும் கிளியைப் பிடித்துச் சென்றது யாராக இருக்கக்கூடும் என்பதைப் பற்றி ஆராயலானார்கள். கிளியைப் பிடித்துக்கொண்டு போவதால் யாருக்கு என்ன லாபம் கிடைக்கப் போகிறது?

“எதற்காக உன் கிளியைப் பிடித்துக் கொண்டு போக வேண்டும்?”

“அதை இன்னும் உங்களால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையா.....?என் கிளிஜோசியம் சொல்லக் கூடியது. அது மரண ஜோசியம் சொல்லிவிட்டதால் அந்தக் கிளியின் மீது யாருக்காவது கோபம் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடும். அதனால் என் கிளியைப் பிடித்துச் சென்று கொண்டு போட்டிருப்பார்கள்.”

தன் வருமானம் முழுவதும் பறி போய் விட்டதைப் போல் வாய்விட்டுக் கதறினான் கிளி ஜோசியக்காரன்.

“இந்தக் கிளி போனால் இன்னும் எத்தனையோ கிளிகளை வாங்கலாமே!” என்ற ஒரு சுலபமான யோசனையைச் சொன்னார்

நல்லதம்பி.

“கிளிகளை வாங்கலாம்! ஆனால் அந்தக் கிளிகள் எல்லாம் என் கிளிக்கு ஈடாகுமா.....? திரிகாலமும் அறிந்த ஞானக்கிளி அய்யா அது! நல்லது கெட்டது எது நடப்பதாக இருந்தாலும் முன்கூட்டியே சொல்லிவிடும்.”

“உன் கிளி யாரிடம் இருந்தாலும் இதைபோல் தான் ஜோசியம் சொல்லுமா.....?” கேட்டது வீராசாமி நாயுடு.

“அதெப்படி சொல்லும்? நான் அந்தக் கிளியின் எஜமானன் ஆயிற்றே!”

“அப்படியானால் பிரயோஜனம் இல்லாத கிளியை எதற்காக யாரோ ஒருவர் பிடித்துக் கொண்டு போக வேண்டும்?”

“அந்தக் கிளியைக் கொல்ல சதி நடந்துவிட்டது. இந்நேரம் என் அருமையான கிளி உயிரை இழந்து இருக்கும்.” என்று தாமு ஒப்பாரி வைக்கத் தொடங்கி விட்டான்.

வீராசாமி நாயுடு அவனுக்கு ஏதோ சமாதானம் சொல்லித் தேற்றிவிட்டு நல்லதம்பியையும் கூட்டிக் கொண்டு நடந்தார்.

“விபரீதப் பரீட்சையில் இன்ஸ்பெக்டர் இறங்கி இருப்பதும் கிளியின் மறைவும் எனக்கு என்னவோ போல் இருக்கிறது. நம் எல்லோருக்கும் கெட்ட நேரம் வந்து விட்டதோ என்று கூடப் பயப்படுகிறேன்.” என்றார் நல்லதம்பி மிகுந்த வருத்தத்தோடு.

“இன்று இராப்பொழுது விடிவது வரையில் நாம் அமைதியுடன் இருப்போம். அதுவரையில் நாம் மூளையைப் போட்டுக் குழப்பிக் கொள்ளாமல் இருப்பது தான் நல்லது.” என்று வீராசாமி நாயுடு சொல்லி விட்டுத் தூங்குவதற்காக தம்முடைய அறையை நோக்கி நடந்தார்.

நல்லதம்பி வருவது வந்து விட்டுப் போகட்டும் என்ற எண்ணத்துடன் ஒவ்வொரு அறையாகப் பார்த்துக் கொண்டே நடக்கலானார். ஒவ்வொருவரும் தனித் தனி அறைகளில் கதவைப்பூட்டி ஜன்னலைத் திறந்து போட்டவாறு தூங்கிக்கொண்டு இருந்தார்கள்.

பயத்தின் விளைவாலோ என்னவோ ஒவ்வொரு அறைகளிலும் விளக்கு எரிந்து கொண்டு இருந்தது. சிலர் காற்றுக்காக மின்சார விசிறிகளையும் சுழல விட்டு இருந்தார்கள்.

நல்லதம்பி ஒவ்வொரு அறைகளையும் பார்த்துக் கொண்டே நடந்து தனக்கென ஒதுக்கப்பட்டு இருந்த சிறிய அறையினுள் வந்து படுத்துக்கொண்டார். நுழையக் கூடாத பூஜை அறைக்குள் நுழைந்திருக்கும் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரிக்கு என்ன நேருமோ என்ற அச்சம் அவரைத் தூங்கவிடாமல் தடுத்துக் கொண்டு இருந்தது.

எப்பொழுது விடியுமோ என்று ஆவலுடன் காத்துக் கொண்டிருந்த வீராசாமி நாயுடு பொழுது விடிந்தவுடன் எல்லோரையும் எழுப்பி அழைத்துக் கொண்டு நேராகப் பூஜை அறைக்கு வந்தார்.

யாருடைய முகத்திலும் தெளிவில்லை. எல்லோரும் இன்ஸ்பெக்டர் உயிருடன் இருக்கிறாரோ இல்லையோ என்ற கவலையின் கிறக்கத்திலேயே நின்று கொண்டு இருந்தார்கள். அவர் உயிருக்கும் ஆபத்து ஏற்பட்டால் சாதாரண ஈ கூட அந்த மாளிகையினுள் பறக்காது. பங்களாவின் கதவை இழுத்து மூடிவிட்டு எல்லோரும் வெளியே போக வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டுவிடும்.

“மாயவன் சார்! இங்கே இருப்பவர்களில் நீங்கள் தான் தைரியசாலியைப் போல் தோன்றுகிறது. ஆகவே நீங்கள் தான் முனீஸ்வரன் மீது பாரத்தைப் போட்டு விட்டு அந்த அறைக் கதவைத் தள்ளித் திறந்து பார்க்க வேண்டும்,” என்று பணிவாகக் கேட்டுக் கொண்டார் வீராசாமி நாயுடு.

“மாயவன் தான் தைரியசாலியோ.....? என்னைப் பார்த்தால் கோழைபோல் தோன்றுகிறதோ.....?” என்று வீரம் பேசிய அவருடைய தம்பி மதனகோபால் யாரையும் பொருட் படுத்தாததைப் போல் அறைக்கதவை வேகமாகத் தள்ளித் திறந்தான்.

அறையின் உள்ளே....?

இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி முனீஸ்வரன் சிலையின் கையைப் பிடித்தாவாறு சிரித்த முகத்துடன் காட்சி அளித்துக் கொண்டு இருந்தார். அவருடைய உதடுகளில் வெற்றிப் புன்னகை நெளிந்தோடியது.

கிளி ஜோசியக்காரன் தன் கிளியை இழந்த வேதனையையும் பொருட்படுத்தாமல், “இன்ஸ்பெக்டர் சாரு பிழைத்துக் கொள்ளுவார் என்று எனக்கு முன் கூட்டியே தெரியும்.” என்றான்.

நாயுடுகாருவின் பெண்களான ஹேமாவும் பார்கவியும் வியப்பால் விரிந்த இமைகளை இன்னும் மூடவில்லை. எல்லோரும் அவர்களைப் போன்ற நிலையில் தான் இருந்தார்கள்.

“என்னை உயிரோடு பார்க்க முடியாது; இறந்து போயிருப்பேன் என்று தான் நீங்கள் எல்லோரும் நினைத்துக் கொண்டு இருப்பீர்கள் அல்லவா?” என்று கேட்டவாறு இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி வெளியே வந்தார்.

“உங்களை முனீஸ்வரன் ஒன்றும் செய்ய வில்லையா?” என்று கேட்ட வீராசாமி நாயுடுவுக்கு வியப்பு தாளவில்லை.

“என்னை மட்டுமல்ல; அவன் யாரையுமே ஒன்றும் செய்யமாட்டான். அவன் எந்தப் பாவத்தையும் செய்தறியாத அப்பாவி. இங்கே இருப்பவர்கள் தான் பயங்கரமான கதையை சிருஷ்டித்து உயிர்ப்பலி வேட்டை நடத்திக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்!”

இதுவரையிலும் எந்தக் காரியங்களிலும் தலையிடாமல் மௌனமாக இருந்த நாயுடுவின் மைத்துனன் உத்தம்சிங் ஆத்திரத்தோடு துள்ளி எழுந்து, “முனீஸ்வரன் பெயரால் பித்தலாட்டங்கள் செய்து வந்தவர்கள் யார் யார் என்பதைச் சொல்லுங்கள். இப்பொழுதே உங்கள் கண் முன்னால் துண்டு துண்டுகளாகக் கிழித்துப் போட்டு விடுகிறேன்.” என்று கர்ஜிந்தான்.

அவன் பஞ்சாபிதான்! ஆயினும் சிறு வயதிலேயே தமிழ் நாட்டுக்கு வந்து விட்டதால் தமிழைச் சுத்தமாகப் பேசினான்.

“கிழித்துப் போடுவதற்கும் ஒட்ட வைப்பதற்கும் போலீஸ் இலாகாவைச் சேர்ந்தவர்களாகிய நாங்கள் இருக்கிறோம். ஆகவே பேசாமல் இரு!” என்று ஓர் அதட்டல் போட்ட இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி, “பிரேம்நாத் படுகொலை செய்யப்பட்டு இருக்கிறான்.” என்று திட்ட வட்டாமாகத் தெரிவித்தார்.

“எனக்கும் அதே எண்ணம் தான் தோன்றுகிறது. பிரேம்நாத் படுகொலை செய்யப்பட்டு இருக்கிறான் என்பதில் கொஞ்சமும் சந்தேகம் இல்லை.” என்று மாயவன் ஆணித்தரமாக ஆமோதித்தான்.

“ஆனால் அவன் எதற்காகப் படுகொலை செய்யப்பட்டான்?” என்று இன்ஸ்பெக்டர் அழுத்திக் கேட்டபடி டாக்டர் சவுரிராஜனை நோக்கி, “டாக்டர்! இந்த வீட்டில் சித்த வெறி நபர் யார் என்பதைக் கண்டு பிடிப்பதற்காகவே பிரேம்நாத் முந்திக்கொண்டு அந்தப் பூஜை அறைக்குள் போயிருக்கலாம்! ஆனால் அந்த நபர் யாரென்பதை அவன் கண்டு பிடித்திருப்பானா? என்று கேட்டார்.

“கண்டு பிடித்திருப்பான் என்றே தோன்கிறது! ஏனென்றால் அவன் படுகொலை செய்யப்பட்டு இருக்கிறான்!” என்றார் டாக்டர் சவுரிராஜன்.

“சரி; பிரேம்நாத்தைக் கொலை செய்தது யார் என்பதை கண்டுபிடிக்கும் வரையில் இங்கே இருப்பவர்களில் யாருமே வெளியே போகக்கூடாது. அப்படியே போவதாக இருந்தால் முன் கூட்டியே அனுமதி வாங்க வேண்டும்.”

உடனே வைரம் அர்த்தநாரியும் ஹிட்லர் மீசை பிரம்மையாவும், “என்ன சார் இது ஓரவஞ்சனையாக இருக்கிறது? நாங்கள் ஊருக்குப் போக வேண்டாமா?” என்று அங்கலாய்த்தார்கள்.

“இரண்டொரு தினங்களில் உங்களை ஊருக்கு அனுப்பிவிடுகிறேன். ஆனால் நீங்கள் எல்லோரும் என்னுடன் ஒத்துழைக்க வேண்டும்.” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி.

“எப்படி?” என்று கேட்டான் உத்தம்சிங்.

“நான் கொலை சம்பந்தமான விசாரணையைத் துவக்கப் போகிறேன். எல்லோரும் அவரவர்க்குத் தெரிந்தவற்றைக் கொஞ்சமும் மறைக்காமல் சொல்ல வேண்டும்.”

அதற்கென்ன சொல்லிவிட்டால் போகிறது!” என்றான் மதனகோபால் முந்திரிக்கொட்டை போல் முந்திக்கொண்டு.

இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி அவனை முறைத்துப் பார்த்து விட்டு, “யார் இந்த மைனர்?” என்று கிண்டலாகக் கேட்டார்.

அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவதற்கு என்னமோ போல் இருந்த போதிலும் வீராசாமி நாயுடு சமாளித்துக் கொண்டு, “அவன் என்னுடைய தம்பி! சில சமயங்களில் அவன் புத்தி இல்லாமல் எதையாவது சொல்லிவிடுவான்! எதையாவது செய்துவிடுவான்! அது மற்றவர்களுக்கு மூளைக்கோளாறு போல் தோன்றும்!” என்று மெதுவாகச் சொன்னார்.

“எனக்கா மூளைக்கோளாறு என்று சொல்லுகிறீர்கள். இங்கே இருக்கும் எல்லோருமே பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து தப்பியோடி வந்த பைத்தியங்கள்! இல்லாவிட்டால் அடுப்பங்கரைப் பூனையைக் கழுத்தை திருகிக் கொண்டு உறியில் கட்டிக் தொங்க விடுவார்களா? அருமையாக ஹேமா வளர்த்த நாயை அடித்து கொண்டு அவளுடைய மெத்தைக்குள்ளேயே சுருட்டி வைப்பார்களா?” என்று தவ்வினான் மதனகோபால் வீராசாமி நாயுடு வழக்கம் போல் ஓர் அதட்டல் போட்ட பிறகுதான் அவன் அடங்கினான்.

“நாயுடுகாரு? முதலில் உங்களுடனும் எழுத்தாளர் மாயவனுடனும் சிறிது தனியாக பேச விரும்புகிறேன்; இரண்டு பேரும் வாருங்கள்.”

மாயவனுக்கு அது வீண் தொல்லைதான்! ஆனால் இனி என்ன செய்யமுடியும் என்ற எண்ணத்துடன் அவர் பின்னாலேயே சென்றான்.

மற்றவர்கள் எல்லோரும் முணுமுணுத்தவறே பிரிந்து போனார்கள்.

மூன்று பேரும் சோபாக்களில் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தவாறு அமர்ந்து இருந்தார்கள். வீராசாமி நாயுடுவின் முகம் ஒரேயடியாகச் சோர்ந்து போயிருந்தது. ஆனால் மாயவன் அப்படியல்ல; சற்று தெளிவாகவே இருந்தான். குற்றம் செய்து இருந்தால் அல்லவா கவலையுடன் உட்கார்ந்திருக்க வேண்டும்?

“முனீஸ்வரன் இந்த உலகத்திலே கிடையாது என்று சொல்லுகிறீர்களா இன்ஸ்பெக்டர் சார்?” என்று பீதியுடன் கேட்டார்,

வீராசாமி நாயுடு தெய்வக்குற்றம் ஏற்பட்டு தன் உயிருக்கு ஏதாவது நேர்ந்துவிடுமோ என்ற கிலி வேறு!

"முனீஸ்வரன் இருக்கலாம். அது தெய்வ நம்பிக்கை உள்ள பக்தர்களின் அபிப்பிராயத்தைப் பொறுத்தது. ஆனால் முனீஸ்வரனால் மக்களுக்கு எந்தவிதமான ஆபத்துமே ஏற்படாது; இதை மட்டும் நீங்கள் உறுதியாக நம்புங்கள்." என்று விளக்கம் கொடுத்தார் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி.

மாயவன் போலீஸ் இலாகாவுக்குப் பேருதவியாக இருப்பான் என்ற நம்பிக்கை உடனேயே அவனையும் அழைத்து வந்திருந்தார் இன்ஸ்பெக்டர்.

"பிரேமநாத் கொலை செய்யப்பட்டான் என்றே வைத்துக்கொள்வோம். அவன் எதற்காகக் கொலை செய்யப்பட்டான்?" என்று வீராசாமி நாயுடு கேட்டார்.

"ஒரு மனிதன் கொலை செய்யப்பட வேண்டும் என்றால் அதற்கு எத்தனையோ காரணங்கள் இருக்கலாம். புகழுக்காக கொலை நடக்கலாம்! பணத்துக்காக கொலை நடக்கலாம்! பெண்ணுக்காக கொலை நடக்கலாம்!" இடைஞ்சலை முன்னிட்டும் கொலை நடக்கலாம்!" என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி.

"பிரேமநாத் மிகவும் நல்ல பையன்! அவன் யாருக்குமே இடைஞ்சலாக இருந்ததில்லை! புகழ் உள்ளவனும் அல்ல; அந்தப் புகழ் வேண்டும் என்று ஆசைப்படக் கூடியவனும் அல்ல! பணப்பித்து கொண்டவனும் அல்ல! பெண்ணுக்காகவும் கொலை நடப்பதற்கு நியாயம் இல்லை. அவன் யாருக்கும் எந்தவிதமான தீங்கும் செய்ய நினைக்காத நல்ல பையன். அவன் இறந்து போய்விட்டானே என்ற அதிர்ச்சியை இன்னும் என்னால் தாங்கிக்கொள்ளவே முடியவில்லை. அவனுடைய அப்பா அம்மாவுக்கு என்ன பதிலைச் சொல்லுவது என்று யோசித்துக் கொண்டே இருக்கிறேன்."

வீராசாமி நாயுடுவின் கண்களில் நீர்த்திவலைகள் பனித்தன.

"பிரேமநாத்தின் அப்பா அம்மா எங்கே இருக்கிறார்கள்? திருச்சியில் தானா.....?"

"இல்லை ஸார்! அவர்களுடைய சொந்த ஊர் கேரளத்தில் உள்ள திருவனந்தபுரம்! இரவே டெலிபோன் மூலம் "போனோகிராம்" "தந்தி" கொடுத்துவிட்டேன். இந் நேரம் அவர்களுடைய வீடு அல்லோல கல்லோலப்பட்டு இருக்கும். பிரேம்நாத் அவர்களுடைய ஓரே மகன்! இந்த அதிர்ச்சியான செய்தியை அவர்கள் எப்படித் தாங்கிக் கொள்ளப் போகிறார்களோ என்று தான் தெரியவில்லை."

"இப்பொழுது அவர்கள் புறப்பட்டு வந்திருப்பார்கள் என்று சொல்லுங்கள்."

"ஆமாம்!"

""பிரேம்நாத்தை எதற்காக உங்கள் வீட்டுக்கு வரவழைத்தீர்கள்?"

"அவனை வரவழைக்கவில்லை. அவன் கல்லூரியில் சேர்ந்ததில் இருந்து இங்கேதான் தங்கி இருக்கிறான். சாப்பாடு எல்லாமே என் வீட்டில் தான்!"

இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி அவனுக்கும் அவருக்கும் இடையே உள்ள உறவு எப்படிப்பட்டதாக இருக்கும் என்று ஆராயலானார். பெண்களில் யாரையவது ஒருத்தியை அவனுக்குக் கல்யாணம் செய்து கொடுக்கத் திட்டம் போட்டிருக்கிறாரா.....?

"உங்களுக்கு பிரேம்நாத் என்ன உறவு வேண்டும்....?"

"என்னுடைய மருமகன் அவன்! என் மூத்த பெண் பார்க்கவியை அவனுக்குக் கல்யாணம் செய்து கொடுக்கலாம் என்று தீர்மானித்திருந்தேன்." என்றார் நாயுடு.

"உங்களுக்கு டாக்டர் சவுரிராஜனும் ஒரு முறை மாப்பிள்ளை தானே? அவருக்கு உங்கள் மூத்த பெண் பார்க்கவியைக் கல்யாணம் செய்து கொடுக்க ஏன் நீங்கள் நினைக்கவில்லை?" என்று மாயவன் கேட்டான்.

"என் மூத்த பெண் இருதய பலவீனமுள்ளவள், அவள் அடிக்கடி டாக்டர் சவுரிராஜனிடம் போய் மருந்துகளும் ஊசிகளும் போட்டுக் கொள்கிறாள் அதனால் அவள் ஒரு டாக்டரைக் கல்யாணம் செய்து

கொல்வது தான் நல்லது என்று மற்றவர்கள் நினைக்கலாம். ஆனால் அதை என் மனைவியும் என் மைத்துனன் உத்தம்சிங்கும் விரும்பவில்லை! என் மனைவி காலமாவதற்கு முன்னால் என் மைத்துனனைக் கூப்பிட்டு ஒரு வாக்குறுதி வாங்கிக் கொண்டாள்! அதாவது தன் மூத்த பெண் பார்க்கவி ஒரு டாக்டரையோ ஒரு வக்கீலையோ கல்யாணம் செய்து கொள்ளக்கூடாது. ஒரு எழுத்தாளனைத் தான் கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று வாக்குறுதி வாங்கிக் கொண்டாளாம்! என் மூத்த பெண் இலக்கிய ரசனையுள்ளவள் என்பது அதற்கு ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்! மேலும் என் இளைய பெண் ஹேமா மெடிக்கல் காலேஜில் படிக்கிறாள். வைத்தியத்துறை ஆராச்சிகள் சம்பந்தமாக அவளும் டாக்டர் சவுரிராஜனும் நெருங்கிப் பழகுகிறார்கள். அவளையே டாக்டர் சவுரிராஜனும் விரும்புகிறார்?" என்று கூறி நிறுத்தினார் நாயுடு. அது மாயவனின் நெஞ்சிலிருந்து ஹேமாவை யாரோ தட்டிப் பறிக்க முயல்வது போல் உணர்ச்சிகளைக் கசக்கிப் பிழிந்தது.

நாயுடு தொடர்ந்து, "ஆகவே, பிரேம் நாத்துக்கு என் மூத்த பெண் பார்க்கவியை எப்படியும் கல்யாணம் செய்து கொடுத்துவிடத் தீர்மானித்து விட்டேன்! அதை என் மைத்துனனும் அங்கீகரித்தான் நிச்சயதாம்பூலம் கூட மாற்றிக் கொண்டு விட்டோம்!" என்றார்.

""உங்கள் மனைவியும் இதே முறையில் தான் இதே அறைக்குள் நுழைந்து தான் அதி கோரமாகச் செத்து விட்டார்களா?" என்று கேட்டார் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி.

உண்மையைச் சொன்னால் ஆபத்து ஏற்பட்டுவிடுமோ என்று அஞ்சிய வீராசாமி நாயுடு இல்லை; அவளுக்கு மாரடைப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது!" என்று பொய் சொன்னார்.

"மாரடைப்பு ஏற்பட்டது என்பது உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியுமா?"

"தீடீரென்று மரணம் கண்டால் அதற்கு மாரடைப்பு என்று தானே பெயர்!"

"அந்த மரணத்தைப் பற்றிக் கிளற இப்போது நான் விரும்பவில்லை; அது எப்படியோ போகட்டும்! இறந்து போன

பிரேம்நாத்துக்குப் பிடிக்காதவர்கள் யாராவது இருக்கிறார்களா?" என்று இன்ஸ்பெக்டர் கேட்டார்.

"எல்லோருக்குமே அவனைப் பிடிக்கும்! ஆனால்..." என்று நிறுத்தினார் வீராசாமி நாயுடு.

இவ்வளவு சொன்னால் போதாதா...? விடுவாரா இன்ஸ்பெக்டர்."

"அவனைப் பிடிக்காத ஆள் யார்?" என்று கேட்டார்.

வீராசாமி நாயுடு சிறிது தயங்கிய போதிலும் நியாயத்தின் பக்கம் வெற்றி கிடைக்க வேண்டுமானால் ஒரு சிலருக்கு இன்னல் விளைவிக்க வேண்டிய சூழ்நிலை தான் ஏற்படும் என்ற எண்ணதுடன், "என் தம்பி மதனகோபால் நாயுடுவுக்குத் தான் அவனை அறவே பிடிக்காது!" என்று தயக்கத்துடன் சொன்னார்.

"எதனால் பிடிக்காது...?"

"பிரேம்நாத் என் பெண் பார்கவியோடு சகஜமாக நெருங்கிப் பழகுவான், சில வேளைகளில் சினிமா, பீச்சு என்று கூட்டிக்கொண்டு போவான். கல்யாணம் ஆகாத கன்னிப்பெண்ணுடன் பழக்கம் வைத்திருப்பவன் மனிதன் என்று சொல்லத் தகுதி வாய்ந்தவன் அல்லவாம். என் மகளை அவன் கல்யாணம் செய்து கொண்டாலும் நல்லபடியாக வைத்து வாழமாட்டானாம். கல்யாணம் செய்த பிறகு கூட மற்ற பெண்களின் மீது மோகம் பிறந்து விடுமாம்," என்றார் வீராசாமி நாயுடு.

சுவாரசியமான கதையைக் கேட்டதைப் போன்ற உணர்ச்சி தான் ஏற்பட்டது மாயவனுக்கு. அதுவும் அல்லாமல் உன்னிப்பாகக் கவனிக்கவும் செய்தான். தன் மூளைத்திறனை உபயோகித்து துப்புதுலக்க முடியுமா என்ற யோசனை வேறு!

இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி துப்பு துலங்கி விட்டதைப் போன்ற பரவசத்துடன் கேள்விகளைக் கேட்கலானார்.

"இந்தக் காரணத்துக்காக உங்கள் தம்பி மதனகோபால் உங்கள் எதிர்கால மருமகனாகிய பிரேம்நாத்தின் மீது கடுமையான கோபத்தில்

இருந்தான் அல்லவா.....?"

"ஆமாம்; எங்கள் வீட்டில் பிரேம்நாத் தங்குவதையும் சாப்பிடுவதையும் அறவே என் தம்பி மதனகோபால் விரும்பவில்லை."

"இதனால் அவர் சண்டை போட்டுக் கொண்டார்களா?"

""வாய்ச் சண்டை சர்வ சாதாரணமாக நடக்கும். அதை நான் தலையிட்டுத் தீர்த்து வைப்பேன்."

நீங்கள் மட்டும் இல்லாமல் இருந்திருந்தால் அவர்கள் நேரிடையாகவே மோதி இருப்பார்கள் அல்லவா...?"

"என் தம்பி லூஸ்! அதனால் முட்டாள் தனமாக எதையாவது செய்துவிட்டாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கு இல்லை."

"அதே முட்டாள்தனத்தை இப்பொழுதும் செய்து ஏதோ ஒரு சித்த வெறியில் பிரேம்நாத்தைக் கொன்று விட்டானா...?"

இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி இவ்விதம் பேசுவார் என்று எதிர் பார்க்காததால் வீராசாமி நாயுடு திடுக்கிட்டார். அவருடைய காதுகள் இரண்டும் சொல்லி வைத்தாற்போல் "கும்' மென்று அடைத்துக் கொண்டன. தம்பியின் குணாதிசயங்களைப் பற்றிச் சொன்னால் கொலையாளியைக் கண்டுபிடிக்க உதவும் என்று நினைத்தாரே தவிர, தன் தம்பியே ஆபத்தில் சிக்கிக் கொள்வான் என்று கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

"என் தம்பி முட்டாள்தனமாக நடந்து கொள்வானே தவிர; ஒரு போதுமே கொலையாளியாக இருக்க மாட்டான். இதை நீங்கள் நம்பித்தான் ஆகவேண்டும்!"

வீராசாமி நாயுவின் துடிப்பை—பரிதவிப்பை--கலக்கத்தைக் கண்ட போது சிரிப்புத்தான் வந்தது இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரிக்கு இருப்பினும் தன் உள்ளக் கிளர்ச்சியை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாமல் அமைதியாகப் பார்த்தார்.

"நம் நம்புவதைப் பற்றி ஆட்சேபனை இல்லை உங்கள் தம்பி

மதனகோபால் கொலைகாரனாக இல்லாமல் இருந்தால் சரிதான்!"

"என் தம்பி கொலையாளி என்பதை அடியோடு மறந்துவிடுங்கள்..."

"நான் மறந்து விடுகிறேன்!" என்று சொன்ன இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரிக்கு சற்று யோசித்து விட்டு, "அப்படியானால் உங்கள் மூத்த பெண்ணை உங்கள் தம்பி வேறு யாருக்காவது கல்யாணம் செய்து வைக்க முயற்சி செய்தானா?" என்று கேட்டார்.

"ஆமாம் பரமசிவம் என்று அவனுக்கு ஒரு நண்பன் உண்டு நேற்று மத்தியானம் அவனை அழைத்து வந்து என்னிடம் பெண் கேட்கும்படி செய்தான்."

இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி துப்பு துலங்குவதைப் போன்ற உணர்வுடன் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து, "அந்தப் பரமசிவம் யார்? என்ன செய்து கொண்டு இருக்கிறான்?" என்று ஆவலாகக் கேட்டார்.

"அவன் கொழுத்த பணக்காரனாம்! சினிமா படம் எடுப்பதற்காக முயற்சி செய்து கொண்டு இருக்கிறானாம்!"

"ஓ ஹோ..... சினிமாக்காரப் பேர்வழியா.....? நல்ல பசையுள்ள பணக்காரனை தான் உங்கள் தம்பி தேர்ந்தெடுத்து இருக்கிறான்! ம்! அந்தப் பரமசிவம் வாலிபன்தானா.....?"

"கன்னங்கள் இரண்டும் குழி விழுந்த போதிலும் அவன் வாலிபன் என்று தான் சொல்ல வேண்டும், அவன் எவ்வளவு திமிருடன் பெண் கேட்டான் தெரியுமா!"

"எப்படிக் கேட்டான்?"

"உங்கள் மூத்த பெண் பார்க்கவியை நான் கல்யாணம் செய்து கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஆகவே அவளை எனக்குக் கல்யாணம் செய்து தாருங்கள். திருமணத்துக்கு ஆகும் முழுச் செலவையும் நானே ஏற்றுக் கொள்கிறேன்."

""பரவாயில்லையே! பெண்ணின் தந்தையாகிய உங்களுக்கு எந்த

வகையான செலவும் ஏற்படாது."

"நான் பணத்தைப் பற்றிக் கொஞ்சமும் கவலைப்படவில்லை இன்ஸ்பெக்டர் சார்! என்னிடம் இல்லாத பணமா அந்தப் பரமசிவம் பயலிடம் இருக்கப் போகிறது? நான் நல்ல குணமுள்ள மாப்பிள்ளையையே விரும்புகிறேன்."

"பரமசிவம் குணம் இல்லாதவன் என்று சொல்லுகிறீர்களா?"

"அவன் யார் என்றோ, எப்படிப்பட்டவன் என்றோ எனக்கு எப்படித் தெரியும்? மேலும் சினிமாக்காரர் என்றாலேயே எனக்குப் பயம் அதிகம்."

"நீங்கள் அவனிடம் என்ன பதில் சொன்னீர்கள்?"

"என் தம்பியே தவறு செய்திருக்கும் போது அவனை நாம் கோபித்துக்கொள்ள முடியுமா...? பரம சிவத்திடம் பக்குவமாய்ப் பேசி அனுப்பி வைத்தேன்."

"பரமசிவம் அழகானவனா...?"

"சில்க் சட்டையும் சரிகை வேட்டியும் அணிந்து நெற்றியில் செந்தூரப் பொட்டு வைத்து இருக்கிறான். அழகானவனா இல்லையா என்பதை என்னால் எப்படித் தீர்மானம் செய்ய முடியும்?"

"அதாவது அவனை உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை அல்லவா...?"

"அவன் கண்களையும் அரும்பு, மீசையையும் பார்த்த பிறகு என் மகள்களை கன்னியாகவே வைத்து விடலாம் என்று கூட யோசித்து விட்டேன் என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்களேன்! அந்தப் பரமசிவத்தை நினைக்கும் போதே எனக்கு அருவருப்பாக இருக்கிறது."

"தான் அழைத்து வந்த மாப்பிள்ளையை அலட்சியம் செய்து விட்டீர்கள் என்பதால் உங்க தம்பி மதனகோபாலுக்கு கடுமையான கோபம் வந்திருக்கும் அல்லவா....?"

"என் தம்பி முன் கோபிதான்! ஆனால் அந்தக் கோபத்தை

என்னிடம் ஒரு போதுமே காட்டிக் கொள்ளமாட்டான். நான் சப்தம் போட்டால் உடனே அடங்கிப் போய்விடுவான்."

"பரமசிவத்தின் போட்டோப் படம் ஏதாவது உங்களிடம் இருக்கிறத?"

வீராசாமி நாயுடு நன்றாக யோசித்து விட்டு "இல்லை! ஆனால் அந்தப் போட்டோ என் தம்பியிடம் இருக்கும் போல் தோன்றுகிறது. ஒரு வேளை போட்டோவை அவன் வைத்திருக்கலாம். ஏனென்றால் நலைந்து நாட்களாவே அந்தப் போட்டோவை என் மூத்த பெண் பார்கவியிடம் காட்டிக் கொண்டு இருந்து இருக்கிறான் என்று சொன்னார்.

"நான் பார்கவியிடமும் மதனகோபல் நாயுடுவிடமும் விசாரித்து விட்டு அதன் பிறகு உங்களிடம் பேசுகிறேன்." என்று இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி சொல்லிவிட்டு எழுந்தார்.

"உங்களுக்கு ஆட்சேபனை இல்லை என்றால் நானும் உங்களுடன் கலந்து கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன். இந்தக் கொலை வழக்கில் எப்படித் துப்பு துலக்குகிறீர்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று ஆவலாக இருக்கிறது." என்றான் மாயவன்.

"மர்மக்கதை ஆசிரியரான நீங்கள் என்னிடம் மர்மமாய் நடந்து கொள்ளமாட்டீர்களே....!"

இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி இப்படிச் சொன்னதும் மற்றவர்கள் தங்கள் தலையின் மீதிருக்கும் சுமைகளையும் சிறிது மறந்து சிரித்தார்கள்.

பிறகு இன்ஸ்பெக்டர் எழுந்து செல்லும் போது மாயவன் அவரைப் பின் தொடர்ந்து சென்று, சார்! பிரேம்நாத்தைப் படுகொலை செய்தது யாராக இருக்குமெனச் சந்தேகிக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டான்.

"அந்த நுழையக் கூடாத அறைக்குள் பிரேம்நாத் கொலை செய்யப்பட்ட போது இந்த வீட்டில் இருந்த அனைவரையும் சந்தேகிக்க வேண்டியது தான்!

"அந்தச் சமயம் இந்த வீட்டில் இல்லாமல் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்தவர்கள் நாயுடுவின் இளைய பெண் ஹேமாவும், டாக்டர் சவுரிராஜனும் தான்! வாருங்கள் நாயுடுவின் தம்பி மதனகோபலின் வாய் மொழிகளைக் கேட்கலாம்!" என்று இன்ஸ்பெக்டர் விரைந்து சென்றார்.

9. பெண்வாசனையே அறியாத சினிமாப் பித்தன்!

"இந்த மார்மக்கதை எழுத்தாளரைப் பிடித்து வந்து ஏன்தான் இப்படிப் போட்டு கழுத்தை அறுக்கிறார்களோ தெரியவில்லை. பாவம்! அவர் நிம்மதியாக உட்கார்ந்து கதையாவது எழுதிக் கொண்டு இருந்து இருப்பார்!" என்று எக்காளமும் நிறைந்த குரலில் சொன்னான் மதனகோபால். அவனுடைய பேச்சில் விரக்தி மனப்பான்மை ஊறிப்போய் இருந்தது.

மாயவனும் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரியும் அவன் எதிரில் உட்கார்ந்து இருந்தார்கள்.

"பிரேம்நாத் செத்துப்போன காட்சியைப் பார்க்க வேண்டும் என்று எழுத்தாளர் மாயவனுக்கு விதி இருந்திருக்கிறது." என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் கிண்டலாக.

"இன்ஸ்பெக்டர் சார்! தயவுசெய்து பேச்சை சுருக்கமாக முடித்துக் கொள்ளுங்கள். வெளியே போய்விட்டு வர வேண்டிய வேலை இருக்கிறது.....?" என்றான் மதனகோபால்.

“பட அதிபர் பரமசிவம் வீட்டுக்குப் போய்விட்டு வரவேண்டிய வேலை இருக்கிறதோ...?”

இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி இப்படித் கேட்டது தான் தாமதம் மதனகோபாலின் முகம் ஜில்லிட்டுப் போய்விட்டது. விடுபட முடியாத அபாயத்தில் சிக்கிக் கொண்டவனைப் போல் பாரிதாபமாக விழித்தான். பிறகு சிறிது நேரம் கழித்துத் தன்னைச் சமாளித்துக்கொண்டு, "நீங்கள் எந்தப் பரமசிவத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறீர்கள்?" என்று கேட்டான்.

"உங்கள் அண்ணன் மகள் பார்க்கவியை மணம் செய்து

கொடுப்பதற்காக ஒரு மாப்பிள்ளைப் பிடித்து வந்தாயே; அந்த பரமசிவத்தைத்தான் சொல்லுகிறேன்."

மதனகோபல் மீண்டும் அதிர்ச்சி அடைந்தான். இன்ஸ்பெக்டர் மரியதை கொடுக்காமல் பேசியது மிகுந்த கவலையை அளித்தது.

"ஏன் விழிக்கிறாய் மதனகோபல்..... எனக்கு எல்லாமே தெரியும்..... நீ மாப்பிள்ளையை அழைத்து வந்து பெண் கேட்டதையும் உன் அண்ணார் மறுத்ததையும் நன்றாகவே அறிவேன். எல்லாவற்றையும் அவர் என்னிடம் சொல்லிவிட்டார்."

இந்தப் பேரிடி ஒன்று போதாதா மதனகோபாலுக்கு.....? தலை முடியைப்பிய்த்துக் கொண்டு சோபவை விட்டு எழுந்து நின்றான். அவனுடைய முழங்கால்கள் வளைந்து நிமிர்ந்து நின்றன. அவனுடைய கண்கள் சித்த வெறி கொண்டவனைப் போல் வெறித்து நோக்கின.

"உட்கார் மதனகோபால்! யார் என்ன செய்தாலும் எப்படியாவது எங்களுக்குத் தெரிந்துவிடும். ஆகவே எதையாவது மறைத்துப் பின்னால் அவஸ்தைப்பட நினைக்காதே!"

இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி மிரட்டவே வேறு வழியின்றி மதனகோபால் மறுபடியும் உட்கார்ந்தான். அவரால் தனக்கு என்னென்ன ஆபத்துக்கள் ஏற்படக் காத்துக்கொண்டு இருக்கின்றனவோ.....? அண்ணன் வீராசாமி நாயுடு மீது அவனுக்குக் கடுமையான ஆத்திரம் பொங்கியது. ஆயினும் எதையும் சொல்ல முடியாத நிலையில் தேள் கொட்டிய திருடனைப்போல் விழித்துக் கொண்டு இருந்தான்.

"நீங்கள் என்னிடம் இருந்து எதை எதிர் பார்க்கிறீர்கள்?"

"உண்மையை!"

"அதைச் சொல்லுவதற்கு நான் எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் தயாராக இருக்கிறேன்."

"இறந்து போன பிரேம்நாத்துக்கு பார்கவியைக் கல்யாணம் செய்து கொடுக்க உனக்கு எதனால் விருப்பம் இல்லை.....?"

அவர் இப்படிக் கேட்டது தான் தாமதம். மதனகோபால் கடுமையான ஆத்திரத்துடன் துள்ளி எழுந்து நின்றான்.

"நிலைமை இவ்வளவு தூரம் முற்றிய பிறகு நான் குடும்ப கௌரவத்தைக் காப்பாற்ற நினைப்பது முட்டாள்தனமான காரியம் ஆகிவிடும். ஆகவே எனக்குத் தெரிந்தவற்றைச் சொல்லிவிடுகிறேன்."

"சொல்லு!" என்று இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி தம்முடைய காதுகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டார்.

"கல்யாண வயதில் உங்களுக்கு ஒரு பெண் இருக்கிறாள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?" என்று கேட்ட மதனகோபாலின் பேச்சில் வழக்கம் போலவே கனல் பறந்தது.

"திருமணம் செய்து வைக்க முயற்சி செய்வேன்,"

"நீங்கள் திருமணம் செய்து வைக்க முயற்சி செய்வீர்கள்?" அதே நேரத்தில் உங்கள் பெண் எவனோ ஒரு வாலிபனுடன் சுற்றுகிறாள் என்று வைத்துக் கொள்வோம்; அப்பொழுது நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?"

"பெண்ணைக் கண்டிப்பேன்!"

"எந்த தந்தையும் உடனடியாகச் செய்ய வேண்டிய காரியம் அது ஒன்றுதான். ஆனால் என்னுடைய அண்ணார் என்ன செய்தார் தெரியுமா.....? பெற்ற பெண்ணையும் பிரேம்நாத்தையும் கணவன் மனைவிபோல் விளையாட விட்டு விட்டு அவர்கள் விளையாடும் ஆனந்தக் காட்சியைப் பார்த்து மகிழ்ந்து கொண்டு இருந்தார். பெண்ணைக் கோபித்துக் கொள்வதற்குப் பதில் முதுகில் தட்டிக்கொடுத்து உற்சாசப்படுத்தினார். எந்தத் தன்மானம் உள்ள தந்தையாவது இதைப்போல் செய்வானா?"

"பிரேம்நாத்தும் அவளும் கணவன் மனைவியாகப் போகிறவர்கள். மேலும் நிச்சய தாம்பூலம் வேறு நடந்திருக்கிறது."

"கழுத்தில் எப்பொழுது தாலி ஏறுகிறதோ அதன் பிறகு தான் அவர்கள் இணைந்து செல்லும் உரிமை கிடைக்கிறது. அதற்கு முன்னால்

அவர்கள் விலகியே தான் இருக்க வேண்டும்.”

"அதாவது பிரேம்நாத்தின் போக்கு உனக்கு பிடிக்கவில்லை என்று சொல்!"

"நிச்சயமாக எனக்குப் பிடிக்காது அவன் என் அண்ணார் மகளை மட்டும் நேசித்திருந்தால் பாவம் தொலைந்து போகட்டும் என்று மன்னித்திருப்பேன். ஆனால் அந்த பிரேம்நாத் எந்தக் கல்லூரி மாணவியைப் பார்த்தாலும் விடுவதில்லை, மெடிக்கல் காலேஜ் முழுவதும் அவனுக்கு கெட்ட பெயர். எத்தனையோ மாணவிகள் அவனுடைய குறும்புச் சேஷ்டைகளைப் பற்றி பிரின்ஸ்பாலிடம் புகார் செய்து இருக்கிறார்கள்."

"அவ்வளவு மோசமான நடத்தை உள்ளவனா அவன்...?"

"பின்னால் அலைய மட்டும் செய்யவில்லை; எத்தனையோ இளம் பெண்களுக்கு காதல் கடிதங்களும் எழுதி இருக்கிறான். அவன் காலேஜில் படிப்பதற்குப் போனானா? பெண்களைக் காதல் செய்யப் போனானா?"

"வாலிப பருவக் காலத்தில் இதைப் போன்ற கோளாறுகள் ஏற்படுவது சகஜம்! நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு வாலிபர்கள் பிரேம்நாத் போன்றவர்களாகத் தான் இருக்கிறார்கள்." என்று சொல்லி அவனுடைய வாயை மூடினார் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி.

மதனகோபால் சற்றுத் தயங்கிய போதிலும் சுதாரித்துக் கொண்டு, "மற்ற வாலிபர்களைப் பற்றி கவலை இல்லை. நம் அண்ணன் மகளைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போகிறவன் யோக்கியனாக இருக்க வேண்டும் என்பதே என்னுடைய எண்ணம்." என்று சொன்னான்.

"அப்படியானால் நீ கூட்டி வந்த மாப்பிள்ளையான அந்த சில்க் சட்டை மைனர் பரமசிவம் எல்லோரை விடவும் நல்லவன் என்று சொல்!"

மதனகோபால் அவர் சொன்னதைக் கேட்டு இடிந்து போனான். அண்ணா வீராசாமி நாயுடு மீது ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. போலீஸ் அதிகாரியிடம் குடும்ப இரகசியங்களை எல்லாம் மனம் விட்டுப்

பேசலாமா.....? கடுகளவு விஷயத்தைக்கூட அவர்கள் மலையளவு பெரிதுபடுத்தி விடுவார்களே!

"நிச்சயமாக பரமசிவம் நல்லவன்! கண்ணியமான முறையில் குடும்பம் நடத்துவதற்குத் தேவையான சகல அம்சங்களும் அவனிடம் உண்டு." என்றான் மதனகோபல்.

"அவனை உனக்கு எப்படித் தெரியும்.....?"

"கிளப்பில் நாங்கள் 'கட் ஜோக்கர்' சீட்டு விளையாடுவோம். அப்பொழுது ஏற்பட்ட பரிச்சயம் தான்!"

"ஓஹோ..... கட் ஜோக்கர் விளையாடுவதால் அவனை அலட்சியமாக நினைக்காதீர்கள், இந்தக் காலத்து நாகரிக பணக்காரர்கள் எல்லோரும் கட் ஜோக்கர் சீட்டு விளையாடுகிறார் !"

"அவன் நல்லவன் என்பதற்கு ஆதாரம்...?"

"ஆயிரக்கணக்கில் இருக்கின்றன. இருப்பினும் எல்லாவற்றையும் சொல்ல முடியாது என்பதால் சிலவற்றை மட்டும் சொல்லுகிறேன். பரமசிவம் சிகரெட் புகைக்க மாட்டான்; வெற்றிலை போட மாட்டான்; மது குடிக்க மாட்டான்; பெண்களுடன் கெட்டபழக்கம் வைத்துக் கொள்ள மாட்டான்; பொய் பேசும் வழக்கமும் கிடையாது."

"இவற்றிற்கு மேலாக பிறரை ஏமாற்றும் பழக்கம் அவனுக்கு இருந்தால்...?"

"அந்தக் கவலையே உங்களுக்கு வேண்டியது இல்லை, அவன் ஆசை வார்த்தைகளைக் கேட்டு விரைவில் ஏமாந்து விடுவானே தவிர, மற்றவர்களை ஒரு போதுமே ஏமாற்ற மாட்டான்."

"இப்படிப்பட்ட நல்ல குணம் உடைய பரமசிவத்தை நான் சந்திக்க வேண்டும். அதற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்?"

"மன்னிக்கவும்! அவனுடைய வீட்டு விலாசம் எனக்குத் தெரியாது. மறுபடியும் கிளப்பில் சந்திக்க நேர்ந்தால் நீங்கள் தேடுவதாகச் சொல்லி அனுப்புகிறேன்."

இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி அவன் சொன்னதைக் கேட்டு "இடி இடி' என்று சிரித்தார்.

"அவனுக்கு வீடு இருக்கிறதா? நில புலன்கள் இருக்கின்றனவா என்பதைத் திட்டவட்டமாகத் தெரிந்து கொள்ளாத நீ எந்தத் தைரியத்தை வைத்துக் கொண்டு உன் அண்ணன் மகளை அவனுக்குக் கல்யாணம் செய்து வைக்க முன் வந்தாய்?"

மதனகோபால் அப்படியே துவண்டுபோய் உட்கார்ந்துவிட்டான். இனி அவரிடமிருந்து எப்படித் தப்பித்துக் கொள்வது? ஆனால் அடுத்த வினாடியே மலர்ந்த முகத்துடன் சுதாரித்துக் கொண்டான்.

"பரமசிவத்துக்கு வீடு வாசல் எதுவுமே தேவை இல்லை. அவனுடைய தங்கமான குணம் ஒன்று போதாதா? அந்தக் குணத்துக்காவே கோடிக்கணக்கான பெண்களைக் கல்யாணம் செய்து கொடுக்கலாமே!"

"அது இருக்கட்டும்! உன் அண்ணர் தம் பெண்ணை உன் நண்பனுக்குக் கல்யாணம் செய்து தரக்கூடாது என்று மறுத்ததும் போட்டி மாப்பிள்ளையான பிரேம்நாத் மீது உனக்குக் கடுமையான கோபம் வந்திருக்கும் அல்லவா.....?" என்று இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி நைஸாகக் கேட்டார்.

"எனக்கு ஏன் அவன் மீது கோபம் வருகிறது? அண்ணர் செய்த குற்றத்துக்கு அவன் ஏன் தண்டனை அனுபவிக்க வேண்டும்?"

"கடைசியாக ஒன்று கேட்கிறேன், பிரேம்நாத்தைக் கொன்றது யார்?"

"எனக்கு எதுவும் தெரியாது! என்னை உருட்டியோ மிரட்டியோ விசாரிப்பதாலும் பயன் இல்லை. நான் என்னுடைய நண்பன் பரமசிவத்துக்கு பார்கவியைக் கல்யாணம் செய்து கொடுக்க நினைத்தேன். அது நடக்கவில்லை. அதற்காக என் அண்ணார் மீது வருத்தப்பட்டேனே தவிர; பிரேம்நாத் மீது துளியளவு கூடக் குரோதம் கொள்ளவில்லை!"

"பரவாயில்லை; பிரேம்நாத்தைக் கொலை செய்தது யார்

என்பதை விரைவில் கண்டு பிடித்து விடுகிறேன்," என்று சொன்ன இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி, "சரி; பரமசிவத்தின் போட்டோ உன்னிடம் இருப்பதாக அறிந்தேன்; கொடு!" என்றார்.

"அந்த போட்டோவை அவனிடமே கொடுத்து விட்டேன்." என்று மதனகோபால் சொல்லிவிட்டு மெதுவாக அந்த இடத்திலிருந்து நழுவினான்.

10. பார்க்கவி சொன்ன முக்கிய தகவல்!

வருங்கால கணவனாகிய பிரேம்நாத் துர்மரணம் அடைந்து விட்டானே என்று பார்க்கவி கொஞ்சமும் கவலைப்படாதவளைப் போல் நன்றாகத் தன்னைச் சிங்காரித்துக் கொண்டு சாய்வு நாற்காலியில் கால்மேல் கால் தூக்கிப்போட்டு சாய்ந்தவாறு படுத்துக்கிடந்தாள். அவளுடைய அழகான கரங்களில் ஆங்கில மர்ம நாவல் ஒன்று தவழ்ந்து கொண்டு இருந்தது.

இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரியும், மாயவனும் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டே வந்தார்கள்.

பார்க்கவி படுத்தபடியே எங்குமே அசையாமல் கண்களை மட்டும் சுழற்றி, இலோசாகப் புன்முறுவல் பூத்தாள். அவளுடைய முகத்தில் புத்திளம் மலரின் குளிர்ச்சி தென்பட்டது.

"உன்னுடன் சிறிது பேச விரும்புகிறேன்." என்ற பீடிகையுடன் பேச்சை ஆரம்பித்த இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி அவள் பக்கத்தில் கிடந்த கனமான மெத்தைக் கட்டிலின்மீது உட்கார்ந்தார். மாயவனும் அவர் பக்கத்திலேயே இடம் பிடித்துக் கொண்டான்.

"என்னுடன் பேச விரும்புவதை அப்பாவிடமே சொல்லி இருக்கலாமே! ஏனெனில் நான் யாரிடமும் எதையும் பேசாமல் தனிமையில் இருக்க விரும்புகிறேன். இப்பொழுது எனக்குப் பிடிப்பது எல்லாம் ஏகாந்தம் ஒன்று தான்!" என்று பார்க்கவி சொல்லி விட்டு மூச்சை எல்லாம் ஒன்றாகத் திரட்டி நெடுமூச்செறிந்தாள். இளமையை எதிரொலிக்கும் நெஞ்சகம் ஏறி இறங்கியது. இப்பொழுது மென்மையான

கழுத்துப்புறம் மினு மினுத்த காட்சி.....? மஞ்சளும் இல்லாமல் வேறு நிறமும் இல்லாமல் ஒரு மோகனமான புது நிறமாக ஜொலித்தது.

அவள் அணிந்திருந்த சோளியின் கழுத்து விசாலமாக இருந்தது. பின்புறத்தில் முதுகுத்தண்டின் இணையாக திறப்பு வைக்கப்பட்டு பிரஸ் பட்டன்கள் பொருத்தப்பட்டு இருந்தன.

மிகவும் மெல்லிய காற்று புகும்படியான புடவையை அவள் உடுத்தி இருந்தாள். அந்தக் கவர்ச்சியான புடவைக்காக அவள் பிறந்தாளா.....? அல்லது அந்தப் புடவை அவள் உடுத்தி மகிழ வேண்டும் என்பதற்காகத் தயாரிக்கப்பட்டதா என்று ஐயுறும் அளவுக்கு பிரமாதமாகவும், அற்புதமாகவும், பிரமிக்கும் படியும் பற்றி நின்றது அந்தப் புடவை அதன் மேக வார்ண நிரம் அழகின் போதையை ஏற்றுவிப்பதாக இருந்தது. சோளியும் அப்படித்தான்!

“நீ ஏகாந்தத்தை அனுபவிக்க வேண்டும் என்பது தான் என்னுடைய ஆசை! ஆனால் பிரேம்நாத் மாண்டு போய் விட்டதால் தான் உன்னைத் தொந்தரவுபடுத்த வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறேன்!” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி.

பார்கவி ஆங்கில நாவலை விரித்தபடியே கவிழ்த்து தரையில் வைத்து விட்டு மறுபடியும் பெருமூச்சுவிட்டாள்.

“பிரேம்நாத் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் இறந்து போய்விடுவார் என்று நான் கொஞ்சமும் எதிர் பார்க்கவில்லை. முனீஸ்வரனை மையமாக வைத்து விஷப்பரீட்சையில் இறங்கி விளையாடியது எவ்வளவு பெரிய தவறு! ஆனால் இனி என்ன செய்வது? இழந்து போன உயிரைத் திரும்பப் பெறமுடியுமா.....?” என்று பார்கவி விம்மினாள்.

விசாலமான அவளுடைய பெரிய விழிகளிலிருந்து கண்ணீர்த் துளிகள் வெண் முத்துக்களைப் போல் திரண்டு கன்னத்துச் சரிவுகளில் உருண்டு விழுந்தன.

“உயிரைத் திரும்பப் பெறமுடியாது! ஆனால் அந்த உயிரை வதைத்த கொலையாளி யார் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் அல்லவா.....?” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி.

“சார்! தயவுசெய்து நான் ஒன்று மட்டும் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். போன உயிர் போகட்டும்! ஆனால் இருக்கிற உயிர்களுையாவது வதைக்காமல் விட்டு விடுங்கள். நீங்கள் கொலையாளியைக் கண்டுபிடிக்க முயற்சி செய்தால் இந்த மாளிகையில் இன்னும் அடுத்தடுத்துக் கொலைகள் விழுந்து கொண்டே இருக்கும்.”

இதைச் சொன்னபோது பார்கவியின் களை பொருந்திய முகம் சோபிதமிழந்து-பொலிவு குன்றி- கவர்ச்சி அழிந்து சாயம்போன கெர்டித்துணி போல் காட்சி அளித்தது.

“கொலையாளியைக் கண்டுபிடித்து தண்டனை வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டியது எங்கள் கடமை! மற்றவர்களுக்குத் தொந்தரவு ஏற்படும் என்பதால் நாங்கள் சும்மா இருக்க முடியாது!”

“நான் எனக்குத் தெரிந்ததைச் சொன்னேன்; அதன் பிறகு உங்கள் விருப்பம் போல் செய்யுங்கள்.”

பார்கவி இரண்டு கைகளையும் பிசைந்து கொண்டு தலையைத் தாழ்த்தினாள், கண் இமைகள் படபடத்துக் கொண்டன.

“அடுத்தடுத்து கொலைகள் விழும் என்று சொன்னாயே; எதை ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டு இவ்வளவு தெளிவாகப் பேசுகிறாய்?”

இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி அவளுடைய அழகைக் கண்டு மதிமயங்கியோ, கனிவான வார்த்தைகளில் சித்தம் பேதலித்தோ கொலையாளியைக் கண்டுபிடிக்கும் முயற்சியில் இருந்து நழுவிவிடப் போவதில்லை.

“என் மனத்துக்குப் பட்டதைச் சொன்னேன்:”

“பரவாயில்லை! நான் கேட்கும் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்! வரப்போகும் நன்மை தீமைகளை எல்லோருமே அனுபவிப்போம்.”

பார்கவி வழுவுழுத்த தன் உடம்பைப் பல கோணங்களில் நெளித்தாள்.

“பிரேம்நாத் உன்னை மணம் செய்து கொள்ளத் தயாராக இருந்தவன் என்று அறிந்தேன்.” என்று இன்ஸ்பெக்டர் தம் கேள்விப்படலத்தைத் தொடங்கினார்.

“ஆமாம்! நிச்சயதாம்பூல, விழாவும் சிறப்பாக நடைபெற்றது. ஆனால் என் அம்மா மாரடைப்பினால் இறந்துபோனதால் திருமணத்தை ஒத்தி வைக்க வேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலைமை ஏற்பட்டது.” என்றாள் பார்க்கவி.

“பிரேம்நாத்தைக் கொலை செய்தது யாராக இருக்கும் என்று நினைக்கிறாய்?”

“என்னால் எதையுமே நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை.”

“யார் மீதாவது நீ சந்தேகப்படுகிறாயா.....?”

“யாரை என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லுவேன்...? எல்லோரும் என் கண்களுக்கு நல்லவர்களைப் போல் தான் காணப்படுகிறார்கள்.”

பார்க்கவி இடம் கொடுத்துப் பேசாமல் இருக்கவே, “உன் எதிர்காலக் கணவனை நீ மனப்பூர்வமாக நேசித்தாய் அல்லவா?” என்று கேட்டார். இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி.

பார்க்கவி விரக்தியுடன் புன்னகை புரிந்து விட்டு, “எங்கள் அன்பின் ஆழம் எத்தகையது என்று உங்களுக்குத் தெரியாது. நாங்கள் இரண்டு பேரும் சொந்தக்காரர்கள் தான்! ஆனால் அன்பைப் பொறுத்த வரையில் வேறு எந்தக் குடும்பத்திலும் எங்களைப் போல் ஒற்றுமை ஆனவர்களைப் பார்க்க முடியாது! நாங்கள் வெறும் சொந்தக்காரர்களாக மட்டும் இருக்கவில்லை; உயிரோடு உயிர் ஒன்றிப்போன அன்பர்களாகவும் இருந்தோம்;” என்று கவலையுடன் சொன்னாள்.

“காதல் ஜனித்ததும் உடனே அதற்கொரு ‘வில்லனும்’ உதயம் ஆவதுண்டு. அந்த நியதிப்படி உங்கள் வாழ்க்கையிலும் எந்த வில்லனாவது குறுக்கிட்டு இருப்பானே!”

காதல் என்ற சொல்லைக் கேட்ட உடனேயே பார்க்கவியின் முகம் குபீரெனக் குழைந்து சிவந்தது. உதடுகள் நெளிந்து சொல்லொணாத

காதல் கதைகளைப் பேசின.

“பார்கவி; பெண்களுக்குக் கூச்சம் தேவையானது தான்! ஆனால் அந்தக் கூச்சம் நிரந்தரமாக இருக்க வேண்டும் என்று அவசியம் இல்லை. கூச்சத்தைச் சில நேரங்களில் மறக்க வேண்டிய சூழ்நிலையும் ஏற்படும்.”

“நீங்கள் எதை மனதில் வைத்துக் கொண்டு இப்படிப் பேசுகிறீர்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டால் நல்லது.”

“பரமசிவம் என்ற இளைஞனை உனக்குத் தெரியும் என்று அறிந்தேன். அவனுக்கும் உனக்கும் திருமணம் செய்து வைக்க உன் சித்தப்பா மதனகோபால் பகீதரப் பிரயத்தனம் செய்து கொண்டு இருந்தானாமே....?”

பார்கவி வாயைப் பிளந்தாள். புருவங்கள் மேல் நோக்கி வளைந்து நின்றன.

“என் சித்தப்பா என்னைப் பற்றி வேறு என்னென்ன சொன்னார்...?”

“பிரேம்நாத்தை அவனுக்கு அறவே பிடிக்க வில்லையாம், அவனை எதிரி போலவே பாவித்து இருக்கிறான்.”

“உண்மைதான்! பிரேம் நாத்தின் பேச்சை எடுத்தாலேயே பச்சை மிளகாயைக் கடித்துவிட்டதைப் போல் முகத்தைச் சுழித்துக் கொள்வார் சித்தப்பா.

“அப்படியானால் பிரேம்நாத் மோசமான நடத்தை உள்ளவன் என்று சொல்!”

“அவர் நல்லவர்! மனதார யாருக்கும் எந்த விதமான இடைஞ்சலும் செய்யமாட்டார். அவரைப் பாராட்டாதவர்களே கிடையாது என்று சொல்லலாம்.”

“எல்லோரும் பாராட்டும் போது உன் சித்தப்பா மட்டும் ஏன் வெறுப்புடன் பேச வேண்டும்?”

“அதன் உண்மையான நோக்கம் எனக்குத் தெரியாது. அவரும் என் அப்பாவும் உடன் பிறந்த அண்ணன் தம்பிகள். எனவே சித்தப்பா தன் செல்வாக்கை அதிகப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக இப்படி ஏதாவது செய்யலாம். எனக்கும் பரமசிவத்துக்கும் திருமணம் செய்துவிட்டால் சித்தப்பாவின் கைதான் இங்கே ஓங்கும்.”

“பரமசிவம் எப்படிப்பட்டவன்...? அவனை நீ நேரில் பார்த்திருக்கிறாயா?”

பார்க்கவி பதில் சொல்ல முடியாமல் அல்ல; எப்படிப் பேசுவது என்று தோன்றாமல் தயங்கினாள். கேட்டுக் கொண்டிருப்பதோ போலீஸ் அதிகாரி. மனதில் இருப்பதைச் சொன்னால் சித்தப்பா மதனகோபாலுக்கும் அவரைச் சார்ந்து உள்ளவர்களுக்கும் தொல்லை தான் ஏற்படும். ஆயினும் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி விடாது தொந்தரவு செய்து கொண்டிருக்கவே வேறு வழியின்றி பார்க்கவி சொல்லலானாள்.

“பரமசிவத்தை நான் பார்த்து இருக்கிறேன். கடைவீதிக்கு நான் போகும் போதெல்லாம் அடிக்கடி வந்து என்னிடம் பேசுவார். நான் பேசாமல் போனால் கூட அவர் விடமாட்டார். சித்தப்பா எப்படி இருக்கிறார்; என்ன செய்கிறார் என்று எதையாவது கேட்டு நச்சரித்துக் கொண்டே இருப்பார் சித்தப்பாவின் மனம் புண்படக்கூடாதே என்பதற்காக நானும் எதையாவது பேசுவேன்.”

“உன் சித்தப்பாவின் தூண்டுதலின் பேரில்தான் பரமசிவம் உன்னிடம் வந்து பேசினானா.....?”

“அப்படித்தான் நினைக்கிறேன். என்னுடன் நெருங்கிப் பழகி அன்பைக் கவர்ந்து விட்டால் என்னைச் சுலபமாக வளைத்துக் கொள்ளலாம் என்பது அவருடைய திட்டமாக இருக்கலாம்.”

“நீ சொல்லுவதைப் பார்த்தால் உனக்காகப் போட்டி போட்டுக் கொண்டு பிரேம்நாத்தும் பரமசிவமும் நேரடியாக மோதி இருப்பார்கள் என்று சொல்.”

இவர் அதை எல்லாம் எப்படித் தெரிந்து கொண்டார் என்னும் பாவனையில் பார்க்கவி தன் தலையை நிமிர்த்தி விழிகளை அகல விரித்துப் பார்த்தாள்.

“பார்கவி! இந்தக் காலத்து ஆண்களைப் பற்றி எனக்கு அதிகமாகத் தெரியும். ஆகவே இப்படித்தான் நடந்திருக்க முடியும்.”

“நீங்கள் நினைப்பது சரிதான்! இரண்டு மூன்று தினங்களுக்கு முன்னால் பிரேம்நாத்தும் பரமசிவமும் கடற்கரையில் கை கலந்து கொண்டார்கள். நான் மட்டும் நடுவே புகுந்து விலக்கி விடாவிட்டால் கொலையே விழுந்திருக்கும்!” என்று சொன்ன பார்கவி

சொல்லத்தகாத ஒன்றைச் சொல்லி விட்டது போல் கீழுதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

“நீயும் பரமசிவமும் பேசிக் கொண்டு இருந்த காட்சியை அங்கே வந்த பிரேம்நாத் பார்த்து விட்டான். அதன் விளைவால் தான் அவர்களுக்குள் சண்டை ஏற்பட்டது அல்லவா...?”

"ஆமாம்! பரமசிவம் என்னுடன் பேசிக்கொண்டு இருந்தது அவருக்கு அறவே பிடிக்கவில்லை. அதனால் ஏற்பட்ட வாக்குவாதம் கடைசியில் கை கலப்பில் போய் முடிந்தது.”

“இதனால் ஒருவரை ஒருவர் வஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆவேசம் மனதிற்குள்ளேயே குமுறிக்கொண்டு இருந்திருக்கும் அல்லவா...?”

“இருந்திருக்கலாம், இல்லாமலும் இருக்கலாம்! மனிதர்களின் நெஞ்சில் என்னென்ன இருக்கின்றன என்பது யாருக்குத் தெரியும்?”

பரமசிவத்தைச் சந்தித்தால் இன்னும் பல உண்மைகளைத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரிக்கு. பிரேம் நாத்தைக் கொன்றுவிட்டால் பார்கவியை மனைவியாய் அடைந்து கொள்ளலாம் என்ற எண்ணத்துடன் பரமசிவமே கொலையைச் செய்து இருந்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கு இல்லை.

“பரமசிவம் உன்னிடம் என்னென்ன பேசுவான்-?”

“முதல் முதலில் என்னை அவர் சந்தித்த போது ‘மணி என்ன ஆகிறது?’ என்று தான் கேட்டார். நான் சூதுவாது இல்லாமல் நேரத்தைச்

சொன்னேன். அதன் பிறகு ஒரு நாள் 'உன் சித்தப்பாவுக்கு ஒரு கடிதம் தருகிறேன், கொண்டு போய்க்கொடுக்கிறாயா?' என்று கேட்டார். நான் மறுக்காமல் கடிதத்தை வாங்கிக் கொண்டேன். இப்படி எங்கள் சந்திப்பு வளர்ந்து கொண்டே வந்தது. கடைசியில் ஒரு நாள் என்னைக் காதலிப்பதாகவே பரமசிவம் பகிரங்கமாகச் சொன்னார். நான் அந்தக் காதலை நிராகரித்து விட்டதும் அல்லாமல் என் உள்ளத்தை வேறு ஒருவரிடம் பறிகொடுத்து விட்டதாகவும் சொன்னேன். எனக்கும் பிரேம்நாத்துக்கும் நிச்சயதாம்பூலம் நடந்துவிட்ட விபரத்தையும் தெரியப்படுத்தினேன். உடனே பரமசிவம் தன் எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டவரைப்போல் 'அதனால் என்ன நாம் நண்பர்களாக இருப்போம்' என்று சொல்லிச் சமாளித்துக் கொண்டார்."

“அதன் பிறகு கூட நீங்கள் பேசிக் கொண்டீர்களா.....?”

“அவர் ஏதாவது ஒரு காரணத்தை வைத்துக் கொண்டு வலிய வலியப் பேசுவார். நானும் பதிலுக்கு எதையாவது பேசுவேன்.”

“பரமசிவத்திடம் பேசியதிலிருந்து நீ என்ன தெரிந்து கொண்டாய்”

“எந்த நிலைமை ஏற்பட்டாலும் அதைச் சமாளித்துக் கொண்டு அதற்குத் தகுந்ததைப் போல் நடக்கத் தெரிந்தவர் என்பதைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டேன். ஆகவே அவர் விஷயத்தில் எப்பொழுதும் ஜாக்கிரதையாகவே நடந்து கொண்டேன்.”

இந்த நேரத்தில் அவர்களுடைய உரையாடலை உன்னிப்பாகக் கேட்டுக் கொண்டு இருந்த மாயவன் குறுக்கிட்டான்.

“இப்பொழுது பிரேம்நாத் இறந்து போய்விட்டார். அதனால் நீ அடுத்தபடியாக என்ன செய்வாய்? பரமசிவத்தையே கல்யாணம் செய்து கொள்வாயா?”

மிகவும் சிக்கலான கேள்வி தான் அது! மாயவன் அசகாயசூரன் என்பதைக் கேள்வியே நிரூபித்தது. என்ன இருந்தாலும் பல துப்பறியும் மர்ம நாவல் எழுதி அனுபவம் தேடிக்கொண்ட இளம் எழுத்தாளர் அல்லவா....?

“ஏன் பார்க்கவி யோசிக்கிறாய்? உன் நிலைமை என்ன என்பதைச் சொல்! படபடவென்று பேசாமல் தயங்கினால் எதற்கோ திட்டம் போடுகிறாய் என்று நினைக்கத் தோன்றிவிடும்” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி.

பார்க்கவி தன் முகத்தை உயர்த்திவிட்டு கவலையுடன் பார்த்தாள். “என் மனம் கல்யாணத்தைப் பற்றி நினைக்கும் நிலையில் இல்லை. நிச்சய தாம்பூலம் செய்த பிரேம்நாத்தான் என் கணவர் என்று மானசீகமாக ஏற்றுக் கொண்ட பின்பு மறு கல்யாணம் செய்து கொள்ள எனக்கு எப்படி மனம் வரும்?”

“எத்தனையோ பெண்கள் கணவனுடன் பல வருடங்கள் வாழ்ந்தபிறகும் அவன் இறந்து போய் விட்டால் விரைவில் மறுமணம் செய்து கொள்கிறார்களே!” என்றான் மாயவன்.

“சிலர் மறுமணம் செய்து கொள்கிறார்கள்; வேறு சிலர் கல்யாணம் செய்து கொண்டால் உலகம் இழிவாகப் பேசுமே என்று நினைத்து கள்ளத்தனமாக எவனையாவது பிடித்துக் கொள்கிறார்கள். அது அவரவர் மனோபாவத்தைப் பொறுத்த விஷயம். ஆனால் என் மட்டில் நான் என்றென்றும் கன்னியாகவே வாழ ஆசைப்படுகிறேன். அதிலும் தனிமை கிடைத்துவிட்டால் அதைப் போன்ற ஆனந்தம் வேறு எதுவும் இருக்கப் போவதில்லை.”

“இது உன் முடிந்த முடிவு தானா?” என்று கேட்டார் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி.

“பிரேம்நாத் முனீஸ்வரன் வீற்றிருக்கும் அறையினுள் போக வேண்டும் என்று சீட்டின் மூலம் உறுதிப்படுத்திய உடனேயே இந்த முடிவுக்கு வந்து விட்டேன்.”

“அவன் பூஜை அறையினுள் நுழைந்ததும் இறந்து போய் விடுவான் என்பது முன் கூட்டியே உனக்குத் தெரியுமா?”

“அந்த அறையைப் பற்றி ஏற்கனவே நான் அறிந்திருக்கிறேன். நூறு வருஷகாலமாக அந்த அறைக்குள் போனவர் யாருமே உயிரோடு மீண்டதில்லை. ஆகவே தான் என் மனம் அப்படிச் சொல்லிற்று.” என்றாள் பார்க்கவி. அப்போது அவளுடைய விழிகள் விசித்திரமாக

மின்னின. உணர்ச்சிகளால் பட படப்பது போல் உடம்பெல்லாம் ஆடின.

“அறையினுள் வேறு யாராவது பதுங்கி இருந்து பிரேம்நாதத்தைக் கொலை செய்திருக்கலாம் என்று நினைக்கிறாயா?”

“எனக்கு அதெல்லாம் தெரியாது. இன்னும் பல வருடங்கள் வாழ வேண்டிய அவர் எப்படியோ மாய்ந்து விட்டார். முனீஸ்வரன் அவரை எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி; மற்றவர்கள் எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி, மரணம் மரணம் தானே!”

பார்கவியின் கண்கள் நீரைக் கக்கின. நெஞ்சம் விம்மி விம்மித் தணிந்தது. ஆனால் அது ஜோடியை இழந்த தவிப்பினால் தானா.....?

“பரமசிவத்தின் வீட்டு விலாசம் உனக்குத் தெரியுமா...?”

“எனக்கு எதுவுமே தெரியாது! புதிதாகத் துவக்கப்பட்டு இருக்கும் சினிமா கம்பெனிகளில் போய் விசாரித்தால் அவருடைய இருப்பிடத்தைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.”

அதன் பிறகு இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரியும் மாயவனும் பல கேள்விகளைக் கேட்டார்கள். ஆனால் பார்கவி சொன்ன எந்தப் பதிலுமே அவர்களுக்குப் பயன்படவில்லை.

இந்தச் சமயத்தில் முன் கூடத்தில் 'ஹோ' வென்று கதறி அழும் அழுகைக் குரல் கேட்டது.

“பிரேம்நாத்தின் அப்பாவும் அம்மாவும் வந்து விட்டார்கள் போல் இருக்கிறது” என்று விம்மிய பார்கவி எழுந்து ஓடினாள். அவர்களும் அவளைப் பின் தொடர்ந்து சென்றார்கள்.

11. எதிர்பார்க்கவில்லை!

வீராசாமி நாயுடு தம் வீட்டுக்கு வந்தவர்களிடம் என்ன சொல்லுவது என்று தோன்றாமல் சிலைபோல் சமைந்து நின்றார். அவர் தனக்கு ஆண் குழந்தை வேண்டும் என்று ஏங்கியதுண்டு. எனவே புத்திரவாஞ்சை எத்தகையது என்பதைத் தெளிவாக உணரவும் முடிந்தது.

சுமார் நாற்பது வயது மதிக்கத் தகுந்த பெண்மணி ஒருத்தியும், நாற்பத்தி ஐந்து வயது மதிக்கத் தகுந்த ஆண்பிள்ளையும் இன்னும் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுது கொண்டே இருந்தார்கள். பெண்மணி வாய் விட்டு அழுது ஓலமிட்டவாறு இருந்தாள்.

அவர்கள் திருவனந்தபுரத்தில் இருந்து புறப்படும் விமானத்தில் பறந்து வந்திருந்தார்கள். மகன் பிரேம்நாத் அநியாயமாக அகோர மரணமடைந்து விட்டான் என்ற தந்தியைக் கண்டதில் இருந்து ஒரு வினாடி நேரம் கூட வீட்டில் தாமதிக்கவில்லை.

“என் மகன் எப்படி இறந்தான்.....? ஏன் மரம்போல் நின்று கொண்டு இருக்கிறீர்கள்? சொல்லுங்கள்!” என்று இரைந்தார் பிரேம்நாத்தின் தந்தை.

“அய்யோ கடவுளே! எல்லோருமாகச் சேர்ந்து என் மகனைக் கொன்று விட்டார்களே?” என்று ஓலமிட்டாள் தாயார்.

வீராசாமி நாயுடு இன்னும் பேசவில்லை. அவருடைய கண்களில் இருந்து மட்டும் கண்ணீர் பொங்கி வழிந்து கோடிழைத்துக் கொண்டு இருந்தது.

இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி அவர்களை சமாதானப்படுத்தி பிரேம்நாத்தின் பிரேதம் வைக்கப்பட்டு இருக்கும் பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துச் சென்றார். மாயவன் அந்த மாளிகையிலே நின்று விட்டான்.

“நாயுடுகாரு! இனி நான் வீட்டுக்குப் போகலாம் என்று நினைக்கிறேன்,” என்றான் மாயவன்.

வீராசாமி நாயுடு திடீரென்று தூக்கத்தைக் கலைத்துக் கொண்டவரைப் போல் விழித்துக் கொண்டார். கண்களைக் கட்டி நடுக்காட்டில் தனியாக விட்டு விட்டதைப் போன்ற அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது அவருக்கு.

“மாயவன் சார்! இந்த நிலையில் என்னை விட்டு நீங்கள் போவது கொஞ்சமும் முறையல்ல! நான் ஒரு கொலை வியவகாரத்தில் சிக்கி விடுபட முடியாமல் திணறிக் கொண்டு இருக்கிறேன்.”

“எனக்கு எவ்வளவோ வேலை இருக்கிறது சார்!”

“ஆயிரம் இருந்தால் என்ன; எல்லாவற்றையும் ஒத்தி வையுங்கள். உங்களுக்குத் தேவையான பணத்தை நான் தருகிறேன்.”

மாயவன் கதை எழுதுவது மற்றவர்களுடைய அறிவை வளர்க்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தினால் அல்ல! அவனுக்குத் தேவையானது பணம்! அந்தப் பணத்துக்காகவே கதை எழுதும் தொழிலை வைத்திருந்தான் அவன்.

“நான் என்ன செய்ய வேண்டும்.....?” “பிரேம்நாத்தைக் கொலை செய்தவன் யார் என்பதை போலீஸார் கண்டுபிடித்து கைது செய்து கொண்டு போகும் வரையில் நீங்கள் என்னுடன்தான் இந்த மாளிகையில் இருக்க வேண்டும். துப்பு துலக்குவது சம்பந்தமாக நீங்களும் போலீஸாருடன் ஒத்துழைத்தால் நலமாக இருக்கும்.”

“நான் ஒத்துழைப்பதைப் பற்றி எந்தவிதமான ஆட்சேபணையும் இல்லை. ஆனால் அதிலும் ஒரு சங்கடம் இருக்கிறது. உதாரணமாக நீங்கள் தான் கொலையாளி என்று ருசுவாகிவிட்டால் என் நிலைமை என்ன என்பதுதான் கேள்வி! ஒரு காரியத்தில் நான் தலையிட்டுவிட்டால் எனக்கு வேண்டியவர்களா, வேண்டாதவர்களா என்றெல்லாம் பார்க்கமாட்டேன்.”

வீராசாமி நாயுடு கண்ணீரைக் கைக்குட்டையால் துடைத்து விட்டுச் சிரித்தார்.

“எனக்கு உங்களைப்போல் நேர்மையாக நடந்து கொள்ள நினைக்கும் ஆட்களைத்தான் பிடிக்கும்! நானே கொலையாளியாக இருந்தாலும் சரி; என்னைச் சேர்ந்த யார் கொலையாளியாக இருந்தாலும் சரி! கொஞ்சமேனும் தயவு தாட்சண்யம் காட்ட வேண்டியதில்லை.”

“என்னால் முடிந்தவற்றை எல்லாம் செய்கிறேன்,” என்று சொன்ன மாயவன், முக்கியமான ஒரு வேலை இருப்பதாகச் சொல்லி விட்டு வெளியே கிளம்பினான்”

அன்று மாலை!

மாயவன் தன்னுடைய அறையில் உட்கார்ந்து பிரேம்நாத்தின் மரணத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டு இருந்தான், பிரேம்நாத்துடன் கடற்கரையில் சண்டை போட்ட பரமசிவத்தைச் சந்தித்தால் உண்மை என்ன என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு ஏற்பட்டது. ஆனால் அந்தப் பரமசிவம் எங்கே தங்கி இருக்கிறான் என்ற விபரத்தைத் தெரிந்து கொள்ளுவது எப்படி--?

நீண்ட நேர சிந்தனைக்குப் பின் மாயவனுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. பரமசிவம் பணக்காரனாகவும், புதிய சினிமா கம்பெனி ஆரம்பித்து இருப்பவனாகவும் இருப்பதால் நிச்சயமாக டெலிபோன் வசதி இருக்கும். ஆகவே டெலிபோன் டைரக் டரியைப் புரட்டி பரமசிவன் என்ற பெயரில் உள்ள நம்பரையும் விலாசத்தையும் தெரிந்து கொள்ளலாமே!

இப்படியொரு எண்ணம் எழுந்ததும் தன்னை புத்திசாலி என்று மனதிற்குள்ளாகவே பாராட்டிக் கொண்டான் மாயவன். ஒரு சிலருக்கு ஏற்படும் தன்னம்பிக்கையைப் போல் அவனுக்கும் ஏற்பட்டது.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அவன் டெலிபோன் டைரக்டரியை எடுத்து விரித்துப் பார்த்தான். அவன் எதிர்பார்த்ததைப் போலவே பரமசிவம் என்ற பல பெயர்களில் ஒரு பெயராக பட அதிபர் என்பதையும் ஒட்டிக் கொண்டு இருந்தது. அதன் விலாசத்தை காகிதத்தில் குறித்துக் கொண்டதும் அல்லாமல் வெளுத்து வைத்திருந்த வெள்ளை ஜிப்பாவும் சரிகை வேட்டியும் அணிந்து கொண்டு மாயவன் உடனே கிளம்பினான்.

பரமசிவம் பிலிம்ஸ் என்ற போர்டு ஒரு வீட்டின் முன்னால் தொங்கிக் கொண்டு இருந்ததால் மாயவனுக்கு அதிகச் சிரமம் ஏற்படவில்லை; முன் பின் யோசிக்காமலேயே வீட்டினுள் நுழைந்தான். ஆபீஸ் பையன் ஒருவன் விரைந்து வந்து “யார் நீங்கள்?” என்று கேட்ட பிறகு தான் நடப்பதை நிறுத்தினான்.

புதிதாக வருபவர்கள் ஆபீஸ் பையனின் அனுமதியைப் பெற்றால் தான் உள்ளே போக முடியும். யார் வந்தாலும் தடுத்து நிறுத்தும் அதிகாரம் அவனுக்கு உண்டு.

மாயவன் அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்து விட்டு, “உன் முதலாளி

பரமசிவம் இருக்கிறார் அல்லவா?” என்று கேட்டான்.

பையன் அவன் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமல். “நீங்கள் யார்? எதற்காக வந்திருக்கிறீர்கள் என்பதைச் சொல்லுங்கள்” என்று வற்புறுத்தினான்.

“முதலில் நான் கேட்டதற்குப் பதில் சொல்!”

மாயவன் இப்படிச் சொன்னதும் பையனுக்கு கோபம் வந்து விட்டது.

“இங்கே வந்து சட்டம் பேசுகிறீர்களா? சட்டம்? உங்களைப்போல் ஏனோ தானோ என்று பேசுபவர்களுக்காக நாங்கள் இங்கே கம்பெனி ஆரம்பித்து வைத்திருக்கவில்லை.”

“கோபித்துச் கொள்ளாதே தம்பி! என்னதான் சர்வாதிகாரம் இருந்தாலும் இந்த வயதில் உனக்கு இவ்வளவு கோபம் கூடாது!” என்று புத்திமதி சொன்ன மாயவன், “பாரிஜாதம் படுகொலை! பாவையின் பரலோக யாத்திரை! ஆகிய மர்ம நாவல்களைப் படித்திருக்கிறாயா?” என்று கேட்டான்.

“ஏன்?”

“நான் அந்தக் கதைகளை எழுதிய ஆசிரியர்!” என்று மாயவன் சொன்னவுடனேயே, “உண்மையாகவா சார்? நீங்களா மாயவன்! என்னால் இதை நம்பவே முடியவில்லையே!” என்று ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தான்.

தன்னுடைய கதைகளைப் படித்து வசியமான வாசகன் அவன் என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட பிறகு மாயவனின் ஆனந்தத்திற்குக் கேட்கவா வேண்டும்? வெற்றிப் புன்னகை புரிந்தான்.

“மாயவன் என்று சொன்னால் அறுபது வயதைத் தாண்டிய கிழவராக இருப்பான் என்று நினைத்தாயோ....?”

“ஆமாம் சார்!”

பையன் மீண்டுமொரு முறை அவனை ஆசை ஆசையாகப் பார்த்துக் கொண்டான். தன் இலட்சிய கதாசிரியர் ஆயிற்றே அவன்?

“இனியாவது உன் முதலாளி இருக்கிறாரா? இல்லையா? என்பதைச் சொல்லுவாய் அல்லவா?”

“ஏன் சார்! உங்களை, கதை வசனம் எழுதுவதற்காக 'புக்' பண்ணியிருக்கிறாரா!” என்ற பையனின் ஆவல் அதிகமாகியது.

பொய் சொல்லுவது தவறு தான்! அதனால் குழப்பங்களும் சிக்கல்களும் ஏற்படுவதும் உண்மை தான்! ஆயினும் பரமசிவத்தைச் சந்தித்துப் பேசிச் சில விஷயங்களைக் கிரகித்து அப்படியே போலீஸ் அதிகாரியிடம் தெரியப்படுத்த வேண்டும் என்று நினைத்ததால் மாயவன் எதையும் செய்வதற்குத் தயாரானான்.

“இன்னும் ஒப்பந்தம் ஆகவில்லை, இனிமேல் தான் பேச்சின் முதல் கட்டம் ஆரம்பம் ஆகப்போகிறது.” என்றான் மாயவன்.

“எங்கள் முதலாளி உங்களுக்கு 'புரோகிராம்' கொடுத்திருக்கிறாரா?”

“அழையாத விருந்தாளி என்று என்னை நினைத்தாயா? உன் முதலாளி இப்பொழுது வரச் சொன்னதின் பேரில் தான் வந்திருக்கிறேன்.”

“அப்படியானால் உங்களுக்கு கார் வந்திருக்குமே.....?” சினிமா உலக நியதிப்படி யாரையாவது வரும்படி சொன்னார் கார் அனுப்பி அழைத்து வருவது வழக்கம். ஆகவே அந்தக் கேள்விக்கு எடுத்த எடுப்பிலேயே பதில் சொல்ல முடியாமல் மாயவன் தயங்கினான். ஆயினும் தப்பித்துக் கொள்ளும் வழி அவனுக்கா தெரியாது?

“அவர் கார் அனுப்புவதாகத்தான் சொன்னார். நான் தான் வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டேன். ஒப்பந்தம் செய்து கொள்வதற்கு முன்னால் நாம் ஏன் ஓசிப் பயணம் செய்ய வேண்டும்?”

அவன் சொன்னது உண்மையாக இருக்கும் என்று நினைத்து ஆபீஸ் பையன் மௌனமாக நின்று கொண்டு இருந்தான்.

“உங்களை அவர் வரும்படிச் சொல்லி இருந்தால் இப்படி உட்காருங்கள். முதலாளி வெளியே போயிருக்கிறார்.”

ஆபீஸ் பையன் உட்காருவதற்கு வசதியாகப் புத்தம் புதிய பச்சை வர்ணம் பூசப்பட்டு இருந்த பிரம்பு நாற்காலி ஒன்றைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து போட்டான்.

மாயவன் என்ன செய்வது என்று தோன்றாமல் தயங்கிய போதிலும் அதில் உட்கார்ந்தான். பரமசிவம் வந்துவிட்டால் எப்படிப் பேசி நிலைமையைச் சமாளிப்பது என்று அவனுக்குப் புரியவில்லை .

“புதிதாக இப்பொழுது என்ன நாவல் வரப்போகிறது சார்?” என்று ஆவலுடன் கேட்டான் ஆபீஸ் பையன். இப்போது அவன் பவ்வியமாகத் தரையில் உட்கார்ந்து இருந்தான்.

“விதவை விமலா என்ற நாவல்! படிப்பதற்கு மிகவும் சுவாரசியமாக இருக்கும். வாசகர்கள் எதிர்பார்க்கிற 'அணைப்புகள்' இந்த நாவலில் அதிகம்!”

பையனின் நாக்கில் ஜலம் ஊறியது. “உங்கள் நாவல் என்றால் எங்களுக்கு உயிர்! படிப்பதற்கு ரொம்பவும் பிரமாதமாக இருக்கும்.”

“அப்படியா.....?” என்று சொன்ன மாயவன், “இப்பொழுது உன் முதலாளி எங்கே போயிருப்பார்?” என்று கேட்டான்.

“சாயங்கால வேளையாக இருப்பதால் மலைக் கோட்டைக்குப் போயிருப்பார்! ஆனால் எங்கே போனாலும் இருட்டுவதற்குள் வந்து விடுவார்!”

“உங்கள் கம்பெனிக்கு ஏராளமான இளம் பெண்கள் வருவார்கள் அல்லவா-?”

“ஆமாம்!”

“அந்தப் பெண்களுடன் உன் முதலாளிக்கு நல்ல பழக்கம் உண்டா?”

“இதென்ன கேள்வி சார்! இந்தக் காலத்தில் புதிதாக சினிமா படம் எடுக்க கம்பெனி துவக்குபவர்கள் பெரும்பாலும் நல்லெண்ணத்தில் இருப்பதில்லை. பெரும்பாலும் பெண் வேட்டையாடலாம் என்ற உள் நோக்கத்திலேயே தான் இருப்பார்கள்.”

“உன் முதலாளியும் அந்த ரகத்தைச் சேர்ந்த ஆள் தானா?”

“இதென்ன கேள்வி சார்? அவருடைய முகத்தையும் அணிந்து கொண்டு இருக்கும் உடைகளையும் பார்த்தவுடனேயே உங்களால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையா?”

பார்த்தால் தானே புரிந்து கொள்வதற்கு! மாயவனுக்குத் தான் பரமசிவம் எப்படி இருப்பான் என்றே தெரியாதே!

“யாரைப் பார்த்தாலும் என் கண்களுக்கு நல்லவர்களைப் போல் தான் தோன்றும்; என்னைப் போல் தான் மற்றவர்களும் திறந்த மனதுடன் இருப்பார்கள் என்று நினைத்து விடுவேன்.” என்று மாயவன் தன் கண்களைச் சிமிட்டினான்.

பையன் சிறிது தயங்கிய போதிலும் அவன் வற்புறுத்திக் கேட்டதின் பேரில் வெறுப்புடன் பேசினான்.

“எங்கள் முதலாளி சகல விஷயத்திலும் நல்லவர் தான்! ஆனால் பெண்கள் விஷயத்தில் மட்டும் ஒரேயடியாக 'பல்டி' அடித்து விடுவார். ஏதாவதொரு கலர்த் துணியைப் பார்த்தால் போதும்! உடனே பெண்ணாக நினைத்துப் புலம்ப ஆரம்பித்து விடுவார்!”

“பாவம்!”

“ஆமாம் ஸார்! உண்மையிலேயே அவர் பாவம் தான்! ஒரு தீ வெட்டித் தடியன் தான் சும்மா இருந்த அவரைக் கெடுத்துக் குட்டிச் சுவராக்கி விட்டான்.”

தீ வெட்டித்தடியனா? அவன் குறிப்பிட்டுப் பேசும் ஆள் மதனகோபால் நாயுடுவாக இருப்பானோ-?

“நீ எந்தத் தீ வெட்டித் தடியனைச் சொல்லுகிறாய்?” “அந்த

வெட்கக் கேட்டை ஏன் சார் கேட்கிறீர்கள்? பார்ப்பதற்கு நல்ல மனிதனைப் போல் காணப்பட்ட போதிலும் மகா மோசக்காரனாக இருக்கிறான். இத்தனைக்கும் அவன் பெரிய பணக்காரன்.”

“மதனகோபால் நாயுடு என்ற ஆசாமியைப் பற்றித்தானே நீ பேசுகிறாய்?”

ஆபீஸ் பையன் அதிர்ச்சியடைந்த நிலையில் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தான். காதாசிரியர் தன்னை விடவும் சிறந்த புத்திசாலியாக இருக்கிறாரே என்ற எண்ணம்!

“அந்த அயோக்கியனை உங்களுக்கும் தெரியுமா சார்?”

“அவன் வீராசாமி நாயுடுவின் தம்பி என்பதால் ஓரளவு தெரிந்து வைத்திருக்கிறேன்.”

“ஆமாம் சார்! நல்லவராக இருந்த எங்கள் முதலாளி அந்த மோசக்கார மதனகோபால் நாயுடுவால் தான் கெட்டுப்போனார். அவர் மலைக் கோட்டைக்குப் போயி இருப்பதாகச் சொன்னேன் அல்லவா! அது பொய் இப்பொழுது அவனைப் பார்ப்பதற்காகத்தான் போயிருக்கிறார்.”

மாயவன் மிகுந்த உஷாரானான். துப்பறியும் சக்தி தன் மூளைக்கு இருக்கிறது என்பதை நினைத்துப் பார்த்தபோது பெருமிதமாக இருந்தது. எழுத்தாளர் பணிக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து விட்டு துப்பறியும் இலாகாவில் சேர்ந்து பணியாற்றலாமா என்று கூட எண்ணி விட்டான்.

“நீ சொல்லுவதைப் பார்த்தால் மதனகோபால் நாயுடு பல பெண்களை இங்கே கூட்டிக்கொண்டு வருவார் என்று சொல்?”

“அந்தக் கண்ராவியை ஏன் சார் கேட்கிறீர்கள்? பெண்களில் எத்தனை விதமான புடவைகள் உடுத்துகிறார்களோ, அவர்களை எல்லாம் விடாமல் அழைத்துக் கொண்டு வந்து இருக்கிறான், ஒரு நாள் மலையாளம், அதன் பிறகு கன்னடம், தெலுங்கு, பஞ்சாபி என்று விதவிதமான பெண்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வருவான்.”

“நீ சொல்லுவதை என்னால் நம்பவே முடியவில்லை.

ஏனென்றால் மதனகோபால் பெண்களைக் காட்டித்தான் பிழைப்பு நடத்த வேண்டும் என்ற நிலையில் உள்ளவர் அல்ல! கொழுத்த பணக்காரர்”

“நீங்கள் சொல்லுவது உண்மை தான்! ஆனால் அவனால் எதுவும் செய்ய முடியாதபடி அதிகாரம் முழுவதும் அவருடைய அண்ணார் கையில் இருக்கிறது.”

“இருந்தால் என்ன.....? அந்தப் பணத்தை ஆனந்தமாகச் செலவு செய்து கொண்டே இன்னும் எத்தனையோ நூற்றாண்டுகள் வேண்டுமானாலும் வாழலாமே.....!”

“வாழலாம் தான்! ஆனால் பண ஆசை யாரை விட்டது? மேலும் பணம் போடாமலேயே எங்கள் முதலாளியுடன் பங்காளியாக அவன் கூட்டுச்சேர்ந்து இருக்கிறான். அவர்கள் இரண்டு பேரும் சென்னைக்குப் போய் படம் பிடிக்கப் போகிறார்களாம்.”

மதனகோபால் மகா மோசமானவன் என்பது விளங்கி விட்டது. உடன் பிறந்த அண்ணன் மகள் பார்கவியை கல்யாணம் செய்து தருவதாக வாக்களித்து பரமசிவத்தைத் தன் கைக்குள் போட்டுக் கொண்டு இருக்கிறான் என்பதும் புரிந்தது.

“அவர் இங்கே அடிக்கடி வருவாரா...?”

“பெண்ணைக் காட்டி கேவலமான முறையில் பிழைப்பு நடத்தும் அவனை எதற்காக 'அவர்' என்று மரியாதையுடன் பேசுகிறீர்கள்? அவன் என்று சொல்லுங்கள். இல்லாவிட்டால் என் வயிறு பற்றிக் கொண்டு எரிந்து விடும்.”

ஆபீஸ் பையனுக்கு எல்லை மீறிய கோபம் வந்துவிட்டது. அதை உணர்ந்து கொண்ட மாயவனும் மரியாதைக் குறைவாகவே பேசலானான்.

“உன் முதலாளிக்கும் பார்கவி என்ற பெண்ணுக்கும் கல்யாணம் நடக்கப் போவதாக அறிந்தேன். அது எந்த அளவுக்கு உண்மை?”

“பார்கவியோ; எந்த கவியோ, எங்கள் முதலாளியை எந்தப் பெண்

கல்யாணம் செய்து கொண்டாலும் கடைசி வரையிலும் சந்தோஷமாக வாழமாட்டாள். ஏனென்றால் பல மரம் கண்ட தச்சன் ஒரு மரத்தையும் நிலையாக அறுக்கமாட்டான்.”

“அப்படியானால் பார்க்கவி பரிதாபத்திற்குரியவள் என்று சொல்...”

“அதில் என்ன சந்தேகம்? இந்த பார்க்கவி அந்தத் தடியனின் சொந்த அண்ணன் மகளாம்! எல்லாம் தெரிந்த பின்பும் அந்தப் பெண்ணைப் பலி கொடுக்க முன்வருகிறான் என்றால் எவ்வளவு நெஞ்சழுத்தம் கொண்டவனாக இருக்க வேண்டும்? என் கையில் மட்டும் ஒரு துப்பாக்கி கிடைத்தால் எங்கேயாவது மறைந்து இருந்தாவது அவனைச் சுட்டு வீழ்த்தி விடுவேன். அவ்வளவு ஆத்திரம் இருக்கிறது அவன் மீது!” என்று கத்திய ஆபீஸ் பையன் தன் நிலையை உணர்ந்து பார்த்து விட்டு, “ஆத்திரத்தால் ஏதேதோ உளறி விட்டேன். தயவு செய்து முதலாளியிடம் எதையும் சொல்லி விடாதீர்கள்.” என்று கெஞ்சினான். அவன் பேசிய விஷயம் முதலாளிக்குத் தெரிந்து விட்டால் சீட்டு கிழிந்து விடும் அல்லவா.....?

“என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படாதே! நான் எதையுமே சொல்லமாட்டேன்” என்று ஆறுதலளித்த மாயவன், “பார்க்கவி எப்பொழுதாவது இங்கே வந்திருக்கிறாளா?” என்று தந்திரமாகக் கேட்டான்.

“ஏன் இப்படி எல்லாம் கேட்கிறீர்கள்?”-ஆபீஸ் பையன் விழித்துக் கொண்டான் போலும்!

“உன் முதலாளி வரும் வரையில் எதையாவது பேசி நேரத்தை வீணாக்கலாம் என்று தான்!”

“ஏன், இதையே மையமாக வைத்துக் கதை எழுதிவிடலாம் என்று பார்க்கிறீர்களோ...?”

“எழுதினால் சுவாரசியமான கதையாக அமையும் அல்லவா?” என்று கேட்ட மாயவன், “பார்க்கவியை நீ பார்த்து இருக்கிறாயா?” என்று கேட்டான். அவள் அங்கே வந்திருந்தால் பத்தினித் தன்மை எந்தகையது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாமே!

“இங்கே தினசரியும் மதனகோபால் தயவால் ஏராளமான பெண்கள் வருகிறார்கள். ஆனால் அவர்களில் யார் 'பார்க்கவி' என்று எனக்குத் தெரியாது. வேண்டுமானால் இனி வரும் பெண்களை விசாரித்துச் சொல்லுகிறேன்.”

சிறிது நேரத்தில் 'டிஸோட்டா' ரகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு கார் வந்து காம்பவுண்டினுள் வருவதற்குத் தயாராகத் திரும்பி நின்றது.

“அதோ முதலாளி வந்துவிட்டார்!” என்று ஆபீஸ் பையன் சொல்லிக் கொண்டே எழுந்து ஓடிச் சென்று இரும்புக் கிராதி கதவைத் திறந்து விரித்து வைத்தான்.

கார் சரேலென்று வந்து போர்டிகோவினுள் நின்றது. நன்றாக உடை அணிந்திருந்த ஒரு வாலிபன் டிரைவர் ஆசனத்திலிருந்து இறங்கி வந்தான்.

அவன் தான் பரமசிவமாக இருப்பான் என்பதைப் பார்த்த உடனேயே மாயவன் தெரிந்து கொண்டான். "வணக்கம் ஸார்!" என்றான் மாயவன்.

பதிலுக்கு கரங்களைக் குவித்த பரமசிவம், “யார் நீங்கள்?” என்று கேட்டான்.

கன்னங்கள் இரண்டும் இலேசாகக் குழிந்திருந்த போதிலும் பார்ப்பதற்கு அவன் வாலிபனைப் போலவே காணப்பட்டான்.

ஆனால் அவனுடைய உடல் மெலிந்தே இருந்தது. அளவுக்கு மீறியபடி பெண்களுடன் விளையாடிய தோஷம் போலும் அது!

“உங்களுடன் தனிமையில் பேச வேண்டும்; நான் தான் மர்மக்கதை எழுத்தாளரான மாயவன்!”

“ஓஹோ..... நீங்கள் தான் 'சிட்டுக் குருவியின் காதல்!' என்ற நாவலை எழுதிய ஆசிரியரா? வாருங்கள்-வாருங்கள்-” என்று கூறிச் சிரித்த முகத்துடன் வரவேற்றான் பரமசிவம்.

எழுத்துத் துறைக்கு இவ்வளவு மதிப்பு இருக்கிறதே என்பதை

நினைத்த போது மிகுந்த பெருமையாக இருந்தது மாயவனுக்கு அதை வைத்துத்தானே பரமசிவத்தையும் ஆபீஸ் பையனையும் வளைத்துக் கொள்ளமுடிந்தது.

இரண்டு பேரும் ஜோடியாக நடந்து சென்று காற்றைக் குளிர்விக்கப்பட்ட 'ஏர் கண்டிஷன்' அறையினுள் நுழைந்து அங்கே போடப்பட்டு இருந்த சோபாவின் மீது அமர்ந்தார்கள். அது ஒரே நீளமான சோபா!

“என்னுடைய பெயர்தான் பரமசிவம் என்பது! பரமசிவம் பிலிம்ஸின் பார்ட்னர்!” என்று உற்சாகமாகச் சொல்விவிட்டு ஒரு சிகரெட்டை எடுத்துப் பிடித்தான். இன்னொரு சிகரெட் மாயவன் கைக்கு மாறியது.

“பார்ட்னர்’ என்றால் இன்னொரு பங்காளிகூட உண்டா?” என்று ஒன்றும் தெரியாதவனைப் போல் கேட்டான் மாயவன் சிகரெட்டைப் புகைத்துக்கொண்டே.

“ஆமாம்! வீராசாமி நாயுடு என்ற பணக்காரரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு இருக்கிறீர்களோ; அவருடைய தம்பி மதனகோபால் தான் என்னுடைய பார்ட்னர்! அவருக்காகவே தான் சினிமா கம்பெனியே ஆரம்பித்து இருக்கிறேன்.”

“நான் ஒன்று கேட்கிறேனே என்பதற்காகக் கோபித்துக் கொள்ளாதீர்கள். சினிமா படம் தயாரிக்க வேண்டும் என்றால் சென்னைக்குப் போக வேண்டும். அப்படி இருக்கும்போது நீங்கள் ஏன் திருச்சியில் கம்பெனி துவக்கினீர்கள்?”

“இது எங்கள் கிளை ஸ்தாபனம் தான்! விரைவில் சென்னையில் தலைமைக் காரியாலயம் திறப்போம். அதற்கான ஏற்பாடுகள் இப்பொழுது நடந்து கொண்டு இருக்கிறது.”

“உங்களுக்குச் சினிமா படம் எடுப்பதில் நல்ல அனுபவம் உண்டா ?”

“எனக்கு எந்தவிதமான அனுபவமும் கிடையாது. என் பார்ட்னர் மதனகோபால் நாயுடு எங்கே கையெழுத்துப் போடச் சொல்லுகிறாரோ

அங்கே தயங்காமல் போடுவேன்.”

“அப்படியானால் அவருக்கு நல்ல அனுபவம் உண்டு என்று சொல்லுங்கள்.”

“அனுபவம் இருக்கிறதோ, இல்லையோ; இப்பொழுது அனுபவம் உள்ளவர்கள் மட்டும் தானா படம் பிடித்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்? கொஞ்சம் பணத்தை அதிகமாகச் செலவு செய்தால் அனுபவம் தானாகவே வந்து விட்டுப்போகிறது.” என்றான் பரமசிவம்.

மாயவன் சிரித்துக் கொண்டான். இப்படிப் பட்டவர்கள் எல்லாம் படம் எடுக்கவேண்டும் என்று கிளம்பினால் சினிமாத் தொழிலின் எதிர்காலம் என்ன ஆவது? ஏற்கனவே அந்தத் தொழில் நொந்து நொறுங்கிப் போயிருக்கிறது.

“அது சரி, நீங்கள் எதற்காக வந்திருக்கிறீர்கள் என்பதைச் சொல்லவில்லையே!” என்று பரமசிவம் வினயமாகக் கேட்டான்.

அவனிடம் எப்படிப் பேச வேண்டும் என்பதை மாயவன் முன்கூட்டியே திட்டம் போட்டு வைத்திருந்தால், “நீங்கள் புதிய கம்பெனி ஆரம்பித்திருக்கும் விஷயத்தை அறிந்து வந்தேன்.” என்று சொன்னான்.

“அது தான் விஷயத்தைச் சொல்லுங்கள் என்கிறேன்.”

“நீங்கள் எடுக்கப் போகும் சினிமாப் படத்திற்கு கதை தேர்ந்தெடுத்து விட்டீர்களா?”

“இன்னும் இல்லை; நான் பல புத்தகங்களையும் இங்கிலீஷ், இந்திப் படங்களையும் பார்த்து இருக்கிறேன். அவற்றை அவியலாக்கி அருமையான கதை ஒன்றைத் தயாரித்து விடமாட்டேனா என்ன?” என்றான் பரமசிவம்.

“வசனம்...?”

“வசனம் எழுதுவதற்கென்று தனியாக ஒரு ஆளா...? என் பார்ட்னர் மதனகோபால் நாயுடு எழுதுவார்! டைரக்ஷனை நான்

கவனித்துக் கொள்வேன்.”

மாயவன் தனக்குத் தோல்வி ஏற்பட்டதைப்போல் விழித்தான். எடுத்த எடுப்பிலேயே இந்த மாதிரியான பதில் கிடைத்துவிட்டால் என்ன செய்வது?

“கதாநாயகி யார்?”

“நாங்கள் பார்த்துப் புளித்துப் போன பழைய முகத்தைத் தேடி ஓடப்போவதில்லை. புதிதாக பல முகங்களைத் தேடிக்கொண்டு இருக்கிறோம். உங்களுக்குத் தெரிந்த பெண்கள் யாராவது இருந்தால் சொல்லுங்கள். முதலிடம் கொடுத்துக் கவனிக்கிறேன்.”

மாயவன் யோசித்தான். பெண்ணைப் பற்றிப் பேசினால் தான் அவனைக் கவிழ்க்க முடியும்!

“இரண்டு மூன்று இளம் பெண்கள் எனக்குத் தெரிந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் சினிமா என்று சொன்னாலேயே அவர்கள் பயப்படுவார்களே...!”

“காரணம்-?”

“சினிமாவில் இருக்கும் பெரிய மனிதர்கள் அவர்களுடைய கற்பைச் சூறையாடி விடுவார்களாம்!”

“அதனால் என்ன...? அதற்குரிய பணத்தைத்தான் சம்பளமாக அவர்கள் கொடுத்து விடுவார்களே!”

பெண்மையின் புனிதச் சின்னமான கற்பு இந்தச் சண்டாளர்களிடம் சிக்கி இப்படியா சீரழிய வேண்டும் என்று கலங்கினான் மாயவன். பரமசிவத்தின் மனதைக் குலைத்து யாரோ கெடுத்து இருக்கிறார்கள் என்பது தெளிவாகப் புரிந்தது.

“உதாரணமாக அந்தப் பெண்களை நான் இங்கே அழைத்துக் கொண்டு வருகிறேன் என்று வைத்துக் கொள்வோம். நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?”

“என் மனதுக்குப் பிடித்தால் உங்கள் திறமையைப் பாராட்டி பணம் கொடுப்பேன். அந்தக் கட்டழகிகள் என் மஞ்சத்தை அலங்கரிப்பார்கள்.” என்று பரமசிவம் சொல்லுவதற்கும் மதனகோபால் கதவை 'கிரீச்' என்ற ஒலியுடன் தள்ளிக்கொண்டு எதிரில் வந்து நிற்பதற்கும் சரியாக இருந்தது.

மாயவன் அவனைக் கண்டதும், திடுக்கிட்டான். அதே அதிர்ச்சிதான் மதனகோபாலுக்கும்! இரண்டு பேரும் இன்னும் இமைகளை விழிக்கவில்லை.

அவர்களது தவிப்பையும் தடுமாற்றத்தையும் கண்ட பரமசிவம் எதையும் புரிந்து கொள்ள முடியாத நிலையில் வெகு உற்சாகமடைந்து, “நான் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தேன் அல்லவா, என்னுடைய பார்ட்னர்! அது இவர் தான்!” என்று சொன்னான்.

என்ன செய்வான் மாயவன்-? கையெடுத்துக் கும்பிட்டு அறிமுகத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாத நிலையில் அப்படியே சோபாவில் உட்கார்ந்து இருந்தான்.

“அடாடா! இவரை நான் இன்னாரென்று உங்களுக்குச் சொல்லவில்லையே! இவர்தான் பிரபல துப்பறியும் கதாசிரியர் மாயவன்!”

பரமசிவம் சொல்லி விட்டு வாயை மூடியதும் மதனகோபால் அளவு கடந்த ஆத்திரத்துடன் “மற்ற இடங்களில் புகுந்து குட்டையைக் குழப்பியதும் அல்லாமல் இங்கே வந்தும் உன் வேலையைக் காட்ட ஆரம்பித்து விட்டாயா? டேய் மாயவா! மரியாதையாகச் சொல்லுகிறேன். வெளியேபோய்விடு!” என்று கத்தினான்.

“இவரை உங்களுக்கு ஏற்கனவே தெரியுமா?” என்று வியப்புடனும் திகிலுடனும் கேட்டான் பரமசிவம்.

“நன்றாகத் தெரியும்! என் அண்ணாரை கைக்குள் போட்டுக்கொண்டு ஆடாத ஆட்டம் எல்லாம் ஆடுகிறான். பிரேம்நாத் இறந்து போய் விட்டதாகச் சொன்னேன் அல்லவா-? அவனைக் கொலை செய்து விட்டது கூட இவன் தான்!”

“என்னது- என்னது!” என்று அலறிய பரமசிவம் சோபாவிலிருந்து துள்ளி எழுந்து நின்றான்.

தர்ம சங்கடமான நிலைக்குள்ளான மாயவன், “முதலில் நான் சொல்லுவதைத் தயவு செய்து கேளுங்கள். உங்களிடம் அநேக விஷயங்களைப் பேச வேண்டி இருக்கிறது,” என்று சொன்னான்.

“என் பங்காளியுடன் பேச வேண்டிய வேலை உனக்கில்லை. நான்தான் இங்கே சர்வமும்! எதைப் பற்றிப் பேசுவதாக இருந்தாலும் என்னிடம்தான் பேச வேண்டும். அதிலும் உன் காட்டுக் கத்தலைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்க நான் தயாராக இல்லை! ஆகவே மூன்று எண்ணுவதற்குள் திரும்பிப் பார்க்காமலேயே ஓடிவிடு!” என்று கத்திய மதனகோபால் ஆவேச வெறி பிடித்தவனைப் போல் கூச்சலிட்டான்.

“மதனகோபால்! பிளீஸ்!”

“என்ன சொன்னாலும் என் காதுகள் கேட்காது! இப்பொழுது நீ வெளியே போகிறாயா இல்லையா?”

“போகா விட்டால்.....?”

“இந்த இடத்திலேயே நீ பிணமாகச் சாய்வாய்! உனக்கு ஆதரமாக என் அண்ணார் வந்தாலும் நடக்காது!” என்று மதனகோபால் குமுறினான்.

மாயவன் குழம்பியபடி பரமசிவத்தின் பக்கம் திரும்பி “பரமசிவம் சார்! நான் போவதற்குத் தயாராக இருக்கிறேன். ஆனால் அதற்கு முன்னால் ஒரே வார்த்தை...!” என்று குரலை இழுத்தான்.

மாயவன் சொல்லி முடிப்பதற்குள் மதனகோபால் குபீரெனப் பாய்ந்து அவனுடைய சட்டையைத் தொண்டையோடு சேர்த்துப் பிடித்து அங்கும் இங்குமாக உலுப்பி விட்டு, “எங்கே வந்தடா விளையாட்டு காட்டுகிறாய்? உன்னை இப்பொழுதே ஒழித்து விடுகிறேன்.” என்றவன் கையை மடக்கிக்கொண்டு கன்னத்தைப் பார்த்து வேகமாகக் குத்தினான்.

அவனால் எந்த வினாடியிலும் ஆபத்து ஏற்படக்கூடும் என்பதை

எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த மாயவன் சட்டென குனிந்து கொண்டான். மதனகோபாலின் ராட்சதக் குத்து தவறிச் சுவர் மீது பலமாக மோதியது.

“டேய்! மாயவா! எங்கள் வீட்டில் வைத்தே உன்னை 'பதம்' பார்க்க வேண்டும் என்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு இருந்தேன். அந்த அருமையான வாய்ப்பு இப்பொழுதுதான் கிடைத்து இருக்கிறது. நீ உயிரோடு இருந்தால் எனக்கு நிம்மதியே ஏற்படப்போவதில்லை.”

மதனகோபால் ஆவேசமாகக் கதறிவிட்டு மாயவனைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு புரண்டான். மாயவன் சிறிது நேரம் வரையில் அவன் கொடுத்த உதைகளையும் வாங்கிக்கொண்டு சமாதானமான முறையிலேயே அமைதி ஏற்படுத்த முயன்றான். ஆனால் அது வேங்கையிடம் இதோபதேசம் செய்த கதையாக முடிந்துவிட்டது.

இனி பொறுமைக்குப் பொருள் இல்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்ட மாயவன் பலம் முழுவதையும் தன் கைகளிலும் கால்களிலும் திரட்டிக்கொண்டு தரையில் கிடந்தபடியே மதனகோபாலை அலர்க்காகத் தூக்கி எறிந்தான்.

மதனகோபாலின் தலை சுவரில் மோதியது. குலைந்து விழுந்த தலை முடியை இடது கையினால் கோதிவிட்டு மீண்டும் மாயவன் மீது பாய்வதற்கு ஆயத்தம் ஆனான். மாயவன் கட்டுத்தறி அறுத்த மூக்கணாங்கயிறு இல்லாத முரட்டுக் காளையைப் போலாகிவிட்டான். தன்னை அடித்த மதனகோபாலுக்குச் சரியான புத்தி புகட்ட வேண்டும் என்ற ஆவேசம் மனதில் பொங்கி எழுந்தது. உடனே முன் பின் யோசிக்காமல் அவன் மீது பாய்ந்து இரண்டு கைகளினாலும் சரமாரியாகக் குத்து விட்டான்.

கண் இமைக்கும் நேரத்திற்குள் இப்படியொரு பிரமாண்டமான சண்டை ஏற்பட்டு விட்டதைக் கண்டு பதறிய பரமசிவம் கொலை விழுந்து விடும் என்று அஞ்சிவிட்டானோ, என்னவோ!

அவர்களுக்கு நடுவே புகுந்து வெகு பிரையாசையுடன் சண்டையை விலக்கிவிட்டான்.

“மாயவன்! இங்கே வந்து எங்களுடன் சண்டை போடுவது கொஞ்சமும் முறையில்லை; ஆகவே தயவு செய்து போய்விடுங்கள்.

பரமசிவம் இரண்டு கைகளையும் தலைக்குமேல் தூக்கிக் கும்பிட்டான். அவன் போனால் போதும். என்றிருந்தது அவனுக்கு.

“என்னை விடு பரமசிவம்! இப்பொழுதே அவனைப் பந்தாடிவிடுகிறேன்.” என்று துள்ளினான் மதனகோபால்.

“நான் பந்தல்ல மதனகோபால்! உன் அண்ணன் நாயுடுகாருவின் முகத்துக்காகப் பார்க்கிறேன். இல்லாவிட்டால் அனாவசியமாக வந்து என்னுடன் சண்டை போட்ட உன்னுடைய தலையைத் தரையில் உருட்டி இருப்பேன்.”

மாயவன் தோள்பட்டையும், மார்பும் விம்மிப் புடைத்த நிலையில் ஆங்காரமாக நின்று கொண்டு இருந்தான். இப்பொழுது அவனை யாராவது பார்த்தால் பேனா பிடித்து எழுதும் எழுத்தாளன் என்று சொல்லமாட்டார்கள். போர் வீரனுக்கே உரிய திண்மையும் வன்மையும் அவனிடத்தில் ஒருங்கே குடி கொண்டு இருந்தன.

“நான் மட்டும் உன்னைச் சும்மா விட்டு விடுவேன் என்று நினைத்தாயோ.....?” என்று மதனகோபால் கத்தினானே தவிர, கையையோ, காலையை நீட்டவில்லை. அவனுடைய உடம்பு முழுவதும் தந்திக் கம்பியில் ஏற்பட்ட சலனத்தைப்போல் அதிர்ந்து கொண்டு இருந்தது.

“பரமசிவம்! நீங்கள் நல்லவனோ. கெட்டவனோ, எனக்குத் தெரியாது! ஆயினும் ஒன்றே ஒன்று மட்டும் சொல்லுகிறேன். மதனகோபால் பொல்லாதவன்! அண்ணன் மகளுடைய நல்வாழ்க்கையையும் பாழாக்கத் துணிந்திருக்கும் அவனுடைய இருதயம் எப்படிப்பட்டதாக இருக்கும் என்பதை - நான் விளக்கத் தேவை இல்லை. ஆகையால் எச்சரிக்கையாகப் பிழைத்துக் கொள்ளுங்கள்.”- மாயவன் தன் மனதில் பட்டதைத் துணிந்து சொல்லிவிட்டு சாரைப் பாம்பைப்போல் விர்ரென்று விரைந்து சென்றான். மனித சமுதாயத்துக்குக் கேடு விளைவிக்கும் அவர்களுடைய முகங்களை நிமிர்ந்து பார்க்கவே மனம் வரவில்லை.

பரமசிவமும், மதனகோபாலும் என்ன செய்வது என்று தோன்றாது அவன் வேகமாக நடந்து செல்லும் காட்சியையே பார்த்தபடி மலைத்துப் போய் நின்றார்கள்!

12. இருளில் இருவர்!

நடந்த நிகழ்ச்சியை அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டு இருந்த இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி, “மாயவன்! உங்கள் துணிச்சலான முயற்சியைப் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் எதிரிகளிடம் கைகலந்து கொள்ளாமல் எச்சரிக்கையாகவே நடந்து கொள்ளவேண்டும்.” என்று கூறினார்.

“சண்டைபோட வேண்டும் என்பது என் ஆசை இல்லை. ஆயினும் அதைத் தவிக்க வேறு மார்க்கம் தெரியவில்லை.” என்றான் மாயவன்.

“இன்னொரு முக்கியமான விஷயத்தைச் சொல்ல மறந்துவிட்டேனே! பிரேம்நாத் எப்படி இறந்தான் என்று பிரேத விசாரணையில் இருந்து தெரிந்துவிட்டது.”

“எப்படி இறந்தான்...?” “அவன் உடம்பில் விஷம் பாய்ந்திருக்கிறது. அது மிகவும் சக்தி வாய்ந்த கடுமையான விஷம். அந்த விஷம் இரத்தத்தில் கலந்தவுடனேயே உயிர் பிரிந்துவிட்டது.”

மாயவன் அவர் சொன்ன செய்தியைக் கேட்டு வியப்படைந்தான். பூஜை அறையினுள் தன்னந்தனியாக உட்கார்ந்திருந்த பிரேம்நாத்தின் உடம்பில் விஷம் எப்படிப் பாய்ந்தது என்று புரியவில்லை .

“விஷம் அவனுடைய உடம்பில் எப்படிப் பாய்ந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறீர்கள்?”

“அந்த விஷத்தை வாய் வழியாகச் சாப்பிட்டால் உயிரை எடுக்கும் சக்தி அதற்குக் கிடையாது. இரத்தத்தில் கலந்தால் மட்டுமே கொல்ல முடியும். எனவே இரத்தத்தில் அந்த விஷம் பாய்ச்சி இருக்கப்படவேண்டும்.”

“நீங்கள் சொல்லுவது உண்மை என்றே வைத்துக் கொள்வோம். விஷம் இரத்தத்தில் பாய்ந்த உடனேயே உயிர் பிரிந்து விடும் என்று சொல்லுகிறீர்கள், அப்படியானால் அறையினுள் தனியாக இருந்த பிரேம் நாத்தின் உடம்பில் எப்படி விஷம் பாய்ந்தது?”

மாயவன் மிகவும் புத்திசாலித்தனமாகப் பேசுகிறான் என்று எண்ணி அகமகிழ்ந்த இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி, “முனீஸ்வரன் சிலைக்குப் பின்னால் ஜன்னல் திறந்து கிடந்தது அல்லவா? அந்த ஜன்னலுக்கு வெளியே நின்று யாரோ விஷம் தோய்க்கப்பட்ட ஊசியை எறிந்திருக்கலாம். விஷ ஊசியை ஒரு கருவியில் பொருத்தி வேகமாக வாயினால் ஊதினால் குறி தவறாமல் ஊசியைச் செலுத்த முடியும். இந்த முறையில் கைதேர்ந்த பலர் இன்னும் இருக்கிறார்கள்.” என்று சொன்னார்.

குழந்தைகள் சிறியதொரு குழாயை சோப்பு நுரையில் முக்கி எடுத்து வாயில் வைத்து ஊதி குமிழி உண்டு பண்ணுவார்களே, அதைப் போன்ற முறைதான் இது.

“வாயினால் ஊதுவதின் மூலம் மனித உடம்பில் விஷ ஊசியைப் பாய்ச்சுவது என்றால் அதற்கு அதிகப்படியான திறமையும் போதிய அனுபவமும் வேண்டும். ஆனால் அந்த மாளிகையில் இருப்பவர்களில் யாருமே அப்படித் தோன்றவில்லையே-?”

மலை ஜாதி மக்கள் இதைப்போன்ற முறைகளைக் கையாளுவதாக, பத்திரிகைகளிலும் கதைகளிலும் படித்திருக்கிறான் மாயவன். எனவே இப்படியொரு சந்தேகத்தைக் கிளப்பினான்.

“மனிதர்களுடைய நுட்பமான திறமையை நாம் பார்த்த உடனேயே எடை போட்டுத் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. பூனை போல் சந்தடியின்றி நடமாடக் கூடியவர்கள்தான் அரிய பெரிய சாதனைகளைச் செய்து விடுவார்கள்.” என்று சொன்ன இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி, “ஜன்னல் பலகையின் விளிம்பில் கை ரேகைத் தடயம் பதிவாகி இருக்கிறது. அது யாருடையது என்பதைக் கண்டு பிடித்துவிட்டால் கொலையாளி யார் என்பதைக் கண்டு பிடித்த மாதிரிதான்” என்று சொன்னார்.

“கை ரேகைத் தடயம் பதிவாகி இருக்கிறதா...? அப்படியானால்

அந்தக் கை ரேகையைச் சரி பார்த்துக் கொலையாளியைக் கண்டு
பிடித்து விடலாமே!”

“அதற்கு முன்பாக நாம் வீராசாமி நாயுடுவின் மாளிகையில்
நேற்றிரவு தங்கி இருந்த எல்லோருடைய கை ரேகைத் தடயங்களையும்
எடுத்துவிட வேண்டும். உங்கள் கை ரேகையையும் ரேகை நிபுணர்
எடுப்பார்! அதை நீங்கள் ஒன்றும் வித்தியாசமாக நினைத்துக்
கொள்ளக்கூடாது.”

கடைசியில் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி தன் மீதே திருப்பியதும்
இந்தப் போலீஸ்காரர்களின் வேலையே இதுதான் என்ற
எண்ணத்துடன் சிரித்துக் கொண்டான் மாயவன்.

“நான் இப்பொழுது வேண்டுமானாலும் கைகளைக்
காட்டுவதற்குத் தயாராக இருக்கிறேன்.”

பிரேம்நாத்தின் தகனம் நடைபெற்று விட்டு வீட்டுக்கு வரும்
போது இரவு பத்து மணி ஆகிவிட்டது. அதன் பிறகு தான் கைரேகை
நிபுணர் ஒவ்வொருவருடைய கைரேகைகளையும் பதிவு செய்தார்.

“எல்லோருடைய ரேகைகளையும் பதிவு செய்து கொண்டீர்கள்
அல்லவா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்தார் இன்ஸ்பெக்டர்
கோத்தாரி.

“ஓ எஸ்! விடிந்தவுடன் என்னுடைய முடிவைச் சொல்லுகிறேன்.”
என்றார் கைரேகை நிபுணர். “இன்றிரவும் நாங்கள் எல்லோரும்
இங்கேதான் தங்க வேண்டுமா?” என்று கேட்டார் டாக்டர் சவுரிராஜன்.
அந்தக் கொலை மாளிகையினுள் தங்கி இருப்பதற்கு யாருக்குமே
விருப்பம் இல்லை என்று சொல்லுவதைப் போல் எல்லோருமே
முகத்தைச் சுழித்துக் கொண்டார்கள். கொலைகாரன் அங்கேயே
இருக்கிறான் என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட பிறகு யாருக்குத்தான்
அங்கே நிம்மதியாக இருக்க மனம் வரும்? பஞ்சு மெத்தையில்
படுத்தாலும் தூக்கம் தான் வருமா.....?

“கொலையாளி இன்னார் என்பது தெரியும் வரையில் யாருமே
இந்த மாளிகையை விட்டு அசையக்கூடாது.”

எல்லோரும் தங்கள் கழுத்துக்குக் கத்தி வந்துவிட்டதைப் போல் பீதியுடன் விழித்தார்கள். ஆயினும் போலீஸ் அதிகாரியின் பேச்சுக்கு மறுவார்த்தை பேச முடியவில்லை.

“நான் கூட இங்கேதான் இருக்க வேண்டுமா சார்?” ‘என்று கேட்டான் மாயவன். மதனகோபால் தங்கி இருக்கும் வீட்டில் இருக்க ஏனோ மனம் இல்லை.

மதனகோபால் முகத்தை ‘உர்ரென்று’ வைத்துக் கொண்டு இருந்தான். யார் முகத்தையும் பார்க்க அவனுக்கு மனம் இல்லை. எல்லோரையும் நன்றி கெட்டவர்களின் பட்டியலில் சேர்த்து விட்டானோ என்னவோ!

“மாயவன்! நீங்களும் அவசியம் இங்கேதான் இருக்க வேண்டும்.” என்று சொன்ன இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி அவனைத் தனியாக அழைத்துச் சென்று சில விஷயங்களைப் பேசி விட்டுச் சென்றார்.

அவர் போன பின்பு வீராசாமி நாயுடு மாயவனைத் தனியாக அழைத்துப் பேசினார்.

“திருவனந்தபுரத்துக்காரர்கள் ஈமக்கிரியை நடந்து தகனம் ஆனவுடன் இந்த வீட்டுக்கே வரமுடியாது என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பிவிட்டார்கள். மகனை இழந்து அவர்கள் கண்ணீர் விட்டுக் கதறிய காட்சி இன்னும் என் உள்ளத்தை உருக்கிக்கொண்டே இருக்கிறது! பிரேமநாததை எதற்காக இந்த வீட்டில் சேர்த்துக் கொண்டேனோ, என்று தெரியவில்லை!”

“கடந்து போனதை மறந்து விடுங்கள்! இனி அடுத்தபடியாக என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைப் பற்றிப் பேசுவோம்.”

“ஆமாம், பேசுவதற்காகத்தான் உங்களைத் தனியாக அழைத்துக்கொண்டு வந்தேன்” என்று சொன்ன வீராசாமி நாயுடு, “எனக்காக நீங்கள் ஒரு உதவி செய்ய வேண்டும்.” என்று விம்மினார்.

மிக மிகப் பிரபலம் வாய்ந்த பணக்காரர் ஒருவர் உதவி கேட்பது என்றால்...?

“என்ன உதவி?” என்று கேட்டான் மாயவன். “என் தம்பியும் நீங்களும் இன்று மாலையில் ஏதோ ஒரு காரணத்துக்காக கடுமையாகச் சண்டை போட்டதாக அறிந்தேன்.”

மாயவன் அவர் சொன்னதைக் கேட்டு அதிர்ச்சி அடைந்தான். சகோதர பாசத்தினால் உந்தப்பட்டு வீராசாமி நாயுடுவும் கோபித்துக் கொள்வாரோ என்னவோ? இரத்த பாசம் மிகவும் பொல்லாததாய் ஆயிற்றே!

“வாஸ்தவம் தான்! உங்கள் தம்பி மனிதர்களை மிருகக்கூட்டமாக நினைத்துக் கொண்டு இருக்கிறார். உங்கள் தம்பிதானா அவர் என்பதை இன்னும் என்னால் நம்ப முடியவில்லை.”

என் தம்பியைப் பற்றி எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆகவே அவனைப் பற்றி அதிகமாகப் பேச வேண்டாம்.” என்று சொன்ன வீராசாமி நாயுடு, “நீங்கள் எதற்காக சண்டை போட்டீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியாது. அதைப் பற்றி நான் விசாரணை செய்து கொண்டு இருக்கப் போவதும் இல்லை.” என்றார்.

“நான் இங்கே தங்கக்கூடாது என்று உங்கள் தம்பி சொன்னாரா...?”

“அவன் சொல்லுகிறான் என்பதற்காக நாம் அப்படி நடக்க முடியுமா? மேலும் போலீஸ் அதிகாரியே நீங்கள் இங்கேயே தங்கி இருக்க வேண்டும் என்று உத்தரவு போட்டிருக்கிறாரே!”

“நீங்கள் என்னிடம் எதைப் பற்றிப் பேசப் போகிறீர்கள் என்பதைச் சொல்லவில்லையே!”

“என் தம்பி உங்கள் மீது கடுமையான கோபத்தில் இருக்கிறான். அதனால் ஒரு வேளை அவன் உங்களிடம் வம்புக்கு வந்தாலும் வருவான். ஆகவே நீங்கள் எனக்காக அவன் எதைச் செய்தாலும் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். எக்காரணத்தைக் கொண்டும் அவனுடன் சண்டை போடக்கூடாது.”

“நான் சண்டை போடமாட்டேன். என்னைப் பற்றி நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை.”

வீராசாமி நாயுடு நிம்மதியாக மூச்சு விட்டார் பிறகு அவர். “அவன் உங்களுக்கு ஆத்திரம் உண்டு பண்ணினால் என்ன செய்வீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

“என்னை அடித்தாலும் கையைக் கட்டிக் கொண்டு பேசாமல் இருக்கிறேன், போதுமா?” என்றான் மாயவன்.

இதைவிட மகிழ்ச்சியளிக்கக் கூடிய ஆறுதல் வார்த்தை வேறென்ன வேண்டும்...?

இரவு நேரத்தில் எல்லோரும் அவரவர்களுக்கென ஒதுக்கப்பட்டு இருந்த அறைகளில் படுக்கப் போய் விட்டார்கள். மாயவன் தனக்காக ஒதுக்கப்பட்ட அறைக்குள் நுழையும் போது ஹேமா ஓசைப்படாமல் வந்து அவனைச் சந்தித்தாள்.

“ஆசிரியர் சார்! உங்களை நான் தான் இந்த வீட்டிற்கு அழைத்து வந்து அபாயத்தில் மாட்டி வைத்து இருக்கிறேன் இல்லையா?” என்று ஹேமா கேட்டாள். அவளைப் பார்க்கப் பார்க்க மாயவனுக்கு காதல் தான் அதிகரித்தது. அதுபோல் அவளும் தன்னைக் காதலிக்கிறாளா என்று கேட்டு விடத் துடித்தான்.

“ஹேமா!... உன்னிடம் ஒன்று கேட்கப் போகிறேன்...” என்று மாயவன் உணர்ச்சி பொங்க அவளைப் பார்த்தான்.

“நீங்கள் என்ன கேட்கப் போகிறீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும், சார்!” என்று ஹேமா ஒரு நாணப் புன்முறுவலுடன் தலை குனிந்து கொண்டாள். ஆனால் அடுத்தகணம் அவள் மனதில் ஏதோ ஒரு போராட்டம் எழும்புவது போல் தோன்றியது. உடனே மாயவனின் நெஞ்சில் ஒரு சந்தேகம் குடைந்தது. அதை அவன் கேட்டும் விட்டான்.

“ஹேமா! நீயும் டாக்டர் சவுரிராஜனும் அடிக்கடி சந்தித்துப் பழகுகிறீர்களே? அது வைத்திய ஆராய்ச்சிகளுக்கு மட்டும் தானே?”

ஹேமா அதற்கு நேரடியாகப் பதில் சொல்லவில்லை! “சார்! முதலில் இந்த மாளிகையின் மர்மங்களைத் துப்பறியுங்கள்! அப்புறம் காதலைப் பற்றிப் பேசலாம்!” என்று சொல்லி விட்டு ஓடியே போய் விட்டாள். மாயவன் தன் அறைக்குள் போய் படுத்தான். மற்றவர்களும்

தனித்தனி அறையில்தான் படுத்திருந்தார்கள்! ஆனால் அவர்களில் எத்தனை பேர்கள் தூங்குகிறார்களோ...?

மழை 'சோ'வென்ற பேரிரைச்சலுடன் பெய்து கொண்டு இருந்தது. மழையுடன் புயல் காற்றும் சேர்ந்து கொண்டதால் மழையின் கொடுமை அதிகமாக இருந்தது. இடையிடையே இடி முழக்கமும், மின்னலும் வேறு பயமுறுத்தின.

மாயவன் இன்னும் தூங்கவில்லை. எதற்காக வீராசாமி நாயுடுவின் அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டு இந்த மாளிகைக்கு வந்தோம் என்பதே இன்னும் அவனுக்குப் புரியவில்லை. இப்படிப்பட்ட சிக்கல்கள் ஏற்படும் என்று முன்கூட்டியே தெரிந்திருந்தால் இந்தப் பக்கமே தலை காட்டி இருக்கமாட்டான்.

பயங்கரமான காற்று வீச்சில் ஜன்னல் ஒன்று திறந்து கொண்டது. உடனே மாயவன் எழுந்து சென்று மிகுந்த பிரையாசையுடன் ஜன்னல் பலகையை இழுத்து மூடினான். அதற்குள் அவனுடைய நெஞ்சம் புஜமும் மழை நீரினால் நனைந்து விட்டது.

“சை! என்ன மழை!” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டான் அவன்.

'பட் படார்' என்ற பயங்கரமான இடியோசை ஒன்று வாளைப் பிளந்தது. மிகவும் அருகாமையில்தான் இடி விழுந்திருக்க வேண்டும்.

இடியையும் மின்னலையும் நினைத்துக் கொண்டதும் மாயவனுக்கு என்னவோ போல் இருந்தது.

இந்தப் பயப் பிராந்தியான சூழ்நிலையிலேயா விளக்கு வேறு அணைந்து விட வேண்டும்...? அறை முழுவதும் இருள் கவிந்தது. அதைத் தொடர்ந்து இன்னும் பலமாக இடி இடித்தது.

எங்கேயோ மின்சாரக் கோளாறு ஏற்பட்டு விட்டது போலும்!

மாயவன் துர்ச்சகுனம் நிகழ்ந்து விட்டதைப் போல் அஞ்சி சிகரெட் விளக்கை எரிய வைக்க முயற்சி செய்தான். ஆனால் அதுவும் இந்த நேரத்திலேயா எரியாமல் தொந்தரவு கொடுக்க வேண்டும்-?

சிறிது நேரம் வரையில் விளக்கு மறுபடியும் வரும் என்று எதிர்பார்த்து கட்டிலின் மீதே உட்கார்ந்து இருந்தான் மாயவன்.

ஆனால் ஐந்து நிமிடம் ஆகியும் வெளிச்சம் வந்தபாடில்லை. சட்டென்று ஒரு யோசனை தோன்றவே படுக்கையை விட்டு எழுந்து தன் அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே போனான்.

எங்கும் ஒரே இருட்டு மயமாகவே காட்சி அளித்தது, தூண்களையோ, இதரப் பொருட்களையோ அவனால் பார்க்க முடியவில்லை .

வீராசாமி நாயுடு படுத்திருக்கும் அறைக்குச் சென்று மின்சாரத்தில் கோளாறு ஏற்பட்டிருக்கும் விஷயத்தைச் சொல்ல வேண்டும். உடனே அவர் யாரையாவது வரவழைத்து மின்சாரக் கோளாறைப் பழுது பார்த்துச் சரி செய்ய ஏற்பாடு செய்வார்.

மாயவன் இவ்விதம் நினைத்து விட்டு இரண்டு கைககளையும் அகல விரித்து நீட்டியவாறு இருளோடு இருளாகத் தட்டுத் தடுமாறி நடந்து கொண்டு இருந்தான்.

திடீரென்று ஏதோ ஒன்று ராட்சதப் பலத்துடன் அவனை மோதிக் கீழே தள்ளி விட்டு மறைந்து சென்றது.

தன்னை மோதியது மனிதன் தானா...? அல்லது... அதற்கு மேல் மாயவனின் கற்பனை ஓடவில்லை; நடு நடுங்கினான். வீரிட்டுக் கத்தலாமா...? அப்படிச் செய்வது கோழைத்தனத்தைப் பிரதிபலிக்கும் என்ற எண்ணம் எழுந்ததால் வியர்த்து விறு விறுத்த நிலையில் எழுந்து நின்றான். அவனுடைய கற்பனை பீதியின் விளைவாலோ, பயத்தின் விளைவாலோ இயங்க மறுத்து தடைபெற்று நின்றது.

முன் தினம் இரவு முனீஸ்வரன் பூஜை அறைக்குள் பிரேம்நாத் பரலோகப் பிராப்தி அடைந்தான். அகால மரண அடைந்தவர்களின் ஆவி அந்த மாளிகையின் உள்ளேயேதான் சுற்றிக் கொண்டு இருக்கும் என்று சொல்லுவார்கள். அதிலும் இருட்டைக் கண்டு விட்டால் இறந்து போனவர்களின் ஆவிகளுக்கு அதிக உற்சாகம் ஏற்பட்டு வெறிக் கூத்தாடுமாம்! அதே நிலை தான் இப்பொழுதும் ஏற்பட்டு இருக்கிறதா...?

இரவு நேரத்தில்-அதுவும் கரும் கும்மென்ற இருட்டில் மனிதனுக்கு எப்படிப்பட்ட பயங்கரமான கற்பனைகள் எல்லாம் உதயமாகி விடுகின்றன! என்று மாயவனை குழம்பினான்.

திடீரென்று பூஜையறைப் பக்கமிருந்து ஏதோ ஒரு சப்தம் வந்தது. பிறகு அது அடங்கிவிட்டது. மாயவனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. இருட்டில் என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை.

சற்றுத் தொலைவில் 'கும் கும்' என்று பலமாகக் குத்திக் கொள்ளும் ஓசை கேட்டது.

இடி இடிக்கிறதா...!

முதலில் இடி முழக்கம் கேட்கிறது என்று தான் நினைத்து இருந்தான் மாயவன். பிறகு தான் இரண்டு பேர் கட்டிப் புரண்டு சண்டை போடுகிறார்கள் என்பது தெரிந்தது. மலையும் மலையும் மோதுகின்றனவா...? மேகமும் மேகமும் இடிக்கின்றனவா...?

சண்டை போடுகிறவர்கள் யார் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டு மாயவன், சுவரைத் தடவிக் கொண்டே நடந்து “யார் சண்டை போடுவது?” என்று கத்தினான்.

பதில் இல்லை?- ஆனால் 'கும் கும்' மென்று அடித்துக் கொள்ளும் ஒலி மட்டும் தொடர்ந்து கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது:

இன்னும் சிறிது தாமதித்தால் இரண்டு பேரில் ஒருவன் பிணமாகிவிடுவான் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட மாயவன் தரையைத் தடவி கடைசியாக தரையில் கிடந்து புரண்டு கொண்டு இருந்தவர்களைக் கண்டுபிடித்தான், அவர்களைச் சண்டையில் இருந்து பிரிப்பதற்குள் அவனும் சில மூர்க்கமான உதைகளை வாங்கிக்கொள்ள வேண்டியதாக இருந்தது.

இந்த நேரத்தில் தன் அறையினுள் பளிச்சென்று விளக்கு எரிவதைக் கண்டு கொண்டான் மாயவன். உடனே சுவரைத் தடவிக் கொண்டே சென்று கையில் தட்டுப்பட்ட மின்சாரப் பொத்தானை அமுக்கினான். மின்சார வெளிச்சம் எங்கும் பரவி வியாபித்தது.

சண்டை போட்டவர்கள் யார்...?

ஹிட்லர் மீசை பிரம்மையாகவும், நாயுடுவின் மைத்துனன் உத்தம்சிங்கும் தான்! ஒருவரை யொருவர் முறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டு ஆவேசத்துடன் நின்று கொண்டு இருந்தார்கள்.

“மாயவன்! என்னை விடுங்கள்! இப்பொழுதே இந்த பிரம்மையாவை இரண்டு துண்டுகளாகக் கிழித்து விடுகிறேன்.” என்று தவ்விக்குதித்தான் உத்தம்சிங். மாயவன் அவனுடைய கையை இறுக்கமாகப் பிடித்துக் கொண்டதால் அவனால் திமிறத்தான் முடிந்ததே தவிர, விடுவித்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

பிரம்மையா குஸ்திப் பயில்வானைப் போல் இரண்டு தொடைகளிலும் கைகளினால் தட்டிவிட்டு, “அவனை விட்டுவிடுங்கள்! உருத்தெரியாமல் சிதைத்து விடுகிறேன்!” என்று முழங்கினான். இரண்டு 'வீரர்'களின் கன்னங்களிலும், நெற்றியிலும் உதடுகளிலும் இலேசாக இரத்தம் கசிந்து கொண்டு இருந்தது.

“பிரம்மையா! பேசாமல் இருங்கள்!” என்று மாயவன் அடக்கிக்கொண்டு இருந்த போது வீராசாமி நாயுடு கதவைத் திறந்து கொண்டு ஓடி வந்தார்.

“ஏண்டா! உத்தம்சிங்! உன்னை எவ்வளவோ நல்லவன் என்று நினைத்திருந்தேன். நீயே நம்முடைய வீட்டுக்கு வந்திருக்கும் விருந்தாளியுடன் சண்டைக்குப் போகலாமா? உனக்குப் புத்தி இருக்கிறதாடா.....? பெருந்தன்மை இருக்கிறதாடா? விட்டுக் கொடுத்து வாழணும் என்கிற நல்லெண்ணம் இருக்கிறதாடா?” என்று நாயுடு சீறினார்.

உத்தம்சிங் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டான். ஆயினும் நாயுடு பேச்சை நிறுத்தவில்லை.

“நாம் எந்த நிலைமையில் இருக்கிறோம் என்பதை எண்ணிப்பார்! ஒரு மாதத்திற்கு முன்னால் உன் அக்காள் இறந்து போனாள், அவளை யாரோ ஒருவன் கொலை செய்து விட்டான் என்று இப்பொழுது தான் தெரிகிறது. அதே கொலைகாரன் ஒரு பாவமும் அறியாத பிரேம் நாதத்தையும் கொன்று விட்டான். அடுத்து என்ன நடக்குமோ என்று

அஞ்சிக்கொண்டு இருக்கும்போது பொறுப்புள்ள நீயே இப்படிச் சண்டையில் இறங்கலாமா? உனக்கும் ரௌடிப் பயல்களுக்கும் என்னடா வித்தியாசம் இருக்கிறது?”

வீராசாமி நாயுடு தன்னால் எவ்வளவு கத்த முடியுமோ, அவ்வளவு வேகமாகக் கத்தினார். கோபத்தின் விளைவால் அவருடைய தசைப்பொதி உடம்பு அதிர்ந்து குலுங்கியது. இடையிடையே உத்தம்சிங் ‘அத்தான் அத்தான்’ என்று அலறிய போதிலும் அவர் பேச்சை நிறுத்தவில்லை.

“அத்தான்! சண்டை போடுவது தவறு என்பதை நான் உணர்கிறேன். ஆனால் இந்த ஆள் எதற்காக இரவு நேரத்தில் எல்லோரும் தூங்கிய பின்பு பூனையைப் போல் பதுங்கிப் பதுங்கி வெளியே வந்தான் என்று கேளுங்கள்.”

வீராசாமி நாயுடுவின் கோபப் பார்வை பிரம்மையாவின் பக்கமாகத் திரும்பியது. என்ன சொல்லுகிறாய் என்று கேட்க நினைக்கிறாரா?

பிரம்மையா. கொஞ்சமும் கோபத்தைத் தணித்துக் கொள்ளாமல், “யாரோ ஓர் அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வரும் சப்தம் கேட்டது. ஆகவே கொலையாளி தான் நடமாடுகிறானோ என்று நினைத்துத் துப்பறிய வந்தேன். அதற்குள் இந்தச் சோமாறிப் பயல் என்னை அடித்துவிட்டான்,” என்றான்,

“அவன் வெளியே வந்ததற்காகத்தான் நீ சண்டை போட்டாயா?” என்று கேட்டார் வீராசாமி நாயுடு.

“நேற்று காலையில் இருந்தே இந்தப் பிரம்மையாவின் மீது எனக்கு சந்தேகம் இருந்தது. பூஜை அறைக்குள் ஏதோ இருக்கிறதென்று அதை எடுக்கத் தவிப்பவன் போல் தத்தளித்துக் கொண்டு இருந்தான். இவனுடைய காதுக்குள் வைரம் அர்த்தநாரி ஏதோ குசு குசுத்தான். ஆகவே இவனுடைய நடவடிக்கைகளை கண்ணும் கருத்துமாகக் கவனித்து வந்தேன். இன்றிரவு அகால நேரத்தில் யாரோ பூஜை அறைப் பக்கம் நடமாடும் சப்தம் கேட்டது. கொலைகாரன் தான் அந்த அறையிலிருந்து கொலைக் கருவியை எடுத்து வர அப்படி நடமாடுகிறானோ என்று சந்தேகித்தேன். அதற்கு ஏற்றார் போல்

எல்லோரும் தூங்கிய பின்பு பிரம்மையா தன் அறையை விட்டு எழுந்து வந்தது தப்புதானே?” என்று உத்தம்சிங் படபடத்தான்.

“நான் எழுந்தது தப்பாகவே இருக்கட்டும்! அவன் மட்டும் படுக்கையில் இருந்து எழுந்திருக்கலாமோ...? என்ன தான் அவனுக்கு உரிமை அதிகம் இருந்தாலும் நானும் உங்களுக்கு ஒரு மைத்துனன் தான்!” என்றான் ஹிட்லர் மீசை பிரம்மையா.

அவன் கண்டனக் கணைகளைத் தொடுக்க ஆரம்பித்ததும் அறையினுள் தூங்கிக்கொண்டு இருந்த எல்லோரும் எழுந்து ஓடி வந்தார்கள்.

“அண்ணாத்தை! நான் சொல்லுவதைக் கேளுங்கள்! ஏதாவது தப்புத் தண்டா நடைபெற்றால் உடனே உங்களை எழுப்பி நடந்ததைச் சொல்ல வேண்டுமே தவிர, சண்டைபோடும் அதிகாரம் யாருக்குமே கிடையாது. இந்த விஷயத்தில் நீங்கள் தயவு தாட்சண்யம் காட்டினால் நான் இப்பொழுதே பெட்டி படுக்கைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு கிளம்பி விடுவேன்” என்று வைரம் அர்த்தநாரி கூவினான். பிறகு அவன் வீராசாமி நாயுடுவின் எதிரில் இப்படி எல்லாம் சப்தம் போட்டுப் பேசிவிட்டோமே என்ற அச்சத்தில் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டான்.

வீராசாமி நாயுடு சாதாரணமான மனிதர் அல்ல. கோபம் வந்து விட்டால் திடீரென்று சவுக்கைக் கையில் எடுத்து விடுவார். ஆனால் இப்பொழுது ஏனோ கோபித்துக் கொள்ளவில்லை; இரண்டும்கெட்டான் நிலையில் தவித்து தத்தளித்துக் கொண்டு இருந்தார்.

“அர்த்தநாரி! நீ பொறுப்புள்ளவன்! நான் என்ன செய்வது என்று தோன்றாமல் தவித்துக் கொண்டு இருக்கும் போது நீயே இப்படி எல்லாம் பேசலாமா?

இனி யாராவது சப்தம்போட்டு அதட்டினால் நாயுடுகாரு அழுதே விடுவார் போல் தோன்றியது.

“இரண்டு பேரும் தெரிந்தோ தெரியாமலோ சண்டை போட்டு இருக்கிறார்கள். இனி அடுத்தபடியாக என்ன செய்ய உத்தேசித்து இருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டார் கிழவர் நல்லதம்பி.

“அவர்கள் சமாதானம் அடைந்துவிட்டால் நாம் எல்லோரும் தூங்குவதற்குப் போய்விடலாம்.” என்றார் வீராசாமி நாயுடு.

“அத்தான்! உங்கள் பேச்சை மீறுகிறேனே என்பதற்காக என் மீது வருத்தப்படாதீர்கள். பிரம்மையா எதற்காக எல்லோரும் தூங்கிய பின்பு எழுந்து வெளியே வந்தான், அதுவும் பூஜை அறையை நோக்கி நடந்தான் என்பதற்கு நீங்கள் விளக்கம் கேட்டுத்தான் ஆக வேண்டும்.” என்று கண்டிப்பாகச் சொன்ன உத்தம்சிங், மாயவனைப் பார்த்து. “நான் சொல்லுவது சரிதானே, எழுத்தாளர் சார்?” என்று கேட்டான்.

“உத்தம்சிங் கூறுவதை நாம் அலட்சியமாக எடுத்துக் கொள்வதற்கில்லை. பிரம்மையா எதற்காக தன் அறையை விட்டு வெளியே வந்தார் என்பதற்கு முழுக்காரணத்தையும் சொல்லியேதான் ஆக வேண்டும்.”

மாயவன் தன் கட்சியில் சேர்ந்து கொண்டதும் உத்தம்சிங் அடிபட்ட வேதனையையும் பொருட்படுத்தாமல் அகமகிழ்ந்தான்.

வீராசாமி நாயுடு மௌனமாக நின்று கொண்டு இருந்தார். அதே மௌனம்தான் எல்லோரிடத்திலும் நிலவி இருந்தது. கடைசியில் அந்த மௌனத்தைக் குலைத்தவன் பிரம்மையா தான்!

“நேற்றிரவு பிரேம்நாத் இறந்து போய்விட்டான் என்ற கிலியால் எனக்கு தூக்கம் வரவில்லை. ஆகவே கண் விழித்தபடியே படுத்துக் கிடந்தேன். அப்போது எங்கோ ஒரு கதவு இலேசாகத் திறக்கும் சப்தம் கேட்டது. அவன் தான் கொலைகாரனாக இருப்பானோ என்று சந்தேகித்து நான் என் அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தேன். அதே சமயத்தில் என்னை உத்தம்சிங் பிடித்துக் கொண்டு என்னவென்று விசாரிக்காமலேயே அடித்தார்!”

“இது உண்மையா?” என்று கேட்டார் டாக்டர் சவுரிராஜன்.

உத்தம்சிங் புறங்கையால் உதடுகளைத் துடைத்து விட்டு, “எனக்கும் தூக்கம் வரவில்லை. அப்பொழுது பக்கத்து அறையின் கதவு திறக்கும் ஓசை கேட்டது. பிரேம் நாதத்தைக் கொலை செய்த கொலைகாரன் இன்னும் யாரையாவது கொல்லப் போகிறானோ என்ற கலவரத்துடன் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்து பார்த்தேன்.

அப்போது இருளில் பிரம்மையா தடுமாறிக் கொண்டு இருந்தான். உடனே என் கைவரிசையைக் காட்டினேன்.” என்று சொன்னான்.

அந்தச் சமயம் டாக்டர் சவுரிராஜன் அங்கு வந்து சேர்ந்து நடந்தனவற்றை விசாரித்து விட்டு, “நீங்கள் இரண்டு பேருமே இப்படி நடந்து கொண்டது தப்பு! அதிருக்கட்டும். உங்கள் இரண்டு பேரில் முதலில் அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தது யார்?” என்று கேட்டார்.

இரண்டு பேரும் எதற்காக பதில் சொல்லப் போகிறார்கள்? முதலில் வெளியே வந்ததாகச் சொன்னால் மாட்டிக் கொள்வோம் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாதா என்ன...?

“என்ன யோசிக்கிறீர்கள்? சொல்லுங்கள்” என்று அதட்டினார் வீராசாமி நாயுடு.

“பிரம்மையா தான் முதலில் வந்தார்!” என்று உத்தம்சிங் சொன்னதை “நான் வரவில்லை; சிங் தான் வந்தார்!” என்று மறுத்தான் பிரம்மையா.

அவர்கள் இரண்டு பேர் சொல்லுவதில் யார் சொல்லுவதை உண்மை என்று எடுத்துக் கொள்வது? எதற்கோ சண்டை போட்டு விட்டு எப்படித் தப்பித்துக் கொள்வது என்று தோன்றாமல் விழிக்கிறார்களே!

“என்னுடைய கிளி மட்டும் இப்பொழுது இருந்திருந்தால் சீட்டு போட்டு உண்மையைத் தெரிந்து இருப்பேன் சாரு!” என்று சொன்னான் கிளி ஜோசியக்காரன் தாமு.

கிளியைத் தான் காணவில்லையே! இனிமேல் கிளியைப் பற்றி அர்த்தமில்லாமல் பேசிக்கொண்டு இருப்பதால் என்ன லாபம்? ஆகவே யாருமே கிளி ஜோசியக்காரனை இலட்சியம் செய்யவில்லை .

“மாயவன் சார்! இவர்களைப் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்? பொருட்படுத்தாமல் விட்டு விடலாமா?” என்று யோசனை கேட்டார் வீராசாமி நாயுடு. இரண்டு பேருமே நெருங்கிய சொந்தக்காரர்கள். அவர்கள் செய்த தவறை பெரிதுபடுத்தினால் நஷ்டம் அவருக்குத்தானே...!

“அப்பா! நீங்கள் இந்த ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் தயவு தாட்சண்யம் காட்டக்கூடாது. உடனே போலீஸுக்கு டெலிபோன் செய்து நடந்ததைச் சொல்லிவிடுங்கள்” என்று யோசனை சொன்னாள் இளைய மகள் ஹேமா.

“ஆமாம் மாமா! ஹேமா சொல்லுவது தான் சரியான யோசனை. அவள் பெண்ணாயிற்றே என்பதால் அவளுடைய யோசனையை அலட்சியம் செய்வதற்கு இல்லை.” என்றார் டாக்டர் சவுரிராஜன் அழுத்தம் திருத்தமாக.

பிரம்மையாவும் உத்தம்சிங்கும் இந்த விவகாரம் போலீஸ் வரையில் போக வேண்டாம் என்று கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

“நான் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் சார்! இது மிகவும் குழப்பமான பிரச்சனை! ஆகவே போலீஸாரின் உதவியை நாடுவது தான் நல்லது!” என்றான் மாயவன்.

மாயவன் மீது மற்ற எல்லோரை விடவும் அதிகப்படியான நம்பிக்கை வைத்து இருந்தார் வீராசாமி நாயுடு. ஆகவே அவன் சொன்னதை மதித்து உடனே போலீஸுக்கு டெலிபோன் செய்தார்.

இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி வீட்டுக்குப் போய் விட்டதாகவும் விடிந்தவுடன் அவருக்குத் தகவல் தெரிவிப்பதாகவும் டெலிபோனின் மறுமுனையில் இருந்து பதில் வந்தது.

“இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி காலையில் தான் வருவாராம்! அதுவரையிலும் எந்த விதமான அசம்பாவிதங்களும் நடைபெறாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது மாயவன், நல்லதம்பி ஆகியோரின் பொறுப்பு” என்று சொன்னார் வீராசாமி நாயுடு.

தங்களை நம்பாமல் அவர்கள் இரண்டு பேரையும் மதித்து நம்பியதால் மற்றவர்கள் எல்லாம் முகத்தைச் சுழித்துக் கொண்டார்கள்.

மாயவனோ தீவிரமான யோசனையில் ஆழ்ந்தான், நடுஇரவு நேரத்தில் நாயுடுவின் மைத்துனன் உத்தம்சிங்கும் ஹிட்லர் மீசை பிரம்மையாவும் தங்கள் அறைகளை விட்டு எழுந்து வந்து ஏன் நடமாடினார்கள்?... பூஜை அறைக்குள் ஏதோ சப்தம் கேட்டதே; அது

என்ன.....? பூஜை அறைக்குள், அதுவும் முன்தினம் கொலை விழுந்த அந்தப் பயங்கர அறைக்குள் இப்போது யார் போக விரும்பி இருப்பார்கள்-? அப்படி பூஜை அறைக்குள் என்னதான் இருக்கும்.....? ஒரு வேளை முன்தினம் அந்த அறைக்குள் பிரேம்நாதைக் கொலை செய்த கருவியோ தடயங்களோ ஏதாவது தவறி விழுந்து கிடந்து, அதை இரகசியமாக எடுத்து வரவே கொலைகாரன் இன்றிரவு முயற்சி செய்திருப்பானோ.....? அல்லது வேறு என்னதான் கவர்ச்சிகரமான மர்மம் அந்தப் பூஜை அறைக்குள் புதைந்து கிடக்கும்.....? இவ்வளவு அமாக்கள ஆர்ப்பாட்டத்தில் நாயுடுவின் தம்பி மதனகோபாலோ, மூத்த பெண் பார்கவியோ தங்கள் அறைகளில் இருந்து கண் விழித்து எழுந்து ஓடி வரவில்லையே--? அது ஏன்.....? ஒரு வேளை பார்கவி தூக்க மாத்திரைகள் சாப்பிடும் பழக்கமுள்ளவளாக இருக்கலாம்! மதனகோபால்கூட போதை மருந்துகள் அருந்திப் படுக்கையில் மயங்கிக்கிடப்பவனாக இருக்கலாம்.....

13. பூஜை அறைக்குள்.....?

விடிந்ததும் விடியாததுமாக கிள ஜோசியக்காரனான தாமு விரைந்து ஓடி வந்தான் மாயவன் அறைக்கு. அவனுடைய முகத்தில் அளவு கடந்த ஆனந்தமும் உற்சாகமும் கொடிகட்டிப் பறந்து கொண்டு இருந்தன.

மாயவன் அவனை வியப்புடன் தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தான்.

“ஸாரு! ஆச்சரியங்களில் அதிசயமான ஆச்சரியம்! என் கிளி கிடைத்து விட்டது!”

“அப்படியா...? இதுவரையில் அந்தக் கிளி எங்கே இருந்தது?” என்று வியப்புடன் கேட்டான் மாயவன்.

“எங்கே இருந்தது என்றோ; என்ன செய்து கொண்டு இருந்தது என்றோ எனக்குத் தெரியாது. விடிந்தவுடன் தற்செயலாகப் போய் கிளிக்கூண்டைப் பார்த்தேன். என் கிளி 'கீச்சு கீச்சு' என்று உற்சாகமாகக் கத்திக்கொண்டே உள்ளே இருக்கிறது.

கிளி ஜோசியக்காரனுக்கு ஆனந்தம் தாளவில்லை. எல்லாப் பற்களையும் வெளிக்காட்டி பரமானந்தமாகச் சிரித்தான்.

“காணாமல் போன கிளி எப்படி கூண்டினுள் வந்தது?” என்று கேட்டான் மாயவன் வியப்புடன்.

“அதுதான் எனக்கு விளங்கவில்லை சாரு! கடவுள் என் முகத்தைப் பார்த்து இரக்கப்பட்டு என் கிளியைப் பிடித்து வந்து கூண்டினுள் அடைத்து விட்டுப் போய் இருக்கிறார்.” என்றான் கிளி ஜோசியக்காரன்.

“கடவுள் மேல் பாரத்தைப் போட்டுப் பேசினால் பையித்தியக்காரன் உளறுகிறான் என்று எல்லோரும் நினைத்து விடுவார்கள். கிளியை யார் பிடித்துக்கொண்டு போய் மறைத்து வைத்திருந்ததோ, அதே ஆள் தான் யாருக்கும் தெரியாமல் கூண்டினுள் விட்டிருப்பான்.”

“எப்படியோ சாரு! என்னுடைய கிளி வந்துவிட்டது. இனி எப்படியாவது பிழைத்துக் கொள்வேன்.” என்று சொன்ன கிளி ஜோசியக்காரன் நாலாப்பக்கம் பார்த்துவிட்டு, “உங்கள் எதிர்காலம் எப்படி இருக்கிறது என்று கிளி ஜோசியம் பார்ப்போமா?” என்று கேட்டான்.

“எனக்கு எந்த ஜோசியமும் தேவை இல்லை. அந்த ஜோசியத்தை அவசியம் பார்த்து அதன்படி நடக்க வேண்டியவன் நீ தான்!” என்று சொன்ன மாயவன், “வேறு ஏதாவது விசேஷம் உண்டா ?” என்று கேட்டான்.

கிளி ஜோசியக்காரன் பதில் சொல்வதற்குள் பலமான பூட்ஸ் ஒலி கேட்டது. அந்த ஒலி மாயவனுடைய அறையை நோக்கி வந்து கொண்டு இருக்கவே கிளி ஜோசியக்காரன் நைசாக நழுவினான்.

சற்று நேரத்திற்கு எல்லாம் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரியும் வீராசாமி நாயுடுவும் பேசிக்கொண்டே வந்தார்கள். வீராசாமி இரவில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சியைச் சொல்லி விட்டார் என்பதை அவர்களுடைய பேச்சில் இருந்தே தெரிந்து கொண்டான் மாயவன்.

“என்ன மிஸ்டர் மாயவன்! இரவில் நீங்கள் மட்டும் இல்லாமல்

இருந்திருந்தால் சண்டை முற்றி கொலையே விழுந்து இருக்கும் என்று சொல்லுங்கள்,” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி சிரித்துக்கொண்டே.

“கொலை விழுந்து இருந்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கு இல்லை. உத்தம்சிங்கும் ஹிட்லர் மீசைப் பிரம்மையாவும் ஒருவர் மீது ஒருவர் பலமாக சந்தேகப்பட்டு பலமாக மோதிக்கொண்டார்கள். பிறகு தான் தாங்கள் செய்த தவறு அவர்களுக்கு விளங்கியது.” என்றான் மாயவன்.

“அவர்களை நான் விசாரித்துக் கொள்ளுகிறேன். அதற்கு முன்னால் இன்னொரு முக்கியமான-ஆனால் அதிர்ச்சியூட்டும் செய்தியைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.”

“அதிர்ச்சியா? என்ற மாயவனும் வீராசாமி நாயுடுவும் திடுக்கிட்டுப் பார்த்தார்கள். ஏற்கனவே வந்திருக்கும் அதிர்ச்சிகள் போதா.? இன்னும் ஒரு அதிர்ச்சி தேவையா?

இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி அங்கே கிடந்த ராட்சத பிரம்பு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டு, “பதிவு செய்யப்பட்ட கை ரேகைகளையும், பூஜையறை ஜன்னல் பலகையில் காணப்பட்ட கை ரேகையையும் ஒத்திட்டுப் பார்த்தோம்.” என்றார்.

“அது யாருடைய கைரேகை...?” என்று வியப்புடன் கேட்ட வீராசாமி நாயுடு யாருக்கு ஆபத்து நேரிடப்போகிறதோ என்று திகிலடைந்தார். ஆனால் மாயவனின் உள்ளம் ஆனந்தத்தினால் துள்ளியது. ஜன்னல் வழியாக உள்ளே எட்டிப் பார்த்தது யார் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம் அல்லவா?

“நாயுடுகாரு! நான் சொல்லப்போகிற செய்தியைக் கேட்டு ஆத்திரமடைந்து விடாதீர்கள்,” என்று புதிர் போட்டுப் பேசிய இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி, “உங்கள் தம்பி மதனகோபால் நாயுடுவின் கைரேகையும், பூஜையறை ஜன்னல் விளிம்பில் காணப்பட்ட கைரேகையும் ஒன்றாகவே இருக்கிறது. இரண்டும் ஒரே கைரேகைதான் என்பதை கைரேகை நிபுணர் தெளிவுபடுத்தி இருக்கிறார்.” என்று அறிவித்தார்.

“என் தம்பியின் கைரேகையா?” என்று பதறினார் வீராசாமி நாயுடு.

ஆமாம்! உங்கள் தம்பிக்கு பிரேம்நாத்தின் கொலையில் முக்கியமான பங்கு இருக்கிறது. ஒருவேளை இந்தக் கொலையை உங்கள் தம்பியே செய்திருந்தால் கூட ஆச்சரியப்படுவதற்கு இல்லை.”

வீராசாமி நாயுடு தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு இன்னொரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தார். இரத்த பாசம் அவரது நெஞ்சை உருக்கியது.

“கைரேகையை நன்றாகப் பார்த்தீர்களா...? நிச்சயமாக என் தம்பியின் கைரேகைதானா அது?”

“கைரேகைகளை நன்றாகப் பார்த்து பரிசீலனை செய்த பிறகுதான் ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கிறேன். இது உங்கள் தம்பியினுடையது தான் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை.”

“என் தம்பி எதற்காகப் பூஜையறை ஜன்னல் பக்கமாகப் போனான்?”

“எல்லாவற்றையும் உங்கள் தம்பியை விசாரித்தே தெரிந்து கொள்ளலாம், அவனைக் கூப்பிடுங்கள்.” என்று இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி சொல்லி விட்டு மாயவனைத் தனியாக ஒருபுறம் அழைத்துச் சென்று இரகசியமாக உரையாடினார். “மர்ம நாவலாசிரியரே! உம்முடைய மூளையையும் சிறிது உபயோகித்துப் பாருங்கள். இந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த யாரோ ஒருவருக்குப் பரம்பரை ரீதியான சித்தவெறி தொற்றி இருக்கும் என்று மனோ தத்துவ டாக்டர் சவுரிராஜன் ஆராய்ந்திருக்கிறார். அந்த சித்தவெறி நபர் நாயுடுவின் தம்பி மதனகோபாலாகவே இருக்கலாம். இத்தகைய சித்தவெறி எப்போதாவது சில சமயங்களில் ஏதாவது உணர்ச்சிக் கோளங்களாக வெளிப்படுமாம். இத்தகைய பரம்பரை மூளைக்கோளாறுக்கு ஆளான நபர் பழைய பொருட்களையும் பழைய நம்பிக்கைகளையும் பாதுகாக்கவும் புராதனக் காலப் பொக்கிஷம் போன்ற பூஜையறையைப் பார்வையிட்டு வரவும் விரும்புவார்கள். அதனால் மதனகோபால் அந்தப் பூஜையறைக்கு ஒரு கள்ளச்சாவித் தயாரித்து இரவு நேரங்களில் அந்த அறைக்குள் இரகசியமாகப் போய் வந்துகொண்டு இருந்திருக்கிறான். அறைக்குள் தன் காலடித் தடயம் தெரியாதபடி அவனே தூசிகளைக் கூட்டிச் சுத்தமாகவும் வைத்திருக்கிறான். ஹேமா அருமையாக வளர்த்த நாய் தன்னைக் காட்டிக் கொடுத்து விடுமென்று பயந்து அதை அடித்துக்

கொன்று இருக்கிறான். இவனுடைய சித்த வெறிக் கோளாறை பிரேம்நாத் கண்டு பிடித்து விட்டானோ என்று பயந்து, பூஜை அறையின் பின்பக்க ஜன்னல் வழியாக விஷ ஊசி அம்பைப் பிரயோகம் செய்து பிரேம்நாத்தைக் கொலை செய்து விட்டான்! அரைகுறையாகச் சாகும் நிலையில் பிரேம்நாத்திடம் யாரும் வந்து வாக்குமூலம் வாங்கிவிடக்கூடாது என்பதற்காகவே, விஷம் முற்றிலும் வேலை செய்து உயிரைத் தீர்க்கும் வரை ஜன்னல் பக்கம் மதனகோபால் காத்திருந்து பிரேம்நாத்தைப் போல் பதில் குரல் கொடுத்து இருக்கிறான். ஐந்து நிமிஷத்திற்கு ஒரு முறை 'உம்' என்று கேட்ட அந்தப் பதில் குரலைத்தான் பிரேம்நாத்தின் குரலென்று நீங்கள் தவறாக நினைத்து இருக்கிறீர்கள்!” என்று இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி கூறிவிட்டு வீராசாமி நாயுடு முதலானவர்களிடம் திரும்பி வந்து, “என்ன நாயுடுவாள்? உங்கள் தம்பி மதனகோபால் இன்னும் எழுந்து வரவில்லையா?” என்று கர்ஜித்தார்.

அப்போது எங்கிருந்தோ நாயுடுவின் இளையமகள் ஹேமா வீறிட்டு அலறியபடி “அப்பா! அப்பா!” என்று கூவிக்கொண்டே தலைதெறிக்கும் வேகத்தில் ஓடி வந்தாள். அது எல்லோரையும் அதிர்ச்சியடையச் செய்தன.

“ஹேமா! என்ன நடந்தது?” என்று கேட்டுக் கொண்டே எழுந்து நின்றார் வீராசாமி நாயுடு.

அவர் பக்கத்தில் ஹேமா வந்து நின்று மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்க இறைப்பு இறைத்தாள். அவளால் பேச முடியவில்லை.

ஹேமா சொல்லப் போவது சாதாரணமான செய்தியாக இருக்க முடியாது. ஏனெனில் அவளுடைய முகம் கலையிழந்து அளவு கடந்த பீதியினால் வெளுத்துப் போயிருந்தது.

“என்னம்மா ஹேமா....!”

ஹேமா மிகுந்த சிரமத்துடன் உதடுகளைக் குவித்து, “அப்பா அப்பா..... சித்தப்பா.....!” என்று நிறுத்தினாள். அவளால் பேச முடியவில்லை; மூச்சு இறைத்தது.

“சித்தப்பாவுக்கு என்ன.....” என்று பதறினார் வீராசாமி நாயுடு.

“அவர்.....அவர்..... பூஜையறையிலே செத்துக் கிடக்கிறார் அப்பா.....!” என்று ஹேமா உளறிவிட்டு 'ஓ'வென்று கதறி அழுதாள்.

வீராசாமி நாயுடு அப்படியே திகைத்து நின்றார். சில வினாடிகள் வரையில் அவரால் பேசமுடியவில்லை.

“மாயவன்! அவரைப் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள். ஒரு வேளை மயக்கம் போட்டுக் கீழே விழுந்து விடுவார்!” என்று சொன்ன இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி நாற்காலியை விட்டுத் துள்ளி எழுந்தார்.

மாயவன் வீராசாமி நாயுடுவின் பக்கத்தில் போய் நின்றான்.

“தெய்வத்தின் சோதனை தொடர ஆரம்பித்து விட்டது. அவன் யாருக்கு என்ன தீமையைச் செய்தானோ?” என்று புலம்பிய வீராசாமி நாயுடு தள்ளாடிய படியே நடந்தார்.

பூஜை அறையில், பழங்காலத்துக் கட்டிலருகில் மதனகோபால் மல்லாந்தபடியே பிணமாகக் கிடந்தான். அவன் தலை ஓர் இரும்புக் குழாயால் அதிகோரமாக அடித்து நொறுக்கப்பட்டு இருந்தது. ஆனால் அந்தக் கொலை கருவியைக் காணோம்! கொலைகாரன் அதைக் கையோடு கொண்டு போயிருப்பான்.

மதனகோபால் சாகுந்தருணத்தில் இரண்டு கால்களையும் பலமாக உதறிப் போராடி இருக்கிறான் என்பது ஒரு தலையணை கீழே விழுந்து கிடந்ததின் மூலமும், போர்வை கட்டிலின் விளிம்பைத் தொட்டுத் தொங்கிக் கொண்டு இருந்ததின் மூலமும் புரிந்தது.

வீராசாமி நாயுடு அந்தப் பிணத்தின் பக்கத்தில் வந்து நின்று கொண்டு, “அய்யோ தம்பி! எங்களை எல்லாம் விட்டு விட்டுப் போய் விட்டாயேடா!” என்று அலறினார். ஆனால் பிணத்தைத் தொடுவதற்கு அவரை இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி அனுமதிக்கவில்லை .

ஹேமாவும் வாய்விட்டுக் கதறி, “சித்தப்பா! சித்தப்பா!” என்று ஓலமிட்டு அழுதாள்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அந்த மாளிகையில் தங்கி இருந்த எல்லோரும் வந்து கூடிவிட்டார்கள். பார்க்கவி தன் சித்தப்பாவின்

பிணத்தைப் பார்த்ததும் முதலில் அதி விசித்திரமாகக் கிறீச்சிட்டாள். பிறகு விம்மி விம்மி அழுதாள்.

“யாருமே அறையினுள் எதையும் தொடக்கூடாது. எல்லோரும் வெளியே நில்லுங்கள்” என்று உத்தரவிட்டார் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி. எல்லோரும் அவருடைய ஆணைக்குக் கீழ்ப்படிந்தார்கள்.

இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி சிறிது நேரம் வரையில் கண்களால் மதனகோபாலின் பிரேதத்தைப் படம் பிடித்து விட்டு வெளியே வந்து முதல் வேலையாக அரசாங்க டாக்டர் சண்முகநாதன், போட்டோகிராபர் மணியம், கைரேகை நிபுணர் கந்தசாமி ஆகியோருக்கு டெலிபோன் செய்து கொலை நடந்திருக்கும் விபரத்தைத் தெரியப்படுத்தி உடனே வரும்படி அழைத்தார். பிறகு மாயவனை மட்டும் தம்மோடு அழைத்துக் கொண்டு பிரேதம் கிடந்த பூஜை அறைக்குள், மறுபடி வந்தார்.

“பிரேம்நாத் கொலையுண்ட இதே அறைக்குள் தான் மதனகோபாலும் அதி பயங்கரமாகக் கொலை செய்யப்பட்டு இருக்கிறான். ஆனால் கொலைப் பழியை முனீஸ்வர சுவாமி மீது போடாமல் இந்தக் கொலையைக் கொலைகாரன் வெளிப்படையாகவே செய்திருக்கிறான். நேற்றிரவு பிரம்மையாவுக்கும் உத்தம்சிங்குக்கும் சண்டை நடந்த சமயத்தில்தான் இங்கே இந்த அறைக்குள் மதனகோபாலின் கொலையும் நடைபெற்றிருக்க வேண்டும்.” என்று சொன்னான் மாயவன்.

“உங்கள் யூகம் சரியானதுதான்” என்று இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி ஆமோதித்தவாறு, “உத்தம்சிங்கும் பிரம்மையாவும் கட்டிப்புரண்டு சண்டை போட்டுக் கொண்டு இருந்ததால் தான் அமார்க்களத்தின் மறைவில் யாரோ மூன்றாவது மனிதன் மதனகோபாலைக் கொலை செய்திருக்கவேண்டும். அல்லது சண்டை நடப்பதற்கு முன்னதாக பிரம்மையாவோ, உத்தம்சிங்கோ கொலை செய்து விட்டு வந்து இருந்தாலும் ஆச்சரியப் படுவதற்கு இல்லை” என்றார்.

“நான் உங்களிடம் சில சந்தேகங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன், சொல்லுவீர்களா?”

“என்ன சந்தேகங்கள்...?”

“இறந்துபோன மதனகோபாலின் கைரேகை முனீஸ்வரன் பூஜை அறையின் பின்புறத்தில் உள்ள ஜன்னலில் பதிவாகி இருக்கிறது அல்லவா?”

“ஆமாம்! கைரேகை நிபுணர் கந்தசாமி அதைத் தெளிவுபடுத்தி இருக்கிறார்!”

“அறையின் பின்பக்க ஜன்னலருகில் மதனகோபால் நின்று அறைக்குள் தன் வாயினால் விஷ ஊசியை ஊதிப் பிரேம்நாத்தைக் கொலை செய்திருக்க முடியாது என்று நம்புகிறேன்.” என்றான் மாயவன்.

“ஆதாரம்?”

“விஷ ஊசி பிரயோகிக்கப்பட்டு இருந்தால் அதன் அடையாளமாக பிரேம்நாத்தின் உடலில் ஒரு சிறு காயமாவது விழுந்திருக்கும். விஷ ஊசியும் அறைக்குள்ளேயே விழுந்து கிடந்திருக்கும். ஆனால் அப்படி ஏதும் இல்லை அல்லவா?” என்றான் மாயவன்.

“ஒரு வேளை முந்தாநாள் இரவு முன் கூட்டியே கொலைகாரன் அந்த அறைக்குள் ஏதாவது ஒரு கொலைக் கருவியை வைத்திருக்கலாம். அது அப்போது நம் கண்களுக்குத் தட்டுப்படாமலும் இருந்திருக்கலாம். அந்த அபாயகரமான கருவியை இந்த அறைக்குள் இருந்து எடுத்துப் போய்விட வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் கொலைகாரன் நேற்றிரவு இந்த அறைக்குள் வந்திருக்கிறான். அதாவது மதனகோபால் வந்திருக்கிறான்!” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர்.

“அப்படியானால் இப்போதாவது அந்தக் கொலைக் கருவி நம் கண்களுக்கு அகப்படுகிறதா என்று பார்ப்போம்!” என்றான் மாயவன்.

உடனே இருவரும் அந்த அறையை நன்றாகச் சோதனை செய்து பார்த்தார்கள். ஆனால் ஒரு கொலைக் கருவியும் அகப்படவில்லை .

“அப்படியானால் மதனகோபால் எதற்காக இந்த அறைக்குள் இரகசியமாக வந்தான்?” என்று கேட்ட மாயவன், “இன்ஸ்பெக்டர், அதோ பாருங்கள்! மதனகோபாலின் கையிலிருந்து நழுவி விழுந்தது போல் ஒரு பழங்காலத்துப் பெட்டி ஒன்று கீழே கிடக்கிறது. அநேகமாக

அது நகைப் பெட்டியாகத்தான் இருக்கும். இதை எடுத்துப் போகத்தான் மதனகோபால் இந்த அறைக்குள் இரகசியமாக வந்திருக்கிறான். வைரம் அருணாசலம், பிரம்மையா முதலானவர்கள் கூட இந்த பொக்கிஷப் பெட்டியைக் கிளப்பிப் போகத்தான் இந்த வீட்டிற்கு வந்து தங்கி இருக்கிறார்கள்!” என்றான் ஒருவிதப் பரபரப்போடு.

அந்தச் சிறு பெட்டியை இன்ஸ்பெக்டர் எடுத்துப் பார்த்து விட்டு, “இந்தப் பெட்டிக்குள் ஒன்றையும் காணோம்! இந்த காலிப் பெட்டிக்காக யாராவது மரணத்திற்கும் துணிந்து இந்த அறைக்குள் பேய் போல் அலைவார்களா?” என்று ஏளனமாகக் கேட்டார்.

“இந்த அறைக்குள் ஏதோ பொக்கிஷம் புதைத்திருக்கிறது என்று மற்றவர்களுக்குத் தெரியுமே தவிர. அது என்ன என்பதோ, எப்படி எங்கே புதைக்கப்பட்டு இருக்கிறது என்றோ மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது இருந்திருக்கலாம்!” என்று கூறிய மாயவன் சட்டென்று எதையோ நினைவுபடுத்திக் கொண்டவனாக, “சார் சார்!” அந்தச் சிறு பெட்டிக்குள் இரகசிய சுரங்கம் போல் ஏதாவது இரகசிய அமைப்பு இருக்கலாம்!” என்றான்.

உடனே இன்ஸ்பெக்டர் சில நுட்பமான கருவிகளைக் கொண்டு அந்தச் சிறு பெட்டியைச் சோதித்துப் பார்த்தார். அதிலிருந்த ஏதோ ஒரு விசை சட்டென விடுபட்டு உள்மூடி டக்கென திறந்து கொண்டு இரகசிய தட்டு ஒன்று தென்பட்டது. அங்கு அபூர்வமான வைரங்களும், ரத்தினங்களும் மின்னின. அவை மிகவும் விலையுயர்ந்த பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய் மதிப்புள்ள பழங்காலத்து வைரக்கற்கள். அவற்றில் சில வைரங்கள் இடையில் வேறு யாராலோ களவாடப்பட்டு குறைந்து போயிருக்கும் என்று தோன்றியது.

“இந்தப் பெட்டி எப்படி இங்கே வந்தது? இதை மதனகோபால் எங்கிருந்து எடுத்திருப்பான்? முந்தாநாள் இரவு இந்த அறையை நாம் பரிசோதித்துப் பார்த்த போது இப்படி ஒரு பெட்டியும் இருக்கவில்லையே?” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் வியப்போடு.

“அதோ, தரையோடு பதிக்கப்பட்டு இருக்கும் பழங்காலத்துச் சிம்மாசனத்தின் காலொன்று உடைக்கப்பட்டு இருக்கிறது பாருங்கள்! அதை நேற்றிரவு மதனகோபால்தான் உடைத்து இருப்பான். ஆகவே இந்த நகைப்பெட்டிக்கும் அந்த சிம்மாசனத்திற்கும் ஏதோ தொடர்பு

இருக்கிறது. அதாவது சிம்மாசனத்தின் குஷன் சீட்டுக்கு அடியிலேயே இந்தப் பொக்கிஷப் பெட்டி ஆதிகாலத்தில் இரகசியமாகப் புதைக்கப்பட்டு இருந்து இருக்கலாம். அதோ சிம்மாசனத்தின் கை விளிம்புகள் அருகே இரு பக்கமும் இரு குமிழ்கள் அனாவசியமாகப் பொருத்தப்பட்டு இருக்கின்றன. சிம்மாசனத்தின் குஷன் சீட்டும் சிறிது இடம் பெயர்ந்து நகர்ந்து இருக்கிறது. ஆனால் சட்டென்று அதன் மீது கை வைத்து விடாதீர்கள் இன்ஸ்பெக்டர்! தவறாகக் குமிழை உபயோகப்படுத்துபவரின் கையில் விஷத்தைப் பாய்ச்சிவிடும் விதமாக ஏதாவது விஷ ஊசிகளோ, கொலைக் கருவிகளோ விசை அசைப்போடு பொருத்தப்பட்டு இருக்கலாம்” என்று மாயவன் எச்சரித்தான்.

அதன் பிரகாரம் இன்ஸ்பெக்டர் அதி ஜாக்கிரதையாகவே தம் கைபடாதபடிக் கைத்தோல் உறைகளையும் நுட்பமான ஆயுதங்களையும் உபயோகப்படுத்தி அந்தச் சிம்மாசனத்தின் குஷன் சீட்டைப் பெயர்த்துப் பார்த்தார். அதற்குள் நகைப்பெட்டி புதைக்கப்பட்டு இருந்தது என்பதற்கு அடையாளமாக அதே பெட்டியளவிற்கு ஒரு காலி இடம் பெட்டிபோல் காணப்பட்டது. மேலும் விஷயம் தெரியாத அந்நியர்கள் தவறாகக் குமிழ்களைத் திருப்பி குஷன் சீட்டை நகர்த்த முயன்றால் கையில் கடுமையான விஷத்தைக் குத்தி ஏற்றிவிடக்கூடிய விஷ ஊசிகள் விசித்திரமான விசையமைப்புகளுடன் பொருத்தப்பட்டு இருந்தன.

இன்ஸ்பெக்டர் மலைத்து நின்றார்.

“இன்ஸ்பெக்டர்! இந்த நுழையக்கூடாத அறையின் நூறு வருஷத்திய மர்மம் இப்போது எனக்கு ஓரளவு புரிந்துவிட்டது!” என்று மாயவன் உற்சாகமாகக் கூறத் தொடங்கினான். “நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னால், அதாவது நம் வீராசாமி நாயுடுவின் தாத்தாவுக்குத் தாத்தாவான நவகோடி நாயுடுவின் காலத்தில் இது அவருடைய படுக்கை அறையாகத்தான் இருந்து இருக்கிறது. அவரிடம் உலகத்திலேயே மிகவும் விலையுயர்ந்த அபூர்வமான வைரங்கள் இருந்தன. அவற்றை எப்போதாவது பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்படும்போது எடுத்து விற்கலாமே தவிர, மற்றபடி அவற்றைத் தீண்டவே கூடாது என்று நவகோடியார் தீர்மானித்து தம் படுக்கை அறையிலுள்ள இந்த சிம்மாசனத்தின் குஷன் சீட்டுக்கு அடியில் இந்நகைப் பெட்டியை இவ்வாறு விசைக் கருவி அமைப்புகளுடன், பொருத்தி பொக்கிஷம்போல் மறைத்து வைத்திருக்கிறார். இதைத்

திறந்து எடுக்கக்கூடிய இரகசியம் அவர் ஒருவருக்குத்தான் தெரியும், தன்னைத் தவிர வேறு யாராவது இந்தப் பொக்கிஷத்தைக் களவாட நினைத்து சிம்மாசனத்தின் குமிழ்களைத் தவறாகத் திருகித் திறக்க முயன்றால் உடனே விஷ ஊசிகள் வெளிப்பட்டு கையில் குத்திக் கொன்று விடும்படியான விசை அமைப்புகளையும் இணைத்து வைத்தார். தம்முடைய காலத்திற்குப் பிறகு ஏதாவது கஷ்டம் வந்தால் ஒழிய இந்த அறைக்குள் நுழையவே கூடாது என்று தம்முடைய பிள்ளையான சீமைத்துரையிடம் கூறி இருக்கிறார். பிறகு ஒரு நாள் இரவு அவர் இந்த அறையில் படுத்திருக்கும் போது திடீரெனக் காலமாகிவிட்டார். அது வயசை ஒட்டிய இயற்கையான சாவுதான்! ஆனால் அவர் சாவதற்கு முன்னால் சிம்மாசனத்தைத் தம் விரலால் சுட்டிக்காட்டி அதற்குள் நெருக்கடி கால சேமிப்பாக வைரப்பெட்டி ஒன்று பொக்கிஷம் போல் புதைக்கப்பட்டு இருக்கிறது என்பதையும் தம் பிள்ளை சீமைத்துரைக்கு உணர்த்தி இருக்கிறார். ஆனால் குமிழையும் விசையையும் எப்படிச் சரியாக இறக்குவது என்ற இரகசியத்தைத் தம் பிள்ளையிடம் சொல்வதற்குள் அவர் உயிர் பிரிந்துவிட்டது. அவருடைய பிள்ளை சீமைத்துரை பெரிய செலவாளி. துரைக்கு ஏதோ பெரும் பண நெருக்கடி ஏற்பட்ட போது இந்த நுழையக்கூடாத அறைக்குள் ஒரு நாள் இரவு அவர் நுழைந்து சிம்மாசனத்தில் இருந்து பொக்கிஷப் பெட்டியை எடுக்க முயன்று அதன் குமிழையும் விசையையும் தவறாக இயக்கியதால் விஷ ஊசிகளால் குத்திக் கொல்லப்பட்டுவிட்டார். அதன் விளைவாக அவர் முகத்தில் கருநீலம் பாய்ந்திருந்ததை வைத்துக்கொண்டு முனீஸ்வர சுவாமிதான் அவரை அடித்துக் கொன்றுவிட்டது என்ற கதை கிளப்பப்பட்டு, காலகதியில் இது நுழையக்கூடாத அறையாகவும் பூஜை அறையாகவும் மாறிவிட்டது. அதன் பிறகு ஒவ்வொரு தலைமுறையினரும் இந்தப் பொக்கிஷப் பெட்டியின் இரகசியத்தை தங்கள் தங்கள் கடைசி காலங்களில் தங்கள் சந்ததி இனருக்கும் நெருங்கிய உறவினர்களுக்கும் தெரிவித்தே வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் விசையைச் சரியாக இயக்கி சிம்மாசனத்தில் இருந்து பெட்டியை எடுக்கும் இரகசிய முறை மட்டும் ஒருவருக்கும் தெரியவில்லை. பலர் தனக்குத் தனக்குத் தோன்றியபடி விசையைத் தவறாகத் திருகி உயிர் பலி ஆகி இருக்கிறார்கள் என்றே தோன்றுகிறது, இந்த நுழையக்கூடாத அறைக்குள் சீமைத்துரை நுழைந்து செத்த பிறகு அவருடைய மனைவியும் அவருடைய பிள்ளையும். பத்மாவதி என்ற கல்யாணப் பெண்ணும் நம் நாயுடுவின், தகப்பனார், சிற்றப்பா, கடைசியாக அவருடைய மனைவி ஆக ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு காலத்தில் இந்த அறைக்குள் இரவு நேரத்தில் நுழைந்து தனியாகத் தங்கி இருந்து

செத்துப்போனார்கள். ஆனால் அவர்களெல்லாம் இந்த அறைக்குள் தனியாகத் தங்கி இருக்க ஏன் விரும்பினார்கள்? இந்தப் பொக்கிஷப் பெட்டியைச் சிம்மாசனத்தில் இருந்து கிளப்புவதற்குத் தான்! ஆனால் அதன் விசையைச் சரியாக இயக்கும் இரகசியம் தெரியாததால் அதன் விஷ ஊசிகளால் தாக்குண்டு செத்துக்கிடந்தார்கள்! நம் நாயுடுவின் தகப்பனார் காலத்தில் விருந்தினராக வந்திருந்த வைரம் அருணாசலம் என்பவரும் அதே பொக்கிஷ வேட்டைக்காகத்தான் அந்த அறைக்குள் தனியாகத் தங்கியிருந்து அதே முறையில் பலியானார். இப்போது அவருடைய மகன் வைரம் அர்த்தநாரியும் அதே காரணத்திற்காகத்தான் இந்த வீட்டில் வந்து தங்கி இருக்கிறான். இனி நம் மதனகோபாலின் விஷயத்திற்கு வருவோம். அவன் பழைய மூதாதையரின் சரித்திரங்களையும் கணக்குவழக்குகளையும் மனப்பாடம் செய்து வைத்து இருப்பவன், அதோடு அவன் பெரிய செலவாளியாகவும் அடிக்கடிப் பணத்தேவைக்கு ஆளாகிக்கொண்டும் இருந்ததால் பூஜை அறைக்குள் புகுந்து பொக்கிஷ வேட்டையாட ஆசைப்பட்டு இருக்கிறான். அதற்காக பூஜையறைக் கதவின் பூட்டிற்கு ஒரு கள்ளச்சாவி தயாரித்து, எல்லோரும் அயர்ந்து தூங்கும் இரவு நேரங்களில் பூஜையறைக் கதவைத் திறந்து உள்ளே பலவிதமான ஆராய்ச்சிகள் நடத்தி வந்திருக்கிறான். ஆனால் புத்திசாலித்தனமாகச் சிம்மாசனத்தின் விசையைச் சட்டென்று தவறாகத் திருகி உயிரைப் பலிகொடுத்து விடாமல் ஜாக்கிரதையாகவே பலவிதமான பரிசோதனைகளும் நடத்திய பிறகே விசையைச் சரியாக இயக்கும் இரகசிய முறையை எப்படியோ அவன் கண்டுபிடித்து நகைப் பெட்டியை எடுத்துவிட்டான். பிறகு தனக்குத் தேவைப்படும் போதெல்லாம் அந்தப் பெட்டியில் இருந்து ஒன்றிரண்டு வைரங்களை எடுத்துக்கொண்டு மீதி வைரங்களைப் பெட்டியோடு மறுபடியும் சிம்மாசனத்திற்குள்ளே பொருத்தி வைத்துப் பத்திரப்படுத்தி தன் உயிர்போல் பாதுகாத்து வந்திருக்கிறான். அந்த அறையில் தன் காலடிச் சுவடுகளின் அடையாளம் தெரியக்கூடாது என்பதற்காக அவனே அந்த அறையின் தரையிலுள்ள தூசியை எல்லாம் கூட்டிச் சுத்தமாக வைத்து வந்திருக்கிறான். ஹேமா வளர்த்த அருமையான நாய் தன் இரவு நடமாட்டத்தை மோப்பம் பிடித்துக் காட்டிக் கொடுத்து விடுமோ என்று பயந்து அதை மதனகோபாலே ஒரு தடியால் அடித்துக் கொண்டு ஹேமாவின் மெத்தைக்கு உள்ளேயே சுருட்டி வைத்திருக்கிறான். அடுப்பங்கரைப் பூனை குறுக்கே வந்து கத்தியது என்பதால் அதையும் கொண்டு உறியில் கட்டித் தொங்கவிட்டு இருக்கிறான். இதனாலெல்லாம் அவன் ஒரு சித்த வெறியனோ என்ற சந்தேகம்

மற்றவர்களுக்குத் தோன்றி இருக்கும்! இனிக் கடைசிக் கட்டத்திற்கு வருவோம். முந்தாநாள் இரவு அந்த அறைக்குள் யாரை அனுப்பி பரிசோதிப்பது என்பதற்குச் சீட்டுகள் குலுக்கி எடுக்கப்படுவதையும், அதில் பிரேம்நாத்துக்கே பெரிய சீட்டு வந்து அறைக்குள் தனியாகத் தங்கி இருந்து பரிசோதிக்கப் போவதையும் நினைத்ததும் மதனகோபால் மிகவும் கலவரம் அடைந்துவிட்டான். ஒருவேளை அறைக்குள் பிரேம்நாத் அந்த வைரப்பெட்டியைச் சிம்மாசனத்தில் இருந்து கண்டுபிடித்து எடுத்து விடுவானோ என்றும் பதறி இருக்கிறான். அதனாலேயே அந்த அறையின் பின்பக்க ஜன்னலருகில் மதனகோபால் இரகசியமாக வந்து ஒளிந்து நின்று கொண்டு அறையினுள் நடப்பதை ஜன்னல் வழியாகக் கண்காணித்துக் கொண்டு இருந்தான். அப்போது அறைக்குள் பிரேம்நாத் செத்து விடும் இரகசியத்தை, அதாவது கொலை செய்யப்படும் தந்திரத்தை மதனகோபால் தன் கண்ணாரப் பார்த்து விட்டான். கொலைகாரனை அவன் தன் கண்ணால் பார்த்து இருக்கமுடியாது என்றாலும் கொலைகாரன் யார் என்பதை மதனகோபால் நிச்சயமாக யூகித்துவிட்டான். ஆனால் உடனே அவன் கூச்சலிட்டு உதவிக்கு ஆட்களைக் கூப்பிடவில்லை. அறைக்குள் பிரேம்நாத் விஷத்தினால் தாக்கிக் கொலை செய்யப்பட்டு விழுவதையும், கடைசி மூச்சுப் பிரியும் வரையிலும் ஜன்னல் வழியாக மதனகோபால் தன் கண் முன்னால் பார்த்துக்கொண்டே நின்று இருக்கிறான். அதுமட்டுமல்ல, பிரேம்நாத்தின் உடலிலிருந்து கடைசி உயிர்த்துளி பிரியும் வரையில் அவனுடைய உயிரைக் காப்பாற்ற யாரும் உதவிக்கு ஓடி வந்துவிடக்கூடாதே என்பதற்காக, அறைக்குள் பிரேம்நாத்தே 'உம்' என்று பதில் குரல் கொடுப்பது போல் மதனகோபாலே ஜன்னல் வழியாக மாற்றுக் குரலில் ஐந்து நிமிஷத்திற்கு ஒருமுறை பதில் கொடுத்து அறை வாசலுக்கு வெளியே காவலிருந்த என்னையும் மற்றவர்களையும் ஏமாற்றி விட்டான். அவனுக்கு பிரேம்நாத்தின் மீது இருந்த மனக்கசப்பு அதற்கு ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்! பிறகு நம்முடைய விசாரணைகளின் போது கொலைகாரன் யாரென்பதை அவன் சொல்லாமல் மூடி மறைத்துவிட்டான். அதனால் அவன் கொலைகாரனுக்கு உடந்தை என்று அர்த்தமல்ல! கொலைகாரனைப் பிற்பாடு சாவகாசமாகப் பயமுறுத்தி ஏதாவது காரியம் சாதித்துக் கொள்ளலாம் என்று மதனகோபால் நினைத்திருக்கலாம்!” என்று மாயவன் விளக்கிவிட்டு மூச்சு வாங்குவதற்காகத் தன் பேச்சைச் சிறிது நிறுத்தினான்.

“என்ன மர்ம நாவலாசிரியரே! இது அராபி இரவுக் கட்டுக்

கதைகள் போல் அதி விசித்திரமாக இருக்கிறதே?” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி.

“பயங்கரமானதும் கூடத்தான்; இன்னும் கேளுங்கள். இந்த அறைக்குள் ஏதோ தந்திரமான ஒரு கொலைப் பொறி வைக்கப்பட்டு இருக்கிறது என்று நாம் சந்தேகப்பட்டு இங்குள்ள பழங்காலத்து கட்டில் சாமான்களை எல்லாம் உடைத்துப் பார்ப்போம், பொக்கிஷப் பெட்டி புதைக்கப்பட்டுள்ள சிம்மாசனத்தையும் இரண்டாகப் பிளந்து விடுவோம் என்று மதனகோபால் பதறி இருக்கிறான். அதனால் இந்த வைரப் பெட்டியை இங்கிருந்து எடுத்துப் போய் வேறு இடத்தில் பத்திரப்படுத்துவதற்காகவே மதனகோபால் நேற்றிரவு இந்த அறைக்குள் வந்து சிம்மாசனத்தின் புதை குழியில் இருந்து இந்த வைரப் பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு இந்த அறையை விட்டு நழுவ முயன்று இருக்கிறான். ஆனால் கொலைகாரன் முந்திக்கொண்டு மதனகோபாலை இந்த அறைக்குள்ளேயே தாக்கி, ஓர் இரும்புக் குழாயால் அவனது தலையைப் நொறுக்கிக் கொண்டு போட்டுவிட்டு போய்விட்டான்! ஆனால் இந்த வைரப் பெட்டிக்காக மதனகோபாலைக் கொலைகாரன் அப்படிக் கொலை செய்து போடவில்லை! ஏனெனில் பிணத்தின் கை அருகிலேயே இந்த வைரப் பெட்டி அனாதையாக எடுப்பாரின்றிக் கிடந்து இருக்கிறது! அப்படியானால் தன்னைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடக்கூடிய மதனகோபாலின் வாயை நிரந்தரமாக மூடிவிட வேண்டும் என்பதற்காகவே அவனைக் கொலைகாரன் இப்படி அதிபயங்கரமாகப் படுகொலை செய்து போட்டுவிட்டுப் போயிருக்கிறான்.” என்றான் மாயவன்.

“அதற்கு அவ்வளவு அவசரம் எதனால் ஏற்பட்டது?” “ஜன்னலில் பதிவாகி இருக்கும் கைரேகைத் தடத்தையும், நேற்று நம்மால் எடுக்கப்பட்ட பலரின் கைரேகைகளையும் நாம் ஒப்பிட்டுப்பார்த்து, ஜன்னல் வழியாக அறைக்குள் நடக்கும் காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தவன் மதனகோபால்தான் என்பதைக் கண்டுபிடித்து விடுவோம்! மதனகோபால் இப்போது உயிரோடு இருந்தால் அவனுடைய கைரேகைப் பொருத்தங்களை ஆதாரமாகக் காட்டிப் பயமுறுத்தி அவனிடம் கடுமையாக விசாரிப்பீர்கள். அதனால் அவன் பயந்துபோய் கொலைகாரன் யார் என்ற உண்மையைச் சொல்லி விடக்கூடும்! ஆகவே அவனை எதுவும் சொல்லவிடாமல் முன்கூட்டியே, நேற்றிரவே, கொலைகாரன் பின் தொடர்ந்து வந்து அவனை இந்த அறைக்குள்ளேயே தலையை நொறுக்கிக் கொண்டு போட்டுவிட்டுப்

போய் இருக்கிறான்!” என்றான் மாயவன்.

அவனுடைய புத்திசாலித்தனத்தைக் கண்டு இன்ஸ்பெக்டர் அகமகிழ்ந்தார்.

பிறகு அவர், “கதாசிரியரே! முந்தாம் நாளிரவு இந்தப் பூஜை அறைக்குள் பிரேம்நாத் நுழைந்து உள்ளே தங்கி இருந்த போது நீங்கள் அறை வாசலுக்கு வெளியே காவலாக உட்கார்ந்திருந்தீர்கள் ! ஐந்து நிமிஷத்திற்கு ஒரு முறை "பிரேம்நாத்" என்று கூப்பிட்டுக் குரல் கொடுத்துக் கொண்டும் இருந்தீர்கள்! ஆனால் அறைக்குள் பிரேம்நாத் செத்துப்போய் இரண்டு மணி நேரமாகும் வரையில் ‘உம்’மென்று பதில் குரல் வந்து கொண்டு இருந்தாகச் சொன்னீர்கள். அவ்வாறு பிரேம்நாத்தைப் போல் மாற்றுக் குரலில் மதனகோபால் ஜன்னல் வழியாகப் பதில் கொடுத்துக்கொண்டு இருந்திருப்பான் என்று இப்போது சொல்கிறீர்கள். இவை இரண்டும் நிச்சயமானவை தானா?” என்று இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி விநயமாகக் கேட்டார்.

மாயவனின் சுறுசுறுப்பான மூளையையும் புத்திசாலித்தனத்தையும் எடை போட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது அவருடைய எண்ணம்.

“ஆமாம்! பூஜை அறைக்குள் பிரேம்நாத் எப்படி இறந்தான் என்பதையும், அவனுக்கு மரணம் எப்படித் தந்திரமாகச் சம்பவித்தது என்பதையும் மதனகோபால் கவனித்துக் கொண்டு இருந்ததால் மற்றவர்களை ஏமாற்றுவதற்காக ‘உம்’ என்று சொல்லிக் கொண்டே இருந்திருக்கிறான்.”

“நீங்கள் சொல்லுவது உண்மையாகவே இருக்கட்டும்! வேறுயாருமே இல்லாத அந்த அறையின் உள் பிரேம்நாத் எப்படி கொலை செய்யப்பட்டான்? நீங்கள் அந்த அறை வாசலுக்கு வெளியே காவல் இருந்ததால் உங்களைத் தாண்டி கொலைகாரன் யாருமே உள்ளே போயிருக்க முடியாது! அறைக்குள் கொலைக்கருவிகளோ, தானாக இயங்கக்கூடிய கொலைப் பொறிகளோ. இரகசியப் பாதைகளோ எதுவுமே இல்லை. ஜன்னல் வழியாக அவன் மீது விஷ ஊசியும் எறியப்பட்டு இருக்க முடியாது. ஏனென்றால் பிரேம்நாத்தின் உடலின் மீது விஷ ஊசி பாய்ந்த அடையாளம் எதுவுமில்லை. ஆனால் அவன் இயற்கையாக மரணம் அடையவும் இல்லை! விஷத்தால்

தாக்குண்டு மடிந்தது போன்ற அடையாளங்களும் முகத்தில் கருநீலம் பாய்ந்தும் தென்பட்டன. அவன் தானாகவே விஷத்தை விழுங்கி இருக்கலாம் என்றாலும் அந்த விஷத்தின் தன்மையானது உடலின் ஒரு சிறு காயத்தின் மூலம் இரத்தத்தில் கலந்தாலொழிய ஆளைக் கொல்லாது! அவனை ஜன்னல் வழியாக மதனகோபாலும் எந்தவித தந்திர உபாயங்களின் மூலமும் கொலை செய்யவில்லை! அப்படியானால் பிரேம்நாத் எப்படித்தான் கொல்லப்பட்டான்?” என்று இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி கேட்டார்.

“அது தான் எனக்கும் இன்னும் விளங்கவில்லை. பிரேம்நாத் எப்படி கொல்லப்பட்டான் என்பது அதி விசித்திரமான மர்மமாகவே இருக்கிறது.” என்றான் மாயவன்.

இரண்டுபேரும் குழம்பிப்போனார்களே தவிர, தீர்மானமாக எந்த முடிவுக்கும் வர முடியவில்லை. பிரேம்நாத் உடம்பில் இரத்தத்தில் எப்படி விஷம் பாய்ந்தது என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு முன்னால் என்ன முடிவுக்குத்தான் வர முடியும்?

அதன் பிறகு இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி ஒவ்வொருவரையும் தனித்தனியாக வரவழைத்து விசாரணை நடத்தினார். நேரம்தான் வீணானதே தவிர, எந்தவிதமான நன்மையும் உண்டாகவில்லை.

இதற்குள் அரசாங்க டாக்டரும், போட்டோ கிராபரும், கைரேகை நிபுணரும் வந்தார்கள். அவர்களுடைய வேலையைச் செய்யும்படிச் சொன்னார். இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி. முந்தாம்நாள் இரவு பிரேம்நாத்தை மிகவும் தந்திரமாகவும், நேற்றிரவு மதனகோபாலை அதி பயங்கரமாகவும் படுகொலை செய்த கொலைகாரன் யாராக இருக்கும் என்று மாயவன் தன் மூளையைக் குழப்பிக் கொண்டான்: உடனே மதனகோபாலின் அந்தரங்க நண்பனான சினிமா அதிபர் பரமசிவத்தைத் சந்தித்துப் பேசினால் ஏதாவது விளங்கக் கூடும் என்று தோன்றியது. உடனே பரமசிவத்தின் சினிமாக் கம்பெனிக்குப்போய் அவனைச் சந்திக்க வேண்டும் என்று மாயவன் தீர்மானித்தான்.

14. காரில் கண்ட கட்டழகி!

பட அதிபர் பரமசிவம் அழகு மங்கையான பார்கவியின்

போட்டோவைப் பார்த்து மகிழ்ந்து கொண்டு இருந்தான். அவனுடைய தடித்த உதடுகள், “ஆனந்தமென் சொல்வேன்?” என்ற பழங்காலத்துப் பாடல் ஒன்றின் முதல் அடியைச் சதாவும் முணு முணுத்துக் கொண்டு இருந்தன. இடையிடையே ஏக்கப் பெருமூச்சு வேறு!

ஆபீஸ் பையன் 'ஓவலை' பாலில் கலக்கிக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான்.

“ஏண்டா முத்தையா! இங்கே வந்த சரக்குகளில் இது மிகவும் உசந்த ரகம் அல்லவா...?” என்று கேட்டான் பரமசிவம், தடித்த உதடுகளின் விளிம்புக்கு நுனி நாக்கினால் ஈரப்பசை ஏற்றிக்கொண்டே.

“ஆமாம் சார்! இந்த அம்மாளே நம் படத்தில் கதாநாயகியாக நடித்தால் இன்னும் பிரமாதமாக இருக்கும். பணமும் குறைவாகக் கொடுத்தால் போதும்!”

ஆபீஸ் பையன் ஒருவனுக்கு இவ்வளவு மூளைத்திறனா.....? எதிர்காலத்தில் இவன் பட முதலாளியாகி எத்தனை படங்களைத் தயாரிப்பானோ....?

“உன்னிடம் நான் யோசனை கேட்கவில்லை. எப்படி இருக்கும் என்றுதான் கேட்டேன்.”

“பிரமாதம் என்று சொல்லுவதைத் தவிர, வேறு எதை என்னால் சொல்ல முடியும்?”

“பலே! பலே! அவளையே நான் கல்யாணமும் செய்து கொண்டால்....?”

முதலாளி முட்டாள் தனமான காரியத்தையே செய்வதாக இருந்தாலும் 'ஆமாம் சாமி' போட்டால் அதிகப்படியான பணம் கிடைக்கும் என்று ஆபீஸ் பையனுக்குத் தெரியும். எனவே கொஞ்சமும் தயங்காமல், "கேட்கவும் வேண்டுமா? இன்னும் பிரமாதமாக இருக்கும். நீங்களும் ஹீரோவைப் போலத்தானே இருக்கிறீர்கள்?" என்றான் ஜாலியாக.

அவன் நினைத்தது எவ்வளவு பொருத்தம்; உடனே ஐந்து ரூபாய்

நோட்டை அவன் கையில் பரமசிவம் கொடுத்து, "ஒரு பிளேட் முட்டைப் பிரியாணி வாங்கிச் சாப்பிடடா!" என்றான்.

ஆபீஸ் பையன் முத்தையா பணத்தைக் கண்களில் ஒத்திக் கொள்வதற்கும் மாயவன் எதிரில் வந்து நிற்பதற்கும் சரியாக இருந்தது. அவனைக் கண்டவுடன் ஆனந்தம் பொங்கிய இடமே தெரியாமல் தூர்ந்துபோன அகழியாகிவிட்டது பரமசிவத்தின் நெஞ்சம்.

“வணக்கம் மிஸ்டர் பரமசிவம்!” என்றான் மாயவன்.

மிஸ்டர் என்று சொன்னது பரமசிவத்துக்கு அறவே பிடிக்கவில்லை. எனவே மிகுந்த வருத்தத்துடன் முகத்தைச் சுழித்துக்கொண்டான்.

“என்ன விஷயம்? திரும்பவும் வம்புக்கு இழுக்கலாம் என்ற எண்ணத்துடன் இங்கே வந்தீர்களோ...?” என்று கேட்டான் பரமசிவம்.

இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரிதான் பரமசிவத்தின் மீது சந்தேகப்பட்டு மாயவனை இங்கே அனுப்பி இருந்தார். போலீஸ் அதிகாரியே நேரில் வந்து விசாரித்தால் அவன் எச்சரிக்கையாக விழித்துக்கொள்வான் என்பது அவருடைய கருத்து.

“வம்புக்கு இழுக்கவில்லை. உங்களை ஒரு அபாயத்தில் இருந்து காப்பாற்றும் நல்லெண்ணத்துடன் வந்திருக்கிறேன்.” என்றான் மாயவன்.

“அபாயமா?” என்று முகம் வெளிறிய பரமசிவம் “உட்காருங்கள்!” என்று சொல்லி சோபாவைச் சுட்டிக் காட்டினான். நல்லெண்ணத்துடன் வந்திருப்பதாகக் கூறும் ஒருவனுக்குத் தகுந்த மரியாதை செய்ய வேண்டாமா?

“எனக்கு அபாயம் வந்திருக்கிறதா? நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள் என்பது எனக்குப் புரியவில்லையே!” என்று பரமசிவம் குழம்பினான்.

“முதலில் பையனை வெளியேபோய் இருக்கும்படிச் சொல்லுங்கள்”

அவன் அழகான பெண்களைப் பற்றிப் பேசப் போகிறானோ என்று அகமகிழ்ந்து, “பையா! போய் பிரியாணி சாப்பிட்டுவிட்டு வா!” என்றான் பரமசிவம்.

பையனுக்கு அதன் பிறகு அங்கே என்ன வேலை இருக்கிறது? கூண்டின் வாசலைத் திறந்து விட்டால் கிளி தங்கு தடையின்றி பறந்து செல்ல வேண்டியதுதானே...?

“பெண் என்று சொன்னால் அவளுக்கு அபாயம் என்று மறு பெயரும் உண்டு. ஆகவே நீங்கள் சொன்ன அபாயம் பெண்ணைப் பற்றியது தானா?” என்று பரமசிவம் சுவாரசியமாகக் கேட்டான்.

பெண் என்ற சொல்லை உச்சரிக்கும் போதே பரமசிவத்தின் கண்களில் காதல் போதை பொங்கி வழிந்தது.

“ஏறத்தாழ அப்படித்தான்!” என்று சொன்ன மாயவன், “வீராசாமி நாயுடுவின் வீட்டில் செத்துப்போன மெடிக்கல் காலேஜ் மாணவன் பிரேம்நாத்தைப் பற்றிய செய்தியைக் கேள்விப்பட்டு இருப்பீர்கள் என்று நினைக்கிறேன்,” என்று அவன் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே கேட்டான்.

“கேள்விப்பட்டதாக நினைவு இருக்கிறது. நேற்று மாலையில் பத்திரிகையிலும் படித்துப்பார்த்தேன்.”

“அவனுக்கும் நாயுடுவின் மூத்த பெண்ணான பார்கவிக்கும் நிச்சய தாம்பூலம் செய்திருந்த விஷயத்தையும் கேள்விப்பட்டு இருப்பீர்கள்.”

பரமசிவம் முகத்தைச் சுழித்துக்கொண்ட போதிலும் வெறுப்பைக் காட்டிக் கொள்ளாமல், “நான் ஏன் இந்த சமாச்சாரங்களை எல்லாம் கேள்விப்பட வேண்டும்?” என்று கேட்டான்.

“நீங்கள் கேள்விப்படக் கூடாது என்று பிடிவாதமாக இருந்தாலும் மதனகோபால் நாயுடு எளிதில் விடமாட்டார் என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்.”

“ஆமாம்! இப்பொழுதுதான் எல்லாம் எனக்கு நினைவுக்கு

வருகிறது!”

“அந்தப் பெண் பார்கவியை நீங்களும் கல்யாணம் செய்துகொள்ள ஆசைப்படுகிறீர்கள் அல்லவா.....? மேஜையின் மீதிருக்கும் புகைப்படமே அவள் மீது எவ்வளவு பைத்தியமாக இருக்கிறீர்கள் என்பதைப் பறை சாற்றுகிறது.”

புகைப்படத்தை மறைக்காமல் வைத்திருந்தது எவ்வளவு பெரிய முட்டாள்தனம் என்பதை அப்பொழுது தான் உணர்ந்தான் பரமசிவம். எழுத்தாளர்களிடம் சர்வ 'ஜாக்கிரதையாக நடந்து கொள்ளாவிட்டால் அதுவே பெரிய ஆபத்தில் கொண்டு வந்து முடித்துவிடுமே! தங்கள் ஆத்திரத்தைப் பத்திரிகைகளில் எழுதியாவது தீர்த்துக் கொள்வார்கள் எழுத்தாளர்கள்.

“ஏன், நான் பார்கவியைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளக்கூடாதா...? பெரிய இடத்தில் சம்பந்தம் வைத்துக்கொள்ளும் அளவுக்கு என்னிடம் பண வசதி கிடையாதா...?”

“அப்படியானால் பார்கவியை நீங்கள் பகிரங்கமாக விரும்புகிறீர்கள் என்று சொல்லுங்கள்.”

“ஆமாம்; விரும்புகிறேன்!”

“பார்கவியை அறிமுகம் செய்து வைத்தது அவளுடைய சித்தப்பாவான மதனகோபால் நாயுடு அல்லவா? அதாவது உங்கள் பார்ட்னர்?”

“எதற்காக என் பார்ட்னரைப் பற்றி இழுக்கிறீர்கள்? அவரைக் கண்டாலேயே உங்களுக்கு அறவே பிடிக்காதே! ஆகவே அவர் சம்பந்தப்படாத வேறு எதையாவது பேசுங்கள்”

மாயவன் அவன் சொன்னதைக் கேட்டு வாய்க்குள்ளாகவே சிரித்து விட்டு, “அவரைப் பற்றிப் பேச வேண்டிய நிலையிலேயே தான் நாம் இருக்கிறோம்.” என்று பயமுறுத்தும் தோரணையில் சொன்னான்.

“ஏன்...?”

“இன்னும் நான் என்ன சொல்லுகிறேன் என்பதை உங்களால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையா? அவர் உங்கள் பார்ட்னர்! எனவே நீங்கள் அனுபவிக்கிற நன்மை தீமைகள் எல்லாவற்றிலும் அவருக்கும் சரி பங்கு உண்டு அல்லவா?”

“உண்டு! நிச்சயமாகப் பங்கு இருக்கத்தான் வேண்டும்! அதற்காகத்தானே நாங்கள் இரண்டு பேரும் பங்காளிகளாக இருக்கிறோம்?” என்று சொன்ன பரமசிவம், “அவர் பேச்சை எடுக்காவிட்டால் உங்களால் நிம்மதியாக இருக்க முடியாதோ?” என்று சற்று கோபத்துடனேயே கேட்டான் .

“நான் நிம்மதியாக இருப்பேன். ஆனால் உங்களால் தான் ஒரு வினாடி நேரம் வரை மன நிம்மதியுடன் இருக்க முடியாது!” என்று சொன்ன மாயவன், “உங்களைப் போலீஸ் தேடிக்கொண்டு இருக்கிறது!” என்று ஒரு அணு குண்டைத் தூக்கிப் போட்டான்.

அணுகுண்டு வெடித்தால் நிலைமை என்ன ஆவது? ஒரே அடியில் தூக்கி எறிந்து விடாதா என்ன.....? பரமசிவம் தன்னுடைய இன்பக் கனவுகள் எல்லாவற்றையுமே அழித்துக் கொண்டதைப் போல் வெலவெலத்துப் போனான்.

“என் பார்ட்னர் மதனகோபால் என் பெயரைச் சொல்லி எங்கேயாவது மோசம் செய்து விட்டாரா...?” என்று பரமசிவம் கதி கலங்கியபடி கேட்டான்.

“மோசம் செய்து விட்டால்தான் பரவாயில்லையே! அவருக்கே அல்லவா மோசம் வந்து விட்டது!”

“மோசம் வந்து விட்டதா...? ஐயா. எழுத்தாளரே! கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்லி என்னுடைய குழப்பத்தைத் தெளிய வையுங்கள்.”

“அதிர்ச்சி அடையாமல் நிதானமாகக் கேளுங்கள். உங்கள் பங்காளி மதனகோபால் நாயுடு நேற்றிரவு யாராலேயோ படுகொலை செய்யப்பட்டுவிட்டார்.”

மாயவன் இப்படிச் சொன்னதும், “என் பார்ட்னரை கொலை செய்து விட்டார்களா? அவர் கொலையுண்டு விட்டாரா? என்னை

வதைத்து வேடிக்கை காட்ட வேண்டும் என்பதற்காக இப்படிப் பொய் பேசவில்லையே!” என்று பதட்டத்துடன் அஞ்சி நடுங்கியவனாகக் கேட்டான் பரமசிவம். தன் பங்காளி மதனகோபால் இறந்துபோய் விட்டான் என்ற செய்தியை அவனால் நம்பவே முடியவில்லை.

மதனகோபாலின் முரட்டுத்தலை ஓர் இரும்புக் குழாயால் அடித்து நொறுக்கப்பட்டு படுகொலை செய்யப்பட்டது உண்மை! இப்பொழுது அவருடைய பிரேதம் திருச்சி பெரிய ஆஸ்பத்திரி சவக்கிடங்குக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு இருக்கிறது.”

“இந்தச் செய்தியை என்னால் நம்பவே முடியவில்லை!” என்று அலறிய பரமசிவம் எதையோ நினைத்துவிட்டு. “அதிருக்கட்டும்! என்னை ஏன் போலீஸ்காரர்கள் தேடுகிறார்கள்? இந்தக் கொலைக்கும் எனக்கும். என்ன சம்பந்தம்?” என்று மீண்டும் அலறினான்.

“அதை அவர்களிடம்தான் கேட்க வேண்டும். போலீஸ்காரர்கள் உங்களைக் கைது செய்யத் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்பதைச் சொல்லவே இங்கே வந்தேன்.”

“நான் நிரபராதி என்று அவர்களிடம் சொல்லி விடுவதுதானே....! போலீஸ்காரர்களைக் கண்டாலேயே எனக்குப் பிடிக்காது.”

“சொல்லி இருப்பேன் நீங்கள் நிரபராதி என்று! ஆனால் நான் உங்களுடன் கலந்து எதையுமே பேசவில்லையே!”

“இப்பொழுது நீங்கள் பேசிவிட்டீர்கள் அல்லவா? அதுவே போதும்! போலீஸ்காரர்கள் என் கம்பெனியின் படிக்கட்டுகளில் மிதித்துவிடாதபடி பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது உங்கள் பொறுப்பு!”

பரமசிவம் சரணாகதி அடைந்துவிட்டான் என்பது தெளிவாக விளங்கியது மாயவனுக்கு. இனி அவனை மெழுகு போல் விரும்பிய பக்கம் எல்லாம் வளைக்கலாம்!

“உங்களைப் போலீஸாரிடமிருந்து காப்பாற்ற வேண்டும் என்றால் சில விஷயங்களை நான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதாவது டாக்டரிடம் நோயாளிகள் தங்கள் உடம்பின் உண்மையான நிலையைச் சொல்லுவார்கள்! வக்கீலிடம் கட்சிக்காரர்கள்

உண்மையைப் பேசுவார்கள்! தெய்வத்திடம் பக்தர்கள் உண்மையைச் சொல்லி அதற்குப் பிராயச்சித்தம் தேடுவார்கள். அதைப்போல் நீங்களும் என்னிடம் உண்மையைச் சொல்லிவிட வேண்டும்.”

“எந்த உண்மையை...?”

“நீங்கள் பார்க்கவியை மணம் செய்து கொள்ள விரும்பிய விஷயத்தில் போட்டிக்காரனான பிரேம்நாத்தை நீங்கள் தான் கொலை செய்ததாகப் பேசிக் கொள்கிறார்கள். அது எந்த அளவு உண்மை?”

“நான் கொலை செய்ததாகச் சொல்லுகிறார்களா...? இது பொய்! பொய்யிலும் சாதாரணப் பொய் அல்ல! வடிகட்டின பொய்! நாங்கள் இரண்டு பேரும் சண்டை அடித்துக் கொண்டோமே தவிர. ஒரு போதுமே நான் அவனைக் கொலை செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்ததில்லை.”

“பின் யார் தான் பிரேம்நாத்தைக் கொலை செய்தது? நான் இப்படி எல்லாம் கேட்கிறேனே என்று கோபித்துக் கொள்ளாதீர்கள். உங்களிடமிருந்து முழு விபரத்தையும் தெரிந்து வந்து சொல்லுவதாக போலீஸ் அதிகாரியிடம் சொல்லி தடுத்து நிறுத்தி இருக்கிறேன். நீங்கள் என்னிடம் பொய் சொன்னால் அவர் போலீஸ் பட்டாளத்துடன் இங்கே வந்துவிடுவார். அதன் பிறகு உங்கள் மானம் காற்றில் பறக்க ஆரம்பித்து விடும்.”

மாயவன் இப்படி கடுமையாக அதட்டவே இன்பலோகக் கோட்டை இடிந்து தரைமட்டமாகிப் போய்விட்டதைப் போன்ற நிலையில் பரமசிவம் அலண்டு போய் விட்டான். உண்மையிலேயே மாயவன் ஒரு துப்பறியும் போலீஸ் அதிகாரியோ என்ற சந்தேகம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அதிகாரம் இல்லாத சாதாரண மனிதன் ஒருவன் இவ்வளவு கடுமையாக முகத்தை வைத்துக் கொண்டு பேசமாட்டானே.....!

“நான் யாரையுமே கொலை செய்யவில்லை; தயவு செய்து இதை நம்புங்கள்.” என்று பரமசிவம் விம்மினான்.

“நீங்கள் கொலை செய்யாவிட்டால் வேறு யாரையாவது பணத்தைக் கொடுத்துத் தூண்டி விட்டீர்களா.....? தெரியாமல் இப்படி ஏதாவது செய்து இருந்தால் அந்த ஆசாமியைப் போலீஸில் பிடித்துக்

கொடுத்துவிட்டு நீங்கள் 'அப்ரூவராக' மாறித் தப்பித்துக் கொள்ளலாம்.”

பரமசிவத்தின் உடம்பு முழுவதும் வியர்த்துக் கொட்டியது. 'உஸ் உஸ்' என்று உஷ்ண மூச்சுவிட்டான்.

“மாயவன் சார்! நான் ஷோக்குப் பேர்வழியே தவிர, கொலைகாரன் அல்ல; கொலை செய்யத் தூண்டிவிடக் கூடியவனும் அல்ல! பார்க்கவியைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளும் சிக்கலான பிரச்னையில் நான் தலையிட்டது மட்டும் தப்பு! ஆனால் அதற்கு நான் பொறுப்பாளி அல்ல! நீங்கள் கொலையுண்டு இறந்து விட்டதாகச் சொல்லுகிறீர்களே, மதனகோபால் அவன் தான் எனக்கு ஆசை வார்த்தை காட்டினான். இன்னும் சொல்லப்போனால் சினிமா கம்பெனி ஆரம்பிக்க வைத்து பல பெண்களுடன் தொடர்பு கொள்ள வைத்தவனும் அவன்தான்! அதனால் நான் இழந்தது ஐம்பதாயிரம் ரூபாய்! பாவம்! பல பெண்கள் மானத்தையும் இழந்து விட்டார்கள் !”

“அப்படியானால் இனிமேல் உங்கள் சினிமாக் கம்பெனிக்கு மூடு விழா நடத்தி விடுவீர்கள்!”

“தொழில் தெரியாத நான் இந்தச் சினிமாத் துறைக்கு வந்திருக்கவே கூடாது. அதிலும் பெண் மோகம் கொண்டவர்கள் நிச்சயமாக வரக்கூடாது. நான் மதனகோபாலின் ஆசை வார்த்தைகளை நம்பி ஏமாந்து விட்டேன்.”

பரமசிவத்தின் கண்கள் முதல் முறையாக இப்பொழுது தான் கலங்கின. கழிந்த காலத்தில் செய்த தவறுகளை உணர்ந்தது போல் விம்மவும் செய்தான்.

“உண்மையிலேயே மதனகோபால் பிரேம்நாத் ஆகியோரின் மரணத்தைப் பற்றி உங்களுக்கு எதுவுமே தெரியாதா...?”

“நிச்சயமாகத் தெரியாது! தயவு செய்து நான் சொல்லுவதை நம்பி தொந்தரவுகளில் இருந்து என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்.”

பரமசிவம் இரண்டு கைகளையும் தூக்கிக் கும்பிட்டு விட்டு பரிதாபமாக விழித்தான்.

இனி அவனுடன் பேசி நேரத்தை வீணாக்கிக் கொண்டு இருப்பது சரியல்ல; எனவே வெளியே கிளம்பி விட வேண்டியது தான்!

இவ்விதம் எண்ணிய மாயவன், “உங்களுக்கு இதைப்பற்றி ஏதாவது தகவல்கள் கிடைத்தால் உடனே எனக்கு டெலிபோன் செய்யுங்கள்.” என்று சொல்லி விட்டு ஒரு காகிதத்தில் டெலிபோன் நம்பரை எழுதிக் கொடுத்தான்.

“ஆரம்பத்தில் உங்கள் குணத்தைப் பற்றிப் புரிந்து கொள்ளாமல் ஏதேதோ பேசிவிட்டேன். ஆகவே மன்னியுங்கள்.” என்றான் பரமசிவம்.

மாயவன் சிரித்துக்கொண்டே வெளியே வந்து ரோட்டில் நின்று கொண்டு இருந்த ஒரு வாடகைக் காரில் ஏறி உட்கார்ந்தான். அப்பொழுது இன்னொரு வாடகைக் கார் சரேலென்று வந்து நின்றது. அந்தக் காரின் பின் ஆசனத்தில் ஒரு பெண் உட்கார்ந்திருப்பது தோன்றவே தலையை கண்ணாடி ஜன்னல் பக்கமாகத் திருப்பிப் பார்த்தான்.

என்ன அக்கிரமம்...? அந்தக் காரின் பின் சீட்டிலிருந்து அவனுடைய காதலுக்குரிய ஹேமா தான் இறங்கி வந்து காருக்குரிய வாடகைப் பணத்தை டம்பப் பையிலிருந்து எடுத்துக் கொடுத்து விட்டு ஒய்யாரமாக நடந்து சினிமா கம்பெனியினுள் சென்றாள்.

மின்சாரம் பாய்ந்து கொண்டு இருந்த கம்பியைத் தொட்டு விட்டதைப் போன்ற அதிர்ச்சி மாயவனுக்கு ஏற்பட்டது. சை! இவளும் பெண்ணா என்று மனதிற்குள்ளாகவே தூற்றினான் .

ஹேமா ஒழுக்கம் நிறைந்தவளாக-உத்தமப் பெண்மணியாக-நல்ல பாதையில் செல்லக் கூடியவளாக இருப்பாள் என்றுதான் இதுவரையிலும் மாயவன் நினைத்திருந்தான். இப்பொழுதுதான் கைதேர்ந்த சாகஸக்காரி என்பது புலனாகியது. சினிமா ஆசை இளம் பெண்களை இப்படியா சீரழிக்க வேண்டும்...?

ஹேமாவின் செய்கையை நினைத்து மிகுந்த வேதனையுடன் குமுறிய மாயவன் ஏதோ ஒரு அவசரமான வேலையைச் செய்ய மறந்து விட்டவனைப் போல் நடித்து, “டிரைவர்! ஒரு முக்கிய வேலையை மறந்துவிட்டேன்! நான் கீழே இறங்கிக் கொள்கிறேன்!” என்று கூறி

காருக்குரிய 'மினிமம்' சார்ஜைக் கொடுத்து அனுப்பினான்.

15. ஹேமாவின் தவிப்பும்! மாயவனின் துடிப்பும்!

மரத்தடியில் நின்று கொண்டு ஒவ்வொரு சிகரெட்டாகப் புகைத்துத் தள்ளிக்கொண்டே இருந்தான் மாயவன். அவன் மனம் ஒரு நிலையிலும் இல்லை: அமைதி இல்லாத கடலைப் போல் கொந்தளித்துக் கொண்டு இருந்தது.

ஹேமா காமலோலனான பரமசிவத்தைச் சந்திப்பதற்காக அந்தச் சினிமா கம்பெனிக்குள் எதற்குப் போனாள்? அவளுக்கும் பரமசிவத்துக்கும் இரகசியத் தொடர்பு இருக்கிறதா? பெரிய இடத்துப் பெண்கள் காதல் செய்யும் கலையை 'பேஷனாகக்' கருதுகிறவர்களா.....?

மாயவன் தன் மனம் அவளை நினைத்ததும் அதிகமாகக் குழம்புவதை உணர்ந்தான். உலகத்தில் எவ்வளவோ பெண்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எவ்விதமெல்லாமோ வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள். ஆனால் அவர்களைப் பற்றி எந்தவிதமான எண்ணமும் இல்லை-சிந்தனையும் இல்லை-கவலையும் இல்லை. ஹேமாவைப் பற்றி மட்டும் ஏதோ ஒரு சுழற்சி இதயத்தில் குமிழியிட்டுக் கொண்டு இருந்தது.

பரமசிவத்தின் அறையில் ஹேமா இருக்கும் ஒவ்வொரு வினாடியும் மாயவனின் நெஞ்சு பக் பக்' கென்று அடித்துக்கொண்டு இருந்தது. “இவளும் ஒரு பெண்ணா?” என்று இடையிடையே முணு முணுக்கவும் செய்தான்.

சினிமா கம்பெனியினுள் ஹேமா நுழைந்து ஒரு மணி நேரம் ஆகிவிட்டது என்பதை மாயவனின் கைக் கடிகாரம் காண்பித்தது. மாயவன் நிதானம் இழந்து விட்டான்.

அதோ ஹேமா வந்து விட்டாள்...! ஆனால் அவளை வாசல் வரைக்கும் பரமசிவம் வந்து வழி அனுப்பி வைக்கிறானே!

அவர்கள் இரண்டு பேரும் காதலர்கள் தான் என்பதை நடந்து கொண்ட விதமே பறை சாற்றுகிறதே! அப்படியானால் டாக்டர்

சவுரிராஜன் தன்னோடு நெருங்கிப் பழகும் ஹேமாவைக் காதலிக்க வில்லையா...?

பெண்களின் மனதைப் புரிந்து கொள்வதற்கு எவ்வளவு கடினமாக இருக்கிறது? தன்னிடமும் ஹேமா சிரித்துச் சிரித்துப் பேசுகிறாள். டாக்டர் சவுரிராஜனிடமும் அதே முறையில்தான் நடந்து கொள்ளுகிறாள். இப்பொழுது பெண்களைப் பழரசமாக நினைத்துப் பருகும் பரமசிவத்திடமும்...!

மாயவன் ஆத்திரத்தினால் குமுறிக்கொண்டு இருந்தபோது ஹேமா பக்கத்தில் வந்து விட்டாள். ஆனால் தரையை நோக்கிக் கவிழ்ந்திருந்த முகத்தை இன்னும் நிமிர்த்தவில்லை.

“ஹேமா!” என்று மாயவன் கூவி விட்டான், தன்னையும் அறியாத நிலையில். பெண்களை நேசிக்கக் கூடாது என்ற சித்தாந்தத்தில் இருந்தவன் தான். இப்பொழுது அந்தச் சித்தாந்தம் இருந்த இடம் தெரியவில்லை. அதன் அடிச்சுவடுகள் எப்பொழுதோ மறைந்து விட்டதைப் போலாகிவிட்டது.

ஹேமா அதிர்ச்சி அடைந்து சட்டென்று தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தாள். மாயவனைக் கண்டதும் அவளுக்கு என்னமோ போல் ஆகிவிட்டது.

இவள் தானா ஹேமா...?

மாயவனால் அதை நம்புவதற்குக் கடினமாக இருந்தது. சினிமா கம்பெனியின் படிக்கட்டுகளை மிதிப்பதற்கு முன்னால்

ஹேமா பூத்துக்குலுங்கிய புதுமலர் போல் காணப்பட்டாள். இப்பொழுது அவள் நிலை மாலையில் மடியும் மலரைப் போல் இருந்தது. முன்பு அவள் கூந்தல் நிறைந்தாற் போல் பூச்சரம் சூட்டி இருந்தாள். இப்பொழுது கூந்தலில் பூச்சரம் இல்லை. அதுமட்டும் இன்றிக் கூந்தல் கலைந்து போய் இரண்டு காதுகளையும் மறைத்த வண்ணம் தோள் பட்டையிலும் கழுத்தைச் சுற்றியும் புரண்டு கொண்டு இருந்தது. மடிப்புக் கலையாமல் அவள் உடுத்தி இருந்த புடவையும் இப்பொழுது கசங்கி இருந்தது. முகத்திலும் ஓர் அசதி! நீண்ட நேரம் பகலில் தூங்கி எழுந்ததைப் போன்ற ஒரு விதச்சாயல்!

ஹேமா சிறிது நேரம் வரையில் என்ன பேசுவது என்று தோன்றாமல் தத்தளித்த போதிலும் தன் மீது மாயவன் சந்தேகப்பட்டுவிடுவான் என்று நினைத்தாளோ என்னவோ, சிரிக்க முயன்றாள். ஆனால் இந்த நேரத்திலேயா சிரிப்பு வராமல் சதி செய்ய வேண்டும்.....?

“நாவலாசிரியர் சார்! நீங்கள் எதற்காக இங்கே நின்று கொண்டு இருக்கிறீர்கள்...?” என்று கேட்டாள் ஹேமா சற்று துணியை வரவழைத்துக் கொண்டு.

“காவேரி ஆற்றுக்குப் போகலாம் என்ற எண்ணத்துடன் வந்தேன். தனியாகப் போவதற்கு என்னவோ போல் இருக்கிறது.” என்றான் மாயவன் தன் மனக் குமுறலை அடக்கிக் கொண்டு.

அவன் தன்னுடைய துணையை நாடுகிறான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள் ஹேமா.

“ஏன்?” நீங்கள் ஆண்பிள்ளை தானே...? பெண்கள் தான் தனியாகப் போவதற்குப் பயப்பட வேண்டும்.”

“நான் பயப்படவில்லை; பேச்சுத் துணைக்கவே.....!” என்று நிறுத்தினான் மாயவன். அவள் தன்னுடன் வந்தால் நன்றாக இருக்குமே என்ற எண்ணம்.

“உங்களுக்குத் தான் எத்தனையோ வாசக விசிறிகள் இருப்பார்களே; அவர்களில் ஒருவனைக் கூட்டிக்கொண்டு போங்கள்.”

ஹேமா யோசனை சொல்லும் அளவுக்கு முன்னேறிவிடவே. அந்தப் பிரச்னையைத் தற்காலிகமாக ஒத்தி வைத்து விட்டு, அதிருக்கட்டும், நீ இப்பொழுது எங்கே போய்விட்டு வருகிறாய்? என்று கேட்டான் மாயவன்.

“நான் எங்கே போனால் உங்களுக்கென்ன?” என்று முகத்தில் அறைந்ததைப் போல் ஹேமா பேசவில்லை; அதற்குப் பதிலாக, “என் சிநேகிதியைப் பார்த்துவிட்டு வருவதற்காகப் போனேன்.” என்று பொய் சொன்னாள்.

“சினேகிதி உன்னைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு கன்னத்தில் முத்தம் கொடுத்தாளோ...? கன்னத்தில் அப்பி இருந்த பவுடர் கலைந்து இருக்கிறதே!” என்று மாயவன் விரக்தி நிறைந்த கேலிச்சிரிப்புடன் கேட்டான்.

ஹேமாவின் அழகிய முகம் சட்டென்று களையிழந்து போய் விட்டது.

“நீங்கள் அழகாகப் பேசுகிறீர்கள்.....?”

“நீயும் அழகாகத் தான் இருக்கிறாய்! ஆனால் உன்னுடைய தோற்றம் தான் துவண்டு போன செவ்வாழை போல் இருக்கிறது; ஹேமா! உன்னுடைய சினேகிதியின் பெயர் என்ன?”

எந்த சினேகிதியின் பெயரை ஹேமா சொல்லுவாள்? எனவே என்ன பேசுவது என்று தோன்றாமல் திணறினாள். முகத்தில் பல விதமான உணர்ச்சிகளை அவள் வரவழைத்துக் கொண்டது பார்ப்பதற்குப் பிரமாதக் கவர்ச்சியாக இருந்தது. அழகான பெண்களின் முகத்தை இதைப் போன்ற சமயங்களில்தான் பார்க்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் செழிப்பான இளமையின் எழிலை ரசனையுடன் பார்த்து மகிழ முடியும்!

“என் சினேகிதியின் பெயரை நீங்கள் ஏன் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறீர்கள்?”

“யாரையாவது ஒரு பெண்ணைக் காதலிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை என் மனதில் இருக்கிறது. அதற்காகத்தான் தெரிந்து கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன் என்று வைத்துக் கொள்ளேன்!” என்றான் மாயவன் குத்தலாக.

“அவளுடைய பெயர் மோகனம்! ஆனால் இப்பொழுது அவள் வீட்டில் இல்லை!”

மாயவன் கண்களில் விஷமத்தனத்தை ஏற்றிக் கொண்டு, அந்தப் பெயர் மோகனமா? அல்லது பரமசிவமா?” என்று கேட்டான்.

ஹேமா வாயடைத்துப் போய்விட்டாள். தோள்பட்டையை விட்டு

நழுவி விழுந்து சரிந்த தாவணியைக்கூட அவள் கவனிக்கவில்லை. தாவணியின் நுனிகையோடு சரிந்து கிடந்தது.

இளமைச் செறிவுடன் நிமிர்ந்து நிற்கும் பெண்மையின் கவர்ச்சிகளைப் பார்த்த போது மாயவன் பெருமூச்சு விட்டான். வேலியில்லாத பயிருக்கு அதிகக் கவர்ச்சிதான் போலும்!

“பரமசிவத்தின் பெயரைச் சொன்னதும் பயந்து விட்டாயா ஹேமா?”

மாயவன் இப்படிக்கேட்டதும் ஹேமா தன் நிலைமை நினைவை உறுத்தவே சட்டென்று வழு வழுப்பான தாவணியை இழுத்து வேலியிட்டுக் கொண்டாள். இப்பொழுது அவன் முகத்தைப் பார்ப்பதற்கு நாணமாக இருந்தது. இரண்டு பேருமே இளம் பருவத்தினர்!

“என்னை ஏன் வம்புக்கு இழுக்கிறீர்கள்? நான் என்ன தவறு செய்து விட்டேன்?” என்று ஹேமா சிணுங்கினாள்.

“மிகவும் அருமையாகப் பொய் சொல்லுகிறாயே, அந்தத் தவறு ஒன்று போதாதா?” என்றான் மாயவன்.

தான் பொய் பேசுவதை மாயவன் தெரிந்து கொண்டான் என்பதில் கொஞ்சமும் ஐயமில்லை. இனி அவனிடமிருந்து சமாளித்துக் கொள்வது எப்படி என்று ஹேமா ஒரு கணம் குழம்பினாள். பிறகு அவள், “நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள்.

“பரமசிவம் என்ற ஆண் பெயரை மோகனம் என்ற பெண்ணாக்கிச் சொல்லுகிறாயே என்று தான் கேட்டேன்.”

உண்மையைச் சொல்லாவிட்டால் அவன் விடமாட்டான், போலீஸ் அதிகாரியின் துணை வேறு இருந்ததால் அவனைக் கண்டு ஹேமாவுக்கு அச்சமாகவும் இருந்தது. தன்னைப் பற்றி அவன் எதைச் சொன்னாலும் அப்படியே உண்மை என்று நம்பிவிடுவார் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி.

“நீங்கள் நினைப்பது சரிதான்! நான் பரமசிவம் என்ற ஆளைப் பார்ப்பதற்காகத்தான் போனேன்.” என்று ஹேமா சொன்னபோது உடல்

தன் கட்டுப்பாட்டையும் மீறி வெட வெடவென்று ஆடியது.

“பரமசிவம் எப்படிப்பட்டவன் என்பது திருச்சியிலுள்ள எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆகவே நீ அவனைத் தேடிப் போய் இருக்கிறாய் என்றால்.....?”

அவன் எதை மனதில் வைத்துக் கொண்டு வினயமாக இப்படிப் பேசுகிறான் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது ஹேமாவுக்கு! தான் 'புனிதத்தை இழந்து விட்டதாகவே நினைக்கிறான் மாயவன்.

“ஒரு ஆணும் பெண்ணும் பேசுவது தவறு என்று நினைக்கிறீர்களா?” என்று சூடு கொடுப்பது போலவே பேசினாள் ஹேமா.

“ஆணும் பெண்ணும் பேசுவது தவறில்லை. ஏர்கண்டிஷன் அறையில் தனியாக உட்கார்ந்து மணிக்கணக்காகப் பேசுவதுதான் தவறு!”

“நம் மனம் சுத்தமாக இருந்தால் எங்கே இருந்து பேசினால் என்ன.....?”

“நம் மனம் சுத்தமாக இருந்தால் தானே இந்தப் பிரச்சனை....! மனம் என்பது ருசி கண்ட வண்டாயிற்றே! மகரந்தப் பொடியுள்ள எந்த மலரைக் கண்டாலும் தாவ நினைக்குமே!”

நீங்கள் சொல்லுகிற எந்த உதாரணமும் எனக்கு ஏற்றது அல்ல! ஏனெனில் நான் பழுக்கக் காய்ந்து கொண்டு இருக்கும் இரும்பு! என்னை யாராலும் தீண்ட முடியாது!”

“அப்படியானால் நீ எதற்காகப் பரமசிவத்தின் அறைக்குப் போனாய்?”

என்ன சொல்லுவாள் ஹேமா! தான் சொல்லுவதை அவன் உண்மை என்று ஏற்றுக்கொள்வானோ, மாட்டானோ.....?

“அது என் சொந்த விஷயம்! அதில் நீங்கள் தலையிட நினைப்பது நல்லதல்ல! பெருந்தன்மையும் ஆகாது!” என்றாள் ஹேமா.

அவள் இப்படிச் சொல்லிவிட்டாளே என்று மாயவன் கொஞ்சமும் கவலைப்படாதவனைப் போல் சிரித்தான்.

“ஹேமா! நீ உன் விருப்பப்படி எல்லாம் வாழ்க்கை நடத்தலாம். அதற்குச் சுதந்திரம் இருக்கிறது. வயது பதினெட்டுக்கு. மேலாகிவிட்டதால் உன் தந்தை கூடக் குறுக்கிட முடியாது. ஆனால் இப்பொழுதிருக்கும் நிலைமையைக் கொஞ்சம் எண்ணிப்பார்! உன் அத்தான் பிரேம்நாத்தும் உன் சிற்றப்பா மதனகோபாலும் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள், போலீஸாரின் சந்தேகம் இந்த பரமசிவத்தின் மீது திரும்பி இருக்கிறது. இந்த நிலையில் நீ அவனுடன் தொடர்பு வைத்திருப்பதை அவர்கள் தெரிந்து கொண்டால் என்ன நினைப்பார்கள்?”

ஹேமா தன் தவறை உணர்ந்தவளைப்போல் தத்தளித்தாள். வாய் திறந்து பேசுவதற்கு இரண்டு மூன்று வினாடிகள் பிடித்தன.

“பரமசிவத்தின் மீது போலீஸார் சந்தேகிக்கிறார்களா? ஏன்? அவர் தான் இரண்டு பேரையும் கொலை செய்திருப்பாரா?”

“ஒவ்வொருவருக்கும் சந்தேகம் ஏற்படுவது இயல்பு தானே! ஏனெனில் பரமசிவம் இந்த இருவர் மீதும் நெருங்கிய தொடர்பு வைத்திருந்தான். அவர்கள் மீது அபிப்பிராய பேதம் ஏற்படுவதற்கும் போதிய காரணங்கள் இருக்கின்றன. அவன் விரும்பிய உன் அக்காள் பார்கவியை பிரேம்நாத் கல்யாணம் செய்து கொள்ள முயற்சி செய்தான். உன் சித்தப்பா பார்கவியையும் வேறு சில பெண்களையும் கைக்குள் போட்டுக்கொண்டு அவனை வளைத்துக் கொண்டவர். கடைசியில் அவர்களுக்குள் அபிப்பிராய பேதம் ஏற்பட்டு சண்டை மூண்டு இருக்கலாம். அந்தச் சண்டையின் விளைவு கொலையில் வந்து முடிந்திருந்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கு இல்லையே!”

“நீங்கள் சொல்லுவது உண்மை தான்! பரமசிவம் கொலைகாரனாகவும் இருக்கலாம்! எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது.”

“அவனுடைய குணத்தைப் புரிந்து கொண்ட பிறகு நீ அவனுடன் பழக்கம் வைத்துக்கொள்ளலாமா? நீயும் அல்லவா கொலைகளுக்கு உடந்தையாக இருந்ததாக ஆகிவிடும்.”

“உண்மை தான்! பரமசிவத்திடம் பேசியது தவறு என்பதை இப்பொழுது உணர்கின்றேன், அவனைப் பார்த்த உடனேயே எனக்குச் சந்தேகம் ஏற்பட்டது.”

“இனியாவது உண்மையைச் சொல் ஹேமா! நீயும் அவனும் காதலர்கள் இல்லையே!”

ஹேமா அவன் சொன்னதைக் கேட்டுச் சிரித்தாள். “ஏன்; உங்களுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வருகிறதா...? அவனை நான் காதலித்தால் உங்களுக்கொன்றும் பொறாமையாக இருக்காதே!”

“நானும் நீயும் காதலர்களாக இருந்தால் அல்லவர் பொறாமையோ, வருத்தமோ ஏற்படும்! இப்பொழுது நான் வேறு. நீ வேறு தானே!” என்றான் மாயவன்.

ஹேமாவின் மனதை மிகவும் தந்திரமாகத் தொட்டுப் பார்த்தான் மாயவன், திருப்தி அளிக்கும் அளவுக்கு எதையாவது பேசி விட மாட்டாளா...?

ஹேமா கன்னங்கள் இரண்டும் குழி விழும்படி கவர்ச்சியாகச் சிரித்து விட்டு, “உண்மை தான்! நாம் இரண்டு பேருமே வேறு வேறு!” என்று சொன்னவள், “நான் வரட்டுமா?” என்று கேட்டாள்.

“நீ போனால் இப்பொழுதே போலீஸுக்கு டெலிபோன் செய்து விடுவேன். நீங்கள் இரண்டு பேரும் எதைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டு இருந்தீர்கள் என்பதை நான் தெரிந்து கொண்டே ஆக வேண்டும்.”

மாயவன் மிரட்டவே ஹேமா வேறு வழி இல்லாததால் சரணாகதி அடைந்தாள்.

“தயவு செய்து என்னைத் தொந்தரவு செய்யாதீர்கள். என்னை நிம்மதியாக விட்டு விடுங்கள்.”

“அதுமட்டும் முடியாது! நீ உண்மையைச் சொன்னால் மட்டுமே நிம்மதியான வாழ்க்கை உண்டு. நீ இங்கிருந்து பரமசிவத்தின் அறைக்குப் போகும் போது கூந்தல் நிறைய மல்லிகைச் சரம் சூட்டி இருந்தாய்! இப்பொழுது அது எங்கே...?”

மாயவன் தன்னை முழுக்க முழுக்கக் கவனித்து இருக்கிறானே என்று கலங்கிய ஹேமா, “கூந்தலை நான் கட்டும் போது மல்லிகைச் சரம் கீழே விழுந்திருக்கும்!” என்று சொன்னாள்.

“போகட்டும், உன் புடவை ஏன் இப்படிக் கசங்கி இருக்கிறது? யாரையாவது கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு சண்டை போட்டாயா.....?”

ஹேமா குனிந்து தன் புடவையைப் பார்த்தாள். மாயவன் சொல்லுவது சரிதான்; புடவை நன்றாகக் கசங்கிப் போயிருந்தது.

“நான் வரும்போதே புடவை இப்படித்தான் இருந்தது.” “பொய் சொல்லாதே ஹேமா! நீ பரமசிவத்தின் ஆபீஸுக்குப் போகும் போது எப்படி இருந்தாய் என்பதையும், வெளியே வரும்போது எப்படி இருக்கிறாய் என்பதையும் கவனித்துக் கொண்டு தான் இருக்கிறேன். ஆகவே என்னை ஏமாற்ற முடியாது!”

ஹேமா வலையில் வந்து வசதியாகச் சிக்கிக் கொண்ட புள்ளிமானைப் போல் மிரண்டு மிரண்டு விழித்தாள். இனி ஆயிரம் பொய் சொன்னாலும் மாயவனின் சந்தேகப் பார்வையில் இருந்து தப்ப முடியாது என்று தோன்றியது.

“நான் ஒரு முக்கியமான காரியத்துக்காக வந்தேன்” என்று ஹேமா மெல்ல முணுகினாள்.

“அந்த முக்கியமான காரியம் என்ன என்பதை நான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.”

ஹேமா சிறிது நேரம் வரையில் மௌனமாக நின்று கொண்டு பிறகு திடீரென்று பேசினாள்.

“நீங்கள் எனக்கு உதவி செய்வீர்களா?”

“நிச்சயமாகச் செய்வேன்! அதற்காகத் தானே முன்பு நீ வந்து கூப்பிட்டதும் என்னுடைய எல்லா வேலைகளையும் விட்டு விட்டு உன்னுடைய வீட்டுக்கு வந்து பயங்கரமான ஆபத்துகளில் எல்லாம் தலை கொடுத்து இருக்கிறேன். அது மட்டுமா? உங்கள் பூஜை அறையில் நடந்த கொலை மர்மங்களைக் கண்டு பிடிப்பதற்காகப் போலீஸாருடன்

சேர்ந்து கொண்டு துப்பறியும் வேலையி லும் ஈடுபட்டு இருக்கிறேன்.”

“எங்கே, நான் சொல்லுவதை யாரிடமும் சொல்லமாட்டேன் என்று சத்தியம் செய்து கொடுங்கள்.” என்றாள் ஹேமா பரபரப்புடன்.

அவள் சொல்லப்போகிற விஷயம் எப்படிப்பட்டதாக இருக்குமோ.....? இருப்பினும் சீக்கிரத்தில் விஷயம் முடிய வேண்டும் என்பதற்காக ஹேமாவின் மிருதுவான உள்ளங்கையில் அடித்துச் சத்தியம் செய்து கொடுத்தான் மாயவன்.

“போலீஸாரிடம் இதை நீங்கள் தெரியப் படுத்தினால் மகா கேவலமாகிவிடும். இதனால் கௌரவமாக வாழ்ந்து வரும் எங்கள் குடும்பத்துக்குத் தான் கெட்ட பெயர் ஏற்படும்.”

“நான் தான் யாரிடமும் சொல்ல மாட்டேன் என்று சத்தியம் செய்து கொடுத்து இருக்கிறேனே.....?”

ஹேமா கையை ஜாக்கட்டினுள் விட்டு உள்ளே வைத்திருந்த ஒரு காகிதத்தை எடுத்து, “வாருங்கள், யாரும் இல்லாத இடமாகப் பார்த்துப் போகலாம்?” என்று சொன்னாள்.

“காவேரிக்கரைக்கே போய் விடலாமா? அங்கே தான் மற்றவர்களின் கண்களில் படாமல் உட்கார்ந்து பேசுவதற்கு வசதியாக இருக்கும்.” என்றான் மாயவன்.

ஹேமா தலையை அசைத்து விட்டு, “நாம் பரமசிவத்தின் வீட்டுப் பக்கமாகப் போக வேண்டாம், இப்படியே போகலாம்!” என்று நடுங்கினாள்.

16. மிரட்டல் கல்யாணம்!

அன்னை காவேரி மிகவும் பரந்து விசாலமாய் நுங்கும் நுரையுமாக ஓடிக்கொண்டு இருந்தது. அது பெருவெள்ளம் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். கரைகளின் மேல் விளிம்பைத் தொட்டதைப் போன்ற வெள்ளம்-புதுத் தண்ணீர்.

மாயவனும் ஹேமாவும் 'கரையின் மீது நடந்து சென்று கொண்டு இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு இடது புறத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் பச்சைப் பசேலென்ற வயல்கள்! வலது புறத்தில் கரை புரண்டு ஓடும் காவேரி வெள்ளம்! மறு கரையைப் பார்ப்பதற்கு அவர்களுடைய கண்கள் எட்டவில்லை. தண்ணீரைத் தழுவி வந்த குளிர்ந்த காற்று அவர்களுடைய மேனியைத் தழுவித் தாலாட்டியது. காற்று பலமாக வீசியதால் இரண்டு பேருக்கும் உடைகளைச் சரி செய்து கொள்வதற்குத்தான் நேரம் சரியாக இருந்தது.

"சை! என்ன பேய்க் காற்று! காவேரிக் கரைக்கு வந்தாலேயே இதே காற்று தான்!" என்று முணு முணுத்துக் கொண்டாள் ஹேமா. தாவணி அடிக்கடி தன் இடத்தை விட்டு நழுவி நாற்கால் பாய்ச்சல் காட்டியது.

கரையின் ஓரமாக பெரிய மாமரம் ஒன்று இருந்தது. அதைக் கவனித்த மாயவன். "இங்கேயே உட்கார்ந்து பேசலாமே, நல்ல நிழலும் இருக்கிறது!" என்றான்.

ஹேமா மறுவார்த்தை பேசாமல் தலையை அசைத்தாள்.

இரண்டு பேரும் மரத்தடியில் காற்று மறைவாக உட்கார்ந்தார்கள். மரத்தின் அடிப்பாகம் மிகவும் பெரிதாக இருந்ததால் வசதியாக உட்கார்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

"வெயில் அதிகமாக இருந்தாலும் குளிருகிறது இல்லையா?" என்று சொன்னான் மாயவன், அவளைப் பார்த்துக் கொண்டே அந்தப் பேரழகியின் இமைகள் கண்களோடு மூடிப் பொருந்தி இருந்தன.

இப்பொழுது குளிருகிறது என்பான்! பிறகு அந்தக் குளிரைப் போக்குவதற்கு காசுமீர்த்துப் போர்வை வேண்டும் என்று கேட்பான்!

இதை மனதில் நினைத்துக் கொண்ட ஹேமா குளிர் பிரச்சனையை எடுக்காமல், "இந்தாருங்கள், கடிதம்: படித்துப் பாருங்கள்." என்று சொல்லி நான்காக மடித்து வைத்திருந்த காகிதத்தை அவனிடம் கொடுத்தாள்.

மாயவனுக்கு அந்த அசட்டுத் தைரியம் எப்படி வந்ததோ,

தெரியவில்லை. அவள் தன்னைக் கோபித்துக் கொள்வாளோ என்று கூட சிந்திக்காமல் சட்டென்று அவளுடைய கையைப் பிடித்து விட்டான். கடிதத்தை வாங்கும் சாக்கில்.

“காகிதத்தைத்தான் வாங்கச் சொன்னேனே தவிர, என் கையைப் பிடிக்கும்படிச் சொல்லவில்லை.” என்றாள் ஹேமா, வழு வழுத்த தன் கையை விடுவித்துக் கொண்டே.

மாயவன் முகம் என்னவோ போலாகிவிட்டது. ஹேமாவின் சம்மதம் இல்லாமல் ஏன் தான் கையைப் பிடித்தோமோ ?

“காகிதத்தைப் படியுங்கள்.”

ஹேமா வற்புறுத்துவதைப் போல் சொல்லவே மாயவன் காகிதத்தை விரித்துப் படித்தான். அது தமிழில் டைப் செய்யப்பட்டு இருந்த ஒரு கடிதம். அந்தக் கடிதம் அவளுடைய தந்தை வீராசாமி நாயுடுவின் பெயருக்கு எழுதப்பட்டு இருந்தது.

கடிதத்தில் அடங்கி இருந்த செய்தியாவது:

அன்புள்ள நாயுடுகாரு அவர்களுக்கு,

வணக்கம், இந்தக் கடிதம் எழுதி இருக்கும் என்னை தங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். உங்கள் மூத்தமகள் பார்கவியை எனக்கு கல்யாணம் செய்து தரும்படி நேரடியாகக் கேட்டேன். நீங்கள் பிரேம்நாத்துக்கும் அவளுக்கும் நிச்சயதாம்பூலம் செய்திருப்பதாகச் சொல்லி என் கோரிக்கையை நிராகரித்து விட்டீர்கள். இப்பொழுது பிரேம்நாத் செத்துவிட்டதை நினைவுபடுத்தி, மீண்டும் பெண் கேட்கிறேன். அவளை எனக்குக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்துவிடுங்கள்.

நீங்கள் கல்யாணம் செய்து தரமுடியாது என்று சொல்லி மறுத்தாலும் நான் விடப்போவதில்லை. போராட்டங்களில் எத்தனை விதமுண்டோ அத்தனையும் செய்தாவது உங்கள் மகளைக் கல்யாணம் செய்தேதான் தீருவேன்.

ஏற்கனவே நானும் உங்கள் மகள் பார்கவியும் காதலர்கள். நாங்கள் போட்டோ கூட எடுத்திருக்கிறோம். என் மீதுள்ள ஆசையால்

பார்கவிதான் பிரேம்நாத்தைக் கொலை செய்தாள் என்று தெரிந்து கொண்டால் அதிர்ச்சி அடைந்து இறந்தே போய்விடுவீர்கள். அவள் தான் பிரேம் நாத்தைக் கொலை செய்தாள் என்பதற்கு என்னிடம் சகல ஆதாரங்களும் இருக்கின்றன.

ஆகவே உங்கள் மகளை எனக்குக் கல்யாணம் செய்து வைக்கும் அவசியம் இப்பொழுது விளங்கி இருக்கும். உடனே கல்யாணத்துக்கான ஏற்பாடுகளைக் கவனியுங்கள். என் கடிதத்தை நிராகரித்தால் உங்கள் மகள் பார்கவி கொலையாளி என்பதை நிரூபித்து விடுவேன். நானும் உங்கள் மகளும் ஜோடியாக எடுத்த போட்டோ படங்களும் அம்பலப்படுத்தப்படும்.

இப்படிக்கு

உங்கள் எதிர்கால மருமகன்,

பரமச்

பரமசிவம் என்ற பெயர் மட்டும் கையினால் எழுதப்பட்டு இருந்தது.

கடிதத்தை இரண்டு மூன்று முறை படித்துப் பார்த்த மாயவன் வாய் விட்டுச் சிரித்து விட்டு “மிரட்டல் கல்யாணம் போல் தோன்றுகிறதே!” என்றான்.

“ஆமாம்; இதுவும் ஒரு வகையைச் சேர்ந்த மிரட்டல் தான்! என் அக்காள் பார்கவியைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக இப்படியொரு குறுக்கு வழியைத் தேர்ந்தெடுத்து இருக்கிறான் பரசிவம்.”

“அப்படியானால் பிரேம்நாத்தை உன் அக்காள் தான் கொலை செய்து விட்டாள் என்று சொல்!”

மாயவன் இப்படிச் சொல்வான் என்பதை எதிர்பார்க்காததால் தூக்கிவாரிப் போட்டதைப் போன்ற அதிர்ச்சிக்குள்ளானாள் ஹேமா. அவனே இப்படிச் சொன்னால் சாதாரண அறிவு படைத்தவர்கள் என்ன செய்வார்களோ.....!

“நீங்கள் விளையாட்டாகச் சொல்லுகிறீர்களா? அல்லது 'சீரியஸ்ஸாகத்தான் சொல்லுகிறீர்களா?”

“நீ கொடுத்த கடிதப்படியே தான் கேட்கிறேன். பிரேம்நாததைக் கொலை செய்தது உன் அக்காள் பார்க்கவி என்று தான் கடிதத்தில் குறிப்பிடப்பட்டு இருக்கிறது.”

“கடிதத்தில் எழுதப்பட்டு இருப்பது உண்மை! ஆனால் என் அக்காள் கொலை செய்தாள் என்று குறிப்பிட்டு இருப்பதுதான் அபத்தமான கற்பனை! நீங்களே சொல்லுங்கள் சார்! பூஜை அறையின் வாசல் பக்கம் நீங்கள் உட்கார்ந்து கொண்டு இருக்கும் போது அறையினுள் என் அக்காளால் எப்படிப் போய் பிரேம் நாததைக் கொலை செய்ய முடியும்? பேய் பூதம் என்று சொன்னாலேயே என் அக்காள் நடு நடுங்கிப் போவாள். இந்த நிலையில் இரவில் எல்லோரும் தூங்கிய பின்பு அந்தப் பயங்கர அறைக்குப் போவது என்றால் அது எளிதில் நடக்கக்கூடிய காரியமா.....?”

“நீ என்ன நினைக்கிறாய் இந்தக் கடிதத்தைப் பற்றி.....?” “என்ன நினைப்பது? இவ்வளவு மோசமான முறையில் கடிதம் எழுதி இருக்கும் பரமசிவம் மீது தான் எனக்கு கோபம் வந்தது.”

“அது சரி; உன் அப்பாவின் பெயருக்கு எழுதப்பட்டு இருக்கும் இந்தக் கடிதம் எப்படி உன்னுடைய கைக்கு வந்தது?”

“அப்பாவின் அறையைச் சுத்தம் செய்வதற்காகப் போனேன். அப்பொழுது ஜன்னலுக்குப் பக்கத்தில் உள்ள சிமின்டுத் தரையில் இந்தக் காகிதம் ஒரு கவரினுள் வைத்து ஒட்டப்பட்ட நிலையில் கிடந்தது.”

“கவரின் மீது உன் அப்பாவின் பெயர் தான் எழுதப்பட்டு இருந்ததா?”

“ஆமாம்; உடனே சந்தேகப்பட்டு அந்தக் கவரைக் கிழித்து விட்டுக் கடிதத்தை வெளியே எடுத்துப் படித்தேன். தாங்க முடியாத அதிர்ச்சியாக இருந்தது.”

“உன் அப்பாவின் பெயர் எழுதப்பட்டு இருந்த கடிதத்தை நீ

படிப்பது தப்பு அல்லவா...?”

“முறையாக எழுதப்பட்டு இருந்த கடிதமாக இருந்திருந்தால் அந்தக் கடிதத்தைப் படித்து இருக்க மாட்டேன். உறையில் எழுதிய ஆளின் பெயர் காணப்படவில்லை. எனவே தான் சந்தேகப்பட்டு உறையைக் கிழித்தேன்.”

மாயவன் காகிதத்தை நான்காக மடித்துக் கையில் வைத்துக்கொண்டு, “கடிதத்தை உன் அப்பாவிடம் காண்பித்தாயா?” என்று கேட்டான்,

“இதை எப்படி அவரிடம் காண்பிக்க முடியும்? அவர் மனம் வேதனைப்படுவதுடன் அவசரத்தில் தன்னையும் அறியாமல் ஏதேதோ செய்து விடுவார். பின்னால் ஏற்படும் விளைவை முன்கூட்டியே அவர் சிந்தித்துப் பார்க்க மாட்டார். அவரிடம் காட்டினால் புதிய குழப்பம் ஏற்படும் என்று நினைத்து நானாகவே கையில் வைத்துக் கொண்டேன்.”

“என்னைத் தவிர வேறு யாரிடமாவது இந்தக் கடிதத்தைக் காண்பித்தாயா.....?”

“இன்னும் இல்லை!”

“இந்தக் கடித விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசுவதற்காகத் தான் நீ பரமசிவத்தின் சினிமா கம்பெனிக்கு வந்தாயா?”

“ஆமாம்! நான் அந்தக் கம்பெனியினுள் நுழைந்த உடனேயே என்னையும் மற்ற பெண்களைப் போல் நினைத்து பரமசிவம் மோசமாகப் பாய்ந்துவிட்டான். அவனிடமிருந்து போராடி என் மானத்தைக் காத்துக் கொள்வதற்குள் போதும் போதும் என்றாகிவிட்டது.”

இதை ஹேமா சொன்ன போது பெண்மைக்கே உரித்தான நாணம் வந்து அவளது முகத்தைக் கப்பிக் கொண்டது. வெட்கத்தினால் குழைந்தாள்

“இவ்வளவு மிருக வெறியுடனா பரமசிவம் நடந்து கொள்ளுகிறான்?” என்று குமுறிய மாயவன், “அவனால் உன் கற்புக்குப்

பங்கம் ஏற்படவில்லையே!” என்று வெளிப்படையாகவே கேட்டான்.

“கற்புக்குப் பங்கம் ஏற்படுவதாக இருந்தால் அந்த இடத்திலேயே என் உயிரை மாய்த்திருப்பேன். எனக்கு மானம்தான் பெரிதே தவிர உயிர் அல்ல” என்றாள் ஹேமா, அவளுடைய பேச்சில் உறுதியும் வைராக்கியமும் நிறைந்திருந்தன.

“கடிதத்தை அவனிடம் காட்டினாயா.....?”

“இல்லை; ஆனால் மிகவும் தந்திரமாகப் பேச்சுக் கொடுத்து விபரங்களைக் கிரகிக்க முயன்றேன். அவன் தான் இந்தக் கடிதத்தை டைப் செய்திருப்பான் போலிருக்கிறது.”

“அதை நீ எப்படித் தெரிந்து கொண்டாய்?”

“அவன் பேசிய ஒவ்வொரு வார்த்தைகளும் என் அக்காள் பார்க்கவியைப் பற்றியே இருந்தது. பிரேம்நாத் இறந்து போய் விட்டதால் என் அக்காளைக் கல்யாணம் செய்து கொள்வதற்குத் தயாராக இருப்பதாகவும் சொன்னான். அவனும் என் அக்காவும் உயிருக்குயிரான சிநேகிதர்களாம்! அவனுக்காக என் அக்காள் எத்தனை கொலைகள் வேண்டுமானாலும் செய்வாளாம்!”

“நன்றாகப் புளுகி இருக்கிறான் உன்னிடத்தில்” என்று குமுறிய மாயவன், “இனி அடுத்து என்ன செய்யலாம் என்று உத்தேசித்து இருக்கிறாய்?” என்று கேட்டான்.

“அது தான் எனக்குத் தெரியவில்லை. கொலையாளி யார் என்பதை உடனடியாகக் கண்டு பிடிக்க வேண்டும்.” என்று சொன்ன ஹேமா சிறிது தயங்கினாள்.

“ஹேமா! ஏன் அப்படி விழிக்கிறாய்? என்ன சொல்ல நினைக்கிறாய் என்பதைத் தயங்காமல் சொல்! நிச்சயமாக நான் உனக்கு உதவி செய்வேன்.”

மாயவன் இப்படி ஆறுதல் சொன்னது வெடிப்பேறி இருந்த நிலத்தில் பருவமழை பொழிந்ததைப் போல் இருந்தது. ஹேமாவின் சித்தம் குளிர்ந்தது-சிந்தனை அரும்பியது-ஆனந்தம் பொங்கியது.

“ஒரு வேளை இந்தக் கடிதத்தில் எழுதி இருக்கிறபடி என் அக்காளே கொலை செய்திருந்தால்...?” என்று ஹேமா பாதியிலே நிறுத்தி விட்டுத் தன் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டாள். அவளுடைய கண்கள் வரிசை வரிசையாகப் போய்க் கொண்டிருந்த எறும்புகளை மொய்த்தன.

“உன் அக்காளுக்கு அத்தனை கடின சித்தம் இருக்கும் என்று நீ நினைக்கிறாயா?” என்று மாயவனின் குரல் தள்ளாடியது. அக்காளைப் பற்றிய அந்தரங்க விஷயங்கள் அவளுடன் நெருங்கிப் பழகும் தங்கைக்குத் தானே அதிகமாகத் தெரியும்!

“என் அக்காளுக்கு ஆறு வயதாக இருக்கும் போது நிகழ்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சியைச் சொல்லுகிறேன். ஆனால் அதை தயவு செய்து யாரிடமும் சொல்லிவிடாதீர்கள். உங்கள் மனதுடனேயே இருக்கட்டும்.”

“சொல்!”

ஹேமா நாலாப்பக்கமும் பார்த்தாள். தூரத்தில் வயல்களில் மட்டும் சிலர் வேலை செய்து கொண்டு இருந்தார்கள். மற்றபடி ஜன சஞ்சாரம் இல்லை.

“என் அக்காளுக்கு ஆறு வயதாகி இருக்கும்போது யாருமே எதிர்பார்க்காத சோக நிகழ்ச்சி ஒன்று நடைபெற்றது. அதாவது எங்கள் வீட்டுக்கு எதிர் வீட்டில் குடியிருந்த நான்கு வயது பெண் குழந்தையின் மீது ஒரு கல்லை எடுத்து வீசிக் கொன்று விட்டாள். அந்தக் கல் பெண் குழந்தையின் நெஞ்சில் பலமாகப்பட்டு விட்டதால் அந்த இடத்திலேயே துடிதுடித்து உயிர் பிரிந்து விட்டது.”

மிக மிகப் பயங்கரமான-அதிர்ச்சி நிறைந்த-அகோரமான செய்திதான் அது! பார்க்கவியா இப்படிப்பட்ட பயங்கரத்தைச் செய்தாள் என்பதை நினைத்துப் பார்ப்பதற்கே மாயவனுக்குக் கடினமாக இருந்தது.

“அப்படியானால் உன் அக்காள் ஏற்கனவே கொலைகாரி என்று சொல்!”

“என்ன செய்வது? விதி இளம் வயதிலேயே அவளைக் கொலைகாரி ஆக்கிவிட்டது. எனவே அவள் ஒரு வருட

சிறைத்தண்டனை கூட அனுபவித்தாள், அவள் தண்டனை காலத்தை அனுபவித்த இடம் செங்கல்பட்டுதான்!”

“அவள் எதற்காக அந்தக் குழந்தையின் மீது கல்லை எடுத்து எறிந்தாள்? சித்தப் பிரமை ஏதாவது உண்டா?”

“சித்தப் பிரமை இருந்திருக்கும் என்று தான் நானும் நினைக்கிறேன். அந்தக் குழந்தை வாயில் வந்தபடி திட்டியது என்பதற்காக கோபித்துக் கொண்டு கல்லைத் தூக்கிப்போட்டுவிட்டாள்.”

“சிறையிலிருந்து விடுதலை பெற்று வந்த பின்பு அவளுடைய மனோநிலை எப்படி இருந்தது?”

“அவள் மிகவும் சாந்தமான பெண்ணைப்போல் தான் நடந்து கொண்டாள். ஆயினும் என்றைக்காவது ஒரு நாள் திடீரென்று சித்த வெறி வந்து விடும். அந்த நேரத்தில் என்ன செய்கிறோம் என்பதையே மறந்து விடுவாள். ஒருமுறை என்னையும் பலமாக அடித்துவிட்டாள்.”

“அவளை டாக்டரிடம் அழைத்துச் சென்று காண்பித்தீர்களா?”

“எங்கள் டாக்டர் சவுரிராஜன்தான் அவளைக் கவனித்து வருகிறார். ஒருமுறை அவள் டாக்டர் மீது 'பேப்பர்' வெயிட்டைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டாள். இன்றைக்குக்கூட அவள் உடல்நிலை சரியில்லை. எங்கள் டாக்டர்தான் சிகிச்சை செய்து கொண்டு இருக்கிறார்.”

அவள் சொன்ன செய்திகள் அடுக்கடுக்காக அதிர்ச்சியைத் தந்தன. பார்க்கவி பார்ப்பதற்குச் கவர்ச்சி உள்ளவளைப் போல் தோன்றிய போதிலும் இவ்வளவு மோசமான மன நிலையைக் கொண்டவளாகவா இருக்கிறாள்?

“நான் வீட்டிலிருந்து வெளியே வரும்போது உன் அக்கா மிகவும் உற்சாகமாக இருந்தாளே.....?” என்று கேட்டான் மாயவன்.

“உற்சாகமாகத் தான் இருந்தாள். ஆனால் திடீரென்று மனோ நிலையில் மாறுதல் ஏற்பட்டுவிட்டது.” என்றாள் ஹேமா.

“இந்த நிலை பல நாட்கள் நீடிக்குமா.....?”

“டாக்டர் சவுரிராஜன் அவளுக்கு ஒரு டோஸ் மருந்து கொடுத்து விட்டால் சரியாகப் போய்விடும். பிறகு பழையபடி அக்கா உற்சாகமாக இருப்பாள்.”

“மிகவும் சங்கடமான கதை!”

“ஆமாம்! அதனால் தான் பிரேம்நாத்தை ஏதோ ஒரு சித்த வெறியில் கொலை செய்தவள் என்னுடைய அக்காளாக இருப்பாளோ என்று சந்தேகிக்கிறேன்,” என்று ஹேமா நடுநடுங்கினாள்:

மாயவன் தன் நாடியைத் தடவியவாறு யோசித்து விட்டு, “உன் அக்காள் பார்க்கவி தான் கொலை செய்திருப்பாள் என்பதை என்னால் நம்ப முடியவில்லை. ஏனென்றால் பிரேம்நாத் மிகவும் நூதனமான முறையில் கொலை செய்யப்பட்டு இருக்கிறான். மேலும் பிரேம்நாத் கொலை செய்யப்பட்ட அந்தப் பூஜை அறைக்கு ஒரே ஒரு வாசல் தான் உண்டு. அந்த வாசலுக்கு வெளியே நான் அந்தச் சமயம் காவலாக உட்கார்ந்து இருக்கிறேன். ஆகவே என்னைத் தாண்டி எக்காரணத்தைக் கொண்டும். வேறு யாரும் அந்த அறையினுள் போய்விட்டு வந்திருக்க முடியாது!” என்று திட்ட வட்டமாகத் தெரிவித்தான்.

அவன் சொன்னதைக் கேட்ட பிறகு ஹேமாவுக்குச் சற்று தெம்பு ஏற்பட்டது. கண்களை அகல விரித்து அவனை ஏக்கத்துடன் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வை “எங்களுக்கு உதவி செய்ய மாட்டீர்களா? என்று கெஞ்சுவதைப்போல் இருந்தது.

“என் அக்காள் கொலையாளியாக இல்லாமல் இருந்தால் பரமசிவம் ஏன் இப்படி மிரட்டல் கடிதம் எழுத வேண்டும்?”

“அவனை அந்தியகாலம் அழைத்துக்கொண்டு இருக்கிறது என்பதன் அறிகுறி இது! விரைவில் கொலையாளி யார் என்பது அம்பலமாகிவிடும்!” என்று மாயவன் ஆறுதல் சொன்னான்.

“நானும் உங்களுக்குப் பக்கபலமாக இருக்கிறேன். தயவு செய்து கொலையாளி யார் என்பதை விரைவில் கண்டுபிடிக்க ஏற்பாடு செய்யுங்கள்.” என்று ஹேமா தன் கருவிழிகளில் நீர் துளிர்க்க

மாயவனின் முகத்தை ஏறிட்டுப்பார்த்தாள்.

“நீ எனக்குப் பக்கபலமாக இருப்பாயா? இந்தச்சொல் ஒன்றே போதும்! கொலையாளியைத் தூக்கு மேடைக்கு ஏற்றி விடுவேன்.” என்று மாயவன் சபதம் செய்து விட்டுக் கொலை மாளிகையில் தங்கி இருக்கும் ஒவ்வொருவருடைய குணாதிசயங்களையும் பற்றி விளக்கமாகக் கேட்டான். ஹேமா தனக்குத் தெரிந்தவற்றை எல்லாம் விடாமல் சொன்னாள்.

“நீ சொன்னவை எனக்கு மிகுந்த உதவியாக இருக்கும்” என்றான் மாயவன்.

“ஆனால் நான் உங்களுடன் இப்படியெல்லாம் பேசினேன் என்பதை மட்டும் தயவு செய்து யாரிடமும் சொல்ல வேண்டாம்.

எங்கள் வீட்டில் இருப்பவர்களுக்கு, ஏன் என்னுடைய அப்பாவுக்குக்கூடத் தெரியக்கூடாது!”

“எந்தக் கவலையும் உனக்கு வேண்டியதில்லை” என்று அபயமளித்த மாயவன், “கிளி ஜோசியக்காரன் தாமு அடிக்கடி உங்கள் வீட்டுக்கு வருவானா?” என்று கேட்டான்.

“அவன் திருச்சிக்கு வந்து விட்டால் எங்கள் வீட்டைத் தவிர வேறு எங்குமே தங்கமாட்டான். அப்பாவுக்கு அவனைப் பார்த்தாலேயே போதும்! இரவு பகலாய் ஜோசியம் பார்த்துக்கொண்டே இருப்பார். முனீஸ்வரன் பூஜை நடத்தி சேவல் கோழியைப் பலி கொடுக்க வேண்டும் என்ற பிரச்னையை முதன் முதலில் கிளப்பிவிட்டவனே அவன் தான்!”

மாயவன் கிளி ஜோசியக்காரனைப் பற்றிச் சிறிது நேரம் சிந்தனை செய்து கொண்டு இருந்தான். அவன் கிளியைக் காணவில்லை என்று ஆர்ப்பாட்டம் செய்ததும், பிறகு கிளி கிடைத்து விட்டது என்று குதித்ததும் மனக்கண் முன்னால் வந்து நின்றது.

அவன் பொல்லாத கயவாளி என்பதில் கொஞ்சமும் ஐயமில்லை.

“அந்தக் கிளி ஜோசியக்காரன் மந்திர தந்திரம் கற்ற மாயாவியாக

இருப்பானோ.....?”

“இருக்கலாம்! ஏனென்றால் அவன் பார்க்கிற பார்வையே மற்றவர்களைப் பயமுறுத்துவதைப் போல் இருக்கிறது.” என்று ஹேமா சொல்லிவிட்டு “இனி நாம் போகலாமா? அப்பா தேடுவார்கள்.” என்று அவசரப்படுத்தினாள்.

“இரண்டு நாட்களாக மிகவும் சிரமத்தை அனுபவித்துக் கொண்டு இருந்ததால் சிறிது நேரம் ஓய்வெடுக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். இந்தக் குளிர்ந்த காற்றும், பச்சைப் பசேலென்று ரம்மியமான காட்சியும் மனதுக்கு இதமாக இருக்கின்றன.” என்றான் மாயவன் எழுந்திருக்க மனமின்றி.

ஹேமா: வேறு வழியின்றி தரையில் இருந்த புல்லைப் பிடுங்கிக்கொண்டு இருந்தாள்.

“ஹேமா! நான் என் வேலைகளை மறந்துவிட்டு எதனால் இவ்வளவு அக்கறையுடன் போலீஸாருக்குத் துணையாக இருக்கிறேன் தெரியுமா?” என்ற மாயவனின் பேச்சு முற்றிலும் மாறுபட்டு தொனித்தது. காதல் போதை பொங்கி வழிகிறது. என்று சொல்லுவார்களே, அதைப்போல.

“சொன்னால் தானே தெரியும்!” என்றாள் ஹேமா குனிந்த தலை நிமிராமலேயே.

“முனீஸ்வரன் பெயரால் உங்கள் மானிகையில் பித்தலாட்டம் செய்து கொண்டு இருக்கும் கொலையாளியைக் கண்டுபிடித்து உன் அப்பாவை ஆபத்திலிருந்து விடுவித்துவிட்டால் பரிசு தருவதாகச் சொல்லி இருக்கிறார்.”

“என் தந்தை தானே...? நிச்சயமாகக் கொடுப்பார்! அவர் கஞ்சத்தனமாகப் பணம் செலவு செய்த போதிலும் தருவதாக வாக்களித்து விட்டால் ஒரு போதுமே பின் தங்கமாட்டார்.”

“ஆனால் நான் அவரிடம் பணத்தை எதிர்பார்க்கப் போவதில்லை ...”

“அப்படியானால் பரிசுப் பொருளாக விலை உயர்ந்த சாமான்களை எதிர்பார்க்கிறீர்களா...?”

“நான் எதிர்பார்க்கும் பொருள் விலை உயர்ந்த சாமான் தான்! அதற்கு என்ன விலை என்று யாராலும் மதிப்பிட முடியாது!”

“அப்படிப்பட்ட அந்தப் பரிசுப் பொருள் தான் என்ன...”

“உன்னையே நான் பரிசாகக் கேட்கப் போகிறேன்!”

“என்னையா....? என்னையா...?” என்று ஆவலோடு கேட்ட ஹேமா, 'களுக்'கென்று சிரித்தாள்.

“ஏன்? அந்தப் பொருளை நான் விரும்பக்கூடாதா.....?” என்ற மாயவனின் பார்வை கெஞ்சியது. இப்பொழுது பார்க்க வேண்டுமே அவனுடைய கூர்மையான கண்களை! குழைந்தன!

“நீங்கள் விரும்பலாம்! ஆனால் அதே நேரத்தில் நான் 'ஜீவன், உள்ள பொருள்! எனக்கென்று மனச்சாட்சியும் இருக்கிறது!' என்றாள் ஹேமா சற்று அமைதியாக.

அவள் சொன்ன 'ஜீவன்' என்ற பொருள் விளங்காததால் தத்தளித்தான் மாயவன்.

“நீ சொல்லும் மனச்சாட்சியின் பொருள்.....?”

“இன்னொரு தடவை நாம் பேசலாம்! இப்பொழுது அந்தப் பரிசுக்கு என்ன அவசரம் வந்தது?”

“இருந்தாலும் நான் நினைக்கிற பரிசு கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை இருந்தால் புதிய உற்சாகத்துடனும், புதிய தெம்புடனும், வேலை செய்வதற்குச் சுறு சுறுப்பாக இருக்கும்.”

“உங்களுக்குப் பரிசு கிடைப்பது உறுதி என்று வேண்டுமானாலும் வைத்துக் கொள்ளுங்களேன்!”

மாயவனின் முகம் உடனே பிரகாசம் அடைந்தது. ஒளிக்

கற்றைகள் அவனுடைய பற்களிலும் மோதி மினு மினுப்பைத் தந்தன.

“நிச்சயமாகத்தான் நீ சொல்லுகிறாயா ஹேமா.....?” என்று துள்ளிய மாயவன். அவளுடைய கையைத் தன்னையும் அறியாமல் பிடித்தான். இலவம் பஞ்சின் பசுமை-மலரின் மென்மை தளிரின் மிருது ஆகியவை அந்தக் கையில் அடங்கி இருந்தன. அவற்றின் ஸ்பரிசத்தைப் பெற்றதும் மெய் மறந்துவிட்டான் மாயவன். இளம் பெண்ணின் கைக்கு இத்தனை குளிர்வூட்டும் வெது வெதுப்பா.....?

ஹேமா சட்டென்று கையை விடுவித்துக் கொண்டு, “பேச்சிலேயே நம்முடைய அன்பு வளரட்டும்!” என்றாள் இமைகளை வேகமாகப் படபடத்துக் கொண்டே.

மாயவன் அவள் எளிதில் உணர்ச்சிவசம் அடைந்து விடாமல் இருப்பதைக் கண்டு அகமகிழ்ந்தான். உள்ளம் பூரித்தான். சில பெண்கள் கையைத் தொட்டவுடனேயே 'உன் பாதமே கதி' என்று துவண்டு விழுந்து விடுவார்களே...?

17. பார்கவியின் ஆவேசம்!

“நாம் இரண்டு பேரும் ஒன்றாகப் போனால் பார்ப்பவர்கள் வித்தியாசமாக நினைப்பார்கள். ஆகவே தனித்தனியாகப் பிரிந்து தான் போக வேண்டும்!” என்று சொன்னாள் ஹேமா.

முன்பு அவனுடன் வருவதைப் பற்றி ஹேமா கொஞ்சமும் கவலைப்படவில்லை. கையை வீசியவாறு மிகவும் உற்சாகமாக வந்தாள். ஆனால் அவன் தன்னைப் பரிசாகக் கேட்கப் போகிறான் என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட உடனேயே உலகத்தைக் கண்டு அஞ்சும் சுவாவம் வந்து விட்டது. பொதுவாக ஒரு ஆண் மகனைக் கண்டவுடன் ஓடி ஒளிந்து கொண்டு கதவு இடுக்கு வழியாகப் பார்ப்பவர்கள் தான் உள்ளத்தில் கள்ளம் நிறைந்தவர்களாக இருப்பார்கள். சுத்தமான இதயம் உள்ளவர்கள் யாரைக் கண்டுமே அஞ்சமாட்டார்கள்.

ஹேமாவின் உள்ளத்தில் கள்ளத்தனம் குடியேறியதின் விளைவால் ஏற்பட்டக் கோளாறு தான் இது!

“யார் வித்தியாசமாக நினைத்தால் என்ன? நாம் சுத்தமாகத்தானே இருக்கிறோம்!” என்றான் மாயவன்,

“அது நம் மனச்சாட்சிக்கு மட்டும் தானே தெரியும்!”

மாயவன் அவளை அதிகப்படியாகத் தொந்தரவு செய்ய விரும்பாததால் தனியாகப் பிரிந்து சென்றான். விரைவில் தனக்கு அவள் வாழ்க்கைத் துணைவியாகக் கிடைத்துவிடுவாள் என்பதை நினைத்த போது மேனி எங்கும் புல்லரித்தது-புளகாங்கிதம் ஏற்பட்டது. இப்பொழுது அவள் கையைப் பிடிக்கக்கூடாது என்று சொல்லுகிறாள். ஆனால் கழுத்தில் மாங்கல்யம் ஏறி விட்டால் தன் ஆசைகளுக்கெல்லாம் தடை விதிக்க முடியுமா.....?

ஹேமாவைப் பற்றிய நினைவில்- இன்பச் சஞ்சரிப்பில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு வாடகைக் காரில் ஏறிய மாயவன், ஹேமாவின் மயக்கத்திலேயே போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வந்து சேர்ந்தான். இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரியைப் பார்த்த பிறகு தான் அவனுடைய மயக்கம் தெளிந்தது.

“இரண்டு மூன்று முறை உங்களுக்கு டெலிபோன் செய்தேன். ஏதோ ஒரு அவசர வேலையை முன்னிட்டு வெளியே போயிருப்பதாக நாயுடுகாரு சொன்னார்!” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி.

“ஆமாம் சார்! என்னை நீங்கள் கொலை வியவகாரத்தில் ஈடுபடுத்தியதால் ஓய்வு கூட எடுத்துக் கொள்ள முடியாமல் போய் விட்டது” என்று சொன்ன மாயவன், மிரட்டல் கடித விஷயத்தை மட்டும் மறைத்து மீதி உள்ளவற்றை எல்லாம் சொன்னான்.

அவன் சொன்னவற்றை எல்லாம் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி, “உங்களிடம் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைத் தெரியப்படுத்த மறந்துவிட்டேன். அதாவது இறந்துபோன மாப்பிள்ளை பிரேம்நாத்தின் கோட்டின் உள் பையில் டார்ச் விளக்கைப் போன்ற சிறிய 'பிளாஸ்க்' ஒன்று இருந்ததாம்?” என்றார்.

“பிளாஸ்க்கை எதற்காக அவன் வைத்திருந்தான்? அந்தப் பிளாஸ்க்கில் என்ன இருந்தது?” என்று ஆவலுடன் கேட்ட மாயவன்,

அவன் மரண மர்மத்தைக் கண்டு பிடித்துவிட்டதைப் போல் ஆவலுடன் பார்த்தான்.

“பாதி வரையில் சூடான காப்பி இருந்ததாம்!”

பிரேம்நாத் எதற்காக சூடான காப்பியை பிளாஸ்க்கில் ஊற்றி கோட்டுப் பையினுள் மறைத்து வைத்திருந்தான்? அந்த பிளாஸ்க்கைக் கையிலேயே வைத்திருக்கலாமே! வாலிபனாக இருப்பதால் கையில் பிடித்துக்கொண்டு வரக் கூச்சப்பட்டானோ.....?

மாயவனால் எதையுமே புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

“பிளாஸ்க்கில் இருந்தது காப்பி தானா.....? அல்லது அதில் விஷம் ஏதாவது கலக்கப்பட்டு இருந்ததா.....?”

“அசல் காப்பி தான் என்று சோதனையில் இருந்து தெரியவந்து இருக்கிறது! அவன் காப்பி பிளாஸ்க்கைத் தான் எடுத்துக் கொண்டு போயிருக்கிறான்.”

“அந்த பிளாஸ்க்கில் பதிவாயிருக்கும் கைரேகை சோதித்துப் பார்க்கப்பட்ட...தா?”

“பார்த்தோம்! ஆனால் ரேகைகள் எல்லாம் அடையாளம் தெரிந்து கொள்ள முடியாதபடி அழிந்து போயிருந்தன.”

மாயவனுக்கு தலை சுற்றியது. துப்பறியும் வேலையில் ஈடுபடுகிறவர்களுக்கு அமோகமான மூளைத்திறனும் அதைப்போல் பொறுமையும் இருக்க வேண்டும். இவை இரண்டும் எல்லா மனிதனுக்குமே அமைந்துவிடுமா.....?

“அடுத்தபடியாக நான் என்ன செய்யவேண்டும் என்று சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டான் மாயவன்.

“பிரேம்நாத்துக்கும் நாயுடுவின் மூத்தபெண் பார்கவிக்கும் கல்யாணம் செய்து வைப்பதற்காக நிச்சய தாம்பூலம் நடந்திருக்கிறது. இந்த நிலையில் பிரேம்நாத் திடீரென்று அந்தப் பூஜை அறையில் தந்திரமரகப் படுகொலை செய்யப்பட்டு இருக்கிறான். அதற்காகக்

கல்யாணப் பெண் பார்க்கவி கவலைப்பட்டவளாகத் தெரியவில்லை. அவள் உள்ளூர்ப் பிரேம்நாத்தை விரும்பாமல், கட்டாயக் கல்யாணத்தில் இருந்து தப்புவதற்காக பிரேம்நாத் செத்துப்போக வேண்டும் என்றும் விரும்பி இருக்கலாம். கொலையாளி யார் என்பது அவளுடைய சிற்றப்பா மதனகோபாலுக்குத் தெரியுமாயினால் தான் சிற்றப்பாவும் அந்த அறைக்குள் படுகொலை செய்யப்பட்டு இருக்கிறான். இரண்டு கொலைகளையும் செய்தவள் ஒரு பெண்ணாகவும் இருக்கலாம். ஒருவேளை பார்க்கவி வேறு யாரையாவது உள்ளூரக் காதலிக்கக்கூடும் உங்கள் மர்ம நாவல்களில் அவளுக்கு மோகமும் உண்டு. ஆகவே நீங்கள் பார்க்கவியை காதலிப்பது போல் நடித்தோ, அல்லது வேறு முறையைக் கையாண்டோ, அவளும் பிரேம்நாத்தும் கடைசியாக எங்கெங்கே போனார்கள், என்னென்ன செய்தார்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். இது துப்பு துலக்குவதற்கு மிகுந்த உதவியாக இருக்கும்!” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி. நீண்ட நாளைய அனுபவம் அவருடைய பேச்சில் பிரதிபலித்தது.

“நீங்களே அவளை விசாரித்துத் தெரிந்து கொள்ளலாமே!”

“நான் விசாரிப்பதற்கும், நீங்கள் விசாரிப்பதற்கும் நிறைய வித்தியாசம் இருக்கிறது. என்னுடைய விசாரணையில் போலீஸ் அதிகாரி என்பதால் அதிகாரம் நிறைந்திருக்கும். நீங்கள் நாயுடுகாருவுக்கு வேண்டியவர் என்பதால் அன்பு நிறைந்து இருப்பதாக பார்க்கவி நினைப்பாள். அவள் நம் இரண்டுபேரில் உங்களைத் தான் அதிகமாக நம்புவாள். நம்பினால்தான் துப்பறியும் வேலையில் எளிதில் வெற்றி கிடைக்கும்.” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி.

மாயவன் அவரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

மணி நான்கு முறை அடித்து விட்டு மீண்டும் தன் பணியைத் தொடர்ந்தது. மாயவன் தன் அறையை விட்டு மெல்ல எழுந்து சென்று சாத்திக்கிடந்த ஒரு அறைக் கதவின் ஓரமாக வந்து நின்று புறங்கையினால் இலேசாகத் தட்டி, “உள்ளே வரலாமா?” என்று கேட்டான்:

“எஸ்! கமின்! வரலாம்!” என்ற குரல் அந்த அறையின் உள்ளே இருந்து வந்தது, அந்தக் குரலுக்கு உரிமை கொண்டவள் பார்க்கவிதான்.

மாயவன் அவள் எதிரில் வந்து சோபாவின் மீது உட்கார்ந்தான். ஆனால் பார்க்கவி தன் தலையை உயர்த்திப் பார்க்கவோ, எழுந்து மரியாதை செய்யவோ இல்லை. ஆங்கிலப் பத்திரிகை ஒன்றைப் புரட்டியவாறே உட்கார்ந்திருந்தாள்.

பார்க்கவி உண்மையிலேயே அகம்பாவம் பிடித்தவள் தான் என்பதில் கொஞ்சமும் சந்தேகம் இல்லை. நல்ல இதயம் கொண்டவளாக இருந்திருந்தால்-தமிழ் இனமாக இருந்திருந்தால் நிச்சயமாக எழுந்து நின்று மரியாதையாக வரவேற்றிருப்பாள். இன்னும் அவள் உள்ளத்திலிருந்து கொலை வெறி மறையவில்லையா என்ன.....?

“குட் ஈவினிங் பார்க்கவி” என்றான் மாயவன் வினயமாகச் சிரித்துக்கொண்டே.

பார்க்கவி பத்திரிகையை அப்படியே மடிமீது வைத்துவிட்டு, “குட் ஈவினிங், மிஸ்டர்!” என்றாள்.

“உங்கள் அத்தான் பிரேம்நாத்தும் உங்கள் சிற்றப்பாவும் செத்துப்போன துக்கத்தை பேப்பரைப் படித்துத் தீர்த்துக் கொள்கிறாய் போலிருக்கிறது!” என்றான் மாயவன் நளினமாக.

“கடந்து போன கதையை ஏன் நினைவு படுத்துகிறீர்கள்? பிரேம்நாத் என்று ஒரு வாலிபன் இருந்ததையும், நானும் அவரும் காதலர்களாக அலைந்து திரிந்து கொண்டதையும் எங்களுக்கு கல்யாணம் செய்து வைக்க நிச்சயதாம்பூலம் செய்திருந்ததையும் எப்பொழுதோ மறந்து விட்டேன்!” என்று பார்க்கவி மிகுந்த விரக்தியுடன் சொன்னாள்.

“நீ மறந்து விட்டாய்! ஆனால் உன் மானசீகக் காதலரைக் கொன்ற கொலைகாரன் இன்னும் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறான் அல்லவா...? அவனைக் கண்டு பிடித்து தக்க தண்டனை வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டாமா.....?”

“யார் தண்டனை வாங்கிக் கொடுக்கத் துணிந்திருப்பது? போலீஸ்காரர்கள் அந்த வேலையைச் செய்யமாட்டார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆகவே அவர்களை நம்பி இருந்தால் என்னிடம் எதையும் பேச வேண்டாம்.”

“பார்கவி, நீ எனக்கு உதவி செய்வதாக இருந்தால் நானே கொலையாளியைக் கண்டு பிடித்துத் தூக்கு மேடைக்கு ஏற்றி அனுப்புகிறேன்.”

மாயவன் இப்படிச் சொன்னதும் பார்கவியின் முகம் குபீரென வெளுத்தது. பிறகு அவள் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு தன் சின்ன உதடுகளில்- கிச்சிலிப் பழத்தைப் போன்ற சிவப்பு நிற உதடுகளில்- புன்னகை ஒன்றை உதிர்த்தாள். அது போலிப் புன்னகையாகத்தான் இருக்கும். பிறகு அவள் சோபாவை விட்டு எழுந்து சென்று மின்சார விசிறி சுழலுவதற்காக 'ஸ்விட்சை'த் தட்டி விட்டு வந்து மறுபடியும் உட்கார்ந்தாள். அவள் உள்ளத்தில் எழுந்திருக்கும் ஒரு போராட்டத்தை அடக்கி அமைதிப்படுத்திக் கொள்ளவே அவள் அப்படி எல்லாம் நடந்து கொள்ளுகிறாள் என்று தோன்றியது.

மின்சார விசிறி தலைக்கு மேல் 'விரர்' என்று வேகமாகச் சுழன்றது.

இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி தன்னை எதற்காகப் பயன்படுத்தி வருகிறார் என்பது அப்பொழுது தான் மாயவனுக்கு விளங்கியது. இன்ஸ்பெக்டர் வந்து விசாரணை நடத்தினால் பார்கவியிடம் இருந்து எதையுமே தெரிந்து கொள்ள முடியாது. அவள் சமாளிப்பாளே தவிர, எதையும் மனம்விட்டுப் பேச மாட்டாள்.

“பார்கவி! நான் எழுதிய மர்ம நாவல்கள் என்றால் உனக்கு மிகவும் பிடிக்கும் என்று கேள்விப்பட்டேன்!” என்று மாயவன் மெல்ல ஆரம்பித்தான்.

“அதை இன்ஸ்பெக்டர் சொன்னாரா? ஆனால் என்னை விட என் தங்கை ஹேமாவுக்குத்தான் உங்கள் நாவல்கள் என்றால் ஒரே பைத்தியம்! அதனால் தான் உங்கள் திறமையைப் பெரிதாக நினைத்து உங்களை இந்த மர்ம மாளிகைக்கு இழுத்து வந்தாள்!” என்றாள் பார்கவி.

“இப்படிப் பளிச் பளிச் என்று பேசும் பெண்ணைத்தான் எனக்குப் பிடிக்கும்!” என்று மாயவன் கூறியபடி தன் கண்களில் ஒரு காதல் பார்வையை வரவழைத்துக் கொண்டு, பார்கவியைக் குறுகுறு வென்று பார்த்தான்.

அந்தப் பார்வையைத் தாங்க முடியாமல் பார்க்கவி அதிர்ந்தாள். பிறகு அவள் சிலிர்த்துக் கொண்டு வேகமாகத் துள்ளியவளாய், “மாயவன்! என்னிடம் நீங்கள் ஏதாவது விஷயத்தைக் கிரகிக்க வேண்டுமென்றால் அதற்காக என்னைக் காதலிப்பது போல் நடிக்க வேண்டாம்! காதல் என்பது ஆண்களுக்கு ஒரு விளையாட்டுப் பொருளாக இருக்கலாம்! ஆனால் பெண்களுக்கு அது தான் அவளுடைய ஜீவன் முழுதும்! அதற்காக அவள் எந்தத் தியாகத்திற்கும், எந்தப் பாவத்திற்கும் கூடத் துணிந்துவிடுவாள்!. இதை நீங்கள் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்! அதோடு நீங்கள் என் தங்கை ஹேமாவைத்தான் காதலிக்கிறீர்கள் என்பதும் எனக்குத் தெரியும்!” என்றாள். மாயவன் குண்டடி பட்டவன் போல் திடுக்கிட்டான்.

“மிஸ்டர் மாயவன்! நீங்கள் நிச்சயமாகக் கொலையாளியைக் கண்டு பிடித்துத் தூக்கு மேடைக்கு அனுப்புவீர்களா?” என்று பார்க்கவி ஒரு விதக் கலவரத்துடன் கேட்டாள்.

“கண்டிப்பாக அனுப்புவேன்! அந்த எண்ணத்துடன் தானே என்னுடைய எல்லா வேலைகளையும் விட்டு விட்டு எங்கேயெல்லாமோ அலைந்து கொண்டு இருக்கிறேன்.”

“நீங்கள் இனிமேல் எங்கேயும் அலைய வேண்டியதில்லை. நானே கொலையாளி யார் என்பதைச் சொல்லிவிடுகிறேன்.” என்றாள் பார்க்கவி.

அவள் இப்படிச் சொன்னதும் மாயவன் திடுக்கிட்டான். ஒருவேளை சித்தப்பிரமை ஏற்பட்டதன் 'கோளாறினால் இப்படி பார்க்கவி பிதற்றுகிறாளோ என்றும் எண்ணமிட்டான்.

“ஏற்கனவே கொலையாளி யார் என்பது உனக்குத் தெரியுமா?” என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான் மாயவன்.

“தெரியும்! அந்த ஆள் யார் என்பதை அறிந்தால் உங்கள் காதுகளையே நம்பமாட்டீர்கள். அவன் என் சித்தப்பாவின் தலையை இரும்புக் குழாயால் உடைத்துக் கொண்டு வெளியே வந்ததை என் கண்ணாலேயே பார்த்தேன். அவன் என்னைப் பார்த்துவிடக்கூடாதே என்பதால் தான் விளக்குகளின் 'மெயினை' அணைத்தேன். பிறகு சிறிது நேரம் கழித்து மெயின் சுவிட்சைப் போட்டு எல்லா விளக்குகளையும் எரியவிட்டேன்.” என்றாள் பார்க்கவி.

அவள் சொல்லுவது உண்மை தானா.....? விளக்குகளை அணைத்தது அவளாகவே தான் இருக்குமா.....?

“நீ பார்த்த அந்த ஆள் யார்?” என்று அதிக அக்கறையுடனும், மிகுந்த ஆவலுடனும் கேட்டான் மாயவன். அவனுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. கொலையாளியை அவள் கண்ணால் பார்த்திருந்தால் அதைவிட வேறென்ன சாட்சியம் வேண்டும்?

“இந்த வீட்டில் இருப்பவர்களில் யாரை நீங்கள் நல்லவன் என்று மதித்துக்கொண்டு இருக்கிறீர்களோ, அதே ஆள் தான்!”

“இப்படிப் புதிர் போட்டுப் பேசினால் எனக்கென்ன தெரியும்? அந்த ஆள் யார் என்பதைச் சொல்லேன்.” என்ற மாயவனின் ஆவல் எல்லை மீறியது.

பார்கவி ஒருகணம் மௌனமாக இருந்து விட்டு, “எல்லோரும் உண்மையானவன்-நேர்மையானவன் என்று யாரைப் பாராட்டுகிறீர்களோ, அதே வேலைக்காரக் கிழவன் நல்லதம்பி தான்!” என்று சொன்னாள்.

“யார்? யார்? நல்ல தம்பியா உன் சித்தப்பா மதனகோபாலைக் கொலை செய்தார்?” என்று துடித்தான் மாயவன்.

“ஏன் மரியாதையாக அவர் என்று சொல்லுகிறீர்கள்? அவன் என்று சொல்லுங்கள். கொலை செய்து விட்டு நல்லவனைப்போல் நடித்துக் கொண்டு இருக்கும் ஒருவனுக்கு ஒரு போதுமே மரியாதை கொடுக்கக் கூடாது.” என்று நல்ல தம்பியைத் தாக்கிப் பேசினாள் பார்கவி.

“இந்த விஷயத்தை எதற்காக இது வரையிலும் நீ சொல்லவில்லை.....?”

“யாரிடம் சொல்லுவதால் என்ன பிரயோஜனம் என்பதாலேயே மௌனமாக இருந்தேன். எல்லோரும் அந்தக் கிழவனை சத்தியவந்தன் என்று நினைத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். அவன் ஒருவன் தான் இங்கே மூளை உள்ளவன் என்பதும். மற்றவர்கள் முட்டாள்கள் என்பதும் அவர்களுடைய நினைப்பு!”

பார்க்கவி மிகுந்த எரிச்சலுடன் பேசியது மாயவனின் நெஞ்சைத் தொட்டது. நல்லதம்பி மீது திடீரென்று பார்க்கவி எதனால் குற்றம் சாட்டுகிறாள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவர்களுக்குள் வாக்குவாதம் ஏற்பட்டு சண்டை மூண்டிருக்குமோ....? அதன் விளைவால் நல்லதம்பி மீது பழி சுமத்த நினைக்கிறாளோ.....?

“நல்ல தம்பி உன் சித்தப்பாவின் தலையை நொறுக்கிக் கொன்றதை உன் கண்ணாலேயே பார்த்தாயா?”

“பார்த்தேன்! அதனால் தானே உங்களிடம் சொல்லுகிறேன். அந்தக் கிழவன் பதுங்கிப் பதுங்கிச்சென்று அந்தப் பூஜை அறையினுள் நுழைந்தான். என்னமோ நடக்கப் போகிறது என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட நானும் நல்ல தம்பியைப் பின் தொடர்ந்து போனேன். அதற்குள் அவன் கொலை செய்துவிட்டு வெளியே வந்து விட்டான்!”

“கொலை நடந்ததைக் கண்ணாலேயே பார்த்த நீ அந்த இடத்திலேயே கூச்சல் போடுவதற்கென்ன...?”

“அவன் கொலை செய்து விட்டு இரத்தவெறி பிடித்தவனாக வருகிறான். அந்த நேரத்தில் நான் கூச்சல் போட்டால் அவன் என்னை - விடுவானா? ஏற்கனவே நான் பயந்த சபாவம் உள்ளவள்”

“அப்படியானால் மறு நாளாவது நீ சொல்லி இருக்கலாம்!”

“சொன்னால் மட்டும் என்ன? அவனை உடனே கைது செய்து கொண்டு போய்விடுவார்களா? நான் அவனைப் பற்றிய இரகசியத்தைச் சொல்லி விட்டேன் என்பது தெரிந்தால் என் கழுத்தைப் பிடித்துத் திருகியல்லவா கொன்று விடுவான்?” என்று பார்க்கவி நடுங்கினாள்.

அவள் சொல்லுவது உண்மையா பொய்யா என்றே யூகிக்க முடியவில்லை மாயவனால். ஒருவேளை அவள் சொல்வது உண்மையாகவும் இருக்கலாம்! பொய்யாகவும் இருக்கலாம்!

“இப்போது நீ என்னிடம் சொல்லி இருக்கிறாயே? இதனால் உன் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படாதா...?” என்று கேட்டான் மாயவன்.

“நிச்சயமாக ஏற்படும்! ஆனால் உங்கள் மீது எனக்கு நம்பிக்கை

இருக்கிறது. நல்லதம்பியை விடவும் நீங்கள் பலசாலி! ஆகவே என்னைக் காப்பாற்ற மாட்டீர்களா?”

“இந்த நம்பிக்கை முன்னாலேயே உனக்கு வந்திருக்க வேண்டும்.”

“முன்னால் வந்ததோ. பின்னால் வந்ததோ; எனக்குத் தெரிந்ததைச் சொல்லி விட்டேன். இனி நீங்கள் என்ன செய்ய நினைக்கிறீர்களோ அதைச் செய்யுங்கள்!”

“போலீஸாரிடம் இதை நான் தெரியப்படுத்தலாம் அல்லவா?”

“தாராளமாகத் தெரியப்படுத்துங்கள். என் உயிருக்குப் பாதுகாப்பு கொடுப்பதாக இருந்தால் எங்கே வேண்டுமானாலும் வந்து சாட்சி சொல்லுகிறேன்.” என்று பார்க்கவி அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொல்லவே, நல்ல தம்பி தான் மதனகோபாலைக் கொலை செய்து இருப்பாரோ என்ற சந்தேகம் வந்து விட்டது மாயவனுக்கு. குற்றாலத்தில் உல்லாசமாக ஓய்வெடுக்கும் விசித்திர வேலைக்காரரான நல்லதம்பியின் மனதில் என்னென்ன புதையுண்டு கிடக்கின்றன என்பது யாருக்குத் தெரியும்!

நல்லதம்பி அந்த மாளிகையில் இருப்பவர்கள் எல்லோரையும் விட அதிகச் செல்வாக்கு உடையவர். இன்னும் விரிவாகச் சொன்னால் அந்த மாளிகையின் ஆட்சி அவருடைய ஆதிக்கத்தில் தான் இருந்து வருகிறது. எல்லோருமே அவருடைய சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடந்து வருகிறார்கள். ஆனால் அவரைப் பிடிக்காத ஒரே ஆள் இறந்துபோன மதனகோபால் தான்! அவருக்கு முட்டுக்கட்டை போட்டு வந்ததும் அல்லாமல் அடிக்கடி இழிவாகப் பேசியதும் அவன் தான்!

இதனால் நல்லதம்பி திட்டம் போட்டு, அதன் படி மதனகோபாலைக் கொலை செய்துவிட்டாரா? மதனகோபால் செத்து விட்டால் அவருடைய செல்வாக்கு தான் இன்னும் பன் மடங்கு உயரும் அதன் பிறகு அவர் இட்டதுதான் சட்டமாக இருக்கும்.

இந்தக் காலத்தில் யாரையும் நம்புவதற்கு இல்லை. நல்லவர்களைப்போல் நடந்து காட்டுகிறவர்கள் தான் அக்கிரமங்களுக்கு எல்லாம் உறைவிடமாக இருப்பார்கள்!

“நல்லதம்பியை இப்பொழுதே கைது செய்து கொண்டு போக

ஏற்பாடு செய்யுங்கள்;” என்று பார்க்கவி சொல்லிக்கொண்டு இருந்தபோதே, “அவனை எதற்காக கைது செய்து கொண்டு போகும்படிச் சொல்லுகிறாய்?” என்று கேட்டுக் கொண்டே உள்ளே நுழைந்தார் வீராசாமி நாயுடு.

“மாயவன் சார்! நான் சொன்னால் விளையாட்டுப் பெண் எதையாவது உளறுகிறாள் என்று என் அப்பா நினைத்துக் கொள்வார். அதனால் நீங்களே சொல்லுங்கள்” என்றாள் பார்க்கவி உட்கார்ந்த இடத்தை விட்டு எழுந்திருக்காமலேயே.

வீராசாமி நாயுடு காலியாக இந்த ஒரு சோபாவின் மீது உட்கார்ந்து மகளையும் மாயவனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார்.

அவருக்கு ஒரே குழப்பமாகவும் அதிர்ச்சியாகவும் இருந்தன.

மாயவன் சற்று நிதானித்து விட்டு, “நல்ல தம்பியைப் பற்றி நீங்கள் எப்படி அபிப்பிராயப்படுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டான்.

“அபிப்பிராயப்படுவதற்கு இதில் என்ன இருக்கிறது? அவன் என்னுடைய வலது கையைப் போன்றவன். நல்லவன் யோக்கியன்!”

வீராசாமி நாயுடு இப்படிச் சொன்னதும் பார்க்கவிக்கு கடுமையான கோபம் வந்துவிட்டது.

“அப்பா! நீங்கள் அந்தத் தடியனுக்கு இப்படி எல்லாம் அதிக இடம் கொடுத்ததால் தான் கடைசியில் நமக்கே ஆபத்தாக வந்து விட்டான்!” என்று பார்க்கவி குமுறினாள்.

பார்க்கவிக்கு இவ்வளவு கோபம் வந்ததை இதற்கு முன்னால் நாயுடு பார்த்திராததால் மலைத்துப் போய்விட்டார். அவள் இவ்வளவு வேகமாகக் கத்திப் பேசியதும் இல்லை.

“பார்க்கவி! நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?” என்ற வீராசாமி நாயுடுவின் தொண்டை கரகரத்தது.

“நீங்கள் நல்ல தம்பியைப் பற்றி வைத்திருக்கும் அபிப்பிராயம் தவறு. அவன் நல்லவன் அல்ல; யோக்கியன் அல்ல, சித்தப்பாவைக்

கொலை செய்த கொலைகாரன்!” என்றாள் பார்க்கவி.

மகள் வாயிலிருந்து இவ்வளவு கடுமையான வார்த்தைகள் அதிலும் உண்மை ஊழியன் எனக் கருதப்படும் நல்ல தம்பியைப் பற்றிய கடும் சொற்கள் உதிரும் என்று வீராசாமி நாயுடு கொஞ்சமும் எதிர் பார்க்காததால் அரண்டு போனார்.

“பார்க்கவி நீ நல்ல நிலையில்தானே பேசுகிறாய்? உனக்கொன்றும் சித்தப் பிரமை இல்லையே!”

“நீங்கள் எல்லோரும் என்னை இப்படியெல்லாம் பேசி வாயை அடக்கிவிடுவீர்கள் என்பதால் தான் இதுவரையில் மௌனம் சாதித்துக்கொண்டு இருந்தேன். மாயவன் வந்து என் வாயைக் கிளறி நான் கட்டிக் காத்து வந்த இரகசியத்தைத் தெரிந்து கொண்டார்.”

“என்ன இரகசியம்? நல்லதம்பி கொலைகாரன் என்பதா?”

“ஆமாம்!” என்று சொன்ன பார்க்கவி, மாயவன் பக்கமாகத் திரும்பி, “ஏன் அப்படி உட்கார்ந்து இருக்கிறீர்கள்? நான் சொன்னதை அப்பாவிடம் சொல்லுங்களேன்!” என்று குமுறினாள்.

பார்க்கவி முற்றிலும் மாறுபட்ட பெண்ணாக மாறிவிட்டாள். அவள் முகத்தில் மென்மைக்குப் பதில் முரட்டுத்தன்மை பரவி இருந்தது.

மாயவன் எப்படிப் பேசுவது என்று தன்னைத் தயார் செய்து கொண்டு, “உங்கள் சகோதரர் மதனகோபாலைப் பூஜை அறையில் நல்லதம்பி பின் தொடர்ந்து சென்று மதனகோபாலின் தலையை நொறுக்கி கொன்றதை பார்க்கவி தன் கண்களாலேயே பார்த்தாளாம்!” என்று சொன்னான்.

“இது உண்மையா பார்க்கவி?” என்று பதறினார் வீராசாமி நாயுடு.

“நான் எதற்காக அப்பா உங்களிடம் பொய் சொல்லப்போகிறேன்? நல்லதம்பிதான் சித்தப்பாவைக் கொன்றான்!” என்றாள் பார்க்கவி.

“இதை ஏன் உடனே சொல்லவில்லை.....?”

“பயம் தான் காரணம்! இப்பொழுது கூட நான் சொல்லுவதை உண்மை என்று நம்பாமல் சந்தேகக் கண் கொண்டு தானே பார்க்கிறீர்கள்! உங்களிடமிருந்து நான் நியாயத்தை எதிர்பார்க்க முடியுமா...? சமயத்தில் நானே ஏதா ஒரு சித்த வெறியில் சித்தப்பாவைக் கொன்று விட்டதாகவும் திருப்பிவிடுவீர்கள் !”

வீராசாமி நாயுடுவுக்கு தன் மகளுடைய குணம் எப்படிப்பட்டது என்று தெரியும். ஆயினும் ஓர் ஆடவனின் தலையை ஓர் இரும்புக் குழாயால் அதி பயங்கரமாக அடித்து நொறுக்கும் அளவுக்குச் சக்தி இருக்காது என்பதை அவர் அறிவார்! எனவே தன் மகள் மீது அவருக்கு அந்தச் சந்தேகம் எழவில்லை.

“நீ சொல்லுவது உண்மையா பார்க்கவி.....?”

“நிச்சயமாக உண்மை! இப்பொழுதே அந்த கெட்ட வேலைக்காரனைக் கைது செய்ய ஏற்பாடு செய்யுங்கள். நீங்கள் அவனைக் காப்பாற்ற நினைத்தால், நானே போலீஸுக்கு போன் செய்து விடுவேன்.”

பார்க்கவி எவ்வளவு ஆத்திரத்துடன் பேசுகிறாள்? முகத்தில் எவ்வளவு பயங்கரமான உணர்ச்சிகள் மின்னலிடுகின்றன!

“நம் வேலைக்காரன் குற்றவாளியாக இருந்தால் நான் ஏன் அவனைக் காப்பாற்ற நினைக்கிறேன் பார்க்கவி?”

“அப்படியானால் நான் சொன்னதைத் தயவு தாட்சண்யம் இல்லாமல் செய்யுங்கள்.”

மாயவனும் வீராசாமி நாயுடுவும் வெளியே போனதும் “அப்பா கொஞ்சம் நில்லுங்கள்” என்று சொல்லிக் கொண்டே வெளியே வந்தாள் பார்க்கவி.

அவள் என்ன சொல்லப் போகிறாளோ என்ற நினைப்பில் இரண்டு பேரும் திரும்பி நின்றார்கள்.

“அப்பா! இனி நல்லதம்பி ஒரு வினாடி நேரம்கூட இங்கே இருக்கக்கூடாது. இருந்தால் நடந்ததை நான் சொல்லிவிட்டேனே

என்பதால் என்னைக் கொன்று விடுவான்.”

பார்கவியின் நாக்கு குளறியது. தெளிவாக அவளால் பேச முடியவில்லை.

“நாங்கள் இருக்கும் போது அந்த நிலைமை ஏற்பட விடுவோமா மகளே?”

“ஆமாம்! நீங்கள் இருக்கும் போது தானே பிரேம்நாததையும் சித்தப்பாவையும் பறி கொடுத்தோம்! அப்போது பாதுகாப்புக் கொடுத்துக் காப்பாற்ற முடியாத நீங்களா எனக்கு ஆபத்தான நிலைமை ஏற்படாமல் தடுக்கப் போகிறீர்கள்? உங்களில் யார் மீதுமே எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை.” என்று முகத்தில் 'பளார்' என்று அறைந்ததைப்போல் சொன்னாள் பார்கவி.

அவர்கள் எதற்காகப் பதில் பேசப் போகிறார்கள்? இரண்டு உயிர்களைப் பலி கொடுத்தவர்கள் ஆயிற்றே அவர்கள்!

“பார்கவி! கடந்து போனது கடந்து போனதாகவே இருக்கட்டும். ஆகவே இனிமேல் அதைரியப்படாதே!”

“எனக்கு நீங்கள் தைரியம் சொல்ல வேண்டாம். என் மீது உங்களுக்கு உண்மையான அன்பு இருந்தால் உடனே கிழவனை வெளியேற்றுங்கள். இல்லாவிட்டால் நான் வெளியேற வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டு விடும்!”

இடிமேல் இடி விழுந்ததைப் போல் இருந்தது வீராசாமி நாயுடுவுக்கு. என்ன செய்வது என்று தோன்றாமல் குழம்பிப் போய்விட்டார். வேலைக்காரனுக்காக அருமையான மகளை இழந்துவிட முடியுமா?

“உனக்கு அந்த நிலையை நிச்சயமாக ஏற்படுத்த மாட்டேன் மகளே! நீ இங்கேயேதான் இருக்க வேண்டும்!”

“அந்த நல்லெண்ணம் இருந்தால் இப்பொழுதே நல்லதம்பியைப் பிடித்துப் போலீஸில் கொடுங்கள். அந்த நன்றிகெட்ட நல்லதம்பியின் கழுத்தில் கயிறு ஏறினால் தான் எனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் நிம்மதி

ஏற்படும்.”

வீராசாமி நாயுடு அந்த நல்லதம்பியைப் போலீஸில் ஒப்படைப்பதாக வாக்களித்துவிட்டு வந்தார்.

18. மீண்டும் ஆபத்தா

நல்ல தம்பி ஐம்பது வருடங்களுக்கு மேலாகவே அந்த மாளிகையில் இருந்து வருபவர். அங்கே இருப்பவர்கள் எல்லோரையும் விட அவருக்குத்தான் வயது அதிகம். இதுவரையில் அவர் மீது எந்தவிதக் குற்றமும் இருந்ததில்லை. மற்றவர்கள் செய்யும் குற்றங்களைக் கண்டிப்பாரே தவிர, அவராக ஒரு போதுமே தவறு செய்யமாட்டார்.

வீராசாமி நாயுடு அவரைப்பற்றிச் சிந்தித்தவாறு சாய்வு நாற்காலியில் நீண்ட நேரமாகப் படுத்துக்கிடந்தார். அவருடைய மனத்திரையிலும் பலவிதமான எண்ணங்கள் நிழலாடிக்கொண்டு இருந்தன.

“மாயவன்! என் மகள்' பார்க்கவி சொல்லுவதைப் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?” என்று திடுமென்று கேட்டார் வீராசாமி நாயுடு.

“எனக்கு ஒன்றுமே ஓடவில்லை. உங்கள் மகள் சொல்லுவதையும் அலட்சியப் படுத்துவதற்கு இல்லை. அதில் ஏதாவது உண்மை அடங்கி இருக்கலாம்!” என்றான் மாயவன்.

“நல்லதம்பி கொலை செய்திருப்பான் என்று நீங்கள் நம்புகிறீர்களா...?”

“நம்பவும் முடியவில்லை, நம்பாமலும் இருக்க முடியவில்லை. உங்கள் மகள் பார்க்கவியைப் பற்றி என்னைவிட உங்களுக்குத்தானே அதிகமாகத் தெரியும்?”

“ஆமாம்! இதற்கு முன்னால் என்றைக்குமே பார்க்கவி இப்படி

கண்டிப்பாகச் சொன்னதில்லை. எந்த நிலையிலும் என்னை எதிர்த்துப் பேசமாட்டாள் என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்களேன்.”

“பொய் சொல்லி இருக்கிறாளா?”

“ஊ ஹும்! பொய் பேசுவது என்றாலேயே அவளுக்குப் பிடிக்காது. என்னிடம் பொய் சொல்லவும் மாட்டாள்.”

“உங்கள் மகள் மீது உங்களுக்குப் பரிபூரண நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஆகவே நல்லதம்பியை நாம் சந்தேகக் கண்களுடன்தான் பார்க்க வேண்டும்.”

வீராசாமி நாயுடுக்கு ஏனோ மனம் வரவில்லை. நல்லதம்பி மீது ஆரம்ப காலத்தில் இருந்தே முழு நம்பிக்கை வைத்திருந்தார்.

“நல்ல தம்பி நாணயமானவன்! நன்றியுள்ளவன்! உயிர் போவதாக இருந்தாலும் இதைப் போன்ற பஞ்சமா பாதகத்தைச் செய்யமாட்டான்”

“இரண்டுபேரையுமே நம்புகிறீர்கள். அப்படியானால் உங்கள் முடிவுதான் என்ன...?”

“என்னால் எந்த விதமான முடிவுக்கும் வர முடியவில்லை. இரண்டுமே இரண்டு கண்கள்! எதைக் குத்தினாலும் குருடாக வேண்டியது நான் தான்!”

வீராசாமி நாயுடு விம்மினார். இருதலைக்கொள்ளி எறும்பு போன்ற தவிப்பு அவருக்கு! என்ன செய்வது என்று தோன்ற முடியாத நிலை! நல்ல தம்பியையும் புறக்கணிக்க முடியவில்லை; மகளையும் புறக்கணிக்க முடியவில்லை.

“கடைசியில் நீங்கள் என்ன செய்ய விரும்புகிறீர்கள்?” என்று கேட்டான் மாயவன்

“நீங்கள் நல்ல தம்பியை நாகுக்காக விசாரித்துப் பாருங்கள். ஆனால் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் அவன் மனம் புண்பட்டு விடக்கூடாது.” என்று சொன்னார் வீராசாமி நாயுடு. அவர் மீது

வைத்திருந்த நம்பிக்கை இன்னும் கொஞ்சம் கூடத்தளரவில்லை.

மாயவன் குழம்பினான். பூஜை அறைக்குள் சித்தப்பா மதனகோபாலை வேலைக்காரக் கிழவன் நல்ல தம்பி அதிகோரமாகத் தாக்கிப் படுகொலை செய்ததைத் தான் கண்ணால் பார்த்தாக பார்க்கவி சாதிக்கிறாளே? அது நிஜமாக இருக்கமுடியுமா? ஒருவேளை உண்மையான கொலையாளியை மாயவன் கண்டுபிடித்துவிடக் கூடாது என்பதற்காக வேலைக்காரர் நல்லதம்பி மீது சந்தேகத்தையும் கொலைப் பழியையும் திருப்பிவிட பார்க்கவி முயல்கிறாளோ? அவ்வாறு பார்க்கவியின் மனதை யாராவது தூண்டிவிட்டு இருப்பார்களா? அப்படியானால் பார்க்கவியின் காதலுக்கோ அல்லது பந்த பாசத்திற்கோ பாத்திரமான ஒரு நபராகத்தான் உண்மையான கொலையாளி இருக்கக் கூடும். ஆனால் அந்த நபர் யார்? இந்த வீட்டில் விருந்தினராகத் தங்கியிருக்கும் வைரம் அருணாசலமா? ஹிட்லர் மீசை பிரம்மையாவா? டாக்டர் சவுரிராஜனா? அல்லது வெளியே சினிமாக் கம்பெனி நடத்தும் படாதிபர் பரமசிவமா? அல்லது.....அல்லது.... பார்க்கவியின் சொந்தத் தகப்பனார் வீராசாமி நாயுடுவே தானோ.....மாயவன் யோசித்து யோசித்துப் பார்த்தான்.

அந்தச் சமயம்-"எஜமான்! எஜமான்!" என்று கத்திக் கொண்டே ஓடி வந்தான் கிளி ஜோசியக்காரன்.

வீராசாமி நாயுடு தலையை உயர்த்திப் பார்த்து விட்டு. "என்னடா தாமு?" என்று விரக்தியுடன் கேட்டார்.

"இந்தக் கொடுமையை என்ன என்று சொல்லுவேன் சாரு.....? என் கிளியை.....?"

"கிளிக்கு என்ன நேர்ந்தது?" என்று பரபரப்புடன் கேட்டான் மாயவன்.

"மாயமாய் மறைந்த கிளி கிடைத்துவிட்டது என்ற பெருமையில் இருந்தேன். அந்தோ! இப்பொழுது அந்தக் கிளியின் கழுத்தைப் பிடித்துத் திருகி எவனோ கொன்று விட்டான்" என்று கிளி ஜோசியக்காரன் குமுறினான்.

மாயவன் திடுக்கிட்டான். சித்த வெறியின் பயங்கரச் செயல்கள்

மறுபடியும் ஆரம்பமாகிவிட்டதா...? சித்தவெறியன் என்று கருதப்பட்ட மதனகோபாலோ கொலை செய்யப்பட்டுவிட்டான்! அப்படியானால் இந்தக் குடும்பத்தில் வேறு யாரோ ஒரு சித்தவெறி நபர் இருக்கிறார்களா? அப்படியானால் இந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த வீராசாமி நாயுடு. அவருடைய மூத்த பெண் பார்க்கவி, இளைய பெண் ஹேமா முதலானவர்களில் யாருக்குப் பரம்பரை ரீதியான சித்தவெறி தொற்றி இருக்கக் கூடும்.....? அதைத் தீர்மானிக்க முடியாமல் மாயவன் குழம்பினான்.

கிளி ஜோசியக்காரன் மேல் துண்டால் கண்களைத் துடைத்து விட்டு அழுதான்.

“உன் கிளியைக் கொன்றது யார்?” என்று கேட்டார் வீராசாமி நாயுடு.

“அதை எப்படி என் வாயால் சொல்லுவேன்? இங்கே இருக்கும் பெரிய மனிதரான நல்லதம்பிதான் இரக்கம் இல்லாமல் என் கிளியின் கழுத்தை முறித்துப் போட்டு விட்டார்.”

வீராசாமி நாயுடுவும் மாயவனும் திடுக்கிட்டார்கள். முதலில் நல்லதம்பி மீது பார்க்கவி குற்றம் சாட்டினாள். இப்பொழுது கிளி ஜோசியக்காரன் குற்றம் சாட்டுகிறான். நெருப்பு இல்லாமல் புகை வருவது சாத்தியமா?

“நல்லதம்பிதான் கிளியைக் கொன்றார் என்று உனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“அவர் கிளிக்கூண்டின் பக்கத்திலிருந்து வேகமாக ஓடியதைப் பார்த்தேன்.”

“நீ சொல்லுவதைப் போல் அவன் கிளியைக் கொன்றதாகவே இருக்கட்டும். எதற்காகக் கிளியைக் கொல்ல வேண்டும்? அப்படிச் செய்வதால் அவனுக்கு என்ன நன்மை ஏற்படப்போகிறது?”

“நன்மையை உத்தேசித்துக் கொல்லவில்லை சாரு! பொறாமை தான் இதற்குக் காரணம்! என் கிளி மூன்று காலங்களையும் சொல்லக்கூடியது. ஆகவே அந்தக்கிளி சீட்டு எடுத்தால் தன் குட்டுகள்

அம்பலமாகி விடுமே என்று பயந்து தான் முன் கூட்டியே” கிளியை நல்லதம்பி கொன்றுவிட்டார்! நாயுடுகாரு! உங்கள் அழைப்பை நம்பி வந்த எனக்கு இவ்வளவு கடுமையான தண்டனை வேண்டியது தானா? இனிமேல் நான் எதை வைத்துக் கொண்டு பிழைப்பேன்?”

பொம்மையை உடைத்து விட்ட குழந்தையைப் போல் கிளி ஜோசியக்காரன் வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டு அழுதான். வீராசாமி நாயுடு ஏதேதோ சமாதானம் சொன்ன போதிலும் அடங்கவில்லை. கடைசியாக அவர், “உன் கிளி உயிருடன் இருந்தால் எவ்வளவு பணம் சம்பாதிப்பாய்?” என்று கேட்டார்.

“நான் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்ற பேராசையால் இப்படிப் புலம்பவில்லை. நல்லது கெட்டதைச் சொல்லக் கூடிய என் ஞானக்கிளி போய்விட்டதே என்று தான் கதறுகிறேன்!”

“கவலைப்படாதே! இறந்து போன கிளியைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு அழுவதால் இனி என்ன லாபம் கிடைக்கப் போகிறது?”

“லாபம் கிடைக்காது! நஷ்டமே வரட்டும்! ஆனால் என் கிளியைப் பிடித்து அநியாயமாகக் கொன்ற நல்ல தம்பியை வர வழைத்து ஏன் என்று தட்டிக்கேட்க மாட்டீர்களா?”

“நிச்சயமாகக் கேட்கிறேன்! நீ யாரிடமும் எதைப்பற்றியும் பேசாமல் உன் அறையிலேயே உட்கார்ந்திரு!”

கிளி ஜோசியக்காரன் விம்மியவாறு கண்களை மேல் துண்டால் துடைத்துக் கொண்டே போனான்.

அவன் பார்வையில் இருந்து மறைந்ததும், “இப்படிப்பட்ட குழப்பங்களை எதிர்பார்த்தே தான் புத்திசாலியான உங்களை வர வழைத்தேன்; மாயவன்! இந்த விஷயத்தில் என்ன செய்வது என்றே எனக்குத் தோன்றவில்லை.” என்று கவலையுடன் சொன்னார் வீராசாமி நாயுடு.

“எனக்கும் ஒரே குழப்பமாகத்தான் இருக்கிறது! ஆனால் ஒன்று மட்டும் உண்மை! கிளி ஜோசியக்காரன் கிளப்பிவிட்ட முனீஸ்வரப்

பூஜையால் தான் எல்லா வினைகளும் படுகொலைகளும் முளைத்திருக்கின்றன!” என்றான் மாயவன் அழுத்தம் திருத்தமான குரலில்.

“எப்படி இவ்வளவு திட்டவட்டமாகக் கூறுகிறீர்கள்?”

“அவனுடைய கண்களைச் சிறிது நேரம் கவனித்துக் கொண்டு இருந்தேன். அதிலிருந்து எனக்கோர் உண்மை புலப்பட்டது!”

“என்ன உண்மை ...?”

“இப்பொழுது என்னால் எதையும் சொல்ல முடியாது! இன்னும் ஒரு சிலரைக் கலந்து ஆலோசனை செய்த பிறகு இது சம்பந்தமாக ஒரு முடிவுக்கு வருகிறேன். அதுவரையிலும் நாம் விவாதிக்காமல் இருப்பது நல்லது.”

மாயவன் சொல்லி முடித்த போது நல்ல தம்பி முகத்தைத் தொங்கப் போட்டவாறே வந்தார்.

“என்ன எஜமான், கூப்பிட்டீர்களாமே...!”

“ஆமாம்; கூப்பிட்டேன்!” என்று சொன்ன வீராசாமி நாயுடு அவரை ஏற இறங்கப் பார்த்து விட்டு, “தாமுவின் கிளி இறந்து போய் விட்டதாமே...?” என்று கேட்டார்.

“இறந்துபோய் விட்டது. ஆனால் அந்தக் கிளியை நான் தான் கொன்றுவிட்டேனாம்! தாமு ஒரேயடியாக எகிறிக் குதிக்கிறான். வாயிலிருந்து உதிரும் வார்த்தைகளை எந்தக் குழாயடிச் சண்டையிலும் கேட்க முடியாது. தமிழ் அகராதியிலும் அந்த வார்த்தைகள் கிடையாது. என் பொறுமையை எவ்வளவு சோதிக்க முடியுமோ, அவ்வளவும் சோதித்துவிட்டான். என்னுடைய கடைசிக் காலத்தில் எப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளைக் கேட்டுச் சகித்துக் கொள்ள வேண்டி இருக்கிறது பார்த்தீர்களா?”

நல்ல தம்பி மிகவும் வருத்தப்பட்டார். பேசும் போது உணர்ச்சிவசப்பட்டதால் கண்களும் கலங்கின.

“நீங்கள் தானே கிளியைக் கொன்றீர்களாம்!” என்று குற்றம் சாட்டினான் மாயவன்.

“அபாண்டமாகப் பழி சுமத்த வேண்டும் என்றால் அதற்கு இன்னார்தான் தேவை என்று இல்லையே! ஏன், நீங்கள் இங்கே இருப்பது பிடிக்கவில்லை என்றால் உங்கள் மீது கூடப் பழி சுமத்தலாமே!” என்று திருப்பிச் சொன்னார் நல்லதம்பி.

“அப்படியானால் கிளி செத்ததைப் பற்றி உனக்கு எதுவுமே தெரியாதா?” என்று கேட்டார் வீராசாமி நாயுடு.

“தெரியாது! ஆனால் அந்தக் கிளி செத்துக் கிடந்ததைப் பார்த்தது மட்டும் உண்மை!” என்று சொன்ன நல்லதம்பி, “நான் இங்கே இருப்பதை ஒரு சிலர் விரும்பவில்லை. ஆகவே நிலைமையில் தெளிவு ஏற்படும் வரையில் வெளியே தங்கி இருக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்.” என்றார் வேதனையோடு.

“யார் யாருக்குப் பிடிக்கவில்லை?” என்று மாயவன் கேட்டான்.

“முதலில் பெரிய குழந்தை பார்கவிக் கே என்னைப் பிடிக்கவில்லை. நான் தான் சின்னவரைக் கொலை செய்தேனாம்!”

“உன்னிடமே அவள் கேட்டு விட்டாளா.....?”

“என்றைக்குமே அவள் என்னிடம் இந்தவிதமாகப் பேசியதில்லை. நான் மதனகோபாலைக் கொன்றதை அவள் கண்ணாலேயே பார்த்தாளாம்! கோர்ட்டில் வந்து சாட்சி சொல்லுவதற்கும் தயாராக இருக்கிறாளாம்.

பார்கவி மனதை அடக்கிக் கொள்ளாமல் அத்துமீறிவிட்டாள் என்பது இருவருக்கும் விளங்கியது,

“நீ அவளிடம் என்ன சொன்னாய்?”

“அவள் என்னைப் பார்த்து இப்படிச் சொல்லி விட்டாளே என்பதற்காக கொஞ்சமும் நான் கலங்கவில்லை. அவளுடைய மனதை யாரோ எப்படியோ மாற்றிவிட்டார்களே என்று நினைத்துத் தான்

வருந்துகிறேன். அவள் மனம் மாறிவிட்டது. யாராலோ மாற்றப்பட்டு இருக்கிறது.”

நல்லதம்பி இவ்விதம் சொன்ன போது அவருடைய குரல் கம்மியது. கண்கள் கலங்கின.

மாயவன் விழித்துக் கொண்டான். ஏற்கனவே அவன் எழுதிய ஒரு மர்ம நாவல் மனதில் வந்து நின்றது.

“மனதை யாராவது மாற்ற முடியுமா?” என்று கேட்டான் மாயவன்.

“பில்லி சூன்யம் ஏவல் வைத்து மனதை மாற்றமுடியும் என்று கேள்விப்பட்டு இருக்கிறேன். வசிய மருந்தின் சக்திக்குப் பலியாகிச் சில இளம் பெண்கள் கற்பை இழந்திருப்பதாகவும் அறிந்திருக்கிறேன். ஆனால் இவை எந்த அளவுக்கு உண்மை என்று எனக்குத் தெரியாது;” என்றார் நல்லதம்பி.

மாயவன் யோசித்தான். பார்கவிக்கும் ஏதோ ஒன்று நடந்திருக்கிறது. அது என்ன என்பதைக் கண்டுபிடித்து அவளுடைய மூளைக் குழப்பத்தைத் தெரிந்து கொண்டால் கொலையாளி யார் என்பதை விரைவில் கண்டுபிடித்து விடலாம்.

இவ்விதம் மனதிற்குள்ளாகவே எண்ணிய மாயவன், “நிலைமை தர்ம சங்கடமாகத்தான் இருக்கிறது. பார்கவி மிகவும் பாதிக்கப்பட்டு இருக்கிறாள் என்பது தெளிவாகிறது. கிளி ஜோசியக்காரன் மர்மமாகவே காணப்படுகிறான். அவன் தான் எல்லாவற்றிற்கும் மூல காரணம் என்று சொன்னால் கூட ஆச்சரியப்படுவதற்கு இல்லை.” என்று சொல்லி விட்டு, “நல்லதம்பி இந்த மாளிகையை விட்டு வெளியே போய் இருப்பது தான் நல்லது போல் எனக்குத்தோன்றுகிறது,” என்றான்.

“நல்லதம்பியை நாம் பிரிந்திருப்பதா.....?” என்ற வீராசாமி நாயுடுவின் கண்கள் கலங்கின.

“நிச்சயமாகப் பிரிந்திருக்க வேண்டியது தான். அதுவுமின்றி, மற்றவர்கள் சந்தேகப்படாமல் இருக்க நாம் ஒரு நல்ல வழியைக் கையாண்டே தீரவேண்டும். இது ஒரு தந்திரத்தைப் போன்றது தான்!”

“தந்திரமா...?”

“இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரியைச் சந்தித்துப் பேசிய பிறகு நான் நிலைமையை விளக்குகிறேன். அது வரையிலும் எல்லோரும் அமைதியுடன் இருங்கள்!” என்று மாயவன் சொல்லிவிட்டு வெளியே கிளம்பினான்.

19. காரில் வந்தவர்கள்!

இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி மாயவன் சொன்ன வற்றை அமைதியுடன் கேட்டுக்கொண்டு இருந்தார். அவனுடைய யோசனை மிகவும் திருப்தி அளிப்பதாக இருந்தது.

“பழங்காலத்து, வேலைக்காரக் கிழவன் நல்லதம்பி மீது கொலைப்பழியை பார்க்கவி போடுகிறாள் என்றால் அதற்கு ஒரு காரணம் இருக்கும் என்பது உண்மை தான், மாயவன்! கிளியைக் கொல்வது போன்ற சித்த வெறிச் செயல்கள் மறுபடியும் அந்த வீட்டில் ஆரம்பிக்கின்றன என்றால் அதையும் ஆராய வேண்டியது தான்! நீங்கள் அந்த வீட்டிற்குத் திரும்பிப்போய் அங்கு நடப்பதை எல்லாம் கண்காணியுங்கள்! முக்கியமாக இரவு நேரத்தில் தூக்கத்திற்கு இடம் கொடாமல் உங்கள் கற்பனைகளுக்கு இடம் கொடுங்கள்!” என்றார், இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி. உடனே மாயவன் கிளம்பினான். வீராசாமி நாயுடுவின் வீட்டிற்குள் நுழைந்த உடனே, “சாரு! இந்த வீட்டிலிருந்து நல்லதம்பி ஓடிப்போய்விட்டான்!” என்று கூறியவாறு வரவேற்றான் கிளி ஜோசியக்காரான்.

“அந்த வேலைக்காரக் கிழவர் குற்றவாளியாக இருந்தால், அவர் எங்கே ஓடினாலும் போலீஸார் அவரைப் பிடித்து மாட்டி விடுவார்கள்!” என்றான் மாயவன்.

“இன்னொரு விஷயத்தையும் உங்களிடம் சொல்ல மறந்து விட்டேன் மிஸ்டர் மாயவன்! சரியான சாட்சியம் இல்லை என்று நினைத்து போலீஸ்காரர்கள் அந்தக் கிழவனை விட்டு விடப்போகிறார்கள். அவன் இங்கே திரும்பி வந்தால் முதலில் என் தலையைத்தான் காணாமல் ஆக்கிவிடுவான்!” என்று பதறிய பார்க்கவி மிகவும் விழிப்பாக நடந்து கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொண்டாள்.

“இனி நல்லதம்பியைப் பற்றி யாருமே பயப்பட வேண்டியதில்லை!” என்றான் மாயவன்.

“எதிர்பாராத விதமாகத் தப்பித்து வந்து விட்டால்...?”

“நான் எதற்காக உங்கள் வீட்டில் இருக்கிறேன்...? உடனே போலீஸில் பிடித்துக் கொடுத்து விடமாட்டேனா என்ன?”

“என்னமோ சாரு! உங்களைத் தான் மலை போல் நம்பிக்கொண்டு இருக்கிறோம். நட்டாற்றில் கை விட்டு விடாதீர்கள்.” என்று கிளி ஜோசியக்காரன் முகத்தைப் பரிதாபமாக வைத்துக்கொண்டு கெஞ்சினான்.

மாயவன் அவர்களைப் பார்த்து வன்மமாய்ச் சிரித்துக்கொண்டு தன்னுடைய அறைக்குப்போனான். ஹேமாவை உடனடியாகப் பார்க்க வேண்டும் போல் இருந்தது அவனுக்கு!

ஹிட்லர் மீசை பிரம்மையாவும், வைரம் அர்த்தநாரியும் எதுவும் நடக்காததைப்போல் சிரித்துக் கொண்டே அந்த அறையைக்கடந்து போனார்கள்.

மாயவன் சிறிது நேரம் அறையினுள் உட்கார்ந்து இருந்தான். அவனுக்கு இருக்கப் படிக்கவில்லை. எனவே தன் அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு ஹேமாவின் அறையினுள் நுழைந்தான்.

ஹேமாவுக்கு சமையல்காரன் மணி சாதம் பரிமாறிக் கொண்டு இருந்தான். அன்றிரவுக்கென 'ஸ்பெஷலாக' மலையாள அவியலும், கும்பகோணம் 'கொஸ்தும்' தயாரிக்கப்பட்டு இருந்தன.

மாயவனைக் கண்டதும் திடுக்கிட்டதைப் போல் பார்த்தாள் ஹேமா. அவளால் சாதத்தைப் பிசைந்து கொண்டிருக்க முடியவில்லை. அவளுக்கே இயல்பான உற்சாகமெல்லாம் முகத்திலிருந்து மறைந்து முற்றிலும் மாறிப்போயிருந்தாள்.

மாயவன் மிகுந்த அதிகாரம் உள்ளவனைப்போல் அவளுக்கு எதிரில் கிடந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

“நானும் சாப்பிடலாமா, ஹேமா.....?” என்ற மாயவனின் குறும்புக் கண்கள் அவளைப் பார்த்துக் கொஞ்சின.

மணி சாதம் பரிமாறி விட்டுப் போவது வரை ஹேமா மௌனமாகவே இருந்தாள். அவன் போனதும் “மிஸ்டர்! தயவு செய்து உங்கள் அறைக்குப் போங்கள்.” என்று ஹேமா கடு கடுத்தாள்.

“ஏன்...? நான் உன் பக்கத்திலேயே இருப்பதால் சாப்பிடுவதற்குக் கூச்சமாக இருக்கிறதா.....?” என்று மாயவன் அவள் சொன்னதைப் பொருட்படுத்தாமல் சிரித்துக்கொண்டே கேட்டான்.

“எனக்கு எந்தக் கூச்சமும் இல்லை, தயவு செய்து எழுந்து போங்களேன்.”

ஹேமாவின் குரலில் சூடு ஏறியதும் அவள் உண்மையிலேயே கோபித்துக் கொள்கிறாள் என்று எண்ணினான் மாயவன். அவளுடைய இந்தத் திடீர் மாற்றத்துக்குக் காரணம் என்ன.....? சில பெண்களைப் போல் அவளும் பல்புயிதத்து விட்டாளா?

“முதலில் நீ சாப்பிடு! அதன் பிறகு நாம் 'ஊடலை' வைத்துக் கொள்ளலாம்.” என்றான் மாயவன்.

ஆனால் ஹேமா சாப்பிடும் நிலையில் இல்லை. சாதத்தைப் பிசைந்த கை அப்படியே இருந்தது.

“இந்த விளையாட்டு வேண்டியதில்லை. முதலில் உங்கள் அறைக்கு எழுந்து போங்கள்.”

ஹேமா மிகவும் பிடிவாதமாகப் பேசவே அவள் கோபத்தில் இருக்கிறாள் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டான் மாயவன். ஆனால் நன்றாக இருந்த அவளுடைய மனதை இந்த நிலைக்கு ஆளாக்கியது யார்?

“ஹேமா! கேலியாக நீ இப்படி எல்லாம் பேச வில்லையே!” என்றான் மாயவன். அவனுடைய முகம் என்னவோ போல் இருந்தது.

“உங்களிடம் கேலி பேசுவதற்கு நான் யார்? நீங்கள் என்னுடைய

அத்தை மகனா? மாமன் மகனா...?” என்று ஹேமா குமுறினாள்.

“கேலி செய்ய வேண்டுமானால் அதற்கு உறவு தேவையில்லை. காவேரிக்கரையில் வைத்துப் பேசினாயே, அதற்குள் மறந்துவிட்டாயா ஹேமா?”

“நான் எதையும் மறக்கவில்லை! தயவு செய்து போங்கள்.” என்று ஹேமா சீறினாள். அவள் ஏன் இப்படி மாறிவிட்டாள்? நிமிஷத்திற்கு ஒரு புத்தி இவளுக்கு இருக்குமோ...? அப்படியானால் சித்தவெறி நபர் இவள் தானா?...அல்லது...அல்லது... ஹேமா தன் காதலை வேறு ஒருவரின் மீது திருப்பி இருக்கிறாளோ...? இவ்வாறெல்லாம் குழம்பிய மாயவன் பரிதாபமான முகத்தோடு ஹேமாவை ஏறிட்டு நோக்கி, கரகரக்கும் குரலில், “ஹேமா! நீயும் டாக்டர் சவுரிராஜனும் அடிக்கடிச் சந்தித்து நெருங்கிப் பழகுகிறீர்களே? அது வைத்திய ஆராய்ச்சிகளுக்கு மட்டுந்தானா? அல்லது வேறு எப்படிப்பட்ட பழக்கம்?” என்று கேட்டான்.

“அதையெல்லாம் உங்களிடம் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை” என்று ஹேமா கத்தினாள்.

“உன்னுடைய இந்தத் திடீர் மாற்றத்துக்குக் காரணம்...?”

அறைக்கு வெளியே யாரோ நின்று நடந்து செல்லும் காலடியோசை கேட்டது.

“எந்தக் காரணமும் இல்லை! நீங்களாகப் போகிறீர்களா? அல்லது சப்தம் போட்டு அப்பாவைக் கூப்பிடட்டுமா.....?”

ஹேமா இப்படி முன்பின் அறிமுகம் இல்லாதவனிடம் நடந்து கொள்வதைப்போல் பேசுவது அவனுடைய தன்மான உணர்ச்சிகளைக் குத்தியது. காதல் தேவை தான்! ஆனால் அந்தக் காதலைப் பெற ஒரு பெண்ணின் காலடியில் விழவேண்டிய அவசியம் இல்லையே!

“நீ யாரையும் கூப்பிட வேண்டாம்! அந்தச் சிரமத்தை உனக்கு நான் ஒரு போதுமே கொடுக்கமாட்டேன்!” என்று மாயவன் சொல்லிவிட்டு அவளுடைய முகத்தைப் பார்க்காமலேயே வெளியே வந்தான்.

இந்தப் பெண்களே இப்படித்தான்! முதலில் ஆண்களின் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் அளவுக்கு கவர்ச்சியாக உடை உடுத்திக் கொண்டு சிரிப்பு வராவிட்டாலும் வலுக்கட்டாயமாகச் சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டு சிரித்துச் சிரித்துப் பேசுவார்கள். அன்பை எந்த அளவுக்குக் காட்டலாமோ, அதை விடவும் அதிகமாகக் காட்டுவார்கள். எங்கே வேண்டுமானாலும் மிகவும் துணிச்சலாக அழைத்துச் செல்லுவார்கள். அந்தத் துணிச்சல் ஆண்களுக்குக் கூட ஏற்படாது. காதல் கடிதம் எழுதுவதிலும் அவர்கள் தான் முன்னணியில் இருப்பார்கள். பிறகு, ஆண்களை ஏமாற்றித் தவிக்க வைப்பதிலும் முன்னணி அவர்களுக்குத்தான்!

ஹேமாவை நினைத்து மாயவன் மிகவும் கலங்கினான்.

ஹேமா மிகவும் பிரமாதமாக இருக்கிறாள்! அவளுடைய அழகு தனக்கு சொந்தமாகும் என்று தான் இதுவரையிலும் நினைத்து மகிழ்ந்து கொண்டு இருந்தான். இப்பொழுது அந்த ஆனந்தக் கனவு நீரின் மேல் குமிழி போல்-சோப்பு நுரை போல் மறைந்து போய்விட்டது. ஒரு வேளை ஹேமா இரட்டை மனம் படைத்தவளோ? மாயவனைக் காதலிப்பதா அல்லது டாக்டர் சவுரிராஜனைக் காதலிப்பதா என்று அவள் அலைபாய்கிறாளோ.....?

படுக்கையில் படுத்தான் மாயவன். பஞ்சு மெத்தைதான் அது! ஆனால் இப்பொழுது அது நெரிஞ்சுமுள் பரப்பப்பட்ட முள் படுக்கை போல் உறுத்தியது.

தலைக்கு மேல் மின்சார விசிறி சுழன்று கொண்டு இருந்தது குளிர்ந்த காற்றை வாரி வழங்கும் அந்த மின் விசிறி இப்பொழுது அனல் காற்றை வீசுகிறதா.....?

மாயவன் இதுவரையில் காதலின் தவிப்பை எல்லாம் நாவல்களில் பக்கம் பக்கமாக எழுதி வந்தான். ஆனால் அப்பொழுது அதன் வேதனை இத்தகையதாக இருக்கும் என்பதை உணர்ந்ததில்லை. இப்பொழுது தான் அதன் கொடுமை எத்தகையது என்பதை அவனால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. இதற்காகத்தான் காதலுக்கே அடிமையாகக்கூடாது என்ற எண்ணத்துடன் இருந்தான். அந்த வைராக்கியத்தை ஹேமா வந்து குலைத்து விட்டாள்.

மாயவன் கண்களை மூடினான். இன்னும் கண்களுக்குள்ளேயே தான் ஹேமா சதுராடிக்கொண்டு இருந்தாள். புன்னகை தவழும் அவள் முகம் மனக்கண் முன்னால் காட்சி அளித்துக்கொண்டே இருந்தது.

அவ்வளவு இனிமையாகச் சிரிக்கும் ஹேமாவா இத்தகைய கடுகடுப்புடன் நடந்து கொள்கிறாள்? சிரித்துச் சிரித்துப் பேசும் அவளுடைய சின்ன உதடுகளா அன்பில்லாத வார்த்தைகளைக் கொட்டுகின்றன.....?

மாயவன் நீண்ட நேரமாக அவளைப் பற்றியே நினைத்துக்கொண்டு இருந்தான். இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி சொன்ன வேலைகளைச் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணங்கூட மங்கிவிட்டது.

இரவு மணி பத்து அடித்தது. எல்லோரும் அவரவர் அறைகளினுள் நுழைந்து கதவைச் சாத்தி உட்புறமாகத் தாளிட்டுக் கொண்டார்கள். ஒவ்வொருவருக்கும் முனீஸ்வரனைப் பற்றிய கிலி இருந்தது. அந்தப் பயங்கரத் தெய்வத்தால் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படுமோ என்று அஞ்சினார்கள்.

தன் அறை விளக்கை அணைத்த மாயவன் ஜன்னல் சுவரின் மீது ஏறி உட்கார்ந்து இருளடைந்து கிடக்கும் தெருவையே பார்த்துக்கொண்டு இருந்தான். மழை மேகங்கள் குழறிக்கொண்டு இருந்ததால் இருள் சற்று அதிகமாக இருந்தது. ஆனாலும் யாராவது நடந்து போனால் கரிய உருவம் அசைவதைப்போல் பார்க்கலாம்.

மணி பதினொன்றாகியது.

தெருவில் நாய்கள் குரைக்கும் சப்தமும், தவளைகளின் கத்தலும், இரவு வாசிகளான ஆந்தை கோட்டான் ஆகியவற்றின் அலறலும் தான் தொடர்ந்து கேட்டுக்கொண்டு இருந்தன. மனித சஞ்சாரம் என்பது அறவே இருப்பதாகவே தோன்றவில்லை.

இருள் கவிந்து மலைபோல் இருந்த மரங்கள் தலையை அசைத்தன. குளிர்ந்த காற்று 'ஜில்'லென்று வீசியது.

மணி பன்னிரண்டு அடித்தது.

இப்பொழுது இரவுக்கே உரித்தான பயங்கரம் ஆட்சி செலுத்திக்கொண்டு இருந்தது. பயப்பிராந்தியை உண்டு பண்ணும் ஒரு விதச் சூழ்நிலை நிலவியது. இருளரக்கன் தன் கொடிய கரங்களை நீட்டுகிறானா.....?

'சள் சள்' என்று நாய்கள் குரைத்தன. யாரையாவது சூழ்ந்து கொண்டு அவை குரைக்கின்றனவா.....?

இந்தச் சூழ்நிலையில் ஒரு மோட்டார் கார் வரும் ஓசை கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து இரண்டு விளக்குகளின் பிரகாசமான வெளிச்சம் தெரிந்தது. அது காரின் வெளிச்சம் தான்!

மாயவன் தன் அறை ஜன்னலை பாதிவரையில் சாத்திவிட்டு பலகையின் இடுக்கு வழியாகக் கார் வருவதைக் கவனித்துக் கொண்டு இருந்தான். அந்தக்காரின் எஞ்சின் ஓசை சற்றுத் தொலைவில் வைத்தே கேட்கவில்லை. எஞ்சினை நிறுத்தி விட்டார்கள். வீட்டின் அருகாமையில் நெருங்கியதும் விளக்குகளும் அணைந்தன.

அந்தக் கார் சந்தடி இல்லாமலேயே வந்து வீட்டின் கம்பவுண்டுச் சுவரை ஒட்டி நின்றது.

மாயவன் மிகுந்த உஷாரானான். விரைவில் ஏதோ ஒரு அசம்பாவித நிகழ்ச்சி நடைபெறப்போகிறது என்று உள்ளுணர்ச்சி உறுத்தியது.

காரின் கதவுகளை முன்னும் பின்னுமாகத் திறந்து கொண்டு மூன்று நிழல் உருவங்கள் இறங்கி வந்தன. அந்த உருவங்கள் சுற்று முற்றும் பார்த்துவிட்டு இரும்புக் கிராதி வாசலை சந்தடி இன்றித் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்தன.

மாயவன் அவர்களில் ஒருவனைப் பார்த்த உடனேயே இன்னாரென்று அடையாளம் தெரிந்து கொண்டான். அவன் புதுப்பட அதிபரான பரமசிவம் தான்!

அவனுக்கு அழிவுகாலம் நெருங்கிவிட்டது என்பதைப் புரிந்து கொண்ட மாயவன், சந்தடியின்றி தன் அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்து ஒரு தூண் மறைவில் நின்று கொண்டு

நடப்பதைக் கவனிக்கலானான்.

மூன்று உருவங்களில் ஒருவன் தண்ணீர்க் குழாயைப்பிடித்து ஏறி மேலே வந்து கதவை ஓசைப்படாமல் திறந்து வந்தான். சிறிது நேரத்திற்கு எல்லாம் மூன்று பேரும் மேலே வந்தார்கள்.

“இங்கே கொலை விழுவதாக இருந்தாலும் யாருமே அறையை விட்டு வெளியே வரமாட்டார்கள். ஒவ்வொருவரும் முனீஸ்வரனை நினைத்துக் கதிகலங்கிப் போய் இருக்கிறார்கள்.” என்று சொன்னான் பரமசிவம். அவனுடைய குரல் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

“அதுசரி; ஹேமா எந்த அறையில் தூங்குகிறாள் என்று சொல்லுங்கள். நொடிப் பொழுதில் தூக்கிக் கொண்டு வந்து விடுகிறோம்.” என்றான் இருளரக்கன் போல் இருந்த தடியன் ஒருவன்.

“மூன்றாவது அறை! அவளுடைய சித்தப்பா மதனகோபால் அடையாளம் சொன்னது எனக்கு நன்றாக நினைவு இருக்கிறது.” என்றான் பரமசிவம்.

அவர்கள் மூன்று பேரும் சேர்ந்து ஹேமாவைத் தூக்கிக் கொண்டு போகப் போகிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட மாயவன், ஓசைப்படாமல் கீழே இறங்கி வந்து காரின் பின்புறத்திலுள்ள 'டிக்கி'யைத் திறந்து உள்ளே பதுங்கிக் கொண்டான். ஹேமாவை அவன் என்ன செய்கிறான் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு ஆவன செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவனுக்கு எழுந்தது. ஹேமாவின் உண்மையான சொருபத்தை இந்த நேரத்தில் தானே நேருக்கு நேராகத் தெரிந்து கொள்ள முடியும்?

கொஞ்ச நேரத்திற்குள் 'திழு திழு' வென்று ஓடிவரும் காலடி ஓசையும், “அவளை பின் சீட்டில் கிடத்தி அழுக்கிப் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள்.” என்று பரமசிவம் பேசும் குரலும் கேட்டன.

அதைத் தொடர்ந்து காரின் கதவுகள் வேகமாகத் திறக்கப்பட்டன. ஒரு அசைவு! கார் சரேலென்று கிளம்பிச் சென்றது.

20. மரணத்துடன் விளையாட்டு !

இயல்பாகவே ஹேமா செக்கச் சிவந்த அழகி! குவிந்து கிடக்கும் அவளது கன்னங்கள் பெங்களுர் தக்காளிப் பழத்தை நினைவூட்டும். அவளது நிறமும் அப்படித்தான்! அழகான பெண்ணின் இலக்கணமே அவள் தான் என்று ஒப்புக்கொள்ளும் அளவுக்கு கடவுள் படைத்திருந்தார்.

இப்பொழுதோ அந்த அழகி கடுமையான கோபத்துடன் சுவரில் சாய்ந்தபடியே நின்று கொண்டு இருக்கிறாள்! கோபம் பொங்கப் பொங்க முகம் இன்னும் சிவந்து கொண்டே தானே போகும்!

“ஆஹா! ஹேமா! உனக்கு கோபம் வந்த பிறகு தான் உன்னுடைய அழகை என்னால் நிரந்தரமாக அனுபவித்து மகிழ முடிகிறது! இந்த நிலையில் நீ சிரித்தால் எவ்வளவு பிரமாதமாக இருக்கும் தெரியுமா...? தேனூறும் உதடுகள்! கற்கண்டு கன்னம்!” என்று போதை கொண்டவனைப் போல். புலம்பி அவள் அருகில் நெருங்கினான் பரமசிவம்.

அவன் வேங்கை! ஹேமா வெள்ளாடு! இரண்டுக்கும் நடுவே ஜீவ மரணப் போராட்டம்!

ஹேமா தன் ஆத்திரத்தை அடக்கிக் கொள்ள முடியாத நிலையில், “என்னை மரியாதையாக விட்டு விடு! இல்லாவிட்டால் அழிந்து விடுவாய்!” என்று சீறினாள்.

பரமசிவம் தன் கண்களில் மோகத் தீ கொழுந்து விட்டெரிய போதையில் தள்ளாடியவனைப் போல் சிரித்தான்.

“சாயங்காலம் வருவதாகச் சொல்லி என்னை ஏன் ஏமாற்றி விட்டுப் போனாய்? உன்னை நினைத்து நான் ஏங்கிக் கொண்டே இருந்தேன். என்னுடைய உணர்ச்சிகளை என்னால் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளவே முடியவில்லை.”

“அதற்கு இந்தக் குறுக்கு வழிதான் கிடைத்ததா....?”

“நீயே என்னை ஏமாற்றிக் குறுக்கு வழியில் நடக்கும் போது நான்

ஏன் நேர்மையான பாதையில் நடக்க நினைக்க வேண்டும்?” என்று பரமசிவம் மோகதாபத்தோடு ஹேமாவின் கையைப் பிடித்தான்.

இரண்டு மூன்று வளையல்கள் 'பட் பட்' என்று தெறித்தன. உடைந்த வளையல் ஒன்று மிருதுவான ஹேமாவின் கையைக் குத்தி இரத்தக் காயம் உண்டு பண்ணிவிட்டது.

அவ்வளவு தான்! வெள்ளாடு வேங்கையாக மாறிவிட்டது. ஹேமா தன் பலங்கொண்ட மட்டும் பரமசிவத்தின் கன்னத்தில் பளார் பளார்' என்று மாறி மாறி அறைந்தாள். இரத்தம் கையில் துளியிட்டு நின்றதைக் கூட அவள் பொருட்படுத்தவில்லை.

பரமசிவம் அவளுடைய கையை விடுவித்து விட்டுக் கன்னத்தைத் தடவினான்.

“என்னை யார் என்று உனக்குத் தெரியாது! உலகப் பிரசித்தி பெற்ற அயோக்கியன் நான்! என்னைப் பணக்காரன் என்று நினைத்து உன் சித்தப்பா ஏமாந்தான். இப்பொழுது நீயும் என்னிடம் ஏமாறப் போகிறாய்!” என்று அனாயசமாக உறுமிய பரமசிவம் மேஜை டிராயரை சரேலென்று இழுத்துத் திறந்து உள்ளே இருந்த ரிவால்வரை வெளியே எடுத்தான்.

“ஹேமா! உன் அக்காள் கிடைப்பாள் என்று நம்பினேன். ஆனால் ஏமாந்து விட்டேன். நீயும் எனக்கு ஏமாற்றத்தைத் தந்தால் அதை என்னால் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியாது!” என்று பரமசிவம் குமுறினான்.

துப்பாக்கி முனையில் அவன் தன்னுடைய கற்பைச் சூறையாட முயல்கிறான் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டவுடன் பெண்மைக்கே உரித்தான பீதியுடன் ஹேமா வீரிட்டுக் கத்தினாள்.

“நீ எவ்வளவு தான் பலமாகக் கத்தினாலும் நாடக ஒத்திகை தான் நடக்கிறதோ என்று நினைத்துப் பேசாமல் போய் விடுவார்கள். ஆகவே எனக்கு அதைப் பற்றிக் கொஞ்சமும் கவலை இல்லை.” என்று பரமசிவம், விகாரமாகச் சிரித்து விட்டு, “நீ மாலையில் வருவதாகச் சொல்லி விட்டு அப்பாவி எழுத்தாளன் மாயவனுடன் காவேரிக்கரைக்குப் போனாய் அல்லவா? உன் விஷயத்தில் நான்

ஏமாந்தால் கையாலாகாதவன் என்ற பட்டம் கிடைத்துவிடும்.” என்று உறுமிவிட்டு இடதுகையால் அவனை எட்டிப்பிடித்தான்.

ஹேமாவின் மேலாக்கு சரிந்தது.

அதே நேரத்தில் கதவைக் காலால் எட்டி மிதித்துத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான் மாயவன்! அந்தக் கதவு 'பிளைவுட்' என்ற மெல்லிய பலகையினால் அமைக்கப்பட்டு இருந்ததால் பளார் என்று திறந்து கொண்டது.

பரமசிவம் அதிர்ச்சியடைந்த போதிலும் சமாளித்துக் கொண்டு அவனை நோக்கிச் சுட்டான். ஆனால் ஹேமா அவனுடைய கையைத் தட்டிவிட்டதால் குறி தவறி குண்டுகள் சுவரைத் துளைத்து விட்டன.

இது தான் பரமசிவத்துக்குப் புத்தி புகட்டுவதற்குத் தக்க தருணம் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட மாயவன் கையாலும் காலாலும் அவனை எட்டி மீதித்து, அடித்து நொறுக்கினான். ரிவால்வர் ஹேமாவின் கையில் சிக்கிக் கொண்டது.

“பெண்களை நாசம் செய்வதற்கென்றே கிளம்பி இருக்கும் உன்னைப் போன்றவர்களுக்கு இந்த உதை போதாது!” என்று உறுமிய மாயவன், பரமசிவத்தைப் பிடித்து அவனுடைய இரண்டு கைகளையும் பின்னால் கட்டி தரையில் உருட்டிப் போட்டு விட்டு போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு டெலிபோன் செய்தான்.

இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரியிடமிருந்து சில நிமிடங்களில் விரைந்து வருவதாகப் பதில் வந்தது.

மாயவன் ரிசீவரை வைத்து விட்டு ஹேமாவை அழைத்துக் கொண்டு வெளியே வந்து தரையில் உருண்டு கொண்டிருந்த இரண்டு மாமிச மலையைப் போன்ற மனிதர்களைக் காண்பித்தான்.

“எழுத்தாளர் சார்! நீங்கள் தான் அவர்களை அடித்தீர்களா...?” என்று ஆவலுடன் கேட்டாள் ஹேமா.

“எனக்குப் பேனா பிடிப்பதற்கு மட்டுமல்ல: யாராவது தீங்கு செய்தால் அவர்களை எதிர்த்துச் சண்டை போடவும் தெரியும்!” என்றான்

மாயவன் கம்பீரமாக நிமிர்ந்து நின்றே.

“சமயத்தில் வந்து என் மானத்தைக் காப்பாற்றினீர்கள். தன்னலமற்ற உங்கள் தியாகத்தை எப்படிப் பாராட்டுவது என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை.”

“நீயும் தான் என்னுடைய உயிரைக் காப்பாற்றினாய். அவனுடைய கையைப் பிடித்துத் தட்டி இருக்காவிட்டால் துப்பாக்கிக் குண்டுகள் என் உயிரைக் குடித்திருக்கும்!” என்றான் மாயவன்.

“நல்லதையே செய்ய நினைக்கும் நமக்கு கடவுள் எந்த ஆபத்தையும் வரவிடமாட்டார்” என்று விம்மிய ஹேமா, “வீட்டில் சாப்பிடும் போது உங்களிடம் நான் ஒரு மாதிரியாக நடந்து கொண்டதால் என் மீது வருத்தமாக இருந்திருப்பீர்கள் அல்லவா?” என்று ஓரக்கண்ணால் பார்த்துக்கொண்டே கேட்டாள்.

“என் மனோநிலை எப்படி இருந்திருக்கும் என்பது உனக்கே தெரிந்திருக்குமே!” என்றான் மாயவன். இரண்டு பேரும் திண்ணையில் இருந்த கைப்பிடிச்சுவரில் ஏறி அமர்ந்தார்கள்; மிகவும் நெருக்கமாக. விளக்கு வெளிச்சம் இல்லாததால் யாரைக் கண்டும் அஞ்ச வேண்டிய அவசியம் அவர்களுக்கு ஏற்படவில்லை! எதிரிகள் மூவரும் அதிகமாக இரையெடுத்த மண் பாம்பு போல் தரையில் கிடந்து புரண்டு கொண்டு இருக்கிறார்கள்!

“நீங்கள் போன பின்பு நான் எப்படி குமுறிக் குமுறி அழுதேன் என்பது யாருக்குத் தெரியும்?” என்று ஹேமா விம்மினாள்.

அவர்களுக்கு நடுவே இருந்த இடைவெளி கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சுருங்கிக் கொண்டே வந்தது. வெற்றிடம் குறைகிறதே என்று யாரும் கவலைப்பட்டதாகவும் தெரியவில்லை.

“நீ என்ன சொல்லுகிறாய் என்பது தெரியவில்லை. என்னை மனப்பூர்வமாகக் கோபித்துக் கொண்ட நீ எதற்காக அழுதாய்?” என்று மாயவன் கேட்டான்.

“காரணம் என்ன தெரியுமா? என் மாமா உத்தம் சிங்குக்காகவே அப்படி நான் உங்களிடம் நடந்து கொள்ள வேண்டியதாக இருந்தது.”

“ஏன்?” என்று பதறினான் மாயவன். உத்தம்சிங்கைக் கண்டு ஹேமா ஏன் பயப்பட வேண்டும்.....?

“நானும் நீங்களும் காவேரிக்கு ஜோடியாகப் போனதைப் பார்த்து விட்டு வந்து மாமா என்னை ரொம்பவும் கோபித்துக் கொண்டார். உங்களிடம் பேசுவதைப் பார்த்தால் உங்களைக் கொலை செய்து விடுவதாகவும் மிரட்டினார். என்னால் உங்கள் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டு விடக்கூடாதே என்பதால் தான்.....!” என்று விம்மிய ஹேமா தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் வடித்தாள்.

காதலி இவ்வளவு சொல்லிவிட்டால் போதாதா காதலனுக்கு.....? உடனே அவளை வாரி ஒரு குழந்தையைப் போல் மாயவன் அணைத்துக் கொண்டான்.

ஆனாலும் அவன் மனதில் ஒரு சந்தேகம் உறுத்தியது. ஹேமா உண்மையில் தான் மாமா உத்தம் சிங்குக்குப் பயந்துதான் மாயவன் மீதுள்ள காதலை மறைக்க முயல்கிறாளா, அல்லது டாக்டர் சவுரி ராஜனுக்காகத் தான் அப்படி நடந்து கொண்டாளா என்று குழம்பினான். ஆனாலும் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல், “ஹேமா, என் உயிர் மீது உனக்கு அவ்வளவு அன்பு உண்டா?” என்று பாசத்தோடு கேட்டான்.

ஹேமா அவனுடைய கரங்களுக்கு நடுவே சிறையுண்டு கிடந்தாள். அருகில் யாரும் இல்லாததாலும், இருட்டு துணையாக இருந்ததாலும் அவனுடைய அன்புப் பிடியிலிருந்து ஹேமா தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள விரும்பவில்லை.

“நீங்கள் எங்கள் குடும்பத்தின் மீது இவ்வளவு கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கும் போது உங்கள் உயிர் மீது நான் அக்கறை செலுத்துவதில் என்ன தவறு இருக்கிறது? எங்களுக்காக எவ்வளவோ சிரமத்தை ஏற்றிருக்கிறீர்கள்.” என்றாள் ஹேமா தழ தழக்கும் குரலில்.

இளந்தென்றல் காற்று அவர்களைத் தாலாட்டிக் கொண்டு இருந்தது. எதிர்ப்பே இல்லாத இன்பலோகத்தை நோக்கி அவர்கள் பயணம் செய்து கொண்டு இருந்தார்கள்.

“ஹேமா...?”

“ஏன்...?”

“பரமசிவம் எதனால் வீடு தேடி வந்து உன்னைத் தூக்கிக் கொண்டு வரும் அளவுக்குத் துணிந்து விட்டான்?”

பாசத் துடிப்பின் எல்லையில் உழன்று கொண்டு இருக்கும் போது இதற்குப் பதில் சொல்லவேண்டும் என்றால் சற்று கடினமாகத்தான் இருக்கும். ஆயினும் அவன் மனம் கோணக்கூடாதே என்பதற்காகச் ஹேமா சொன்னாள்.

பிரேம்நாத்தை பரமசிவந்தான் பொறாமையினால் கொலை செய்திருப்பானோ என்ற சந்தேகம் என் மனதில் விழுந்தது. ஆகவே அவனிடமிருந்து உண்மையை அறிந்து கொள்ள காதலிப்பது போல் பாசாங்கு செய்தேன். அவன் என்னை முழுக்க முழுக்க நம்பிவிட்டான். ஆனால் என்னுடைய புத்திசாலித்தனமான வேலை எதுவும் பலிக்காமல் போய்விட்டது. கடித விபரத்தையும் அவனிடமிருந்து தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. எனவே அவனிடமிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள மறுபடியும் மாலையில் வருவதாகச் சொல்லி விட்டு வெளியே ஓடி வந்துவிட்டேன். ஆனால் அவன் நீங்களும் நானும் பேசிக்கொண்டே போனதைக் கவனித்துவிட்டான். என்னை நீங்கள் அவனுக்குக் கிடைக்காமல் செய்து விடுவீர்களோ என்ற எண்ணத்தினால் தான் உயிருக்கும் துணிந்து இந்த பலாத்காரமான வழியைக் கையாண்டு இருக்கிறான்.”

“இந்த நிகழ்ச்சியில் இருந்து எனக்கு ஒரு உண்மை புலப்படுகிறது. அதாவது உனக்காக பரமசிவம் இவ்வளவு பெரிய துணிச்சலான காரியத்தைச் செய்திருக்கும் போது பார்க்கவியைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டு இருப்பான் போலவே தோன்றுகிறது.”

“ஆமாம்! இன்று பகலில் நான் பேசும் போது கூட என் அக்காளைப் பற்றி அதிகமாகப் பரமசிவம் பேசவில்லை, இரண்டொரு வார்த்தைகளினாலேயே முடித்துக் கொண்டான்.”

“இதிலிருந்து ஒரு விஷயம் தெளிவாகப் புரிகிறது! அதாவது உன் அப்பாவிற்கு பரமசிவம் மிரட்டல் கடிதம் எழுதியது போல் டைப் அடித்த ஆள் வேறு யாராவது அதாவது உங்கள் வீட்டில் தங்கி இருப்பவர்களில் எவனாவது ஒருவனாக இருப்பான் என்றே தோன்றுகிறது.”

“எனக்கும் அதே எண்ணம் தான் இப்பொழுது ஏற்படுகிறது. பரமசிவம் தான் இரண்டு கொலைகளுக்கும் காரணமானவன் என்பதை மற்றவர்கள் நம்ப வேண்டும் என்பதற்காகவே இப்படியொரு சூழ்ச்சி நடைபெற்று இருக்கிறது.”

“அப்படியானால் இனி அந்த மிரட்டல் கடிதத்தைப் பற்றிய விபரத்தை போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரிடம் சொல்லலாம் என்று சொல்!”

“நீங்கள் எதைச் செய்தாலும் எனக்குத் திருப்தி!”

ஹேமா இவ்விதம் சொல்லி முடித்த போது இருட்டை விழுங்கிக்கொண்டு போலீஸ் ஜீப் வந்தது.

“நாம் இரண்டு பேரும் இப்படி உட்கார்ந்திருந்ததை இன்ஸ்பெக்டர் பார்த்திருந்தால் என்ன ஆகியிருக்கும்?” என்று செல்லமாகக் கடிந்து கொண்டாள் ஹேமா.

“என்ன ஆகியிருக்கும்? ஒன்றும் ஆகியிருக்காது! இந்த நேரத்தில் ஏன் வந்தோம் என்று முகத்தை வேறு பக்கமாகத் திருப்பிக் கொள்வார்” என்று மாயவன் ஒரு குறும்புச் சிரிப்புடன் சொல்லிவிட்டு அவளுடைய தோள்பட்டையில் தட்டினான்.

ஹேமா நாணத்தினால் துள்ளி விலாங்கு மீனைப் போல் அவனுடைய பிடியிலிருந்து நழுவினாள்.

“ஹேமா! நீயும் டாக்டர் சவுரிராஜனும் அடிக்கடி சந்தித்துப் பழகுகிறீர்களே? அது வைத்திய ஆராய்ச்சிகளுக்கு மட்டுந்தானா என்பதை இன்னும் நீ தெளிவாகச் சொல்லவில்லையே? அது என் மனதை எவ்வளவு சித்ரவதை செய்கிறது தெரியுமா?” என்று மாயவன் கண்களில் நீர்துளிக்கக் கேட்டான்.

“டாக்டரின் விஷயத்தில் என் அக்காளைப் போல் நீங்களுமா என்னைச் சந்தேகிக்கிறீர்கள்?” என்றாள் ஹேமா மெல்ல.

“என்ன? உன் அக்கா பார்கவியும் அந்த விஷயமாகச் சந்தேகப்படுகிறாளா?”

“ஆமாம்! என்னை டாக்டர் சவுரிராஜன் காதலிக்கலாம். ஆனால்...”

“ஆனால்.... என்ன? நீ அவரைக் காதலிக்கவில்லையா?” “அதை எல்லாம் இப்போது சொல்லமாட்டேன்!” என்று ஹேமா சிரித்தபடி கூறி விட்டு ஓடிவிட்டாள்.

இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரியும் சில போலீஸ்காரர்களும் ஜீப் காரில் இருந்து இறங்கி வந்தார்கள். மாயவன் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளை விவரித்து கடித விபரத்தையும் தெரியப்படுத்தினான்.

போலீஸார் பரமசிவத்தையும் அவனுடைய அடியாட்களையும் கைது செய்து அலாக்காகத் தூக்கிச் சென்றார்கள்.

“இவ்வளவு நடைபெற்ற பிறகு கொலையாளி யார் என்பதை ஓரளவு - யூகித்திருப்பீர்கள் என்று நினைக்கிறேன்.” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி.

“ஆமாம்! இப்போது தான் விஷயங்களெல்லாம் எனக்குப் புரிய ஆரம்பிக்கிறது! வேலைக்காரக் கிழவர் நல்லதம்பி மீது கொலைப் பழியை பார்க்கவி சுமத்தினான் என்று நாம் சிந்திக்க வேண்டும்! மெஸ்மரிசம் கற்ற ஒரு நிபுணரைக் கொண்டு பார்க்கவியையும் பரிசோதிக்க வேண்டும். யாராவது ஒரு நபரை மெஸ்மரிச சக்தியினால் மெஸ்மரைஸ்' பண்ணி மயங்கச் செய்து இஷ்டப்படி எல்லாம் ஆட்டி வைக்க முடியுமாம். உதாரணமாக உங்கள் பெயரைச் சொல்லி "இவர் தான் கொலை செய்தார்" என்று சொன்னால் உடனே கொலை செய்த காட்சியை கண்ணால் பார்த்தது போல் அந்த நபர் சொல்லி விடுவாராம்! இப்படியொரு நிகழ்ச்சியை நானே ஒரு நாவலில் எழுதி இருக்கிறேன். என்னுடைய மெஸ்மரிச நண்பரிடம் இருந்து எனக்குப் பாராட்டுதல்களும் கிடைத்தன." என்றான் மாயவன்.

“நீங்கள் சொல்லுவது ஓரளவு உண்மையாகவே இருக்கலாம். ஆனால் மெஸ்மரிச சக்தியினால் பலவீனமான இருதயம் உள்ளவர்களைத் தான் வசப்படுத்தி ஆட்டி வைக்க முடியும்!” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி.

“பார்கவியும் இருதயம் பலவீனமுள்ளவள் தான்! அதற்காக

டாக்டர் சவுரிராஜனிடம் சிகிச்சையும் பெற்று வருகிறாள்! ம்!.... எப்படியும் நாளை இரவுக்குள் கொலையாளி யாரென்று தெரிந்துவிடும்.”

ஜீப் கார் எல்லோரையும் சுமந்து கொண்டு ஓடியது.

21. இரண்டில் ஒன்று!

ஹேமாவை பயங்கர ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்றி வந்ததால் மாயவனை மாளிகையில் தங்கியிருந்த ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியாக வந்து கையைப் பிடித்துப் பாராட்டு தெரிவித்தார்கள்.

“சாரு! இப்படிப்பட்ட வீரத்தை சினிமாப் படங்களில் தான் பார்த்திருக்கிறேன்.” என்று புகழ்ந்த கிளி ஜோசியக்காரன், “என் கிளியின் உயிரைப் போக்கியவனையும் கையோடு பிடித்துக் கொண்டு வந்திருந்தால் நன்றாக இருந்து இருக்கும்.” என்று சொன்னான்.

“கிளியைக் கொன்றவனை மட்டுமல்ல; இரண்டு கொலைகளைச் செய்த கொலைகாரனையும் பிடித்து எல்லோருடைய முன்னாலும் நிறுத்துகிறேன்.” என்றான் மாயவன் விஷமத்தனமாகச் சிரித்துக்கொண்டே.

கிளி ஜோசியக்காரனின் முகம் மிகவும் சிறிதாகி விட்டது. ஆயினும் குங்குமப் பொட்டு துலங்கப் பதிலுக்குச் சிரித்துக் கொண்டான்.

காலையில் எட்டுமணி. பார்கவியின் அறைக்குள் மாயவன் வந்தான். அப்போது மாயவன் எழுதிய மர்ம நாவல் ஒன்றைப் பார்கவி படித்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

“வாருங்கள் மிஸ்டர் மாயவன்!” என்று புன்னகைத்தாள் பார்கவி.

“வருவது இருக்கட்டும். உன் சித்தப்பா மதனகோபால் கொலை சம்பந்தமாக எனக்கு நீ உதவி செய்ய வேண்டும்.” என்றான் மாயவன்.

“என்ன உதவி....?”

“மதனகோபால் கொலை செய்யப்பட்டதை நீ கண்ணால்

பார்த்தாய் அல்லவா? அதை அப்படியே ஒரு துப்பறியும் போலீஸ் அதிகாரியிடம் சொல்ல வேண்டும்.”

“ஓ எஸ்! நல்லதம்பி தூக்குத் தண்டனை அடைவதற்கு நான் எங்கே வேண்டுமானாலும் வருகிறேன். இப்பொழுதே புறப்படலாமா?” என்று சொன்ன பார்க்கவி, மர்மநாவலை அப்படியே போட்டு விட்டு எழுந்தாள்.

“இந்த அலங்காரம் போதுமா...? அல்லது இன்னும் ஏதாவது...?” என்று பார்க்கவி புன்முறுவலுடன் கேட்டாள்.

அவளை மாயவன் ஒரு கணம் வெறித்து நோக்கி விட்டு, “பார்க்கவி! நீ அந்த வேலைக்காரக் கிழவர் மீது வீணாகக் கொலைப் பழியைச் சுமத்த முயல்கிறாய்! பூஜை அறைக்குள் சித்தப்பா மதனகோபால் படுகொலை செய்யப்பட்ட நேரத்தில் அந்தக் கிழவர் தெரு வாசலில் ஒரு போலீஸ் கான்ஸ்டேபிளோடு பேசிக்கொண்டு இருந்திருக்கிறார்!” என்று புளுகினான்.

உடனே பார்க்கவியின் முகம் வெளிறத் தொடங்கியது.

“இன்னும் கேள், பார்க்கவி! வைரம் அர்த்த நாரியோ, ஹிட்லர் மீசை பிரம்மையாவோ, உன் மாமா உத்தம் சிங்கோ, உன் தங்கை ஹேமாவோ, உங்கள் குடும்ப நண்பர் சுந்தரேசம் பிள்ளையோ, சினிமா முதலாளி பரமசிவமோ இவர்களில் யாரும் கொலைகாரனாக இருக்க முடியாது என்பது தகுந்த ஆதாரங்களுடன் போலீஸாருக்கு நிரூபணமாகிவிட்டது! கடைசியில் இரண்டே நபர்களில் ஒருவர் தான் கொலைகாரனாக இருக்க முடியும் என்பதும் புரிந்து விட்டது!” என்றான் மாயவன் அழுத்தம் திருத்தமாக.

“அந்த இரண்டு நபர்களில் நானும் ஒருத்தியா?” என்று பார்க்கவி பொறுமியபடி கூவினாள்.

அந்தச் சமயம் அவளுடைய அறைக் கதவைக் குபீரெனத் திறந்து கொண்டு டாக்டர் சவுரிராஜன் அதிவேகமாக உள்ளே வந்தார்.

பார்க்கவியின் உடம்பெல்லாம் வெல வெல வென ஆடியது. அவளது முகத்தில் பலவிதமான உணர்ச்சிகள் கொந்தளித்தன.

பார்கவிக்கு ஓவென்று பெரிதாக அழவேண்டும் போலிருந்தது. ஆனால் அதை அடக்கிக் கொண்டாள். பிறகு ஏதோ ஒன்றை அவள் தீவிரமாக யோசித்து விட்டு ஒரு முடிவிற்கு வந்தவள் போல் நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

அவள் அமைதியான குரலில், “இனி பிரயோஜனம் இல்லை! எல்லாம் முடிந்து விட்டது! ஆகவே நடந்ததைச் சொல்லி விடுகிறேன்! என் சிற்றப்பா மதனகோபால் கொலைப்படுவதற்கு முன்னால் அவருக்கும் எனக்கும் பலமான ஒரு தகராறு நடந்தது என்ற வைரம் அர்த்தநாரி உங்களிடம் சொல்லி இருப்பார். அது உண்மைதான்! எனக்கு மாப்பிள்ளையாக நிச்சயிக்கப்பட்ட பிரேம்நாத்தை என் சித்தப்பாதான் படுகொலை செய்து விட்டாரென்று நான் அவரிடம் சொன்னேன். அதனால் தான் எங்கள் இருவரிடையே பலமான தகராறு மூண்டது. அவர் என்னைக் கொன்று விடுவது போல் பார்த்து விட்டு வேகமாகப் போனார். அவர் என்னைக் கொலை செய்வதற்கு முன்னால் நானே முந்திக்கொண்டு அவரைக் கொலை செய்துவிடலாம் என்று தீர்மானித்து அந்த நள்ளிரவில் அவரைப் பின் தொடர்ந்து போய் அவரைப் பூஜை அறைக்குள்ளேயே படுகொலை செய்து போட்டுவிட்டு வந்து விட்டேன். நான் தான் கொலைகாரி! போலீஸாரை வரவழைத்து என்னைக் கைது செய்து கொண்டு போங்கள்!” என்றாள் எல்லாவற்றையும் இழந்து விரக்தி நிலை அடைந்து விட்டவள் போல்.

"பார்கவி பார்கவி!" என்று டாக்டர் சவுரிராஜன் குறுக்கிட்டு, "நீ என்ன சொல்லுகிறாய் என்பதை யோசித்துச் சொல்! நீ வேறு யாரையோ காப்பாற்றுவதற்காக உன் தலை மீது கொலைப் பழியை போட்டுக் கொள்ளாதே!" என்று பதறினார்.

பார்கவி விசித்திரமாகச் சிரித்தாள். அந்தச் சிரிப்பில் அளவு கடந்த துயரமும் வேதனையும் விரக்தியும் தான் வெடித்தன:

பிறகு பார்கவி, "என்னைப் பற்றி யாரும் கவலைப்பட வேண்டாம்!" என்று கத்தினாள். “என்னைப் பொறுத்தவரை இனி எனக்கு வாழ்க்கையில் ஒன்றுமே இல்லை. இரண்டில் ஒன்று என்ற முடிவான கட்டத்திற்கு வந்து விட்டேன்!” என்று பொறுமினாள்.

அவளை மாயவன் கூர்ந்து நோக்கியபடி, "பார்கவி! அந்தப் பூஜையறைக்குள் உன் சித்தப்பா மதனகோபாலின் தலை ஒரு கனமான

இரும்புத் தடியால் அதி பயங்கரமாக அடித்து நொறுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அவ்வாறு ஒரு பெண் அடித்துக் கொன்றிருக்க முடியாது!" என்று தகுந்த ஆதாரங்களுடன் போலீஸாருக்கு நிரூபணமாகிவிட்டது. ஒரு ஆண் தான் கொலைகாரனாக இருக்க முடியும்!" என்றான் மாயவன்.

“அப்படியானால்... அப்படியானால்...” என்று பார்க்கவி இரு தலைக்கொள்ளி எறும்பு போல் தத்தளித்தான். பிறகு தன் முகத்தை இரு கைகளாலும் பொத்திக் கொண்டு பச்சைக் குழந்தை போல் விம்மி விம்மி அழுதான்

“பார்க்கவி! நீ ஏன் அழுகிறாய்? ஏன் ஏதேதோ பிதற்றுகிறாய்? உன் மூளை பிசகிவிட்டதா? எழுத்தாளனின் வீண் கற்பனைகளினால் உன் மூளை வரண்டு விட்டதா? வாயை மூடிக்கொண்டு பேசாமலிரு!” என்று டாக்டர் சவுரிராஜன் முனுகினார்.

மாயவனோ விடாமல் பார்க்கவியின் உணர்ச்சிகளை முடுக்குபவன் போல, “பார்க்கவி! உண்மையைச் சொல்லி விடு! அது தான் நல்லது!” என்றான் பரிவோடு.

பார்க்கவி நிமிர்ந்து பார்த்தான். “நான் பட்ட சித்ரவதைகள் எல்லாம் போதும். அந்தக் கொலையையும், பயங்கர மௌனத்தையும் நான் நினைத்து ஒவ்வொரு கணமும் புழுப்போல் துடித்துக் கொண்டு இருக்கிறேன். இரவில் ஒரு வினாடி நேரம் கூடத் தூக்கம் வராமல் அவஸ்தைப் பட்டிருக்கிறேன். இனியும் இதற்கு ஒரு முடிவு இப்போதே காணாவிட்டால் என் இருதயம் வெடித்தே விடும்! அதனால்...அதனால் ... சொல்லிவிடுகிறேன்!... உண்மையைச் சொல்லி விடுகிறேன்!” என்று பார்க்கவி பரிதவித்தான்.

“சொல், பார்க்கவி..... உன் சித்தப்பா மதனகோபாலைப் படுகொலை செய்த நபர் யாரென்பது உனக்குத் தெரியும், அது யார்? சொல்! சொல்!” என்று மாயவன் துரிதப்படுத்தினான்.

“ஒரு சித்த வெறி நபர் அப்படிப் படுகொலை செய்திருந்தால் அவ்வளவு கடுமையான மரண தண்டனை கிடைக்காதே? அவரைப் பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியில் தானே அடைத்து வைப்பார்கள்?” என்று பார்க்கவி விசித்திரமாகக் கேட்டான். அவளுடைய கண்களில் இரத்தக் கண்ணீர் வடிவது போலிருந்தது.

“ஆமாம்! கொலைகாரன் யார்?” என்று மாயவன் பர பரப்போடு கேட்டான்.

“என் அப்பா தான்!..... ஆமாம், என் அப்பா தான்.... பூஜை அறைக்குள் என் சித்தப்பா நுழைவதையும் அவருக்குப் பின்னால் என் அப்பா ஓர் இரும்புத்தடியுடன் நுழைவதையும் என் கண்ணால் பார்த்தேன். பிறகு என் சித்தப்பாவைக் கொலை செய்துவிட்டு என் அப்பா வெளியே வந்ததையும் பார்த்தேன். ஜோசியக்காரரின் கிளியை கழுத்தை நெறித்துக் கொன்றவரும் என் அப்பா தான்! அவருக்கு..... அவருக்கு..... அப்படியொரு சித்தவெறி!”

இவ்வாறு பார்க்கவி சொல்லிவிட்டு ஓவென அழுதாள்.

அந்தச் சமயம் அறைக்குள் ஆவேசம் வந்தவர்போல் வீராசாமி நாயுடு பாய்ந்து வந்தார். அறைக்குள் நடந்த உரையாடல்களை எல்லாம் அவர் ஒட்டுக்கேட்டுக் கடைசியில் பொறுக்க முடியாத நிலைமையில் தான் அப்படிப் பாய்ந்து வந்திருக்கிறார் என்பது புரிந்தது.

“என்ன பெண்ணே? என்ன சொன்னாய்? கடைசியில் என்னையே கொலைகாரன் என்றும், சித்த வெறியன் என்றும் கூறத் துணிந்து விட்டாயா? ஐயோ, பார்க்கவி! நீ ஏன் இப்படியெல்லாம் பொய் சொல்லுகிறாய்? என்னைத் தூக்கு மேடைக்கோ, பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரிக்கோ அனுப்புவதால் உனக்கு என்ன லாபம்? நான் உன்னைப் பெற்ற தகப்பன் என்பதைக் கொஞ்சமாவது யோசித்தாயா?.....அடிப்பாவி மகனே! நீ பிரேம்நாத்தைத் தான் கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று நான் கட்டாயப்படுத்தி நிச்சயதாம்பூலம் நடத்தியதற்காக இப்படி நீ என்னைப் பழி வாங்குகிறாயா?” என்று வீராசாமி நாயுடு புலம்பினார்.

மாயவனின் முகத்தில் ஒரு பிரகாசம் தோன்றியது. அவனைப் போலவே டாக்டர் சவுரிராஜனும் ஓர் உணர்ச்சிகரமான நாடகக் காட்சியைப் பார்ப்பது போல் அமைதியாக நின்று கொண்டு இருந்தார்.

வீராசாமி நாயுடு திடீரென மாயவன் பக்கம் திரும்பி “என் தம்பியை நானே கொலை செய்தேன் என்று என் பெண்ணே சொல்கிறாளே, இது நியாயமா? என் தம்பியை எதற்காக நான் கொலை செய்ய வேண்டும்?” என்று கூறினார்.

“உங்கள் தம்பி செத்துப் போனால் பாகப் பிரிவினைக்கு இடமில்லாமல் அவருடைய பங்குடன் சேர்த்துப் புராதன சொத்து முழுவதும் உங்கள் ஒருவருக்கே கிடைக்குமல்லவா?” என்றான் மாயவன் அமைதியாக.

வீராசாமி நாயுடு திடுக்கிட்டார். “என்னைக் கொல்லச் சதி நடக்கிறது!” என்று கூவினார். பிறகு அவர் பரிதாபமாக மாயவனை நோக்கி, “மர்ம நாவலாசிரியரே! உங்களை இதற்காகவா என் வீட்டிற்கு வரவழைத்தேன்? கடைசியில் நான் தான் கொலைகாரன் என்று நீங்களும் நினைக்கிறீர்களா? கிளியையும், நாயையும், பூனையையும் அடித்துக்கொன்ற சித்த வெறியன் என்றும் எனக்குப் பட்டம் சூட்டப் போகிறீர்களா?” என்று விம்மினார்.

“நாயுடுவாள்! உங்களுக்குச் சித்தவெறி கிடையாது என்று யாராவது ஒரு டாக்டரிடம் சர்டிபிகேட் வாங்கிவிட முடியும்!” என்றான் மாயவன் இன்னும் அமைதியாக.

“அப்படியானால் என்னைப் பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பாமல் தெளிவான புத்தியுள்ள கொலைகாரன் என்று நேரே தூக்கு மேடைக்கே அனுப்பிவிடப் போகிறீர்களா?” என்று வீராசாமி நாயுடு கூவினார்.

“நாயுடுவாள்! வீணாக மனதை அலட்டிக் கொள்ளாதீர்கள்! பொறுமையாக இருங்கள்! இன்றிரவு ஒரு விருந்துக்கும் ஏற்பாடு செய்யுங்கள்! அந்த விருந்துக்கு இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரியை வரவழைத்து எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு முடிவு கட்டி விடுவோம்!” என்றான் மாயவன்.

“என்ன, இந்த நிலையில் விருந்தா? சரி, உங்கள் இஷ்டப்படியே செய்யுங்கள்!” என்றார் வீராசாமி நாயுடு சர்வசக்தியையும் இழந்து விரக்தியடைந்தவர் போல.

22. விருந்தும் விலங்கும்!

அன்று மாலை ஐந்துமணிக்கு மாயவன் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரிக்கு டெலிபோன் செய்தான்.

“கொலையாளி யார் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டீர்கள் போலிருக்கிறதே! ஏனென்றால் பேச்சில் அளவு கடந்த உற்சாகம்

தெரிகிறது!” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி.

“ஆமாம்! இன்று இரவு எட்டு மணிக்கு நாயுடுகாருவிடம் சொல்லி விருந்துக்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். நீங்கள் கொலையாளியைக் கைது செய்வதற்குத் தயாராக கை விலங்குகளுடன் வாருங்கள்!”

“கங்கிராஜு லேஷன்ஸ், மாயவன்”

டெலிபோன் தொடர்பு அத்துடன் முறிந்தது. அதைத் தொடர்ந்து மாயவனின் கண்களை இரண்டு வளையல் கரங்கள் வந்து பொத்தின.

“நீங்கள் யாருக்கு இப்பொழுது டெலிபோன் செய்தீர்கள்?” என்று ஹேமாதான் தன் வளையல் கரங்களை மாயவனின் கண்களை விட்டு எடுத்தபடி அவனது முதுகுப்புறமாகச் சாய்ந்தவாறு கேட்டான்.

“என் நண்பர் ஒருவருக்கு!” என்றான் மாயவன் அவளுடைய கையைப் பிடித்து இழுத்தபடியே.

“ஊஹும்! வீட்டில் வைத்து நீங்கள் என்னைத் தொடக்கூடாது. நாம் இரண்டு பேரும் எதிரிகளைப் போல் தான் நடந்து கொள்ள வேண்டும்.” என்று சொன்னாள் ஹேமா.

“ஏன்-?” “என் மாமா உத்தம்சிங் உங்கள் மீது கோபமாக இருக்கிறார் என்பதை மறந்து விட்டீர்கள் போலிருக்கிறது.”

“மாமாவின் மீது இவ்வளவு பயம் வைத்திருக்கும் நீ எதனால் இங்கே வந்தாய்?”

“அதுவா.....? இப்பொழுது அவர் வெளியே போய்விட்டார்!”

இப்படி ஹேமா சொன்னது தான் தாமதம், அவளுடைய கையைப் பிடித்துச் சுண்டி இழுத்தான் மாயவன், ஹேமா அப்படியே பறந்து வந்து அவனுடைய மடிமீது விழுந்தாள்.

“இதெல்லாம் என்ன விளையாட்டு? நம்மை புதுமாப்பிள்ளையும் புதுப்பெண்ணும் என்று நினைத்து விட்டீர்களோ...?” என்று அவனுடைய அன்புப் பிடியிலிருந்து வலுக்கட்டாயமாக

விடுவித்துக்கொண்டு எழுந்த ஹேமா, மேலாக்கைச் சரி செய்தவாறு கேட்டாள். கண் இமைகள் வெட்கத்தின் விளைவால் கண்களோடு பொருந்திக் கொண்டன.

“நாம் இரண்டு பேரும் புதுப்பெண்ணும் புது மாப்பிள்ளையும் தானே...!” என்று கண்ணைச் சிமிட்டிய மாயவன், “உன் கழுத்தில் மணமாலை விழட்டும்! அதன் பிறகு உன்னை என்ன செய்கிறேன் பார்!” என்று செல்லமாக மிரட்டினான் மாயவன்.

“என்ன செய்வீர்களாம்?” என்று ஹேமா குழைந்தாள்.

“சொன்னால் புரியாது!” என்று அர்த்த பாவனையுடன் சிரித்த மாயவன். “இன்றிரவு விருந்தின் போது உன்னைத்தான் பரிசாகக் கேட்கப் போகிறேன்.” என்று சொன்னான்.

“அப்பா மறுத்து விட்டால் என்ன செய்வீர்கள்?” என்று பரிதாபமாகப் பார்த்தாள் ஹேமா.

“நீ என்ன செய்வாய்?”

“அவருடைய காலைப் பிடித்துக் கெஞ்சியாவது சம்மதம் வாங்கி விடுவேன்,” என்று ஹேமா சொன்ன போது, “எட்டு மணிக்கு எல்லோரும் விருந்தில் உட்காரலாம்!” என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்தார் வீராசாமி நாயுடு.

ஹேமா ஒன்றும் தெரியாதவளைப் போல் விலகி தலை குனிந்தவாறு நின்று கொண்டாள்.

“பார்கவியை இன்னும் காணவில்லையே, அவள் எங்கே போய் இருக்கிறாள்?” என்று வீராசாமி நாயுடு கடுமையாகக் கேட்டார்.

“அவளைப் பற்றிக் கவலைப்படாதீர்கள்? சரியாக எட்டு மணிக்கு வந்து விடுவாள். விருந்தில் மூன்று ஆசனங்கள் காலியாக இருக்கவேண்டும்.” என்றான் மாயவன்.

“மூன்று ஆசனங்களா...? ஒன்று பார்கவிக்கு! மற்றவை யாருக்கு?”

“அதைத் தான் தெரிந்து கொள்ளப் போகிறீர்களே.....? எட்டு மணி வரையில் யாரிடமும் எதையும் சொல்லாமல் அமைதியாக இருங்கள்.”

வீராசாமி நாயுடு என்ன நடக்கப் போகிறதோ என்ற கலவரத்துடன் வெளியே போனார்.

இரவு மணி எட்டு அடித்தது. நடுவில் நீளமான விருந்து மேஜையைப் போட்டு வரிசையாகப் போடப்பட்டிருந்த நாற்காலிகளில் விருந்தினர்களும் மற்றவர்களும் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

கிளி ஜோசியக்காரன் தாமுவும், உத்தம்சிங்கும் அருகருகே அமர்ந்து இருந்தார்கள். ஹிட்லர் மீசை பிரம்மையாவும் வைரம் அர்த்தநாரியும் அதைப் போலவே உட்கார்ந்து இருந்தார்கள். டாக்டர் சவுரிராஜனும் ஹேமாவும் ஒருபுறம் இரண்டு ஆசனங்களில் அமைதியாக அமர்ந்து கொண்டு இருந்தார்கள். டாக்டர் சவுரி ராஜனுக்குப் பக்கத்தில் வீராசாமி நாயுடுவும் அவருக்குப் பக்கத்தில் மாயவனும் அமர்ந்து இருந்தார்கள். ஒவ்வொருவரின் விருந்துப் பிளேட்டுக்கு முன்னாலும் ஒவ்வொரு வெள்ளி டம்ளரில் பழரசம் வைக்கப்பட்டு இருந்தது.

“பார்க்கவி எங்கே...? இன்று முழுவதும் அவளைக் காணவில்லையே?” என்று கேட்டான் உத்தம்சிங்.

“வந்து விடுவாள்” என்று அவன் வாயை மூடினான் மாயவன்.

சமையல்காரன் மணி எல்லோருக்கும் விதவிதமான உணவுகளைப் பரிமாறினான். அவன் காலியாக இருந்த ஆசனங்களுக்கு நேராக இருந்த பிளேட்களிலும் பரிமாறியது எல்லோருக்கும் மிகுந்த வியப்பைத் தந்தது.

“மணி! ஆள் இல்லாத நாற்காலிகளும் சாப்பிடப் போகின்றனவா?” என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்டாள் ஹேமா.

அப்போது இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி சிரித்த முகத்துடன் வந்தார்.

“நானும் சரியான நேரத்துக்கு வந்து விட்டேன் போலிருக்கிறதே!”

என்று இன்ஸ்பெக்டர் கூறிக் கொண்டே மூன்று காலி ஆசனங்கள் ஒன்றில் உட்கார்ந்து கொண்டார்.

அதே நேரத்தில் பார்கவியும், சதா சிரித்த முகத்துடன் காட்சியளிக்கும் குறுந்தாடிக்காரன் ஒருவனும் வந்து காலியாக இருந்த மற்ற இரண்டு ஆசனங்களில் அமர்ந்தார்கள்.

“இப்பொழுது எல்லா ஆசனங்களும் பூர்த்தி ஆகிவிட்டன!” என்று சொன்னான் மாயவன். விருந்து ஆரம்பமாயிற்று.

“விருந்து முடியும் நேரத்தில் இங்கே இன்னொரு விருந்தும் நடைபெறப்போகிறது! அதாவது நம்மிடையே இருக்கும் ஒரு நபர் கொலையாளியென நிரூபிக்கப்பட்டுக் கைது செய்யப்படப் போகிறார்.” என்று சொன்ன மாயவன் எல்லோரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான். அங்கிருந்த எல்லோரும் 'கிடு கிடு' வென்று நடுங்கினார்கள்.

“மாயவன்! இங்கே இருப்பவர்களில் யார் கொலைகாரன்?” என்று கேட்டார் இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி.

“கொலையாளி யார் என்பதைச் சொல்லுவதற்கு முன்னால் நான் துப்பு அறிந்து கண்டுபிடித்த அனுமானங்களை எல்லாம் வரிசைக்கிரமாக சொல்கிறேன். கடைசியில் உண்மைகளையும் விளக்கி விடுகிறேன். ஆனால் இதற்கு எல்லாம் பிரதியாக நான் கேட்கும் பரிசை நாயுடுவாள் தருவாரா?” என்று மாயவன் கேட்டான்.

“என் உயிரையே பரிசாகக் கேட்டாலும் சரி; தருகிறேன்! நான் இந்தப் பிரச்சனையில் இருந்து விடுபட்டால் போதும்!” என்றார் வீராசாமி நாயுடு.

“உங்கள் இளைய பெண் ஹேமாவைத் தான் பரிசாகக் கேட்பேன்!” என்றான் மாயவன் புன்னகையோடு.

“கதையளக்கிறதற்குப் பரிசு கன்னிப்பெண்ணா?” என்றார் டாக்டர் சவுரிராஜன்.

நாயுடுவோ அளவு கடந்த விரக்தியோடு, “என் பெண்ணுக்குச் சம்மதமென்றால் எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை! என்னையே மாயவன்

தூக்கு மேடைக்கு அனுப்பினாலும் சரி; அவனுக்குரிய பரிசை மணமேடையில் வைத்துவிட்டுப் போகிறேன்!” என்று வாக்களித்தார்.

உடனே மாயவன் எல்லோரையும் ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு, “அந்த நுழையக்கூடாத பூஜை அறைக்குள் நூறு வருஷங்களாக நடந்து வந்த விசித்திர மரணங்களைப் பற்றிய மர்மத்தை ஏற்கனவே இன்ஸ்பெக்டர் அவர்களிடம் விளக்கிவிட்டேன். இனி நம் காலத்திற்கு வருவோம்!

“அந்த நுழையக்கூடாத பூஜை அறைக்குள் எப்படி மர்மக் கொலைகள் நடந்தன என்பதற்கு விளக்கம் தருகிறேன், கேளுங்கள். பார்கவிக்கு நிச்சயிக்கப்பட்ட கல்யாண மாப்பிள்ளை பிரேம்நாத் அந்த அறைக்குள் நுழைந்து தனியாகத் தங்கியிருந்த போது அவன் எப்படிச் செத்துப்போனான் என்று நாம் மதி குழம்பினோம் அல்லவா? பிரேம்நாத் இயற்கையாக மரணம் அடையவில்லை. விஷத்தால் தான் கொல்லப்பட்டான் என்று பிரேதப் பரிசோதனையின்போது தெளிவாகத் தெரிந்தது. ஆனால் அவன் மீது விஷ ஊசி எதுவும் எறியப்படவில்லை. ஏனெனில் அவன் உடம்பில் விஷ ஊசி பாய்ந்ததற்கான சிறு காயமோ அடையாளமோ எதுவுமில்லை. விஷத்தை அவன் வாய் வழியாக உட்கொண்டு இருக்கலாம் என்றாலும், அந்த ரக விஷத்தின் தன்மையானது இரத்தத்தில் கலந்தால் தான் ஆளைக் கொல்லுமே தவிர வெறும் வாயால் உட்கொள்வதால் மட்டும் ஆளைக் கொன்றுவிடாது! அந்த அறை வாசலுக்கு வெளியே நான் காவல் இருந்ததால் என்னைத் தாண்டி யாரும் அந்த அறைக்குள் நுழைந்து பிரேம்நாதத்தைக் கொலை செய்திருக்கவும் முடியாது! அவனைக் கொலை செய்த போது அந்த அறைக்குள் கொலைகாரனோ கொலைப் பொறியோ எதுவுமே இருக்கவில்லை! அப்படியானால் பிரேம்நாத் அதி விசித்திரமாகச் செத்துப்போனான்! அதைப்பற்றி நான் தீவிரமாக யோசித்தேன். அன்று இரவு பிரேம்நாத் இந்த வீட்டிற்கு வந்த போது, தன் கன்னத்தில் கை வைத்து அழுத்தியபடி அவன் பல் வலியால் அவஸ்தைப்படுபவன் போல் தவித்ததும், அன்றைய விருந்தில் அவன் எதையும் மென்று சாப்பிடாமல் பாவனை செய்ததும் எனக்குச் சந்தேகத்தை மூட்டியது!” என்று கூறி நிறுத்திய மாயவன் ஒரு பெருமூச்சு விட்டு விட்டு, “நான் அவனுடைய பல் வலியைப் பற்றித் துப்பறியத் தொடங்கினேன். பிரேம்நாத் கொலையுண்ட தினத்தன்று அவனுக்கு அபாரமான பல் வலி இருந்ததால், அன்று மத்தியானம் அவனுடைய பல்களில் ஒன்றை டாக்டர் சவுரிராஜன் பிடுங்கினார். இது உண்மைதானே டாக்டர் சார்?”

என்று கேட்டார்.

டாக்டர் சவுரிராஜன் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்து விட்டு. “ஆமாம்! அவன் பல்லை ஏன் பிடுங்கக்கூடாது?” என்று கேட்டார்.

“தாராளமாகப் பிடுங்கலாம்! நீங்கள் ஒரு மனநோய் டாக்டர் என்பதால் சமயத்தில் ஒரு பல் டாக்டராகவும் மாறக்கூடாது என்று சட்டமில்லை மூளை, இருதயம், பல் எல்லாவற்றிலும் நீங்கள் ஸ்பெஷலிஸ்ட் தான்! ஆனால் பிரேம்நாத்தின் பல் ஒன்று பிடுங்கப்பட்டதும் அவன் அபாரமான வலியை எப்படிச் சகித்துக் கொண்டான்? வலி தெரியாமல் இருப்பதற்காகப் பல் பிடுங்கப்பட்ட இடத்தில் ஒரு மரமரப்பு இன்ஜெக்ஷன் ஊசி போட்டார்கள். ஆனால் அதன் சக்தி குறிப்பிட்ட சில மணி நேரங்களில் குறைந்து போய் குறிப்பாகப் பூஜையறைக்குள் அவன் தனியாகத் தங்கி இருக்கும் சமயத்தில் மறுபடியும் வலி கிளம்பியிருக்கும் அல்லவா?” என்று மாயவன் கேட்டான்.

“ஆமாம்!” என்று இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி குறுக்கிட்டு, “அந்த நேரத்தில் வலி தாங்க முடியாமல் பிரேம்நாத் ஏதோ ஒரு விஷத்தை விழுங்கித் தற்கொலை செய்து கொண்டானா? பல் பிடுங்கப்பட்ட புண் வழியாக அந்த விஷம் அவனுடைய இரத்தத்தில் கலந்து அவனைக் கொன்று விட்டதா?” என்று கிண்டலாகக் கேட்டார்.

“சார்! பிரேம்நாத்துக்குத் தற்கொலை செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணமே எந்த நேரத்திலும் உதிக்கவில்லை! அவனுக்கும் நாயுடுவின் மூத்த பெண் பார்கவிக்கும் கல்யாணம் செய்வதாக ஏற்கனவே நிச்சய தாம்பூலம் நடந்து விட்டதல்லவா? ஆனால் நாயுடுவின் குடும்பத்தில் யாரோ ஒருவருக்குப் பரம்பரை ரீதியான சித்த வெறி தொற்றி இருக்குமென்று டாக்டர் சவுரிராஜன் ஆராய்ச்சிகள் நடத்தி இருக்கிறார். அதில் பிரேம்நாத் ஒரு வைத்தியக் கல்லூரி மாணவன் என்ற முறையில் சுவாரசியம் காட்டியது மட்டுமல்ல, தன்னுடைய வருங்கால மனைவி, மாமனார் மைத்துனர், மைத்துனி முதலானவர்களில் யார் சித்த வெறி நபராக இருப்பார்கள் என்பதைக் கண்டுபிடிக்க விரும்பி இருக்கிறான். அதற்காகவே அவன் தந்திரமாக முந்திக்கொண்டு அந்தப் பூஜை அறைக்குள் போய் தங்கி இருக்கிறான். வெகு காலமாகப் பூட்டிக் கிடக்கும் புராதனமான பூஜை அறைக்குள் வேறு யாரும் நுழைவதையோ, முனீஸ்வர சுவாமியின் சக்தியில் அவ

நம்பிக்கை கொண்டு பரிசோதிப்பதையோ சித்த வெறி நபர் விரும்பமாட்டார் என்றும், அறைக்குள் நுழைந்திருக்கும் ஆளைப் பயமுறுத்தி விரட்ட முயல்வார் என்றும், அப்போது அது யாரெனக் கண்டுபிடித்து விடலாம் என்றும் பிரேம்நாத் எதிர் பார்த்திருக்கிறான். அதற்கு ஏற்றாற்போல் அந்த அறையின் பின்பக்கமுள்ள ஜன்னல் கதவொன்றும் தயாராக முன்பே திறந்து வைக்கப்பட்டு இருந்தது. இனி அந்த அறைக்குள் பிரேம்நாத் கொலையுண்ட விஷயத்திற்கு வருவோம்! பல் வலிக்காகக் குத்தப்பட்ட மரமரப்பு இன்ஜெக்சனின் சக்தி குறைந்து அவனுக்கு மறுபடியும் அபாரமான வலி கிளம்பிவிட்டது. அதைச் சமாளிப்பதற்காக பிரேம்நாத் முன்கூட்டியே ஒருவிதப் போதைப் பொருளைச் சிறு பிளாஸ்கில் வைத்து, அந்தப் பிளாஸ்கை தன் கோட் பைக்குள் மறைத்து வைத்துக் கொண்டுதான் அந்த அறைக்குள் நுழைந்து இருக்கிறான். ஆனால் பிளாஸ்கிலுள்ள போதைப் பொருளோடு கடுமையான விஷத்தையும் ஒரு நபர் தந்திரமாகக் கலந்திருப்பது அவனுக்குத் தெரியவில்லை. அவ்வாறு விஷத்தைக் கலந்து கொடுத்து அனுப்பிய நபர் தான் உண்மையான கொலையாளி! இது மிகமிகத் தந்திரமான திட்டம்! அதாவது கொலைப்பட வேண்டிய பிரேம்நாத்தைத் தவிர வேறு யாருமே நுழைய முடியாத அறைக்குள், கொலையாளி இல்லாத நேரத்தில் கொலையாளி கொடுத்தனுப்பிய விஷப்பொருளைத் தானாக விழுங்கியே பிரேம்நாத் கொலைப்பட வேண்டும் என்பது மிகவும் அபூர்வமான, மிகவும் அசுரத்தனமான திட்டம்! அதன் பிரகாரமே அறைக்குள் பிரேம்நாத் தன் கோட்டுப் பைக்குள் இருந்த பிளாஸ்கை எடுத்து போதை மருந்தை தன் வாய்க்குள் உட்செலுத்தி உபயோகப்படுத்தி இருக்கிறான். ஆனால் அந்தப் போதை மருந்தோடு கலந்திருந்த விஷம். அவனுடைய பல் புண் வழியாக இரத்தத்தில் கலந்து, அவனைப் பேசச் சக்தியற்றவனாக ஸ்தம்பிக்கச் செய்து அவனை கீழே விழச்செய்து, அவனுடைய உயிரையும் மெல்ல மெல்லக் குடித்து விட்டது அதைப் பின்பக்க ஜன்னல் வழியாக மதனகோபால் ஒளிந்து நின்று கவனித்துவிட்டான். அதிலிருந்து கொலையாளி யார் என்பதையும் அவன் புரிந்து கொண்டுவிட்டான். ஏனெனில் பிரேம் நாத்துக்கு பல் வலி, இருக்கிற விஷயமும், பிளாஸ்கிலுள்ள விஷத்தால் பிரேம்நாத் செத்து விழுந்த விதமும் மதனகோபாலுக்குத் தத்ரூபமாகத் தெரியும்! அவ்வாறு தந்திரமாகப் பிளாஸ்கில் போதை மருந்தோடு விஷத்தைக் கலந்து கொடுத்தனுப்பிய கொலையாளி யார் என்பதை அவன் யூகித்திருப்பான்!” என்று மாயவன் கூறி நிறுத்தினான்.

இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி அவனை ஏறிட்டு நோக்கி ஒரு புன்முறுவல் பூத்து விட்டு, “மாயவன்! நீங்கள் சொல்வது போல் பிரேம் நாத்தின் கோட் பைக்குள் ஒரு சிறு பிளாஸ்க் இருந்தது உண்மை தான். அந்தப் பிளாஸ்கை எடுத்து நாங்கள் நன்றாகச் சோதனை செய்து பார்த்துவிட்டோம்! அந்தப் பிளாஸ்க்கில் பாதியளவு காபி தான் இருந்தது. அதில் விஷம் எதுவும் கலக்கப்படவில்லையே?” என்று கேட்டார்.

“அது வேறொரு பிளாஸ்க்!” என்றான் மாயவன், “அப்படியானால் பிரேம்நாத் உபயோகித்த விஷமுள்ள பிளாஸ்க் எப்படி மாயமாய் மறைந்து போயிற்று? அதற்குப் பதிலாகச் சுத்தமான காபியுள்ள நல்ல பிளாஸ்க் எப்படி அவனுடைய பிணத்தின் கோட் பைக்குள் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டது?” என்று இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி ஆணித்தரமாகக் கேட்டார்.

“மிகவும் முன் யோசனையுள்ள நம் கொலையாளி அந்த ஒரு விஷயத்தில் தான் பெரிய முட்டாள் தனம் பண்ணிவிட்டார்!” என்று மாயவன் சிரித்துவிட்டு, “சார்! பிரேம்நாத் கொலையுண்டு விழுந்து பிணமாகிவிட்ட பிறகு நம் கொலையாளி அந்த அறைக்குள் நுழைந்து பிணத்தினருகே கிடந்த விஷமுள்ள பிளாஸ்கை எடுத்துத் தன் கோட் பைக்குள் மறைத்து வைத்துக் கொண்டு அதற்குப் பதிலாகச் சுத்தமான காபியுள்ள நல்ல பிளாஸ்கைப் பிணத்தின் கோட் பைக்குள் திணித்து வைத்து விட்டு வந்திருக்கிறார்! யோசித்துப் பாருங்கள்! பிரேம்நாத் உபயோகித்த பிளாஸ்க் அவன் கீழே பிணமாக விழும்போது அவன் கையிலிருந்து நழுவி கீழே விழுந்து கிடக்குமே தவிர, தானாக எழுந்து போய் அவனுடைய கோட் பைக்குள் ஏறி அமர்ந்து கொள்ளுமா? ஆகவே கொலையாளி எவ்வளவு பெரிய புத்திசாலியாக இருந்தாலும் கடைசியில் ஒரு சிறு விஷயத்திலே மாட்டிக் கொண்டு விடுகிறான்! அது ஆண்டவன் கட்டளை!” என்று மாயவன் சிரித்தான்.

“கொலையாளி யார்? யார்?” என்று விருந்தினர் எல்லோரும் ஏக காலத்தில் கத்தினார்கள்.

“இன்னும் உங்களுக்குப் புரியவில்லையா? அந்த அறைக்குள் பிரேம்நாத் பிணமாக விழுந்து கிடந்த போது, நாமெல்லோரும் திடுக்கிட்டு அறைக்கு வெளியே நின்று தத்தளித்துக் கொண்டு இருந்த போது அந்த அறைக்குள் முதன் முதலில் நுழைந்து பிரேம் நாத்தின்

பிணத்தைத் தொட்டுப் பார்த்த நபர் யார்? டாக்டர் சவுரிராஜன் தான்! அவர் தான் நம் எல்லோரையும் முந்திக் கொண்டு, வேறு யாரும் அறைக்குள் நுழைந்து எதையும் தொட்டு விடக்கூடாது என்று எச்சரித்து விட்டு, அவர் ஒருவர் மட்டுமே அறைக்குள் முதன் முதலாக நுழைந்து பிரேம் நாத்தின் பிணத்தருகே சென்று அதைத் தொட்டுப் பார்த்தார். உயிர் இருக்கிறதா என்று அவர் குனிந்து பிணத்தைப் பரிசோதிப்பது போல் பாவனை செய்யும் போதுதான் பிளாஸ்க்கை மாற்றி வைத்திருக்கிறார்! ஆகவே, பிரேம்நாத்தைக் கொலை செய்தது டாக்டர் சவுரிராஜன் ஒருவராகத்தான் இருக்க முடியும்!” என்றான் மாயவன் அழுத்தமாக.

“அநியாயம்! அநியாயம்! என் தலையில் கை வைக்க அந்த அயோக்கிய எழுத்தாளன் ஏதோ கற்பனை பண்ணுகிறான்!” என்று டாக்டர் சவுரிராஜன் ஆக்ரோஷத்தோடு கூவியபடி துள்ளி எழுந்தார்.

“பொறுங்கள், டாக்டர்!” என்று இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரியும் துள்ளி எழுந்து தம் கைத் துப்பாக்கியைப் பிடித்தபடியே, “டாக்டர்! பதறாதீர்கள்! இப்போது ஒரு துப்பறியும் நாவலாசிரியரின் யுகங்களைத் தான் கேட்கிறீர்களே தவிரப் போலீஸாரின் தீர்மானங்களை அல்ல!” என்று அதட்டினார்.

“அந்தக் கதைக்காரன் மகாப் பொல்லாதவன்! முதலில் நாயுடுவின் மூத்த பெண்ணைக் கொலைகாரியாக்கக் குறி வைத்தான்! அப்புறம் அந்த அப்பாவிப் பெண்ணின் வாயாலேயே அவளுடைய தகப்பனாரைக் கொலைகாரன் ஆக்கினான். சொத்து மோகத்தின் பேராசையால் நடந்த கொலையென்றும் வர்ணித்தான்! இப்போது என்னையும் வளைக்கப் பார்க்கிறான்! அவனுடைய கற்பனைப் பேனா வளைகிற மாதிரியே அவனுடைய நாக்கும் பல விதமாக வளையும் போல் இருக்கிறது!” என்று டாக்டர் சவுரிராஜன் புலம்பிவிட்டு மேலும் தம் வாய்க்குள்ளேயே ஏதோ முணுகிக்கொண்டு தம் ஆசனத்தில் மறுபடியும் உட்கார்ந்தார்.

“என் நாக்கு விதவிதமாக வளைந்தது என்றால் கடைசியில் உண்மைக் கொலையாளியின் கழுத்தைச் சுற்றி வளைப்பதற்குத்தான்!” என்றான் மாயவன்.

அவனை இன்ஸ்பெக்டர் ஏறிட்டு நோக்கி, “மாயவன்! நீங்கள்

சொல்வது போல் பிளாஸ்க் மாறாட்டம் நடந்திருப்பதாகவே வைத்துக் கொள்வோம். ஆனால் பிரேம்நாத் கொலையுண்ட பிறகு அவனுடைய பிணத்தின் கோட் பைக்குள் டாக்டர் திணித்து வைத்ததாக நீங்கள் குறிப்பிடும் சுத்தமான காபி பிளாஸ்க் டாக்டருடையதல்ல! அது உண்மையில் நாயுடுவின் தம்பி மதனகோபால் உபயோகித்த பிளாஸ்க்!” என்றார்.

“அது எனக்கும் தெரியும்! அறைக்குள் பிரேம்நாத் எப்படிக் கொலையுண்டான் என்ற விசித்திரத்தை ஒரு வேளை நாம் கண்டு பிடித்துவிட்டால் கொலைப் பழி மதனகோபால் மீது தான் விழ வேண்டுமென்று டாக்டர் சவுரிராஜன் விரும்பி இருக்கிறார்!” என்றான் மாயவன்.

“நுழையக் கூடாத அந்த அறைக்குள் யாராவது நுழைந்து இரண்டு மணி நேரம் தனியாகத் தங்கியிருந்து முனீஸ்வரப் பூஜை செய்ய வேண்டுமென்று வீராசாமி நாயுடுவிடம் கிளி ஜோசியக்காரன் தாமு ஒரு யோசனை சொல்லி இருக்கிறான். அந்த அறைக்குள் யார் தனியாக நுழைந்து பூஜை செய்வது என்பதைச் சீட்டுகள் குலுக்கித் தேர்ந்தெடுப்பதென்று நாயுடு தீர்மானித்து இருக்கிறார். ஆனால் அந்த விஷயம் டாக்டர் சவுரிராஜனுக்குத் தெரியக்கூடாது என்று நாயுடு இரகசியமாகவே வைத்து இருக்கிறார்! உங்களிடம் கூட நாயுடு அப்படிச் சொன்னாராமே?”

“ஆமாம்! ஆனால் நாயுடுவின் மூத்த பெண் பார்கவியின் மூலம் அந்த விஷயம் டாக்டர் சவுரி ராஜனுக்குத் தெரிந்துவிட்டது! ஆனால் அது தனக்குத் தெரியாதது போல் டாக்டர் நடித்து இருக்கிறார்! இன்னும் சொல்லப் போனால் அதிலிருந்து தான் சூழ்ச்சித் திட்டங்களும் கொலைத் திட்டங்களும் டாக்டருக்கு ஞானோதயமாகி இருக்கின்றன!”

“எனக்கு ஏன் அத்தகைய திட்டங்கள் ஞானோதயமாக வேண்டும்?” என்று டாக்டர் சவுரிராஜன் குமுறினார்.

“அதை விளக்குவதற்கு முன்னால் அருமையான ஒரு காதல் கதையை எல்லோரும் கேளுங்கள்! டாக்டர் சவுரிராஜன் ஒரு மூளைக்கோளாறு வைத்தியர் மட்டுமல்ல; ஒரு சைக்காசிஸ்ட்! அதாவது பெரிய மனோதத்துவ நிபுணர்! அவரை நாயுடுவின் மூத்த பெண் பார்கவி அடிக்கடிச் சந்தித்து தன் இருதய வியாதிக்காகச் சிகிச்சை

பெற்று வந்து இருக்கிறாள்! அந்தச் சமயம் மெஸ்மரிஸம் என்றும் ஒரு மனோ வசியக்கலையை டாக்டர் சவுரிராஜன் புதிதாகக் கற்றிருந்தார். அந்த மெஸ்மரிஸத்தைப் பிரயோகித்து பார்கவியை வசப்படுத்திக்கொண்டு தன் இஷ்டப்படி எல்லாம் கைப் பொம்மையாக ஆட்டி வந்தார். பார்கவியோ டாக்டரை உள்ளூரக் காதலித்தாள்!” என்றான் மாயவன்.

“நாயுடுவின் முறை மாப்பிள்ளைதான் டாக்டர் சவுரிராஜன்! அப்படி இருக்கும் போது அவர் குறுக்கு வழியில் புகாமல் நேரடியாகவே பார்கவியைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டு இருக்கலாமே?” என்று இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி கேட்டார்.

“அதற்கு நாயுடுவின் பஞ்சாபி மனைவி, அதாவது பார்கவியின் தாயார் பெரும் தடையாக இருந்தாள். தன் பெண்ணை டாக்டர் உள்ளூரக் காதலிக்கவில்லை என்றும் சொத்துக்காகத்தான் மனைவியாக அடைய விரும்புகிறான் என்றும் அந்த அம்மாள் நினைத்தாள். டாக்டர் கோணல் புத்திக்காரர் என்பதையும், பார்கவியை சூதாட்டக்காயாக வைத்துக்கொண்டு குடும்பச் சொத்து முழுவதையும் அபகரிக்க ஏதோ சூழ்ச்சித் திட்டம் வகுக்கிறார் என்பதையும் அந்த அம்மாள் புரிந்து கொண்டாள். அதன் பிறகு அந்த அம்மாள் தன் கணவரிடம் ஏதோ வைரநகைகள் கேட்டு, நாயுடு மறுத்து விடவே உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டு இருக்கிறது. அந்த வேகத்தில் அந்த அம்மாள் பூஜை அறைக்குள் புகுந்து பழங்காலத்துப் பொக்கிஷமான வைரப் பெட்டியைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்தாள். நுழையக்கூடாத அந்த அறைக்குள் நுழைந்தவர்கள் எல்லாம் செத்துப்போய் இருக்கிறார்கள் என்ற கதைகள் வேறு ஒருபுறம் அந்த அம்மாளைப் பயமுறுத்திக்கொண்டு இருந்தன. அதனால் அவள் தன் தம்பி உத்தம்சிங்கைக் கூப்பிட்டு தன் மூத்த பெண் பார்கவியை எந்த விதத்திலும் டாக்டர் சவுரிராஜன் கல்யாணம் செய்து கொள்ள விடக் கூடாது என்று குருநானக்கின் மீது ஆணையாகச் சத்தியம் வாங்கிக் கொண்டாள். அதன் பிறகே அவள் பூஜை அறைக்குள் இரகசியமாக நுழைந்து இருக்கிறாள். அந்த அறைக்குள் அவள் பொக்கிஷத்தைத் தேடும்போது டாக்டரின் விஷ ஊசியாலேயே மாண்டு போனாள். அதன் பிறகு பார்கவியின் கல்யாணப் பேச்சு எழும்பிய போது நாயுடு தம் மனைவியின் அந்திமகாலக் கோரிக்கையைப் பெரிதாக மதித்து பார்கவியை டாக்டர் சவுரிராஜனுக்குக் கல்யாணம் செய்து கொடுக்க முடியாது என்று கூறி மறுத்து விட்டார். அதனால் வேறு வழியின்றி

டாக்டரின் ஆலோசனையின் பேரில் பார்கவியும் டாக்டரும் இரகசியமாகப் பதிவுத் திருமணம் புரிந்து கொண்டார்கள். திருமண சர்டிபிகேட்டை டாக்டர் இரகசியமாகப் பத்திரப்படுத்தி வைத்துக்கொண்டார். இந்த விஷயம் நாயுடுவுக்குத் தெரியாததால் அவர் தம் பெண் பார்கவியை பிரேம்நாத்துக்குக் கல்யாணம் செய்து கொடுக்கத் தீர்மானித்து நிச்சயதாம்பூலமும் நடத்திவிட்டார். பார்கவியோ டாக்டரின் இரகசிய மனைவி! அப்படி இருக்கும்போது அவள் எப்படி இன்னொருவனைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள முடியும்? பார்கவி தத்தளித்து இருக்கிறாள். அதனால் தான் பிரேம்நாத்தைக் கொலை செய்ய வேண்டிய அவசரமும் அவசியமும் டாக்டருக்கு ஏற்பட்டது! அதனால் அந்த அறைக்குள் யார் தனியாக நுழைந்து பூஜை செய்வது என்று நாம் சீட்டுகள் குலுக்கி எடுத்தபோது பிரேம்நாத்தே சீட்டு மாறாட்டம் செய்து அந்த அறைக்குள் போகும்படியான தந்திரத்தை டாக்டரே சொல்லிக் கொடுத்து பிளாஸ்கில் விஷத்தையும் கலந்து கொடுத்து அனுப்பி அந்த அறைக்குள் அவன் சாகும்படிச் செய்துவிட்டார்.”

“அது சரி மாயவன்! அந்த அறைக்குள் விஷத்தால் பிரேம்நாத் பிரக்ஞையற்று விழும் காட்சியைப் பின்பக்க ஜன்னல் வழியாக நாயுடுவின் தம்பி மதனகோபால் ஒளிந்து நின்று கவனித்து இருக்கிறான். அதிலிருந்து கொலைகாரன் யார் என்பதையும் தெரிந்து கொண்டு இருக்கிறான். ஆனால் அவன் உடனே ஏன் கூச்சல் இட்டுப் பிரேம்நாத்துக்கு உதவியாக மற்றவர்களைக் கூப்பிடவில்லை? அந்த அறைக்கு வெளியே நீங்கள் காவலிருந்து ஐந்து நிமிஷத்திற்கு ஒருமுறை 'பிரேம்நாத், பிரேம்நாத்' என்று நீங்கள் கூப்பிட்டுக்கொண்டு இருந்தபோது பிரேம்நாத் பதில் சொல்வது போல் மதனகோபால் மாற்றுக்குரலில் 'உம், உம்' என்று ஒன்றரை மணி நேரமாக பதில் கொடுத்துக் கொண்டு இருந்தான்!” அது ஏன்.....?” என்று இன்ஸ்பெக்டர் கேட்டார்.

“தன்னை ஒரு சித்த வெறியன் என்று சொல்லி டாக்டரும் பிரேம்நாத்தும் தன்னைப் பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரிக்குள் தள்ள ஏதோ சதி செய்கிறார்கள் என்று மதனகோபால் சந்தேகித்து ஆத்திரப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தான். அதனால் விஷம் பிரேம்நாத்தின் உயிர் முழுவதையும் குடிக்கும் வரை யாரும் அவனைக் காப்பாற்ற வந்துவிடக் கூடாதே என்பதற்காகத்தான் மதனகோபால் அப்படி மாற்றுக் குரலில் பிரேம்நாத்தைப் போல் பதில் சொல்லிக் கொண்டு இருந்து இருக்கிறான். அவ்வாறு பிரேம்நாத்துக்கு சாவை நிச்சயப்படுத்துவதன்

மூலம் டாக்டர் மீது கொலைக் குற்றத்தையும் நிச்சயப்படுத்திவிட முடியுமல்லவா?”

“அப்படியானால் மறுநாள் நாம் விசாரணை நடத்தியபோது டாக்டர்தான் கொலைகாரன் என்பதைச் சொல்லாமல் மதனகோபால் அதை ஏன் மூடி மறைத்தான்?”

“டாக்டரை பயமுறுத்தி அவரிடம் பல காரியங்களைச் சாதித்துக் கொண்டு அவருடைய பணத்தையும் பிடுங்கிக்கொண்ட பிறகு கடைசியில் அவரைக் கொலைகாரராகத் தூக்கு மேடைக்கு அனுப்பலாம் என்று மதனகோபால் ஆசைப்பட்டு இருக்கிறான். ஆனால் பாவம், அவனுடைய வாயை நிரந்தரமாக மூடி விட வேண்டும் என்று டாக்டர் அவசரப்பட்டு இருக்கிறார். அதனால் மறுநாள் இரவே, பூஜை அறைக்குள் பொக்கிஷப் பெட்டியை மதனகோபால் எடுத்துக் கொண்டு நழுவ முயன்ற போது அவனுடைய தலையை ஓர் இரும்புக் குழாயால் டாக்டர் அடித்து நொறுக்கி அவனைப் படுகொலை செய்து அந்த அறைக்குள்ளேயே போட்டு விட்டு வந்து விட்டார். பொக்கிஷப் பெட்டியின் இரகசியம் அவருக்குத் தெரியாது ஆகையால் அந்தச் சிறு தகரப்பெட்டியை அவர் தொடக்கூட இல்லை. அதிலிருந்து அது பொக்கிஷ வேட்டைப் போட்டிக்காக நடந்த கொலையல்ல என்பதும் பொக்கிஷப் பிரியர்களான வைரம் அர்த்தநாரியோ, ஹிட்லர் பிரம்மையாவோ கொலைகாரர்களாக இருக்க முடியாது என்பதையும் நான் தீர்மானித்துக் கொண்டேன். இனி டாக்டரின் சூழ்ச்சித் திட்டத்தைப் பார்ப்போம். பிரேம் நாத்தை பூஜை அறைக்குள் அனுப்பிக் கொலை செய்து நாயுடுவின் தம்பி மதனகோபால் மீது கொலைப் பழியைப் போட வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் மதனகோபாலின் காபி பிளாஸ்கை பிணத்தின் கோட் பைக்குள் டாக்டர் மாற்றி வைத்தார். பிறகு மதன கோபாலையும் கொலை செய்து அந்தக் கொலைப் பழியை நாயுடுவின் மீது சுமத்தி நாயுடுவைத் தூக்குமேடைக்கு அனுப்பிவிட வேண்டும். அவ்வாறு குடும்பச் சொத்திற்கு உரிய முக்கியஸ்தர்களான அண்ணன் தம்பி இருவரையும் ஒழித்து விட்டால் வாரிசுதாரர்களாக மிஞ்சப்போவது நாயுடுவின் இரண்டு பெண்கள்தான். அவ்விருவரில் மூத்தவளான பார்கவியை டாக்டர் ஏற்கெனவே இரகசியமாகப் பதிவுத் திருமணம் செய்து கொண்டு இருக்கிறார். இளையவளான ஹேமாவையும் தன் வசப்படுத்தித் தன் காதலியாகவோ, தன் இளைய தாரமாகவோ ஆக்கிக்கொண்டு விடலாம். அதற்கேற்றாற் போல் ஹேமாவும் உண்மைகளைக் கண்டு பிடிப்பதற்காக டாக்டருக்கு

வசப்படக் கூடியவள் போல் தந்திரமாக நடித்து வந்திருக்கிறாள்! ஒரு வேளை ஹேமா தனக்கு வசப்படவில்லை என்றால் அவளையும் டாக்டர் ஒழித்துவிடலாம். பிறகு பார்கவியின் சட்ட பூர்வமான கணவன் என்ற முறையில் நாயுடுவின் சொத்து முழுவதையும் தான் ஒருவரே ஏக போகமாக ஆண்டு அனுபவித்து வரலாம். இது தான் நம் டாக்டர் சவுரிராஜன் அவர்களின் மகோன்னதமான சதித்திட்டம்!” என்றான் மாயவன் கிண்டலாக.

“ராஸ்கல்! ராஸ்கல்!” என்று டாக்டர் சவுரிராஜன் கத்தினார்.

மற்றவர்கள் எல்லாம் பேய் அறைந்தது போல் செயலற்று மௌனமாக உட்கார்ந்து இருந்தார்கள்.

பார்கவி அழுவதற்கும் சக்தி அற்றவளாய் உணர்ச்சிகள் ஸ்தம்பித்துப்போன பிரேதம் போல் தன் ஆசனத்திலேயே அசைவற்று இருந்தாள்.

ஹேமா கண்ணீருடன் மெல்ல எழுந்து, “சார்! இதில் சினிமா கம்பெனி முதலாளி பரமசிவத்திற்கு ஏதாவது சம்பந்தமுண்டா? அவன் என் அக்காவையும் அதன் பிறகு என்னையும் கல்யாணம் செய்து கொள்ள ஆசைப்பட்டான். அதற்காக என் அக்காவையே கொலைகாரி என்று குறிப்பிட்டு என் அப்பாவிடமிருந்து ஒரு மிரட்டல் கடிதம் எழுதினானே, அது ஏன்?” என்று கேட்டாள்.

“அதுவும் நம் டாக்டரின் தந்திர வேலைகளில் ஒன்று தான்! அவர் பிரேமநாதத்தைக் கொலை செய்து கொலைப் பழியை மதனகோபாலின் மீது போட வேண்டும், பிறகு மதனகோபாலைக் கொலை செய்து அந்தப் பழியை நாயுடு மீது போடவேண்டும் என்பது தான் அவருடைய பிரதம விருப்பம்! ஆனால் மற்றவர் மீது அவர் திருப்ப முயலும் கொலைப்பழி பின்வாங்கி அவர் பக்கமே திரும்ப நேர்ந்தால் என்ன செய்வது? அப்போது கொலைகளைப் பற்றிய சந்தேகங்களை வேறு பலர் மீதும், பல கோணங்களிலும் திரும்புவதற்கு இடமளிக்க வேண்டும். அப்போது பரமசிவத்தின் மீதும் நம் சந்தேகம் பாய வேண்டும் என்பதற்காகவே அவன் எழுதியது போல் அந்த மிரட்டல் கடிதத்தை டாக்டர் சவுரிராஜனே தமிழில் டைப் செய்து நாயுடுவின் அறைக்குள் போட்டிருக்கிறார். டாக்டரின் ஆபீஸில் ஒரு தமிழ் டைப்ரைட்டர் மிஷின் இருக்கிறது. அதில் தான் பரமசிவத்தின் கடிதம் டைப் அடிக்கப்பட்டு

இருக்கிறது என்பதை நான் தகுந்த ஆதாரத்துடன் நிரூபித்து விட முடியும்!” என்றார் மாயவன்.

வீராசாமி நாயுடு எதையோ நினைத்து ஆத்திரப்பட்டவராக, “எங்கள் குடும்பத்தில் யாரோ ஒருவருக்கு பயங்கரமான சித்தவெறி பரம்பரை ரீதியாகத் தொற்றியிருக்கும் என்று அந்த டாக்டர் ஆராய்ச்சிகள் செய்து கொண்டு திரிந்தானே, அது ஏன்?” என்று கேட்டார்.

“உங்கள் குடும்பத்தினரை எமலோகத்திற்கு அனுப்ப வேண்டும் என்று டாக்டர் விரும்பினாரே தவிர, யாரையும் பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்ப அவர் தயாராக இல்லை! எந்தச் சமயமும் வேறு ஒரு டாக்டர் பரிசோதித்துப் பார்த்தால் சித்தவெறி இல்லையென சர்டிபிகேட் கொடுத்துவிடுவார் என்பது நம் டாக்டர் சவுரி ராஜனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆனால் அவர் இந்த வீட்டில் படுகொலைகள் செய்யும்போது அவையெல்லாம் இந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த யாரோ ஒரு சித்தவெறி நபரின் அமானுஷ்ய வேலைகள் என்று மற்றவர்கள் நினைத்துக் கொண்டு ஒருவரையொருவர் சந்தேகித்து அவஸ்தைப்பட வேண்டுமென அவர் விரும்பி இருக்கிறார் முக்கியமாக தன் இரகசிய மனைவி பார்க்கவி அப்படி நினைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்பி இருக்கிறார். அதுபோல பிரேம்நாத் கொலையுண்டதும் அவனைத் தன் சித்தப்பா மதனகோபால்தான் கொலை செய்திருக்கிறார் என்று பார்க்கவி நினைத்தாள்; அதன் விளைவாகத்தான் மறுநாள் இரவு அவளுக்கு மதனகோபாலுக்கும் இடையே பலத்த தகராறு மூண்டு இருக்கிறது. மதனகோபாலோ தனக்கு கொலைகாரன் யாரென்பது தெரியும் என்று அவளிடம் சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்கிறான். அது முதல் பார்க்கவி அவனைப் பின் தொடர்ந்து துப்பறியத் தொடங்கினாள். அன்றிரவு பூஜையறைக்குள் மதனகோபால் கொலை செய்யப்பட்ட போதும் பார்க்கவி பின் தொடர்ந்து போய்க் கவனித்து இருக்கிறாள். அதிலிருந்து தன் இரகசியக் கணவரான டாக்டர் சவுரிராஜன்தான் கொலைகாரன் என்பதைப் பார்க்கவி புரிந்து கொண்டு விட்டாள். அதிலிருந்து தன் மஞ்சளையும், குங்குமத்தையும் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக, அதாவது தன் இரகசியக் கணவனான டாக்டர் சவுரிராஜனைக் காப்பாற்றுவதற்காக பார்க்கவி படாதபாடுபட்டு இருக்கிறாள். அதற்காக மற்றவர் யாரையும் கொலைகாரன் என்று கூறி தன் பிராண சங்கடத்திற்கு ஒரு முடிவு கட்டிவிடவும் துடித்திருக்கிறாள். ஒரு சமயம் வேலைக்காரக் கிழவர் நல்லதம்பிதான் கொலைகாரன்

என்று பார்க்கவி கூறி அவர் கொலை செய்ததைத் தன் கண்ணால் பார்த்ததாகவும் பொய் சொல்லி அடம்பிடித்தாள். அதிலிருந்து உண்மையான கொலையாளி யாரென்பது அவளுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும் என்பது எனக்குப் புரிந்துவிட்டது. அதனால் அந்தப் பேதைப் பெண்ணின் வாய் மூலமாகவே கொலையாளி யார் என்பதை நான் வெளிப்படுத்த முயன்றேன். அதற்காக நான் அவளிடம் ஒரு நாடகம் ஆடினேன். அவள் அவளுடைய தகப்பனார் நாயுடு, அவளுடைய இரகசியக் கணவன் டாக்டர் சவுரிராஜன், இம் மூன்று பேர்களையும் தவிர மற்றவர்களின் பெயர்களை எல்லாம் நான் அவளிடம் சொல்லி மற்றவர்கள் யாரும் கொலைகாரனாக இருக்க முடியாது என்று போலீஸார் ஆதார பூர்வமாக ஊர்ஜிதப்படுத்தி விட்டார்கள் என்றும் சொன்னேன். உடனே அவள் தான் தான் கொலைகாரி என்று கூறி தன் மீதே குற்றத்தைச் சுமத்திக் கொள்ள முயன்றாள். ஒரு பெண் அந்தக் கொலையைச் செய்திருக்க முடியாது என்று நான் கூறினேன். அதாவது அவளுடைய இரகசியக் கணவன் டாக்டர் சவுரிராஜன் அல்லது அவளுடைய தகப்பனாரான நாயுடு இவ்விருவரில் ஒருவர் தான் கொலைகாரனாக இருக்க முடியுமென்று அர்த்தப்படும் படியாக ஒரு கேள்விக்குறியை அவள் முன் நிறுத்தினேன். இரண்டில் ஒன்று என்ற முடிவான கட்டத்திற்கு வந்துவிட்டதும் பார்க்கவி தன் நெஞ்சை அழுத்திக்கொண்டு தன் அப்பா தான் கொலைகாரர் என்று கூறிவிட்டு அழுதாள். அப்படி ஒரு பெண் சிறிதும் கூசாமல் தன் அப்பாவைக் கொலைகாரர் என்று கூறி பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பிவிடவும் தயாராகி விடுகிறாள் என்றால் அது தன் கணவனைத் தூக்கு மேடையிலிருந்து மீட்பதற்காகத் தான் இருக்குமென்று நான் புரிந்து கொண்டு விட்டேன். பார்க்கவியைப் பொறுத்த வரையில், ஒரு பெண்ணுக்கு என்னதான் பத்தினி தர்மம் பெரிது என்றாலும், இருதயம் இல்லாத ஒரு கொலைகாரனைக் காப்பாற்றுவதற்காக, நிரபராதியான தன் தந்தையையே கொலைகாரன் எனக் கூசாமல் கூறும் அளவிற்கு அவளுடைய மனோதர்மம் இடம் கொடுத்து இருக்கக் கூடாது!” என்று மாயவன் அழுத்திக் கூறினான்.

“ராஸ்கல்! அவனுடைய மூளையை ரிப்பேர் செய்ய வேண்டும்!” என்று டாக்டர் சவுரிராஜன் அளவு கடந்த ஆத்திரத்துடன் அலறினார்.

“உங்கள் மூளையைத்தான் ரிப்பேர் செய்ய வேண்டும், டாக்டர்! அதற்காகத்தான் அந்தக் குறுந்தாடிக்காரரையும் வரவழைத்து இருக்கிறேன்!” என்று மாயவன் சுட்டிக்காட்டினான்.

அதுவரை மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்த குறுந்தாடிக்காரர் புன் சிரிப்புடன் துள்ளி எழுந்து தன் போலித்தாடியை அகற்றித் தன் முகத்தை நன்றாகக் காட்டி விட்டு, “என்ன செளரி ராசா! என்னைப் பார்! நான் யார் தெரியுமா? நான் தான் உனக்கு மெஸ்மெரிஸ் வித்தை கற்றுக் கொடுத்த குரு! ஆனால் அது இவ்வளவு தூரம் உன் மூளையைக் கோளாறாக்கிவிடும் என்று நான் நினைக்கவே இல்லை” என்று சிரித்தார்.

மாயவன் தொடர்ந்து, “டாக்டர் சவுரிராஜன்தான் கொலைகாரன் என்று நான் குறி வைத்து ஆராயத் தொடங்கியதும் அதை நிரூபிப்பதற்குத் தேவையான ஆதாரங்களெல்லாம் சட சடவென எனக்குக் கிடைத்து விட்டன. உதாரணமாக டாக்டருக்கும் பார்கவிக்கும் இரகசியமாக நடந்த பதிவுத் திருமணத்தின் சர்டிபிகேட், பரமசிவத்தின் மிரட்டல் கடிதத்தை டாக்டர்தான் தன் ஆஸ்பத்திரி தமிழ் டைப் மிஷினில் டைப் அடித்தார் என்பதற்கு அவருடைய நர்ஸின் சாட்சியம் பிரேம் நாத்தின் பல்வலிக்காக விஷத்தையும் கலந்து அவர் கொடுத்தனுப்பிய சிறு பிளாஸ்க்கு; அதில் அவருடைய கை ரேகை-எல்லாம் என் கைவசம் இருக்கின்றன!” என்றான் மாயவன்.

“புளுகுகிறான் புளுகுகிறான்! அவனுடைய கைவசம் அவனுடைய ஓட்டைப் பேனா தான் இருக்கும்!” என்று டாக்டர் சவுரிராஜன் கத்தினார்.

உடனே மாயவன் திடீரென ஏதோ யோசித்து விட்டு வீராசாமி நாயுடுவை நோக்கி அவருடைய கையருகிலுள்ள வெள்ளி டம்ளரை சுட்டிக் காட்டியபடி, “நாயுடுவாள்! அந்த டம்ளரில் உள்ள பழரசத்தைக் குடிக்காதீர்கள்! அதைக் குடித்தால் தற்கொலை செய்து கொண்ட குற்றத்திற்கு நீங்கள் ஆளாவீர்கள். ஏனெனில் அந்தப் பழரசத்தில் விஷத்தை டாக்டர் கலந்திருக்கிறார். இன்றிரவு விருந்தில் நீங்கள் தான் கொலை வெறியர் என்று முடிவாகாவிட்டால் நீங்கள் தற்கொலை செய்து கொண்டதாகக் கதையை முடித்து விடவே டாக்டர் ஆசைப்பட்டு இருக்கிறார்!” என்று வீறிட்டு அலறினான்.

அவ்வளவு தான்! டாக்டர் சவுரிராஜன் குபீரெனத் துள்ளி எழுந்து மாயவன் சுட்டிக் காட்டிய டம்ளரைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓட முயன்றார். அதற்குள் அவர் பின்னால் தயாராக வந்து நின்று கொண்டு இருந்த ஒரு சப்-இன்ஸ்பெக்டர் குபீரெனப் பாய்ந்து டாக்டரின் கையிலிருந்து அந்தப்

பழரச டம்ளரைப் பறித்துக் கொண்டார்.

அதற்கு மேல் டாக்டர் சவுரிராஜன் எதுவும் செய்ய முடியாமல் கையும் களவுமாகப் பிடிபட்டவர் போல் ஒரு கணம் திரு திரு வென விழித்துக் கொண்டு நின்றார். பிறகு யாரும் சிறிதும் எதிர் பாராதவிதமாக அவர் தம் கால் சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு சுழல் துப்பாக்கியைத் திடீரென்று எடுத்து மாயவன் நெஞ்சுக்கு நேராகக் குறிபார்த்து நீட்டிக் கொண்டே, “ஏய் கதாசிரியனே! என் கதையை நீ முடிப்பதற்குள் உன் கதையை நான் முடித்து விடுகிறேன் பார்!” என்று கத்தினார்.

அதைக் கண்டதும் ஹேமா "ஆ" வென்று தன் உயிரே கிழிவது போல் அலறினாள். உடனே பார்க்கவி குபீரெனப் பாய்ந்து குறுக்கே நின்று தன் இரகசியக் கணவன் சுட்ட குண்டுகளைத் தன் நெஞ்சிலே தாங்கிக் கொண்டாள். இல்லாவிட்டால் இன்னும் பல குண்டுகள் மாயவனின் உடம்பைச் சல்லடைக் கண்களாகத் துளைத்திருக்கும்.

தன் முன்னிலையில் துரதிருஷ்டவசமாக இப்படியொரு அதி பயங்கர நிகழ்ச்சியைக் கண்டு திடுக்கிட்ட இன்ஸ்பெக்டர் கோத்தாரி ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து டாக்டரைப் பிடித்துக் கொண்டார். அப்பொழுது டாக்டர் கையிலிருந்த ரிவால்வர் குண்டுகளைக் கக்கியதால் இன்ஸ்பெக்டரின் கையில் சிறிய காயம் ஏற்பட்டது.

எல்லோரும் பார்க்கவியின் பரிதாப நிலையைக் கண்டு கலங்கினார்கள்.

அவள் உடம்பின் மீது ஹேமா விழுந்து ஓவென்று அழுது, “அக்கா! கடைசியில் உன் உயிரை எனக்காகத் தியாகம் செய்து விட்டாயா?” என்று விம்மினாள்.

பார்க்கவி தன் உயிர் பிரியும் நிலையிலும் ஒரு புன்சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டு மாயவனையும் தன் தங்கையையும் ஜோடியாகப் பார்த்து ஆசீர்வதித்தாள். பிறகு அவள் தன் தகப்பனாரை நோக்கிக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள். வீராசாமி நாயுடு 'ஓ' வெனப் பச்சைக் குழந்தை போல் அழுதுவிட்டார்.

அதன் பிறகு பார்க்கவி இந்த உலகத்தை விட்டுப் போய் விட்டாள்!

ஆனால் போவதற்கு முன்னால் தன் இரகசியக் கணவரான டாக்டர்
சவுரிராஜன் நிற்கும் திசைப்பக்கம் ஒருமுறை கூட அவள் திரும்பிப்
பார்க்கவில்லை!

முற்றிற்று.

பிரேமா பிரசுர வெளியீடுகள்

ஸ்ரீ விநாயகர் புராணம், ஸ்ரீ கந்த புராணம், ஸ்ரீ தேவி பாகவதம், ஸ்ரீ சிவமஹா புராணம், ஸ்ரீ அறுபத்து மூவர் கதைகள், ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம், ஸ்ரீ கருட புராணம், ஸ்ரீ குருவாயூரப்பன், ஸ்ரீ வன்னிய புராணம், ஸ்ரீ வசவ புராணம், ஸ்ரீ பன்னிரு ஆழ்வார்கள் கதைகள், ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர், ஸ்ரீ ராமானுஜர், ஸ்ரீ நாரதர் புராணம், ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி புராணம், ஸ்ரீமத்பாண்டுராங்க பக்த விஜயம், திருஞானசம்பந்தர் திருநாவுக்கரசர் தேவாரம் (1 முதல் 6 திருமுறைகள் 6 தனிதனி புத்தகங்களில்), திருமந்திரம், திருவாசகம்(பெரிய எழுத்தில்) திருப்புகழ், கம்ப ராமாயணம், மகாபாரதம், ஸ்ரீ ரமண மகரிஷி, ஸ்ரீ நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தம், திருஅருட்பிரகாசவள்ளலார் சரிதம், வள்ளலாரின் திருஅருட்பா 1 முதல் 6 திருமுறைகள், மற்றும் இதர புராண நூல்கள், கதைகள், பொன்மொழிகள், சிந்தனையாளர் நூல்கள், ஜோதிட நூல்கள், சமூக, சரித்திர, மர்ம நாவல்லின் விவரங்கள் கொண்ட இலவச விலைப் பட்டியலுக்குத் தொடர்பு கொள்க.

பிரேமா பிரசுரம்

59, ஆற்காடு சாலை, கோடம்பாக்கம்,
சென்னை – 600 024.

☎: 044 24800325, 24811755, cell: 9486000325
e-mail : aruram@premapirasuram.com.